

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ АШКЕЛОН

Превод от английски: Маргарита Антонова, 1997

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ашкелон, Израел

2,47 ч след полунощ

Нощният дъжд падаше като сребърни остриета. Черното небе беше изпълнено с тъмни облаци. Мъртвото морско вълнение и шибачите ветрове бяха убийствени за двете гумени лодки, свързани една за друга. Те приближаваха бреговата линия.

Хората в лодките бяха прогизнали. По потъмнелите им лица се стичаха струйки пот от напрежението и дъжда. Очите им премигваха от напъгане да доловят светлинки на брега. Групата се състоеше от осем палестински мъже от долината Бекаа и една жена, която не беше от техния произход, но бе обречена на тяхната кауза, защото се беше присъединила доброволно. Не се отказваше от съдбата, която беше избрала преди години. Muerte a toda autoridad!^[1] Тя беше съпруга на водача на групата.

— Още няколко минути! — извика широкоплещестият мъж, като клекна до жената. Неговите бойни снаряжения бяха плътно притегнати към тъмните му дрехи: един черен непромокаем сак, закрепен високо на гърба му, съдържаше експлозив. — Запомни, че когато слезем, трябва да хвърлиш котвата между двете лодки! Това е важно!

— Разбирам, съпруге, но бих се чувствала по-добре с вас...

— И да ни оставиш без възможности да избягаме и да продължим борбата? — попита той. — Електростанцията е на два километра от брега. Тя охранява Тел Авив и като я взривим, ще настъпи хаос. Ще откраднем кола и ще се върнем след час, но нашата екипировка трябва да е тук!

— Разбирам.

— Наистина ли, скъпа? Представяш ли си как ще бъде? Целият Тел Авив — в тъмнина! И самият Ашкелон, разбира се. Идеално е... а ти, любов моя, ти откри уязвимото място — идеалната цел!

— Аз само го предложих! — ръката ѝ го галеше по бузата. — Ти само се върни при мен, скъпи, защото ти си моята любов.

— Без съмнение, моя Амая на пожарите... Достатъчно сме близо... Сега! — Водачът на десанта даде сигнал на мъжете от двете лодки. Всички се спуснаха зад борда в тежкия прибой, като държаха оръжията високо, а телата им бяха блъскани от разбиващите се вълни, докато завиваха през мекия пясък към плажа. На брега водачът светна с фенерчето си веднъж, което беше кратък светлинен сигнал за това, че цялото подразделение е на вражеска земя, готово да нахлуе и да си свърши работата. Съпругата хвърли тежката котва през борда, между двете свързани гумени лодки, като ги приближаваше и раздалечаваше една от друга според ударите на вълните. Тя отстрани радиостанцията си, тип „уоки-токи“, която щеше да бъде използвана само в критична ситуация, тъй като евреите бяха твърде хитри, и, разбира се, подслушваха радиочестотите по крайбрежието.

После внезапно, с ужасяваща обреченост, всичките мечти за слава експлодираха в ожесточени залпове от картечен огън по фланговете на десантната група. Беше касапница. Войници, които тичаха надолу по пясъка, стреляха с оръжието си по пулсиращите тела на бригадата от Ашкелон. Нямаха милост към нахлулия враг. Никакви пленници! Само смърт!

Жената-съпруга, в очертанията на лодката, се раздвижи бързо въпреки мъката си, въпреки шока, който парализираше съзнанието ѝ. Бързите ѝ движения не успяваха да намалят агонията, която я пронизваше. Тя промуши с дългото острие на ножа си страните и дъната на двете лодки, сграбчи водонепромокаемата торба, която съдържаше оръжие и фалшиви документи, и скочи през борда в прибоя. Като се бореше с вълните и течението с всички сили, тя си проправяше път на юг, по продължението на брега, около петдесетина метра, после заплува по диагонал на вълните към плажа. Полегнала в плитките води, чувстваше как силният дъжд почти я ослепява. После запълзя към опасната суша. Чу виковете на израелски войници, които крещяха на хибрю^[2]. Всяка една фибра, всеки един мускул в тялото ѝ замръзнаха в леденостудена ярост.

— Трябваше да вземем пленници.

— Защо? За да убиват децата ни по-късно, така както съсякоха двамата ми сина в училищния автобус?

— Ще ни обвиняват, че сме ги избили всичките.

— Мъртви са и майка ми и татко. Копелетата ги застреляли в лозето, двамата старци, сред гроздето.

— Дано гният в ада! Хизбула измъчи до смърт брат ми!

— Вземи им оръжието и изстреляй патроните наоколо...

Прочисти мястото на нашите позиции.

— Яков е прав! Те се отбраняваха — можеха всички ни да убият!

— Ако беше така, тогава един от нашите трябваше да изтича до лагера за подкрепление!

— Къде ли са лодките им?

— Отишли са си вече, никъде не се виждат! Били са сигурно дузина! Убили сме всички, които сме видели!

— Бързо, Яков! Не можем да дадем на проклетата либерална преса никакви основания да ни обвинява.

— Чакай! Този е все още жив!

— Нека да умре. Вземи оръжието им и се залавяй със стрелбата!

Канонадата в стакато изпълни нощта и дъжда. После войниците хвърлиха пушките на десантчиците до труповете им и тичешком се върнаха в пясъчните дюни, обрасли с дива морска трева. На моменти се виждаха блуждаещи светлинки на клечки кибрит в шепи и запалки за цигари. Дивото избиване свърши. Започна осъзнаването.

Скована, жената се придвижи внимателно напред по корем в плитката вода. Кънтящото ехо на оръжейната стрелба я зареждаше с ненавист, която я изпълваше докрай — ненавист и усещане за загуба. Бяха унищожили единствения човек на земята, когото можеше да обича, единствения човек, с когото можеше да се обвърже като с равен, защото никой друг не е бил господар на силите ѝ, на нейната непоколебимост. Той си беше отишъл и никога нямаше да има друг като него, богоподобен боец с пронизващ поглед, чийто глас можеше да доведе тълпите и до сълзи, и до смях. А тя беше винаги до него, пазеше го, обожаваше го. В тоя свят на дързост нямаше да има други двама тъй близки като тях.

Тя долови стенание, един приглушен вик, който прониза дъжда и прибоя. Едно тяло се търкаляше по пясъчния склон към водата — само на крачка пред нея. Тя пропълзя бързо към него и го сграбчи. Главата му беше с лице в пясъка. Преобърна го. Дъждът миеше пропитите с кръв черти. Беше нейният съпруг — голяма част от гърлото и скулите

му се бяха превърнали в грозна аленочервена каша. Тя го повдигна бързо. Той отвори очите си, после ги затвори за последен път.

Съпругата погледна нагоре към пясъчните дюни, към припламванията на кибритените клечки и мъждукането на запалени цигари в дъжда. С парите и фалшивите си документи тя щеше да проправи пътека през презрения Израел, за да умножи смъртта. Щеше да се върне в долината Бекаа и да се добере до Висшия съвет. Знаеше точно какво ще направи.

Muerte a toda autoridad!

Долината Бекаа, Ливан

12,17 ч на обед

Изпепеляващото обедно слънце спече мръсните пътища на бежанския лагер — един град за заселници. Много от тях бяха подгонени от събития, които нито са могли да предвидят, нито да избегнат. Походката им беше бавна, провлачена. Лицата им — застинали, а техните тъмни, хлътнали очи бяха празни. В тях викаше болката на избледняващите спомени за лица, които никога вече нямаше да видят. Други обаче бяха дръзки, покорността според тях трябваше да бъде забравена, примирението със сегашното положение бе немислимо, подлежащо на презрение. Тези бяха *muqateen*, войниците на Аллах, отмъстителите на Бога. Движеха се бързо, целенасочено. Неотменното им оръжие беше закрепено на раменете им. Главите им се оглеждаха нервно, непрекъснато бяха нащрек, очите им блестяха, пълни с омраза.

Бяха минали четири дни от клането в Ашкелон. Жената, облечена в зелена, като униформа, със запретнати ръкави, излезе от скромното си убежище. Би било неправилно да се нарече къща. Вратата му беше покрита с черен плат, универсалния знак за смъртта. Минаващите се втрещваха в него и вдигаха поглед към небето, като прошепваха молитва за този, който си беше отишъл. От време на време един вопъл се извисяваше към Аллах да отмъсти за ужасната смърт. Защото това беше домът на водача на бригадата от Ашкелон, а жената, крачеща надолу по мръсния път, беше неговата съпруга. Макар и само жена, тя беше една от великите *muqateen* в тази долина на

покорството и бунта. Двамата с нейния съпруг бяха символът на вярата в една кауза — сега изгубена.

Както крачеше надолу по напечената улица покрай един отворен магазин, тълпата се отдръпна, за да ѝ направи път. Някои я докосваха внимателно, като напевно произнасяха молитви, после всички заедно започнаха монотонно: „Бая, бая, бая... бая!“

Жената не благодари на никого, а вместо това продължи напред към една дървена, подобна на барака постройка в края на пътя. Вътре бяха лидерите от долината Бекаа — Висшият съвет, които я чакаха. Тя влезе. Един човек на пост затвори вратата и тя се оказа лице в лице с деветима мъже, седнали около дълга маса. Поздравленията бяха кратки, официалните съболезнования — изречени. Председателят на комитета, един възрастен арабин, заговори от централния стол:

— Вашето послание достигна до нас. Да казвам, че беше изненадващо, ще бъде печално омаловажаване. Вие търсите смъртта.

— Така ще се присъединя по-скоро към съпруга си, нали?

— Не знаех, че сте се присъединили към нашата вяра — каза друг.

— Дали съм или не, няма значение. Моля само да ме подкрепите финансово. Вярвам, че съм заслужила тази подкрепа.

— Несъмнено — съгласи се и друг. — Вие бяхте забележителни заедно с вашия съпруг, нека почива с Аллах в Неговите градини, бяхте необикновени. И все пак аз виждам един проблем...

— Аз и онези няколко души, които избрах да дойдат с мен, ще действаме сами, за да отмъстим за Ашкелон. Ние ще си осигуряваме снабдяването и ще разчитаме само на себе си, на никой друг. Това решава ли вашия „проблем“?

— Ако можете да го направите — отговори друг лидер.

— Вече съм показвала, че мога. Трябва ли да се обръщам към архивите, за да ви доказвам?

— Не, не е необходимо — каза председателят. — Много пъти вие сте изпращали нашите врагове да ви търсят в такива невероятни посоки, че няколко наши братски правителства бяха наказани за акции, за които нищо не знаеха.

— Ако е необходимо, ще продължа тази практика. Ние... вие... имате врагове и предатели навсякъде, дори и сред вашите „братски правителства“. Властта навсякъде се корумпира.

— Вие не се доверявате на никого, нали? — попита арабинът на средна възраст.

— Това изявление ме обижда. Омъжих се за един от вас за цял живот. После го загубих.

— Извинявам се.

— Би трябвало. Какъв е вашият отговор, моля?

— Ще имате всичко, което ви е нужно — каза председателят на комитета. — Координирайте се с Бахрейн, както правехте по-рано.

— Благодаря.

— Накрая, когато стигнете Съединените щати, ще действате чрез друга мрежа. Те ще ви наблюдават, ще ви изпитват и когато се убедят, че сте наистина стоманено оръжие и не сте заплаха за тях, те ще се свържат с вас и вие ще се присъедините към тях.

— Кой са те?

— В най-тайните ни канали те са известни като Скорпионите.

---

[1] Смърт на всяка власт! — Бел. прев. ↑

[2] Северноизраелски. — Бел. прев. ↑

1.

Залез слънце. Пострадалият едномачтов платноход, чиято гротмачта беше разбита от гръм, а платната — раздрани от ветровете в открито море, влезе на дрейф в малкия спокоен плаж на един частен остров от Малките Антили. През последните три дни, преди да се възцари мъртвото безветрие, този сектор на Карибско море беше връхлетян не само от ураган със силата на небезизвестния Хюго, но и шестнадесет часа по-късно от тропическа буря, чиито мълнии и разтърсващи земята гръмотевици опожариха хиляди палми и принудиха стотици хиляди собственици от островната верига да търсят спасение в Господа.

Голямата къща на този остров обаче беше преживяла и двете катастрофи. Тя беше направена от железобетонна конструкция и стомана и беше построена върху внушително извисяващия се хълм от северната страна — непристъпна, неразрушима крепост. Това, че почти разбитият едномачтов платноход беше успял да оцелее и да си проправи път в заливчето от отсечени скали и до малкия плаж, беше чудо. Но друго беше накарало високата черна прислужница в бяла униформа да се спусне по каменните стълби до края на водата и да стреля четири пъти във въздуха с пушка в ръката.

— Ganja^[1]! — извика тя. — Никакви въшливи ganja тук! Махайте се!

Дългата фигура, застанала на колене на палубата, беше на жена в средата на тридесетте. Чертите ѝ бяха остри, дългата ѝ коса — гъста и несресана, късите гащета и блузата ѝ без гръб — раздърпани от бурите, които е трябвало да изживее... а очите ѝ бяха озадачаващо студени, докато наместваше мощната си винтовка на планшира и се прицелваше през телескопичния мерник. Натисна спусъка. Гръмкият изстрел разтресе покоя на островното заливче, отекна в скалите и във възвишението по-нататък. Униформената прислужница падна по лице в леко приплискващите вълни.

— Има стрелба, чух изстрели! — от кабината отдолу изскочи един млад, седемнадесетгодишен мъж, без риза, който си затягаше колана. Беше висок доста над шест стъпки, добре сложен, мускулист и красив, с чисто изваяни, дори класически черти на римлянин. — Какво става? Какво си направила?

— Това, което трябваше да се направи — каза жената спокойно. — Моля те, иди до носа на лодката и скочи, когато видиш пясък. Все още е доста светло. После ни изтегли на брега.

Той не се подчини, а се взря в простреляната фигура на плажа, като нервно потриваше ръце над отрязаните си джинси.

— Боже мой, та тя е само една прислужница! — извика той на английски език със силен италиански акцент. — Ти си чудовище!

— Така е, дете мое. Не бях ли чудовище, когато убих онези тримата, които ти вързаха ръцете? Метнаха въже около врата ти и щяха да те обесят, понеже си убил пристанищния supremo^[2]?

— Аз не го убих. Казвал съм ти го стотици пъти!

— Те мислеха, че си ти и това беше достатъчно.

— Искях да отида до полицията. Ти не ми позволи!

— Глупавичко дете. Мислиш ли, че някога щеше да стигнеш до съда? Никога. Щеше да бъдеш застрелян на улицата, парче боклук, изхвърлено настрани, защото supremo облагодетелстваше пристанищните работници, всички бяха затънали в кражби и корупция.

— Бях разменил груби думи с него, нищо повече! Тръгнах си и пих вино.

— О, разбира се, че си го убил, след като си изпил толкова вино. Когато те намерили в малката уличка, ти си бил в несвяст, докато разбереш, че има въже около врата ти, а краката ти са на ръба на пристана... И колко седмици те крих, местейки се от едно място на друго, докато отрепките от пристанището душеха за теб, решени да те убият начаса?

— Не разбрах защо беше толкова добра към мен.

— Имах си причини... и все още ги имам.

— Господ ми е свидетел, Каби — каза младият мъж, все още втрещен в трупа на прислужницата, — аз дължа живота си на теб, но никога... никога не съм очаквал подобно нещо.

— Би ли се върнал тогава в Италия, в Порбичи, при твоето семейство, да посрещнеш отредената ти смърт?

— Не, не, разбира се, не, сенъора Карбини.

— Добре дошъл в нашия свят, мили мой палячо — каза жената, като се усмихваше — Скачай зад борда, мой скъпи Нико... Сега!

Младият мъж направи каквото му беше казано.

Дъозием^[3], Париж

— Това е тя — каза мъжът зад бюрото в тъмния офис. На дясната стена беше провесена подробна карта на Карибско море, по-специално на малките Антили — блещукащи сини петънца с остров Саба в центъра. — Може да приемем, че тя е плавала през прохода Анегада, между остров Дог и Вирджин Горда — това е единственият начин да оцелее в това време. Ако е оживяла.

— Вероятно не е — каза помощникът, който седеше пред бюрото и се взираше в картата. — Това сигурно ще ни улесни живота.

— Разбира се, че ще го улесни. — Шефът на Дъозием запали цигара. — Но за вълчицата, която оживя през най-лошото в Бейрут и долината Бекаа, искам неопровержими доказателства, преди да сменя преследването.

— Познавам тези води — каза вторият мъж, който стоеше отляво на бюрото. — Бях изпратен до Мартиника по време на съветско-кубинската заплаха и мога да ви кажа, че ветровете могат да бъдат коварни. От това, което знам за разрушителната мощ на тези морета, предполагам, че не е оживяла, още по-малко с една платноходка.

— Сигурен съм, че е оживяла. — Шефът на Дъозием говореше остро. — Не мога да си позволя да предполагам. Познавам тези морета само по карта, но виждам доста естествени заливчета и малки пристанища, в които тя би могла да се отбие. Изучавал съм ги.

— Не е така, Анри. На тези острови ураганите духат една минута по часовниковата стрелка, а следващата минута — обратно. Ако такива закътани места съществуваха, те щяха да бъдат отбелязани и биха били населени. Аз ги познавам. Да ги изучаваш по картата е само едно упражнение, съвсем различно от това, да търсиш съветска подводница. Казвам ти, че не е оживяла.

— Надявам се да си прав, Ардисон. Този свят не може да си позволи Амая Баярат.

ЦРУ

Ленгли, Вирджиния

В облицования в бяло приземен телекомуникационен комплекс на ЦРУ една изолирана, заключена стая беше запазена за група от дванадесет аналитици, девет мъже и три жени, които работеха денонощно на смени по четирима. Те бяха полиглоти, специалисти по международния радиотрафик. Тук бяха и двамата най-опитни шифровчици на управлението. На всички беше наредено да не разказват на никого за дейността си, като семействата не правеха изключение.

Един мъж на около четиридесет, с риза с навити ръкави, се завъртя облегнат на въртящия се стол и погледна колегите си от среднощната смяна — една жена и други двама мъже. Беше почти четири сутринта, половината им смяна беше минала.

— При мене май има нещо — каза той, без да се обръща към някого.

— Какво? — попита жената. — Нощта е тъпа, що се отнася до мен.

— Направи я интересна, Рон — каза мъжът, който беше най-близо до говорещия. — Радио Багдад ме унася в сън със своите безсмислици.

— Опитай Бахрейн, не Багдад — каза Рон, вдигайки една разпечатка, излязла от принтера и положена в кошчето за събиране на разпечатки.

— Как върви с богатите народи? — третият мъж вдигна поглед от екрана на компютъра си.

— Това е много точно — богатите. Нашият източник от Бекаа подхвърли, че половин милион щатски долара са били прехвърлени на кодирана сметка в Цюрих, предназначени за...

— Половин милион? — прекъсна го вторият мъж. — За тях това е кокоша курешка.

— Не съм ви казал за къде е предназначена сумата, нито начина на прехвърлянето ѝ. Банката на Абу Даби, до Цюрихската швейцарска

кредитна...

— Но това е маршрутът на долината Бекаа — изненадано каза жената. — Местоназначение?

— Карибско море, точното място е неизвестно.

— Намери го!

— В момента е невъзможно.

— Защо? — попита другият мъж. — Защото не може да се потвърди ли?

— Много добре е потвърдено, и то по най-лошия възможен начин. Нашият източник е бил убит един час след като е информирал човека от нашето посолство, един служител по протокола. Той пък е отзован с най-голяма бързина.

— Бекаа — каза спокойно жената. — Карибско море. Баярат.

— Ще осигуря да се съобщи по факса на О'Райън. Нужен ми е неговият съвет.

— Ако днес е половин милион — каза третият мъж, — то утре ще бъдат цели пет, веднъж само каналът да се потвърди.

— Познавах нашия човек в Бахрейн — каза тъжно жената. — Той беше добро момче. Имаше чудесна жена и деца. Дяволите я взели тая Баярат!

МИ-6^[4], Лондон

— Нашият човек в Доминик летя на север и потвърждава информацията, която французите ни изпратиха. — Шефът на британското разузнавателно управление се приближи до масата в центъра на заседателната зала.

Голям, солиден атлас, един от хилядите по рафтовете, съдържащи подробни карти на всякакви райони от света, покриваше масата. Позлатените букви върху черната корица на атласа гласяха: Карибско море — Винвърд и Линвърд острови. Антилски острови. Британски и САЩ територии.

— Открийте прохода Анегада, моля! — обърна се той към сътрудника.

— Разбира се. — Другият мъж в залата се насочи бързо към картите, тъй като забеляза смущението на шефа си, което беше причинено не от обстановката, а от парализираната му дясна ръка,

която не би му позволила да отгърне атласа. Сътрудникът разтвори тежките платнени страници и запрелиства, докато стигна въпросната карта. — Ето го... Боже мой, никой не би могъл да стигне толкова далеч при тези бури. Не и платноход с тези размери.

— Може и да не е успяла.

— Да успее какво?

— Да пристигне.

— От Басе-Тере до Анегада само за три дни? Не бих казал. Трябва да е била в открито море повече от половината време, за да стигне толкова бързо.

— Ето защо съм ви повикал тук. Познавате района доста добре, нали? Работили сте там.

— Ако съществува някой, когото можете да приемете за експерт, предполагам, че това съм аз. В продължение на девет години летях с един самолет, тип „Сиксер“, от базата в Тортола, и оглеждах това проклето място — почти приятен живот всъщност. Все още поддържам контакти със стари приятели. Те всички мислеха, че съм просто забавен чуждак, който обича да прелита от остров на остров.

— Да, четох доклада ти. Ти свърши забележителна работа.

— Студената война беше на моя страна и бях четиринадесет години по-млад, но и тогава не бях млад човек. Не бих седнал на руля на двумоторен самолет над тези води, колкото и да е мощен.

— Да, разбирам — каза шефът, като се навеждаше над картата. — Следователно твоето експертно мнение е, че тя не би могла да оживее.

— Не би могла е най-точното. Нека кажем неправдоподобно, клонящо към невероятно.

— Така мисли и вашият колега от Дъозием.

— Ардисон?

— Познавате ли го?

— Кодово име Ришелъ. Да, разбира се. Добър човек, само да не беше догматик. Работеше в Мартиника.

— Той е непреклонен. Убеден е, че тя е потънала в морето.

— В такъв случай неговото мнение вероятно е оправдано. Но ако ми позволите, след като съм повикан тук да помогна с каквото мога, бих помолил да задам един-два въпроса.

— Говорете, офицер Кук.

— Тази Баярат е нещо като легенда в долината Бекаа, но аз съм се ровил през последните години в архивите и не си спомням някога да съм виждал това име. Защо е така?

— Защото не е нейното собствено име, поне второто, Баярат — прекъсна го шефът на МИ-6. — Това име тя си го е избрала преди години и си мисли, че то запазва тайната ѝ, тъй като вярва, че никой няма представа откъде идва то или коя е и понеже тя може да е замесена в по-крупни операции, ние пазим сведенията за нея в нашите тайни досиета.

— О, да, да, разбирам. Когато знаете едно фалшиво име и неговия произход, вие бихте проследили предисторията, бихте изградили самоличност, дори един възможен модел. Коя е тя?

— Един от най-съвършените терористи днес.

— Арабка?

— Не.

— Израелтянка?

— Не, не е възможно.

— Глупости. Мосад^[5] имат широк спектър на дейност... Но ако желаете, моля, отговорете на въпроса ми. Спомнете си, че по-голямата част от моята служба съм изкарал от другата страна на света. Защо точно тази жена е толкова важна?

— Тя е за продан.

— Тя е какво...?

— Тя отива навсякъде, където има брожения, бунт, въстание и продава таланта си на този, който даде най-висока цена. Постига забележителни резултати, бих добавил.

— Простете, но това звучи смахнато. Самотна жена отива в пъкъла на революцията и продава съвети! Как го прави, обявява това във вестниците ли?

— Не ѝ се налага, Джеф — отговори шефът на МИ-6, като се върна до заседателната маса и седна някак си непохватно, докато с лявата ръка дооправи стола. — Тя е истински учен — изследовател на местата, в които има дестабилизация. Знае силните и слабите места на воюващите фракции, както и лидерите и начина да се свърже с тях. Няма постоянна принадлежност, морална или политическа. Професията ѝ е смъртта. Простата истина е такава.

— Не мисля, че истината е толкова проста.

— Това е резултатът, не началото, разбира се, нито обяснява откъде е дошла... Седни, Джефри, и нека ти разкажа кратката история, която съединихме от случайни фрагменти. — Шефът отвори големия плик от кафява хартия, който беше пред него, и извади три фотографии, направени с камера, която е снимала бързо движеща се жена. Лицето на всяка снимка беше фокусирано и ярко осветено от слънцето. — Това е Амая Баярат.

— Това са три различни лица! — възкликна Джефри Кук.

— Коя от трите е тя? — запита шефът. — Тя ли е и на трите снимки?

— Разбирам какво искате да кажете... — каза колебливо офицерът от външното разузнаване. — На всяка снимка косата е различна: руса, черна и, предполагам, светлокафява; къса, дълга и средна дължина, но чертите са различни... и някак не така оформени. Все пак са различни.

— Изменящи лицето пластики? Восък? Управление на лицевите мускули. Нищо невъзможно.

— Спектографите биха го доказали. Най-малкото по отношение на допълненията, пластиките и восъка.

— Би следвало, но не го правят. Нашите експерти казват, че има химични компоненти, които биха заблудили фотоелектрическото сканиране и дори отражението на ярка светлина, което върши същата работа. Което означава, разбира се, че те не знаят какво е и не биха рискували да дадат мнение.

— Добре — каза Кук, — тя е една или пък и трите жени, но как, по дяволите, можеш да си сигурен в това?

— Не можеш.

— Не можеш?

— Ние и французите платихме много пари за тези снимки. Всяка една е направена от тайни агенти, които сме използвали от години. Никой от тях не би ни снабдил с фалшификат. Всеки вярва, че е хванал в кадър Баярат.

— Но къде е отивала? От Басе-Тере към Анегада, ако това е Анегада, има доста над 200 км. По време на две унищожителни бури! И защо точно проходят Анегада?

— Защото едномачтовият платноход е забелязан до брега на Маригот. Той не би могъл да се доближи до брега заради скалите, а

дървеният пристан е бил разбит на парчета от бурята.

— Кой го е забелязал?

— Рибари, които обслужват хотелите на остров Ангуила. Потвърждава го нашият човек в Доминик. — Като забеляза озадачеността на Кук, шефът продължи: — Нашият човек летя до Басе-Тере по препоръка на Париж. Констатира, че жена на приблизително същата възраст, като Баярат от тези снимки, е наела лодка заедно с един висок широкоплещест млад мъж. Много млад мъж. Това отговаря на информацията от Париж, че жена на нейната възраст и с нейната външност е отлетяла от Марсилия в компанията на такъв младок, към остров Гваделупа.

— Как митническата проверка в Марсилия е направила връзка между момчето и жената?

— Той не е говорел френски. Тя е казала, че е далечен роднина от Латвия, оставен на нейно попечителство, след като починали родителите му.

— Съвсем невероятно.

— Но абсолютно приемливо за нашите приятели оттатък канала. Те не уважават нищо, което е по на север от Рейн.

— Защо ще пътешества с някакъв хлапак?

— Вие ми кажете. Аз нямам ни най-малка представа.

— И ще повторя въпроса: къде е отивала?

— Още по-голяма загадка. Тя очевидно е опитен моряк. Би трябвало да знае достатъчно, за да се добере до брега, преди лодката ѝ да се разпадне, особено след като платноходът е имал радио и тревогата е била оповестена над областта на четири езика.

— Освен ако е имала среща, на която е трябвало да пристигне навреме.

— Естествено това е единственият правдоподобен отговор. Но да рискува живота си?

— Звучи невероятно — съгласи се бившият емисар на МИ-6. — Освен ако е имало обстоятелства, за които не знаем нищо... Продължавайте. Очевидно нещо сте измислили.

— Не кой знае какво, бих казал. Като се има предвид, че един терорист рядко се ражда терорист, а такъв го правят събитията. Според докладите тя владее много езици, но е била чута да говори език, напълно неразбираем...

— ... за повечето европейци. Този език е баски — прекъсна го спокойно Кук.

— Точно така. Ние пратихме дълбоко законспирирана група в провинциите Бискайя и Алава. Те проследиха един драматичен инцидент, станал преди години в малко бунтовно село в Западните Пиренеи. Нещо такова, което се увековечава в планинските легенди и се предава през поколенията.

— Нещо като Май Лей или Бабий Яр? — попита Кук. — Поголовно масово убийство?

— По-лошо, ако е възможно да има по-лошо. При потушаване на бунта цялото възрастно население било екзекутирано от озверял отряд... Възрастни са били всички над 12 години. По-малките деца били насилени да наблюдават и после били оставени да умрат в планината.

— Баярат е едно от тези деца?

— Нека да обясня. Баските, които живеят в тези планини, са много изолирани. Техен обичай е да заравят свои писания под кипарисовите си дървета. Към нашата група, която разследвала случая, е имало един антрополог, познавач на живота в Пиренеите. Той говорел и четял на техния език. Онези писания ги открил той. Последните няколко страници били написани от момиче, което описвало ужасите, включително как са обезглавили родителите ѝ пред очите ѝ. С щикове. Палачите наточили щикове в скалите пред майката и бащата, а след това ги убили.

— Ужасно! И това дете е Баярат?

— Тя изписва името си Амая ел Бай... Yovamanaree, което означава на баски „млада жена“. След това следва една-единствена фраза на отличен испански. Muerte a toda autoridad!

— Смърт на всяка власт! — преведе Кук. — Това ли е всичко?

— Не, има още две неща. Тя е прибавила една последна бележка и, забележете, била е на десет години, когато го е писала... Shirbarra Baj.

— Какво, по дяволите, е това?

— Грубо казано, че една млада жена скоро ще може да забременява, но никога няма да роди дете на този свят.

— Разбира се, че е страшно, но все пак е доста разбираемо.

— Планинските легенди разказват за едно момиче, което превело селските деца през дебрите и заобиколило доста патрули, като дори убило войници с техните собствени щикове, примамвайки ги в капани, и всичко това съвсем само.

— Момиче на десет години? Това е невероятно! — Джефри Кук вдигна вежди. — Казахте, че има още две неща. Какви са те?

— Последното доказателство, което потвърди нейната самоличност. Между закопаните писания имало фамилни истории... някои от по-изолираните клонове на баските се страхували от кръвосмешение и затова толкова много млади мъже и жени били отпращани надалече. Във всеки случай е имало едно семейство Акуире с първо дете, кръстено Амая, едно популярно име. Бащиното име Акуире било задраскано... гневно задраскано, сякаш от сърдито дете. Името Баярат го замествало.

— Боже мой, защо? Открихте ли защо?

— Да, това беше отвратителна работа. Без да ходят по онези места, нашите момчета притиснали партньорите ни в Мадрид, като ги заплашили, че ще откажем да им помагаме, ако не отворят някои тайни архиви, отнасящи се до нападенията на баските. Вие използвахте думите „ужасно“. Не знаете колко уместно е това. Открихме името Баярат — един сержант с майка испанка и баща от границата на Франция. Бил е в озверялата шайка, насилствено загробила това планинско село. Накратко, той бил войникът, който отрязал главата на майката на Амая Акуире. Тя взела това име, защото то представя целия ѝ ужас, естествено не за почит, а като набелязана цел: никога да не го забравя, нито за момент, докато е жива. Тя е трябвало да стане убиец, толкова гнусен, колкото е бил мъжът, който забил щика си в гърлото на майка ѝ.

— Извратено до крайност — каза Кук едва доловимо, — но толкова разбираемо. Едно дете приема душевността на чудовище, въобразявайки си отмъщение чрез идентифициране с него. Не е различно от стокхолмския синдром, когато военнопленници при брутални обстоятелства се идентифицират със своя надзирател мъчител. Толкова по-силно е с децата... Така че Амая Акуире е Амая Баярат. И макар отрекла се от своето истинско бащино име, тя никога не е произнасяла името Баярат.

— Ние се обърнахме към психолог, който се е специализирал по детски проблеми — добави шефът на МИ-6. — Той ни каза, че едно момиче на десет години е много по-развито от връстниците си момчета, а тъй като аз имам много внуци, трябва неохотно да се съглася. Той каза, че момиче на тази възраст, което е преживяло такъв изключителен стрес и болка, ще има склонност да развие само част от своята същност.

— Не съм сигурен, че следих мисълта ви.

— Психологът го изложи по следния начин: Едно момче в подобни обстоятелства би написало следното: „Смърт на цялата власт“, и би се подписало с цялото си име в знак на мъст, така че всеки да го види, докато момичето се държи по-различно: изтегля цялата информация, защото ѝ предстои да измисли в бъдеще истинското откъсване. Тя трябва да надхитри, не да надвие своите врагове... Макар че не може да избегне споменаването на част от истината в заклинанието.

— Предполагам, че това има смисъл — каза Кук, като кимаше с глава. — Но, Боже мой... записи, заровени в земята, кипарисови дървета и горски ритуал, като първо причастие, чрез кръвопролитие... масови екзекуции, обезглавявания с щикове и едно дете на десет години, преживяло всичко това! Та вие си имате работа с пълен психопат! Тя мечтае само да гледа глави, жестоко отделяни от телата и падащи на земята, както се е случило с нейните родители.

— Muerte a toda autoridad! — каза шефът на МИ-6. — Главите на властта... навсякъде.

— Да, разбрах фразата...

— Боя се, че вероятно не можете да разберете трагичността на последиците от фразата.

— Моля?

— През изминалите няколко години Баярат е живяла в долината Бекаа с лидера на особено яростна палестинска фракция, към чиято кауза тя фанатично се е присъединила. Очевидно са се оженили някъде миналата пролет с някоя от техните церемонии под дърветата. Той е убит преди девет седмици по време на нападение по плажовете на Ашкелон, южно от Тел Авив.

— О, да, спомням си, че четох за това — каза Кук. — Убити до последния човек, никакви пленници.

— Помниш ли изявлението, разпространено по света от останалите членове на фракцията и главно от новия им лидер?

— Нещо за оръжието, струва ми се.

— Точно. Изявлението гласеше, че израелското оръжие е убило „свободни, непрощаващи отмъстители“ и е произведено в Америка, Франция и Англия и че хората, чиито земи са заграбени от тях, никога няма да забравят или простят на зверовете — производители на това оръжие.

— Ние слушаме тази гадост непрекъснато. Та какво от това?

— Това, че Амая Баярат, прибавяйки името „непрощаващи“, праща съобщение на Висшия съвет в долината Бекаа: „Вашите приятели или експриятели в Мосад се надигат, благодаря на Бога.“ Тя и нейните приятели с цената на живота си искат да смъкнат главите на четирите велики звяра. Тя самата ще бъде сигналната ракета, даваща знак.

— Какъв знак?

— Знакът е предназначен за скритите убийци в Лондон, Париж и Йерусалим, които ще нанесат удар. Израелците виждат скрит смисъл в част от посланието: „Когато най-ожесточеният звяр отвъд великото море падне, тогава трябва и другите бързо да го последват.“

— Най-ожесточеният...? Отвъд...? Боже мой, Америка?

— Да, офицер Кук. Амая Баярат е на път да убие президента на Съединените щати. Това ще бъде нейният знак.

— Това е нелепо!

— Нейният запис предполага, че може и да не стане. Професионално тя рядко не успява. Тя е патологичен гений и това са нейните последни убийства. Нейното отмъщение е за всички „брутални“ властници, а сега мотивът ѝ е подсилен с една дълбоко човешка мъст за смъртта на съпруга ѝ. Тя трябва да бъде спряна, Джефри. Поради това Външно министерство, в пълно съгласие с тази организация, е решило вие веднага да се върнете към предишния си пост в Карибско море. И според нас няма друг по-опитен експерт.

— Боже мой, та вие говорите на шейсет и четири годишен човек, който е почти пред пенсиониране!

— Вие все още имате връзки на островите. Ако някои от нещата са се изменили, ще ви осигурим достъп до информация. Откровено,

ние вярваме, че можете да се справите по-добре от когото и да било друго. Трябва да я открием и отстраним.

— Минава ли ви през ум, стари приятелю, че дори да тръгна днес, докато стигна там, тя може да е офейкала Бог знае къде. Простете ми, но думата смахнато отново ми идва на ум.

— Колкото до нейното „офейкване“ — каза шефът, като леко се усмихна — нито французите, нито ние вярваме, че тя ще отиде някъде до няколко дни, дори до седмица или две.

— Вашата кристална магическа топка ли ви каза това?

— Не, нашият колективен здрав разум. Грандиозността на задачата ѝ, така както я вижда тя, ще изисква доста планиране, човешки, финансови и технически източници, дори и самолет. Тя може и да е психопат, но не е глупачка. Не би предприела подготовката в САЩ.

— Е, по-добре е да си непосредствено до територията, попадаща под критичния поглед на федералните власти — каза Кук неохотно. — Пак си достатъчно близо, за да имаш достъп до банките отвън и хората на брега.

— Така мислим и ние — съгласи се шефът на МИ-6.

— Защо ли е изпратила посланието до Съвета на Бекаа?

— Нейното *Gotterdammerung*^[6] може би. Тя иска тези убийства да я прославят. Типично за нейната психика.

— Да, добре. Запознахте ме с доста изкушаваща задача.

— Надявам се да е така.

— Преведохте ме през подходящите стадии, нали? От далечната загадка с една ужасяваща, дори фантастична интрига, до непосредствената задача. Всичките бутони са правилно натиснати.

— Имаше ли друг начин да се направи?

— Не, ако сте професионалист. А вие не бихте седели в този стол, ако не сте. — Кук стана на крака, очите му бяха вперени в началника. — Сега, когато вие вероятно ще ме вербувате, бих желал да направя предложение.

— Кажете, стари приятелю.

— Не бях изцяло откровен с вас преди минути. Казах, че все още поддържам връзки със стари приятели, като водя с тях кореспонденция. По принцип е вярно, но не напълно. Всъщност по-голямата част от годишния си отпуск прекарах на островите... Те

наистина ме привличат, знаете. И, естествено — продължи той, — предишните колеги и новите познати се събирахме и се отдавахме на стари спомени.

— О, съвсем естествено.

— Преди две години срещнах един американец, който знае повече за островите, отколкото аз някога съм знаел или ще знам. Разкарва двете си яхти от различни яхт-клубове от Шарлот Амали до Антигуа. Знае всяко пристанище, всяка пещера и процеп във веригата, както и би следвало да се очаква.

— Това са добри качества, Джефри, но едва ли е от хората, които...

— Моля — прекъсна го Кук, — не съм свършил. Ще изпреваря вашия скептицизъм. Той е офицер на САЩ в оставка, от морското разузнаване. Сравнително млад е, преди средата на четиридесетте, и наистина нямам представа защо е напуснал службата, но усещам, че обстоятелствата не са били приятни. Все пак той би могъл да бъде много полезен в тази операция.

Шефът на МИ-6 се облегна напред над бюрото си, като скованата му дясна ръка увисна по-назад от лявата.

— Неговото име е Тайръл Натаниъл Хайторн Трети. Той е син на професор по американска литература в университета в Орегон и обстоятелствата, принудили го да напусне морското разузнаване, бяха наистина много неприятни. Би бил много полезен, но никой във вашингтонското разузнаване не би могъл да го вербува. Опитвали се упорито, като му признавали старите заслуги, надявайки се да го придумат, но не могат да го мръднат. Той малко уважава тези хора и вярва искрено, че те не знаят разликата между истина и лъжа. Казал им е да вървят всички по дяволите.

— Боже мой! — извика Джефри Кук. — Знаели сте за отпуската ми през цялото време. Знаете дори, че съм го срещнал.

— Приятно тридневно плаване през Ливърд, придружен от вашия приятел Ардисон, кодово име Ришельо.

— Ах, мошеници!

— Хайде, офицер Кук! Случайно бившият командир лейтенант Хайторн е на път към яхт-клуба в Британска Горда, където подозирам, че ще има неприятности с резервния си двигател. Вашият самолет излита за Ангуила в 5 ч, достатъчно време да си пригответе багажа.

Оттам вие и вашият приятел Ардисон ще вземете малък частен самолет до Вирджин Горда. — Шефът на МИ-6, специален отдел, излъчи една ослепителна усмивка. — Сигурно ще бъде удивителна среща.

Държавният департамент, Вашингтон
Градски департамент

Около дългата маса бяха седнали държавните секретари на страната и отбраната, директорите на ЦРУ и ФБР, главнокомандващите във военното и в морското разузнаване, председателят на съвета на началник-щабовете. Отляво на всеки стоеше неговият съветник, висш държавен служител, който имаше достъп до секретна информация. Председател на срещата беше държавният секретар. Той говореше:

— Всички сте получили една и съща информация, подобна на моята, така че можем да съкратим излишното. Сигурно има измежду вас някои, които мислят, че преувеличаваме. До тази сутрин, трябва да призная, и аз бих се причислил към тях. Сама жена, терористка, с фикс идея да убие президента и с това да даде сигнал за покушения над политическите лидери на Великобритания, Франция и Израел — изглежда твърде невероятно. Обаче в 6 ч тази сутрин ми се обади нашият директор на ЦРУ и после отново се обади в 11 ч. Така че започнах да мисля по-различно по въпроса. Бихте ли обяснили, господин Жилет?

— Ще се постарая, господин секретар — каза внушителният секретар на департамента. — Вчера нашият източник в Бахрейн, който наблюдава финансовите сделки от долината Бекаа, беше убит един час след като ни алармира, че половин милион долара са били прехвърлени в Цюрихската кредитна банка. Сумата не беше стряскаща, но когато нашият агент в Цюрих се опита да се свърже със своя собствен източник в банката, един високоплатен източник, не можа да го намери никъде. Когато по-късно отново настоял да го чуе, анонимно, разбира се, като един стар негов приятел, му казали, че човекът е отлетял за Лондон по служебна работа. По-късно нашият агент се върнал в апартамента си, където изслушал съобщение на телефонния секретар. Било от неговия източник, който, разбира се, не бил в Лондон. Той го помолил, очевидно доста отчаяно, да се срещнат

в едно кафене в Дудендорф, град на двадесетина мили на север от Цюрих. Нашият агент шофирал дотам, но неговият източник не се появил.

— Какво значи това? — попита армейският шеф.

— Бил е отстранен, за да се унищожи дирята на парите — отговори един широкоплещест мъж с оредяваща червена коса, който седеше отляво на секретаря на департамента. — Това предположение не е потвърдено — добави той.

— На какво се базира? — попита секретарят на отбраната.

— На логиката. — Сътрудникът на управлението продължи рязко. — Първо убиват агента в Бахрейн заради предаването на първичната информация, после в Цюрих измислят лондонското прикритие, така че нашият агент е отведен в Дудендорф, далече от обикновения му маршрут. От Бекаа са го открили и са искали да прекъснат дирята, което и направиха.

— Работят с шестима посредници? — попита шефът на морското разузнаване. — Това е твърде много за незначително количество пари, нали?

— Защото количеството не означава нищо — каза едрият сътрудник с подпухнало лице. — От значение е личността, получаваща парите в края на линията, без значение коя е и къде е — те прикриват именно това. Веднъж трансферът да се осъществи, парите могат да нараснат стотици пъти.

— Баярат! — каза държавният секретар. — Така че тя е започнала своето пътешествие... Добре тогава, начинът, по който ще процедираме, ще бъде максималната секретност. Това е ключът. С изключение на хората от радиотрафика в управлението, ние на тази маса и само ние ще обменяме информацията, получена в нашия департамент. Поставете вашите лични факсове на конфиденциален режим, всички телефонни разговори между нас да се водят по секретните линии. Нищо няма да излиза извън този кръг, освен ако не е одобрено от мен или секретаря на департамента. Дори слуховете за такава операция биха могли да имат обратен ефект и да създадат усложнения, които не желаем. — Червеният телефон пред държавния секретар иззвъня. Той го вдигна. — Да... За вас е — каза той, като погледна директора на управлението. Жилет стана от стола и отиде до началото на масата. Взе телефона и се представи.

— Разбирам — каза той, след като слуша една минута. Остави слушалката на телефона и се вгледа в своя сътрудник с оредяващата червена коса. — Ти получи потвърждение, О'Райън. Нашият човек в Цюрих е открит на Спитцплац, прострелян два пъти в главата.

— Те осигуряват прикритието на задника на вещицата — изруга експертът по анализите в управлението О'Райън.

---

[1] Чужденци. — Бел. прев. ↑

[2] Неофициален лидер. — Бел. ред. ↑

[3] Френското контраразузнаване, ориентирано към международната престъпност. Друго наименование — Втори отдел, Второ бюро. — Бел. ред. ↑

[4] МИ-6 — английското контраразузнаване. Отделът в романа е аналогичен на съответните френски, израелски и американски служби. — Бел. ред. ↑

[5] Мосад — израелски разузнавателни служби. В случая се отнася за контраразузнаването. — Бел. ред. ↑

[6] От немски, мит. Залезът на боговете. — Бел. прев. ↑

2.

Високият небръснат мъж в бели моряшки гащета и по фланелка, силно загорял от тропическото слънце, се затича по пътя нагоре към пристана с хелинги^[1] за моторници. Стигна края на дървената част и извика на двамата мъже върху идващата малка лодка:

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Че съм получил теч от резервния двигател? Ползвах го в лошото време и той работеше съвсем добре!

— Виж, наборе — отговори механикът, британец, а гласът му беше отегчен. Тайръл Хайторн улови въжето, което му подхвърлиха. — Не давам пукнат грош за твоя мотор. Ти нямаш и капка масло в резервоара си. Излято е цялото. Сега, ако искаш, изнеси това нещо отвън и пробвай още някой път да го пуснеш. Карай напред и надувай двигателя. Но ще докладвам в базата, че не отговарям за глупостта ти.

— Добре, добре — каза Хайторн, поемайки ръката на мъжа, докато той се качваше по стълбата към палубата. — Какво разбра?

— Износени уплътнители и два износени цилиндъра, Тай. — Механикът се обърна и затегна втората връзка около пилона, за да може компаньонът му да се качи на палубата. — Колко пъти съм ти казвал, младежо, че си твърде невнимателен с облаците и ветровете. Трябва да използваш металните части по-добре, те изсъхват на това ужасно слънце. Кажеш сега, не съм ли ти го казвал дузина пъти?

— Да, Марти, казвал си, не мога да отрека.

— Не можеш! За парите, които даваш? Ти сигурно не се тревожиш за стойността на горивото. Това дори аз го разбирам.

— Проблемът не е в парите — запротестира капитанът, — а заради дългите неудобни маршрути, по които яхтсмените обичат да плават, знаеш това. Кога ще оправите двигателя... след някой друг час?

— Много бързаш, Тай-бой. Опитай утре следобед... ако се сдобия с подходящи уплътнители, доставени от остров Сейнт Томас сутринта.

— По дяволите! Открих много добри пътници за разходка. Те очакват да пристигнат в Тортола довечера.

— Предложи им няколко огнени рома и им запази стаи в клуба. Те няма да разберат разликата.

— Нямам избор — каза Хайторн, като се обърна и тръгна надолу по кея. Покрай хелингите капитанът на наемни лодки ускори крачка.

— Съжалявам, наборе — каза механикът Марти, като гледаше приятеля си как завива наляво на кея. — Неприятно ми е да ти погаждам номера, но трябва да изпълнявам нареждането, което съм получил.

Тъмнина обгърна Карибско море. Беше вече доста късно, когато капитан Тайръл Хайторн, едноличен собственик на „Олимпик Чартърс“, САЩ, с регистрация от Вирджинските острови, заведе клиентите си в хотела на яхт-клуба на плажа. Стаите не бяха от ония, в които всяка двойка би мечтала да се събуди. Но да се спи в тях не беше неприятно. Сервитьорът се беше погрижил за това. Тай Хайторн се върна до открития бар на плажа. Гостите току-що го бяха напуснали. Затова подкрепи благодарността си към мъжа зад бара в по-конкретни измерения. Даде на черния сервитьор 50 американски долара.

— Хей, Тай-бой, не трябваше да правиш това.

— Тогава защо стискаш така здраво парите в ръката си?

— Инстинкт, мен. Можеш да си ги вземеш обратно.

И двамата се засмяха. Това беше ритуал.

— Как е бизнесът, капитане? — попита келнерът, като наливаше на Хайторн чаша от любимото му бяло вино.

— Не е зле, Роджър. И двете ми лодки са наети и ако моят брат-идиот може да намери пътя обратно до Ред Хук в Сейнт Томас, ние ще можем да приключим годината дори с печалба.

— Хей, мен, харесвам брат ти. Той е веселяк.

— О, той е истински шут, Родж. Знаеш ли, че този младеж е доктор?

— Какво, мен? Всеки път, когато той е тук, аз получавам всякакви неразположения и болести. Та мога ли да го попитам за това-онова?

— Не, не е такъв доктор — засмя се Тайръл. — Той има докторска степен по литература, точно както и баща ни.

— Той не оправя кости и болки? Тогава каква полза?

— Същото казва и той. Казва, че си е съдрал задника за осем години да вземе проклетата степен и като приключи, изкарваше по-малко пари от един берач на зеле в Сан Франциско. Беше му дотегнало, знаеш какво имам предвид.

— Сигурно — отговори келнерът. — Преди пет години ловях риба за наетите корабчета и чистех боклуците, които туристите оставят, когато са пияни. Не беше живот, мен! После се устроих по-добре, като се научих как аз да ги напивам.

— Добър ход!

— Лош ход, Тай-бой — каза Роджър, който изведнъж започна да шепне и посегна да вземе нещо под тезгяха. — Двама души, мен, вървят надолу по пътеката. Те търсят някого. Само ти си този някой. Чувствам, че не ми харесват. Те постоянно си опипват якетата и вървят твърде бавно. Но не се тревожи, имам пушка под тезгяха.

— Е, хайде, Родж, за какво говориш? — Хайторн се завъртя на стола до бара, за да погледне. — Джеф! — извика той. — Ти ли си, Кук?... А, Жак... и ти? Какво, по дяволите, правите тук, момчета? Остави желязото, Родж! Това са мои стари приятели!

— Ще го оставя, когато видя, че те нямат свои собствени железа.

— Хей, приятели, това е един стар приятел... а островите бяха малко отблъскващи напоследък. Просто не дръжте ръцете си в джобовете и му покажете, че нямате оръжие, О'кей?

— Как бихме могли да имаме оръжие? — каза Джефри Кук презрително. — Ние и двамата летяхме с международни полети, където детекторите за метал са доста любопитни.

— Mais oui!^[2] — добави Ардисон, кодово име Ришелъо.

— Те са о'кей — каза Хайторн, като слезе от стола на бара и се здрависа с двамата по-възрастни мъже. — Помните ли нашето плаване през... О, о, защо сте тук? Мислех, че и двамата сте пенсионери.

— Трябва да говорим, Тайръл — каза Кук.

— Веднага — каза Ардисон. — Няма време за губене.

— Ей, чакайте една минута. Днес изведнъж моят винаги перфектен двигател отказа да работи. Изведнъж, сред спокойната нощ, на плажа пристигат Кук и нашият стар приятел Ришелъо от Мартиника. Какво става, джентълмени?

— Казах ти, че трябва да говорим, Тайръл — настоя Джефри Кук.

— Не съм сигурен, че трябва — отговори бившият лейтенант Хайторн от американското морско разузнаване. — Защото, ако това, за което искате да говорим, има нещо общо с онези лайна във Вашингтон, то направо го забравете.

— Имаш пълното право да ненавиждаш Вашингтон — каза Ардисон със силния си английски акцент, — но нямаш причина да не изслушаш нас. Можеш ли да измислиш причина? Прав си, че трябваше да сме пенсионирани, но „изведнъж“, ще ползвам твоите собствени думи, се оказва, че не сме. Защо е това? Не е ли достатъчен повод да ни изслушаш?

— Чуйте ме и слушайте добре, приятели... Вашата служба стана причина за смъртта на жената, с която исках да прекарам остатъка от живота си. Проклетите ви игри я убиха в Амстердам. Така че разчитам да ме разберете, когато казвам, че не ме е грижа за вас... Дай на тези секретни агенти едно питие, Родж, и го пиши на моя сметка. Аз отивам до лодката.

— Тайръл, нито аз, нито Ардисон имаме нещо общо с Амстердам — каза Кук. — Ти знаеш това.

— Но вашите игри имат и вие вие знаете това.

— Доста далечна връзка, *mon ami*^[3] — каза Ришелъ. — Не бихме ли могли поне да поплаваме заедно?

— Чуй ме, Тай. — Джефри Кук стовари доста силно ръката си върху рамото на Хайторн. — Ние сме добри приятели и наистина трябва да поговорим.

— Глупости! — Тайръл улови ръката му. — Той ме прободe с игла... Това беше игла! Мина през ризата ми! Вади пушката, Родж...

Преди келнерът да може да измъкне пушката си, Ришелъ вдигна ръка и я насочи към целта си. Той опъна показалец и наркотичната игла излетя от ръкава му в гърлото на мъжа зад бара.

Изгрев слънце. Образите, които се избистриха във фокуса на полезрението на Хайторн, не бяха ония, които очакваше да види. Лицето, висящо над него, не принадлежеше ни на Джефри Кук, ни на Ардисон. Вместо тях той виждаше познатите черти на Марти и неговия помощник Мики, бордовият механик кокни от Вирджин Горда.

— Как се чувстваш, човече? — попита Марти.

— Искаш ли глътка джин, наборе? — каза Мики. — Понякога проявява главата.

— Какво се случи, по дяволите? — Тайръл премига с очи, за да свикне с ярката светлина, която струеше през прозорците. — Къде е Роджър?

— В съседното легло — отговори Мартин. — Ние любезно охраняваме тази вила...

— Тогава къде са Кук и Ардисон, мръсниците?

— Ей там, Тай-бой — Марти посочи през стаята към двата стола с високи облегалки. Завързани за тях с хавлиени кърпи и със запушени уста, седяха Джефри Кук и Жан Ардисон. — Казах на Мик тук, че трябва да направя квото беше нужно, щото те казаха, че е много важно, но никой не каза нищо, кво да правя след това. Ти не беше на себе си. И ако тия копелета бяха ти направили нещо лошо — щяха да нахранят акулите край остров Шарк.

— Тогава, значи, нищо му нямаше на двигателя?

— Нищо, мен! Главното момче в Правителствената къща ме викна лично и каза, че било за твое собствено добро. Някакво шибано добро, да, наборе?

— Някакво шибано добро — съгласи се Хайторн, като се надигна на лакти от възглавницата, за да погледне предишните си приятели.

— Хей, мен! — чу се гърленият вик на Роджър, лежащ на съседното легло. Главата му се мятеше назад-напред.

— Виж го, Марти! — нареди Тайръл, като смъкваше крака си от матрака на пода.

— Той е о'кей, Тай — каза Мики, който клечеше до черния човек. — Накарах този стар французин да ни каже какво ви е направил на вас двамата... Или трябваше да каже, или топките му отиваха... и той каза, че каквото и да е направил, след 5–6 часа ще мине.

— Минаха шест часа, Мик.

Жената помогна на младото момче да изтегли корпуса на едномачтовия платноход в пясъците, като хвърли примка на един остър камък на вълнолома отатък малкия плаж. Това беше вълнолом, скрит зад плетеница от лози и пълзящи растения.

— Тази лодка няма да мръдне повече, Николо — каза тя, като изучаваше онова, което беше останало от нея. — Не че има значение.

Сигурно ще използваме дъските ѝ за горене.

— Ти си луда! — Мускулестият младеж започна да изважда някои полезни неща от платноходката, включително и винтовката. — Да живее Всевишният, сега ние можехме да сме мъртви, а нашите тела да лежат на морското дъно.

— Запази пушката, а другото остави! — заповяда Баярат. — Няма да ни е нужно нищо друго.

— Откъде знаеш? Къде сме ние?... Защо го направи?

— Защото трябваше.

— Ти не ми отговаряш!

— Много добре, мое любимо дете, имаш право на отговор.

— Имам право? Три дни, без да знам дали ще живея или ще умра, уплашен до смърт? Да, мисля, че имам право.

— О, хайде сега, не беше толкова лошо. Това, което не разбра, беше, че никога не сме били по-далече от 200 или 300 метра от брега и че винаги бяхме откъм запазената от вятъра страна. Затова обръцахме другия борд към вятъра толкова често. Разбира се, не можех да контролирам светкавиците.

— Ти си побъркана!

— Изобщо не съм. Преди време плавах из тези води в продължение на две години. Познавам ги много добре.

— Защо си го правила? — повтори той. — Ти почти ни уби! И защо застреля черната жена?

Баярат посочи към трупа.

— Вземи ѝ оръжието. Водата се вдига до средата на този скрит вълнолом. Тя ще бъде отнесена от океана през нощта.

— Нищо не ми каза!

— Нека сме наясно, Николо. Имаш право да знаеш само това, което аз сметна за нужно. Спасих ти живота, млади човече, и с големи усилия те крих в продължение на много дни от оня боклук на пристанището, който щеше да те убие, щом те види. Освен това съм депозирала милиони лири за теб в банката в Неапол и заради тези добри дела имам привилегията да отклонявам всякакви твои въпроси... Вземи оръжието!

— О, Боже мой — прошепна младежът, като се наведе над тялото на убитата жена в униформа и потрепера, докато снемаше оръжието от

ръката ѝ. Малки вълнички се плискаха над лицето ѝ. — Няма ли някой друг тук?

— Никой, който да е от значение. — Жената зарея поглед нагоре към укреплението на острова и в паметта ѝ изплуваха спомени. — Освен един ненормален градинар, който се грижи за глутница кучета, порода мастиф, а той самият е лесно управляем. Собственикът на този остров е мой стар приятел, възрастен човек, който се нуждае от медицинска помощ. Той е в Маями, Флорида, за рентгенова терапия. Отива там на първо число всеки месец за пет дни. Това е всичко, което трябва да знаеш. Ела, ще се качим горе по стълбите.

— Кой е този човек? — попита момчето, като гледаше Баярат на пясъка.

— Моят единствен и истински баща — отговори Амая Акуире-Баярат меко, замечтано, докато вървяха трудно през пясъците. Тя замълча и Николо усети, че не трябва да прекъсва мислите ѝ. А какви бяха те? Най-щастливите две години от един живот, отдаден на ада. *Padrone, vizioso elegante*^[4], беше мъжът, когото бе обичала най-много. На двадесет и четири годишна възраст той е контролирал казината в Хавана. Едно високо, златнорусо момче от Куба, с леденосини очи, избрано от господата в Палермо, Ню Йорк и Маями. Не се страхуваше от никого, а всяваше страх у всеки, който се противопоставяше на неговите решения. Малцината, които имаха тоя кураж, после изчезваха. Легендите за него бяха достигнали Бекаа, Бахрейн и Кайро.

Sapo dei capi^[5] на мафията го беше избрал, защото вярваше, че той е най-талантливият младеж след Капоне. Последният беше управлявал Чикаго в Америка от времето, когато беше едва на 27 години. Но всичко се сгромоляса за младия *padrone*, когато лудият Фидел слезе от планината и разруши всичко, включително и Куба, която се бе закле да спаси.

Нищо обаче не спря златния *vizioso elegante*, мъжа, наречен от някои „Марс в Карибско море“. Той отиде първо до Буенос Айрес, където изгради организация, нямаща равна на себе си. Тя се сработи с генералите, разбира се. После той се премести в Рио де Женеиро, където продължи да изгражда мрежата. Там надмина своите най-дивни мечти. Така, укрепил позициите си, той посредничеше в убийствата по целия свят от едно имение, надхвърлящо 10 000 акра земя. Разгърна цяла армия от бивши войници, специалисти по изкуството да се убива,

служили в армиите на много страни. Продаваше тези момчета за нечувани суми. Политическите убийства бяха негов патент, а купувачите нямаха край. La nostra Legione Straniero^[6] беше наричана организацията от господата, които ревяха от смях, докато пиеха своето вино в Палермо, Нью Йорк, Маями и Далас и приемаха своя процент от всяко платено убийство. Наистина *padrone* вече го нямаше, но неговият чуждестранен легион беше истинска невидима армия.

Накрая възрастта и болестта принудиха *padrone* да се оттегли на своя непревземаем остров. И тогава една жена влезе в живота му. От другата страна на земното кълбо Баярат беше жестоко ранена в кипърското пристанище Василико. Там преследвала един наказателен отряд, изпратен от Мосад да убие палестинския герой, който по-късно стана неин съпруг. Докато водела контраатаката, тя хванала в капан убийците извън брега. Подобно на пиратска принцеса, заобикаляйки ги във фланг, в бърза лодка през нощта, ги принудила да влязат в плитчина при прилив. През цялото време подлагала на убийствен огън хванатите на тясно израелци. Улучили я в стомаха с четири куршума, които разкъсали червата ѝ. Животът ѝ бил загубен.

Един лекар в Кипър тайно я закърпил, доколкото могъл, и частично спрял вътрешното кръвотечение. Дълбоко замразена, тя могла да преживее ден или два, но не повече, без модерна хирургия. Имало и друго обстоятелство: никоя болница или хирургически екип с необходимата техника нито в цивилизованото Средиземноморие, нито в Европа не би приела един терорист, без да алармира властите. А Съветския съюз не бил вече убежище.

Обаче новите спешни обаждания до долината Бекаа открили едно възможно разрешение. Разбира се, нямало гаранция за живота ѝ, но трябвало да се опита. Нужно било тя да издържи още два или най-добре три дни. Имало човек в Карибско море, мощният владетел на всичко: от наркотиците, индустриалния шпионаж, военните тайни до извънредните доставки на оръжие. Той работел често и за Бекаа и получавал огромни пари за своето старание в Средния изток. Не можел да откаже на Висшия съвет. Дори не би посмял да стори това.

В продължение на няколко часа той опитвал да отклони молбата, но на всеизвестния борец за свобода, чийто живот била спасила жената, не можело да се откаже. Ако мъжът в Карибско море откажел, той рискувал да насочи всички ножове от долината Бекаа първо към

своето собствено гърло, а после към съюзниците си навсякъде по земята.

Полумъртва, Бая била докарана по вода до Анкара, а от там на военнотранспортен самолет до Мартинка, където била качена на двумоторен самолет-амфибия. Единадесет часа след напускането на Кипър, тя пристигнала на острова на radrone, неотбелязан на картите. Екип хирурзи от Маями, инструктирани от лекаря от Кипър, вече я чакали. Животът ѝ бил спасен, след като намръщеният radrone не пожалил никакви средства.

Като се приближаваха към каменната стълба, която водеше нагоре към имението, Бая не можа да се сдържи и внезапно се изкикоти на висок глас.

— Какво има? — попита остро Николо. — Не намирам нищо, от което да си щастлива.

— Няма нищо, мой обожаеми Адонис. Просто си спомних моите първи дни тук. Ти не би ги намерил интересни... Ела сега, стълбите са едно изпитание, но те са чудесни, по тях може да се тича нагоре-надолу за възстановяване на силите.

— Не се нуждая от това упражнение.

— Някога аз се нуждаех. — Докато се качваха, спомените от онези първи седмици с radrone се върнаха. Като си ги припомняше, откриваше много неща, на които да се смее. Първо, когато можеше вече да се движи, те двамата приличаха на две кръжащи подозрителни котки. Тя бе възмутена от лукса, който той си позволяваше, той бе разстроен от нейната намеса в неговия пищен начин на живот. Тогава, съвсем случайно, тя нахлу в кухнята му, когато той се караше на готвачката заради нейните „канелони Самбуре по флорентински“^[7]. Същата готвачка, която лежеше мъртва на 30 крачки зад тях. С много извинения към прислужницата Баярат сготви свои, собствени „канелони Самбуре“. Това удовлетвори недоволния собственик на острова. После дойде играта на шах. Radrone беше заявил, че е майстор. Младата госпожица го би два пъти. После, съвсем очевидно, му позволи да я бие на третия път. Той се заливаше от смях, защото разбираше тактиката ѝ и оценяваше нейното милосърдие.

— Ти си чудесна жена — каза той, — но никога не прави това отново.

— Тогава ще те бия всеки път и ти ще се ядосваш.

— Не, дете мое, ще се науча от теб. Това е историята на моя живот. Аз се уча от всекиго... Някога исках да бъда велика филмова звезда, като вярвах, че височината ми, моето тяло и русата коса ще бъдат обикнати от камерата. Знаеш ли какво се случи? Няма значение, ще ти кажа. Роселини видя пробните кадри, които направих за Чинечита в Рим. Познай какво каза той... Няма значение, ще ти кажа. Той каза, че в сините ми очи има нещо грозно, нещо сатанинско, което той не може да си обясни. Беше прав, пръждосах се.

От тази вечер нататък те прекарваха часове заедно, двамата на равна нога. Всеки опознаваше манията на другия, всеки приемаше гения на другия. Накрая, един късен следобед, както седяха на верандата и гледаха залеза, *padrone* каза:

— Ти си дъщерята, която никога не можах да имам.

— Ти си моят единствен и истински баща — беше отговорила Баярат.

Николо, едно стъпало пред Бая, протегна ръката си, като стигнаха най-горе. Покрита с плочи, пътеката пред тях водеше до широка бронирана врата, най-малко три инча дебела.

— Мисля, че е отворена, Каби.

— Отворена е — съгласи се Баярат. — Хектра трябва да е бързала и е забравила да я затвори.

— Кой?

— Не е важно. Дай ми пушката в случай, че някое куче е отвързано.

Приблжиха полуотворената врата.

— Ритни я, за да се отвори, Николо! — каза тя.

Изведнъж, щом влязоха вътре, от неизвестни посоки, но отвсякъде, експлозии запълниха огромната зала. Изстрелите от мощни ловджийски пушки с къса цев отекнаха в каменните стени. Докато Баярат и момчето лежаха, проснати на пода, Амая стреляше безразборно, също в неизвестна посока и навсякъде. Накрая й свършиха патроните. После, когато кълбата дим започнаха да се издигат към високия таван, се възцари тишина. Един внезапен покой, в който и двамата натрапници откриха, че са невредими. И двамата вдигнаха главите си, докато димът изчезваше, видим през лъчите на залязващото слънце, процеждащо се през малките прозорци. Бяха живи, без да разберат как са оцелели. После сред надигащия се дим се

появи фигурата на един стар човек в инвалидна количка. Той се придвижваше сам нагоре от една ниша, намираща се в далечния край на залата. На полукръглия балкон, отгоре на извитата стълба, стояха двама мъже, държащи сицилианско оръжие — ловджийски пушки с отрязана цев, лупара. Те се усмихваха. Бяха стреляли с халосни патрони.

— О, моя Ами! — извика немощният глас от инвалидната количка. Езикът беше английски, но с груб акцент. — Никога не съм мислил, че ще го направиш!

— Ти не си ли в Маями... Винаги в тия дни на месеца си в Маями! За твоето лечение!

— Хайде сега, Бай, какво добро могат да ми направят те?... Но да убиеш своята стара приятелка Хектра, която се грижеше за здравето ти преди пет години...! Това убийство е акт на вричане... така ти ми дължиш една лоялна жена. Не следва ли ти да бъдеш това?

Баярат бавно се изправи на крака.

— Нуждая се от това място за няколко дни и никой, никой не трябва да знае къде съм, какво правя или с кого ще се срещна, дори Хектра. Ти имаш различни радиостанции, сателити — сам си ми ги показвал!

— Казваш, че никой не трябва да знае какво правиш или, по-точно, какво възнамеряваш да правиш? Мислиш ли, че тази грохнала фигура пред теб си е загубила ума заедно с тялото?... Уверявам те, не съм. Още по-вярно е, че не съм загубил познанствата си от Бекаа, френското Дъозиер, бляскавото МИ-6 и техните не по-малко обожавани американски колеги. Знам точно какви са ти намеренията... „Muerte a toda autoridad“ — не е ли така?

— Това е моят живот... край на моя живот, без съмнение, но ще го направя, *padrone*!

— Да, разбирам. Няма значение колко много болка преживяваме, но всеки от нас може да поеме само определен обем. Съжалявам за своята загуба, Ами, своята най-нова загуба — смъртта в Ашкелон. Казаха ми, че той бил известен човек, истински лидер, решителен и безстрашен.

— Виждах в него много неща от теб, *padrone*, от това, което си бил на неговата възраст.

— Бил е повече идеалист от мен, струва ми се.

— Той можеше да бъде толкова много неща, всичко, което би пожелал да бъде, но светът не му позволи. Още по-малко ще позволи на мен. Нещата, които не можем да управляваме, управляват нас.

— Съвсем вярно, моя дъще. Искях да съм филмова звезда някога, казвал ли съм ти?

— Ти би бил блестящ, мой единствен и истински татко — каза Баярат. — Но ще ми позволиш ли да изпълня моята последна мисия в живота?

— Само с моя помощ, единствена и истинска дъще. Аз също искам всичките управници да умрат, защото направиха от двама ни това, което не трябваше да сме... Ела и ме прегърни, както го правеше преди. Ти си у дома.

Докато Баярат коленичеше и протягаше ръце към стария инвалид, той направи жест към младия човек, който все още лежеше на мраморния под, като поглъщаше сцената със замаяни и уплашени очи.

— Кой, по дяволите, е този? — попита старецът.

— Името му е Николо Монтави и всъщност той е най-съществената част от плана ми — прошепна Бая. — Той ме знае като сеньора Кабрини и ме нарича Каби.

— Кабрини? Като любимата американска светица?

— Naturalmente^[8]. Защото чрез моите действия ще стана втората американска светица, нали?

— Грижите изискват много ром и много храна. Ще се погрижа за това.

— Ще ми позволиш ли да продължа, *padrone*?

— Да, разбира се, дъще моя, но само с моя помощ. Убийството на такъв човек... Светът ще бъде обзет от страх и паника. Това ще бъде нашето завещание, преди да умрем!

---

[1] Стълбове за завързване на лодки. — Бел. ред. ↑

[2] О, да! (фр.) — Бел. ред. ↑

[3] Приятелю (фр.). — Бел. ред. ↑

[4] Порочният, елегантен господар. — Бел. прев. ↑

[5] Босът на босовете. — Бел. ред. ↑

[6] Нашият чуждестранен легион (ит.). — Бел. ред. ↑

[7] Макарони, пълнени с кайма и подправки. Сервират се със сирене. — Бел. ред. ↑

[8] Естествено (ит.). — Бел. ред. ↑

3.

Слънцето над Карибско море изгаряше земята, скалите и пясъка на остров Вирджин Горда. Беше 11 ч сутринта, прелюдията към жаркия обеден час. Наемателите на Тайръл Хайторн се криеха под тръстиковия покрив на бара на плажа, като правеха всичко възможно да облекчат страданията си от горещините. Когато техният капитан им каза, че поради технически затруднения не ще могат да отплават преди ранния следобед, четири въздишки на облекчение се откъснаха от гърдите им заедно с няколко банкноти. Последните бяха притиснати в ръката на Тайръл от един банкер от Гринуич, Кънектикът, който молеше:

— За Бога, поправете го утре!

Тайръл се върна до вилата, където Мики пазеше Кук и Ардисон. Колегата му Марти беше на дока. Двамата натрапници седяха разсъблечени по долни гащета, а дрехите им бяха дадени в хотелската пералня. Хайторн затръшна вратата и се обърна към механика.

— Мик, направи ми една услуга. Иди до кухнята и ми донеси две бутилки бяло вино.

— От коя година? — попита Ардисон.

— От миналата седмица — отговори Тайръл. Мики излезе бързо, а Хайторн продължи. — Добре, господа секретни агенти, хайде да продължим, както казват англичаните.

— Не си оригинален — отвърна Кук.

— О, забравих, че вие, европейците, идвате от набитите с мъгла тесни улици с вашите полицейски униформи. Криете се около мястото на събитието, а никога не го посрещате открито. Развитата ви техника ви е подменила, точно както подмени мен. Амстердам ме научи на това. Вие сте програмирани от своите машини. Правите и казвате, каквото техниката ви нареди, само това знаете!

— Не е истина, mon ami. Ние сме от старата школа. Компютрите и техните възможности, сателитите и техните фотографии, граници, пресечени от телевизионни и радиосигнали... Всичко това е

magnifique^[1], но техниката не се справя и не може да се справи с човешката същност. Ние се справяхме... ти се справяше. Ние срещаме един мъж или една жена лице в лице, очите ни и инстинктите ни казват дали той или тя са врагове. Машините не могат да направят това.

— Искаш да ми кажеш, че нашият комбиниран средновековен метод може да открие тази лейди-дракон, Баярат, по-бързо, отколкото се праща по факса снимката ѝ?

— Вярвам в това, което Жак предлага — намеси се Кук. — Нашата експертна оценка, комбинирана с наличната технология, ще бъде по-ефективна, отколкото едното без другото.

— Добре казано, топ аті. Този женски психопат, този убиец, не е без мозък и подкрепа.

— Според Вашингтон тя е изпълнена и с много омраза, която изгаря мозъка ѝ.

— Това определено не е оправдание за направеното от нея досега или, Бог да ни е на помощ, за онова, което възнамерява да стори — каза натъртено мъжът от МИ-6.

— Не, не е — съгласи се Хайторн. — Но се чудя какво би била тя сега, ако някой беше ѝ помогнал преди години... Всемогъщи Боже, главите на майка ти и баща ти да бъдат отрязани пред очите ти! Мисля, че ако това се беше случило на брат ми и на мен, ние и двамата бихме били досущ същите убийци като нея.

— Ти загуби жената, която обичаше много, Тайръл — каза Кук. — Но не стана убиец.

— Не, не станах — отговори Хайторн. — Но ще бъда лъжец, ако не ви кажа, че мислех да убия много хора... Не само мислех за това, но в няколко случая го планирах.

— Но ти не изпълни тези планове.

— Само защото получих помощ... Вярвай ми, само защото се намери кой да ме спре. — Тайръл погледна навън през прозореца към морето. Постоянното люлеене на вълните за кратко го хипнотизира. Имаше една жена и, о, Господи, колко му липсваше тя! В пияно състояние той ѝ казваше за своите планове да очисти този или онзи. Дори отиваше толкова далеч, че отключваше чекмеджетата на лодката си и за доказателство ѝ показваше тези планове, разположението на улиците и сградите, своята стратегия за ликвидиране на хората, причинили смъртта на жена му. Доминик го придържаше, когато той се

клатушкеше, омаян от алкохола. Шепнеше в ухото му, че като причини смърт, няма да върне умрелия обратно, само ще създаде болка на много други. А те нямат нищо общо с Ингрид Йохансен Хайторн. На сутринта тя все още беше при него, облекчаваше вината му с мила усмивка. И му припомняше колко глупави и колко опасни са фантазиите му. Тя го искаше жив. Боже, той я обичаше! И когато тя изчезна, той спря с алкохола. Вероятно беше само внушение, но той често се питаше дали, ако беше спрял да се налива, тя щеше да остане?

— Извинявам се, че досаждам — обади се Ардисон, защото и той, и Кук бяха объркани от внезапното мълчание на Хайторн.

— Не досаждайте. То е... личен проблем.

— Така че какъв е вашият отговор, командире? Казахме ти всичко. Дори се извинихме за действията си снощи. Те просто бяха належащи. Когато сервитьор те гледа враждебно и се привежда към тезгяха в празна закусвалня през нощта... Добре, двамата, Жак и аз, познаваме островите.

— Били належащи, и използвахте опиат! Казахте, че трябва да говорим веднага, че било спешно и все пак ме извадихте от строя за близо шест часа. Каква ти спешност, приятелю?

— Нашите мерки не бяха предназначени към теб и приятеля ти, келнера — каза Ардисон. — Ще бъда откровен с теб, бяха предназначени за други хора.

— Какви други хора?

— О, хайде, Тайръл, не бъди наивен. Долината Бекаа има връзки навсякъде и само най-наивните смятат, че в нашите служби няма корумпирани служители. Двадесет хиляди лири могат да завъртят главата на един бюрократ.

— Мислиш, че можехте да попаднете на подкупени?

— Не можеше да не допуснем тази възможност, стари приятелю. Затова сме донесли само това, което е в главите ни. Нищо написано за Баярат, никакви снимки, никакво досие, никакви материали по предисторията и каквото и да е. Обаче ако някой беше изпратен след нас и се опитахте да ни спрем в Париж, Лондон или Антигуа, ние трябваше да се справим.

— Така... вие сте отново в полицейските палта, дебнейки из тъмните улици.

— Защо да изоставяме секретността и скритото оръжие? Те ни спасяваха живота неведнъж по време на студената война, нали?

— Може би веднъж или два пъти, не повече от това, а аз се мъчех като в пъкъл да не стана параноик. До Амстердам беше съвсем ясно и точно. Кого можеш да утрепеш и колко ще струва.

— Сега светът е различен, командире, вече нямаме лука врагът да ни е известен. Сега врагът е от друга порода. Не е нито агент, нито двоен агент, нито пък е с бенка на едната страна или на другата, че да го проследим. Тези времена минаха. Някой ден ще се обърнем назад и ще разберем колко просто е било всичко преди. Така сме били устроени. Сега всичко се е променило. Плющенето на камшик над света се изменя, извира стари недоволства, ескалира сляпа мъст.

— Това е драматично, Джеф, но мисля, че излизаш от рамките на реалното. Вашингтон знае за Баярат и докато тя не бъде отстранена, президентът ще бъде неуязвим. Предполагам, че същото ще бъде в Лондон, Париж и Йерусалим.

— Кой е истински неуязвим, Тайръл?

— Никой, разбира се, но тя трябва да бъде фокусник, за да премине през армията пазачи и през най-сложната охранителна техника в света. В Овалния кабинет се контролира всяко движение. Никакви външни пазачи, никакви тълпи, всичко е под контрол. Така че повтарям за кой ли път: за какво, по дяволите, съм ви нужен аз?

— Защото тя е един illusioniste^[2]! — каза Ардисон. — Тя се е измъквала от Дьозиет, МИ-6, Мосад, Интерпол, от всеки специален отдел на разузнаването и контраразузнаването, за който можеш да се сетиш. Но сега ние знаем, че тя е в определен район, един сектор, който можем да прекосим и да прегледаме с всички технически средства, които можем да наемем. Можем да разчитаме и на човешкия потенциал: полицейска мрежа; преследване, водено от опитни ловци, които знаят квадрат по квадрат територията, черните улици, крайбрежните квартали, всичко.

Хайторн мълчаливо изучаваше двамата мъже. Погледът му се местеше от единия към другия.

— Да предположим, че при определени обстоятелства аз ще се съглася да ви помогна — каза той накрая. — Откъде бихме започнали?

— С новите технологии, които толкова уважаваш — отговори Кук. — Всяка разузнавателна станция на НАТО и всички полицейски

власти в Карибско море са снабдени с описание на Баярат и младия човек, с когото тя пътешества.

— О, това е страхотно! — каза Тайръл, като се смееше саркастично. — Изпратили сте напразно тревога до всички острови и очаквате отговор? Шокирате ме, джентълмени. Мислех, че знаете всички черни улички и вълноломи.

— Какво имаш предвид? — попита Ардисон унило.

— Имаме тридесет процента шанс да чуем нещо от хората, които са ги забелязали. Ако някой ги види, той няма да дотича при вас, а ще отиде при дамата и няколко хиляди долара ще му запушат устата. Дълго сте отсъствали оттук, приятели. Това не е царството на магьосника от Оз. С изключение на места като това, немотията царува по всички острови.

— Как би го направил ти? — попита Кук.

— По начин, по който следваше и вие да го направите — отговори Хайторн. — Казахте, че ѝ е нужен достъп до банките около брега. Това е вашият ключ. Никой тук не снабдява чужденци с големи суми освен лице в лице. Концентрирайте се до островите с банки, което намалява работата ви с двадесет, двадесет и пет процента. Разделете я после между двамата. Вие сте покривали по време на почивките си почти всичко тук. Свържете се с вашите хора и им дайте пари в брой. Накарайте ги сами да уредят нещата с властите. Задната врата в тези места е далеч по-ефективна, отколкото предния вход. Изненадан съм, че трябва да ви казвам това.

— Не мога да оборя основанията ти, приятел, и се боя, че нямаме време. В Париж предполагат, че тя ще бъде тук най-малко две седмици, а в Лондон мислят, че ще е доста по-кратко, да кажем, максимум от пет до осем дни.

— Тогава сте си хвърлили козовете на първа ръка. Загубили сте състезанието тук. Тя ще ви се измъкне от мрежата.

— Не е сигурно — каза човекът с кодово име Ришелъ.

— Лондон е отговорен за стратегията — обясни Кук. — А ние не пропускаме корупцията, на която обръщаш внимание. Правителствата на Англия, Франция и САЩ са отделили по един милион американски долара за информация, която води до залавяне на двамата бегълци. И обратно, ако се разбере, че такава информация е потулена — ще бъде наложено наказание от най-висока степен.

Хайторн изсвири.

— Ха — каза той леко. — Ударната топка е направена от бетон. Възможност за три милиона долара или за куршум в главата в някоя от онези черни улички.

— Прецизно — съгласи се ветеранът от МИ-6.

— Откраднали сте го от старото НКВД, дори КГБ беше по-симпатично.

— Едва ли. Върни се във времето на Берия. Много ефективно.

— Времето, Тайръл! — каза Ардисон. — Ние трябва да се движим бързо.

— Кога беше обявена тревогата? Описанието?

Кук погледна часовника си.

— Приблизително преди шест часа, в 5 ч сутринта по Гринуич.

— Къде е базата на операцията?

— Временно на Тауър стрийт, Лондон.

— МИ-6 — каза Хайторн.

— Ти спомена „известни условия“, Тайръл — каза Кук. — Може ли да приемем, че в интерес на важността на операцията ти се присъединяваш?

— Не може нищо да приемеш. Никак не обичам задниците, които управляват тази планета. Ако ме искате вътре в играта, плащайте. Независимо дали те ще бъдат убити или не, вие първо ще платите.

— Това не е състезание по крикет, приятелю...

— Не играя крикет. За да направим един добър старт в своя бизнес, аз и брат ми се нуждаем от още две лодки, на старо, но добри, от клас А. Това е петдесет процента отгоре или милион и половина. Да бъдат в моята банка на Сейнт Томас до утре сутринта.

— Не е ли твърде много?

— Много? Когато имате желание да платите три милиона долара на някакъв информатор, който може случайно да се спъне в тази Баярат и момчето? Зарежи, Джефри. Плащай или поемам на път за Тортола в 10 ч утре сутринта.

— Ти си един самонадеян кучи син, Хайторн.

— Тогава зарежи всичко, а аз тръгвам за Тортола.

— Знаеш, че не мога да го зарежа. Обаче, Хайторн, чудя се дали си струваш парите?

— Няма да разбереш това, докато не ми бъде платено, нали?

*Централното разузнавателно управление
Ленгли, Вирджиния*

Сивокосият Раймънд Жилет, директор на ЦРУ, се взираше в униформения морски офицер, който седеше пред бюрото му. В погледа му се четеше възмущение.

— МИ-6 с известна помощ от Дьозием направиха тава, което вие не можахте, капитане — каза той кротко. — Те вербуваха Хайторн.

— Ние опитвахме — каза капитан Хенри Стивънс, шефът на морското разузнаване. Нямаше и намек за извинение в острия му отговор. Той поизправи своето петдесет и пет годишно тяло на стола, сякаш излъчваше чувство за физическо превъзходство над пълния шеф на ЦРУ. — Хайторн беше първокласен будала и никога не го разбра. С други думи, той беше проклет глупак и не би ни повярвал дори да му представим неопровержимо доказателство.

— Тази негова съпруга, шведката, беше агент или най-малкото платен информатор на Съюза?

— Точно така.

— Чие е доказателството?

— Наше. Неопровержим документ.

— От кого?

— Сигурни източници. Те са го потвърдили пред един човек.

— В Амстердам — каза Жилет риторично.

— Да.

— Четох вашия доклад.

— Тогава сте видял колко неоспорими бяха данните. Жената беше под постоянно наблюдение... Боже, беше се оженила два месеца след първата среща за числящия се в морското разузнаване офицер. Беше видяна, фотографирана, да влиза от страничния вход на Съветското посолство през нощта при единадесет различни случая! Какво още ви е нужно?

— Насрещна проверка например. С нас може би?

— Това го правят компютрите.

— Не винаги, и ако не знаете това, би трябвало да бъдете понижен до моряк.

— Не върви да бъда понижаван от вас, цивилния.

— По-добре е да го знаете от мен... аз съм отговорен за вашето поведение... вие вероятно ще се озовете в съда едновременно като цивилен, и военен. Т.е. ако оживеете 24 часа след като Хайторн научи истината.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Чел съм вашия доклад относно съпругата на Хайторн.

— Е, и?

— Вие пуснахте слуха и накарахте всеки агент в Амстердам да повярва, че съпругата на Хайторн, професионален преводач, работела за Москва. На всеки са били внушени точните думи, ред по ред. „Ингрид Хайторн е изменник. Поддържа постоянен контакт с руснаците.“ Всички донесения бяха като развалена грамофонна плоча, една и съща фраза, отново и отново.

— Беше истина!

— Беше лъжа, капитане. Тя работеше за нас.

— Вие сте полудял... Не ви вярвам!

— Прочети досието при нас... Като сглобих информацията, разбрах, че за да са ви чисти ръцете, вие сте подхвърлили една лъжа, която се оказа истина, фатална истина. Подхвърлили сте слух чрез избран агент на вътрешни хора на КГБ, че мисис Хайторн е двоен агент, че женитбата ѝ е истинска, а не маскировка, както руснаците са си мислели. Те я ликвидирали и потопили тялото ѝ в канала Херен. Ние загубихме извънредно важен агент, а Хайторн загуби съпругата си.

— О, господи! — Стивънс се сгърчи на стола си, а тялото му се залюля нервно напред и назад. — Защо, по дяволите, никой не ни каза? — После внезапно той спря, очите му се приковаха в директора. — Една минута? Ако е вярно това, което казвате, тогава защо тя никога не го е казала на Хайторн?

— Можем само да гадаем. Те бяха в един и същ бизнес. Тя знаеше за него, но той не знаеше за нея. Ако знаеше, щеше да я принуди да се откаже заради рисковете.

— Как е могла да не му каже?

— Скандинавска невъзмутимост може би. Наблюдавай тенисистите им. Тя не би могла да се откаже, разбирате ли. Баща ѝ умрял в Сибирския Гулаг като антисъветски активист, заловен в Рига, когато е била доста млада. Тя сменила името си, изградила си

собствено досие, научила гладко руски, така както френски и английски, и започнала работа в Хага.

— Нищо от това не е отразено в нашите архиви!

— Можехте да го узнаете, ако бяхте вдигнали телефона, преди да вземете решение. Тя беше вербувана извън системата.

— Гадна мръсотия! Има ли, по дяволите, човек, на когото можеш да се довериш?

— Може би затова съм тук, младежо — каза Жилет, докато присвитите му дълбоки очи излъчваха неуважение и разбиране. — Аз съм един дядка от Виетнам, където нещата бяха наистина заплетени. Там беше такава голяма бъркотия, че аз си спечелих ужасна репутация, каквато не заслужавах, вместо да стана маршал. Така че знам какъв човек сте, капитане, което не извинява вас или мен, но мисля, че трябваше да научите истината.

— Щом се чувствате така, защо сте се заели с тази работа?

— Ти ме нарече цивилен и си прав в забележката. Аз съм много богат цивилен. Изкарвам много пари, отчасти заради своята неизяснена репутация, така че когато се впримчих в тази работа, реших, че си струва времето. Бих желал да се опитам да оправя нещата в тази много необходима област от управлението. Да оправя минали грешки може би.

— Съобразявайки се с вашите грешки, какво ви кара да мислите, че сте квалифициран?

— Пак същите грешки. Ние сме панически предразположени към секретност. Често не успяваме да предадем същественото... или да го открием. Например не мисля, че ще повторите грешката си с Ингрид Хайторн.

— Не беше моя грешка! Вие току-що казахте: тя не беше вербувана вътре в системата!

— Нито други 80 или 100 души. Какво мислиш за това?

— Мисля, че вони!

— Включително няколко твои лични агенти.

— Това беше преди да дойда на борда — каза морският офицер рязко. — Една система не работи, ако я пренебрегват. Дори в компютрите можеш да включиш програма, която да вреди на безопасността.

— Не го казвайте на хората, които се потят над машините на Пентагона. Вероятно няма да ви повярват.

— Шансът е един на милион!

— Приблизително същото, като оплождането на яйцеклетка от сперма. Девет месеца по-късно един живот е налице. А вие погубвате едно от тези живи същества, капитане.

— Майната ви...

— Спестете ми това излияние — каза директорът на ЦРУ, като вдигна ръце така, че лактите му останаха на страничните рамки на стола. — Този разговор остава в тази стая.

— Свършихте ли?

— Не още. Не мога да ви наредя, но бих ви предложил да се свържете с Хайторн и да му окажете всякаква помощ от която има нужда. Вие владеете цялото Карибско море, а ние се свиваме тук на тясно.

— Той няма да говори с мен — каза капитанът бавно и спокойно. — Опитвах няколко пъти. Щом разбереше кой е на телефона, поставяше обратно слушалката, без една дума да промълви.

— Говорил е с някой от твоите хора, МИ-6 потвърди това. Твоят човек казал на онзи от МИ-6, Кук, във Вирджин Горда, че Хайторн е чувал за Баярат. Знаел, че в Овалния кабинет има усилена охрана, а президентът носи предпазна жилетка. Ако ти не си му казвал това, тогава кой?

— Оставих го на шанса — отговори Стивънс неохотно. — Никъде не можах да се свържа с това копеле. Тогава казах на няколко души, които го познават, че могат да успеят, ако отидат и дадат на Тай сценария.

— Тай?

— Ние се познавахме не чак толкова добре, но пийвахме сегиз-тогиз. Жена ми работеше в посолството в Амстердам. Бяха приятели.

— Той подозира ли те в убийството на жена му?

— По дяволите, показах му фотографиите, но се заклех, че нямам нищо общо с нейната смърт... което е самата истина.

— Но имахте.

— Няма как да го е узнал. Освен това руснаците оставиха явни следи като предупреждение за другите си агенти.

— Но ние всички имаме развити инстинкти, нали?

— Какво искате от мен, господин директор? Аз свърших разговора.

— След като британците са го вербували, свикай незабавно хората си и решете какво можете да направите, за да му помогнете. — Директорът на ЦРУ се наведе над бюрото и написа на лист от тефтер: „Координация с МИ-6 и Дьозием. Тук са двете имена за връзка и те са единствените, с които следва да се свързвате. Предаването и приемането да става с промяна на честотите за объркване при подслушване.“ — Директорът подаде листа.

— Абсолютна секретност — отбеляза офицерът от морското разузнаване, като четеше имената. — Какви са кодовете?

— „Момиченцето — кръв“. Когато сте на приемане-предаване.

— Знаете ли — каза Стивънс, като ставаше от стола и слагаше бележката в джоба си. — Имам чувството, че всички може би преувеличаваме. Преживели сме дузина тревоги като тази... бойни отряди, изпращани от Средния изток, психопати, които искат да стрелят по президента на летището, теории, изградени от налудничави писма... и в деветдесет и девет процента от случаите тези неща се оказваха въздух под налягане. Изведнъж сама жена, пътуваща с младеж, се появява на мониторите и тътен се разнася от Йерусалим до държавния секретар с камбанен звън в Париж и Лондон. Не ви ли се струва прекалено?

— Задълбочено ли прочетохте информацията, която получих от Лондон и препратих на вас? — попита директорът на ЦРУ.

— Много основно. Тя е психопат по всички показатели на Фройд и без съмнение е ориентирана към покушения. Това не я прави амазонка.

— Защото не е. Баярат можеше да бъде момичето от съседната врата в Сентървил, САЩ, или празноглава манекенка на парижкия Сент Оноре, или плаха, нежна еврейка в израелската армия. Тя не води наемници, капитане, тя ги дирижира, в това е геният ѝ. Тя създава планове, после движи важните фигури в тях към предназначенияте цели.

— Позволявате ли да попитам? — Морският офицер премести краката си. Дишаше дълбоко. Лицето му почервеняваше от изкачването на кръвта към главата му. — Какво направих... о, Боже, какво направих... казахте, че ще остане в тази стая.

— Ще остане.

— Боже, защо го направих? — Очите на офицера сякаш бяха в мъгла, а тялото му се олюляваше. — Аз убих жената на Тай!

— Приключено е, капитан Стивънс. За нещастие вие ще живеете с това до края на живота си... така, както аз живея тридесет години след Хо Ши Мин. Това е наказанието ни.

Братът на Тайръл, Марк Антъни Хайторн, известен като Марк-бой на местния карибски жаргон, смесица от италиански, испански и френски, беше доплавал до Вирджин Горда да поеме кораба на брат си. Марк Хайторн беше незаменият по-малък брат. Малко по-висок от Тайръл, доста по-строен, може би слаб, за да сме прецизни. Лицето му приличаше на лицето на Тай, но без орловия поглед и безразличните очи на по-големия, по-опитен брат. Беше седем годни по-млад и макар че получаваше грижите и обичта на брат си, беше очевидно, че често се задява с неговия интелект.

— Хайде, Тай! — каза той категорично, докато стояха на пустия док при залез слънце. — Ти ще зарежеш целия този боклук! Не можеш да се върнеш в него, няма да ти позволя!

— Де да можеше да ме спреш, братле, но не можеш.

— Какво, по дяволите, е това? — Марк понижи гласа си като в заклинание. — Завинаги моряк, завинаги в морето! Това ли казваш?

— По принцип не! Просто мога да правя това, което те не могат. Кук и Ардисон летяха над тези острови, а аз ги развеждах с платнохода. Знам всяко заливче, всяка скала, отбелязана и неотбелязана на картата. Тук няма твърде много началници.

— Но защо, за Бога?

— Не съм сигурен, Марк, но може би е онова, което каза Кук. Според него тези са боклукът на света. Не са старите, които знаем отпреди, от нова порода са: яростни, фанатизирани, просто искат да разрушат всичко, което смятат, че им пречи да се измъкнат от бунището.

— Това вероятно е вярно. Но, повтарям, защо ти се оставяш да бъдеш въвлечен?

— Току-що ти казах. Мога да правя това, което те не могат.

— Това не е причина. Това е самовлюбено оправдание.

— Добре, братко-академик, ще се опитам да обясня. Ингрид беше убита поради една или друга причина, сигурно никога не ще открия защо. Но тя искрено искаше насилието да бъде спряно. В този момент аз, честно казано, не съм сигурен на чия страна беше тя, но наистина знам, че тя искаше мир. Случвало се е да я държа в ръцете си и отнякъде в нея бликваше вик: „Защо не може да спре? Защо бруталността не може да спре?“ По-късно, когато ми казаха, че била съветски шпионин... добре, все още не мога да го повярвам, но щом е била, било е затова. Тя наистина искаше мир. Тя беше моя жена, аз я обичах, а тя не можеше да ме лъже, когато беше в ръцете ми.

Мълчаха. Накрая Марк заговори меко:

— Аз дори нямам претенции да разбирам света, в който живееш. Господ ми е свидетел, че не мога да го приема. И все пак трябва да те попитам отново, защо наистина се връщаш?

— Защото срещу нас има враг много по-различен от тези, които познаваме. Ако мога да помогна да бъде спрян този психопат, защото знам няколко мръсни трика, може би някой ден ще се чувствам по-добре пред паметта на Ингрид. Кирливите игри я убиха.

— Звучи убедително, Тай — каза Марк.

— Радвам се, че се съгласи — Хайторн погледна по-малкия си брат и постави ръка на рамото му. — Понеже през следващите седмица или две ти ще водиш бизнеса, започни да търсиш наоколо два нови едномачтови платнохода, клас А, с широко платно — от носа до кърмата. Ако откриеш някъде на добра цена, а мен ме няма, веднага ги купи.

— С какво? С какви пари?

— Парите ще пристигнат в нашата банка в Сейнт Томас утре сутринта. Ухажват ме моите нови работодатели.

— Радостен съм, че съчетаваш идеализма с практичността.

— Дължат ми повече, отколкото могат да платят.

— Междувременно, какво да правя с другия кораб? Имаме две резервации за следващия понеделник.

— Викнах Барби в Ред Хук. Тя ще дойде на борда. Лодката ѝ още не е поправена от урагана.

— Тай, знаеш, че тези, които наемат платноходи, не се чувстват добре с жени-капитани!

— Само й кажи да прави това, което прави със собствените си наематели, когато те открият, че тя не е Брус или Бен, а Барбара. Тя изтъпанчва своя стюард веднага щом всички са на борда. Така че купувай, ние сме богати.

Изведнъж ревът на автомобилен двигател, последван от свистящи гуми, изпълни здрача от близкия паркинг зад дока. След секунди приглушените гласове на Кук и Ардисон долетяха до работилницата на яхт-клуба. Миг по-късно англичанинът и французинът бързаха стремглаво по пътя.

— Нещо се е случило — каза Тайръл тихо.

— Нещо се случи! — възкликна Джефри Кук, когато двамата мъже завиха и се затичаха по кея, останали без дъх. — Току-що идваме от местното управление. Здравсти, Марк, боя се, че трябва да говорим с брат ти на четири очи. — Представителят на МИ-6 избута Хайторн към левия край на кея. Човекът с кодово име Ришелъо ги следваше.

— По-спокойно — каза Хайторн. — Поеми си дъх и задръж.

— Няма време! — каза Ардисон. — Получихме четири доклада. Във всеки от тях някой съобщава, че е видял жената и юношата.

— От един и същ остров?

— Не, от три, дяволите ги взели! — каза Кук. — Но и на трите има международна банка.

— Значи два доклада идват от едно място...

— Санта Крус, Кристиянстед. Самолетът ни чака на аеродрума. Аз избирам Санта Крус.

— Защо? — продължи Хайторн сърдито. — Не искам да те обидя, Джеф, но аз съм по-млад и съвсем очевидно — в по-добра форма от теб. Дай ми Санта Крус.

— Не си виждал фотографиите!

— От това, което ми каза, те са три различни жени, така че каква полза от тях?

— Изгубил си навиците, Тайръл. Колкото и малко вероятно да бъде тя да е на някоя от снимките, може на една от тях да е тя. Ние, разбира се, не можем да изпуснем шанса.

— Достави ми ги.

— Трябва да дойдат с куриер. Дъозием ги праша от Мартиника с първата пратка по дипломатическата поща утре.

— Не можем да губим време — настоя Ардисон.

— Ще ти дам имената на нашите източници, Тайръл — каза Кук.

— Ти ще вземеш Сейнт Бартелеми. Жак ще прегледа Ангуила.

Хайторн се събуди на тясното легло в хотела на остров Сейнт Бартелеми. Все още беше сърдит на Джефри Кук, че го изпрати на това място. Местният източник, до когото стигна с помощта на шефа на островната охрана, беше известен наркоинформатор, един мошеник, домогващ се до наградата от три милиона американски долара. Беше видял една възрастна немкиня, придружена от порасналия ѝ внук. Те слезли от кораба в Сейнт Мартин. С това неубедително доказателство беше тръгнал за наградата. Въпросната баба обаче била типично немска майка, която не одобрява плебейския начин на живот на дъщеря си и затова предложила да вземе внука си на голямо пътешествие сред островите.

— По дяволите! — избухна Хайторн, като се протягаше за телефона, за да поръча някаква закуска.

Тайръл се мотаяше по улиците на острова, за да убие времето, докато хване такси към аерогарата. Там един самолет щеше да го върне на Британска Горда. Нямаше какво да прави, освен да се мотает. Мразеше да спи сам в хотелски стаи. Те бяха като единични затворнически килии, където човек бързо се ядосва на своята собствена компания.

И тогава я видя. На петдесет крачки встрани пресичаше улицата към входа на шотландската банка — жената, която беше спасила разсъдъка му, а дори и живота му. Тя беше станала още по-красива. Дългата ѝ черна коса обграждаше любимите черти на обгорялото от слънце лице. Ходеше с уверени плавни движения — като истинска парижанка, която не смята за недостойно да бъде любезна към непознатите. Споменът го завладя. Прекрасният ѝ образ измести всичко останало на заден план.

— Доминик! — извика той, като разбутваше хората пред себе си. Затича се по улицата към жената, която не беше виждал толкова отдавна. Твърде отдавна.

Тя се обърна на тротоара, лицето ѝ просветна, усмивката ѝ бе пълна с радост. Той я издърпа през тротоара до стената и се

прегърнаха. Държаха се един друг с отдавнашната топлина и страст.

— Казаха ми, че си се върнала в Париж!

— Така беше, драги мой. Трябваше да подредя живота си.

— Нито дума, нито писмо, дори телефонно обаждане. Изгубих си ума!

— Не можех да заместя Ингрид. Знаех това.

— Не знаеше ли колко много исках да опиташ?

— Идваме от различни светове, драги мой. Твоят живот е тук, моят — в Европа. Имам задължения, които ти нямаш, Тай. Опитвах се да ти кажа това.

— Някои от тях помня твърде добре. Да спасиш децата, да помогнеш на Сомалия... два или три други ангажимента, които никога не можах да проумея.

— Бях далече твърде дълго, много по-дълго, отколкото трябваше да съм без теб. Моите ангажименти бяха една бъркотия. Няколко сменящи се правителства не желяеха да помогнат. Но сега, когато Ке д'Орсе е твърдо зад нас, нещата са по-лесни.

— Как така?

— Например миналата година в Етиопия... — Докато тя говореше за триумфа на своите благотворителни мисии, преминали през бюрократични пречки, нейната естествена жизнерадост сякаш наелектризираше всичко наоколо. Големите ѝ топли очи бяха толкова живи, лицето ѝ — толкова изразително, откриващо един непресъхващ извор на безгранична вяра, която я вдъхновяваше. Иначе не би могла да се занимава с толкова важните и нерешими проблеми в най-горещите места по света. — ... ти разбираш, ние изпратихме двадесет и осем камиона! Не можеш да си представиш какво е да видиш хората от селата, особено децата, чийто глад е изписан на лицата им, а и повъзрастните, които почти бяха изгубили надежда! Не мисля, че друг път съм плакала от толкова много щастие... А сега доставките идват редовно, ние разклоняваме мрежата навсякъде и това ще продължи, докато упражняваме натиск!

— Упражнявате...?

— Знаеш драги мой, измъчвай мъчителя с неговите собствени заплахи, представени любезно, разбира се, чрез най-официални документи. Република Франция не може да бъде разигравана! — Доминик се усмихваше триумфално, очите ѝ искряха.

Той толкова я обичаше. Тя не можеше да го напусне отново!

— Хайде да пийнем — каза Хайторн.

— О, да, моля! Толкова много ми се иска да ти говоря, Тай. Толкова ми липсваше. Имам среща с адвоката на чичо си в банката, но той може да почака. Това е очарованието на островите. Тук всички закъсняват. Ще му се обадя оттам, където отидем.

---

[1] Великолепно (фр.). — Бел. ред. ↑

[2] Фокусник (фр.). — Бел. ред. ↑

4.

Седнаха в едно странично кафене и държаха ръцете си през масата, докато келнерът донесе на Доминик изстуден чай, а на Хайторн гарафа леденостудено бяло вино. Тайръл заговори:

— Защо изчезна?

— Казах ти. Имах някои задължения.

— Можехме да работим заедно по твоите задължения...

— Това точно ме плашеше. Съвсем просто е. Ти ставаше твърде важно нещо за мен.

— Защо? Мислех, че разбираш чувствата ми.

— Твоето объркване и твоята вина за Ингрид бяха непреодолими, Тай. Ти пиеше не защото си алкохолик. Твоите два платнохода, давани под наем, го доказваха. Просто трябваше да бъдеш малко по-див, защото вече отговаряше единствено за себе си. Ти не можеше да си простиш това, което се беше случило.

— Така беше!

— Какво беше?

— Ти искаше да си повече от милосърдна сестра, а аз бях толкова вгълбен в себе си, че не го прозрях. Толкова съжалявам.

— Тай, ти беше дълбоко наранен и объркан, аз разбих това. Ако се бях чувствала, както ти казваш, ние не бихме живели така, както живяхме с теб. Почти две години, драги мой.

— Не, не беше толкова дълго.

— Не, не беше.

— Помниш ли как се срещнахме? — попита Хайторн с топъл глас. Очите му бяха вперени в нейните.

— Как мога да забравя? — отвърна тя, като меко се усмихваше и стискаше ръката му. — Бях взела лодка под наем и плавах покрай Сейнт Томас. Опитвах се да я докарам до пристана, който ми бяха казали да използвам.

— Опитвала си се? Ти идваше с издуто платно, сякаш се състезаваше на финал. Ти летеше към мен с пълна сила.

— Не знам колко си се уплашил, но със сигурност беше ядосан.

— Доминик, моят платноход беше закотвен точно срещу летящата ти лодка.

— О, да, ти стоеше на палубата, махаше с ръце и ме псуваше, но тогава аз наистина успях да не те улуча, нали?

— Все още ни ми е ясно как го направи.

— Ти не можеше да го видиш, драги мой. Беше толкова ядосан, че падна във водата.

Двамата се засмяха, наведени един към друг над масата.

— Толкова ме беше срам — продължи Доминик. — Но аз ти се извиних, когато дойде на брега.

— Да, извини се на чаша уиски. Твоето връхлитане ме направи предмет на завист от страна на всички... И така започнаха няколкото най-щастливи месеца в живота ми. Това, което помня най-добре, бяха плаванията, които правехме сами до малките островчета. Спяхме по плажовете... правехме любов там.

— И се обичахме, драги мой.

— Можем ли да почнем отново? Миналото отшумява и аз не съм вече толкова откачен. Дори ме знаят като човек, който се смее много и разказва глупави вицове, а ти ще харесаш брат ми... Можем ли да почнем отново, Доминик?

— Омъжена съм, Тай.

Хайторн се почувства така, сякаш беше ударен от носа на океански лайнер в гъста мъгла в морето. За известно време не можеше да говори, нито да поеме дъх. Успя само да наведе очи и да се постарее да диша нормално. Започна да пуска ръката на Доминик. Тя рязко го спря и покри със свободната си ръка уловените им ръце.

— Моля те, недей, драги мой.

— Той е щастлив човек — каза Тайръл, втренчен в ръцете им. — Хубаво момче ли е?

— Той е сладък и предан и много, много богат.

— Две на три в негова полза, защото аз щях да съм само предан.

— Богатството помогна, не отричам. Нямам особено скъпи вкусове, но желанията ми не са евтини. А и професията ми на моделиер определено изисква хубав апартамент и прекрасни дрехи. Безгрижно поемам и такива луди походи. Радостна бях да го оставя в

къщи. Никога не съм се чувствала добре, когато показвам модели, които публиката не може да си позволи да купи.

— Ти си в друг свят, лейди. Ти си една щастлива омъжена жена.

— Не бих казала — промълви Доминик тихо, твърдо, а очите ѝ бяха фокусирани върху съединените им ръце.

— Нещо изпуснах ли?

— Брак по сметка, както го е казал Ларошфуко.

— Моля? — Хайторн вдигна очи и се вгледа изучаващо в пасивното ѝ лице.

— Съпругът ми е хомосексуалист.

— Благодаря на Господа за услугите, малки и големи...

— Той ще намери това за забавно... Ние водим странен живот, Тай. Той е доста влиятелен и изключително щедър не само когато ми помага да откривам фондове, но и в контактите си с правителствата, от които често се нуждая.

— Като при онези специални документи, които спомена? — каза Тайръл.

— Точно с Ке д'Орсе. — Доминик се усмихна със своята съучастническа усмивка. — Той казва, че това, което прави, съвсем не е толкова важно, защото аз съм неговото голямо предимство.

— Очевидно. Никой не може да го отрече, когато ти си до него.

— О, той отива по-далеч от това. Настоява да привличам клиенти от по-висока класа, защото само най-заможните могат да си позволят да ме виждат. Това е шега, разбира се. — С въздишка, Доминик пусна ръцете му.

— Разбира се. — Хайторн сипа останалото вино в чашата си и се облегна назад в стола. — Ти си тук, за да посетиш своя чичо от Саба? — попита той.

— Боже мой, аз наистина забравих! Трябва да звънна в банката и да се свържа с адвоката му... Сега знаеш какво се случи с мен.

— Бих желал да го повярвам...

— Можеш, Тайръл — прекъсна го меко Доминик, като се навеждаше напред, а кафявите ѝ очи бяха втренчени в неговите. — Наистина можеш, драги мой... Къде е телефонът? Сигурна съм, че го видях някъде...

— В преддверието е.

— Ще се върна след минути. Милият стар чичо мисли да се мести отново. Съседите му са станали твърде подозрителни.

— Саба е най-уединеният остров, доколкото си спомням — каза Тайръл, като се смееше. — Няма телефони, няма поща и по възможност няма посетители.

— Аз настоявах за сателитна антена — Доминик отмести стола си назад и стана. — Обича да гледа футбол. Има го за черна магия, но го гледа постоянно... Ще бързам.

— Ще бъда тук. — Хайторн гледаше отдалечаващата се фигура на жената, за която си беше мислил, че си е отишла завинаги от живота му.

Нейното повторно появяване се превърна за него в нещо като удар, нанесен от природна стихия. Женитбата едва не го удави. Мисълта, че бракът ѝ въобще не е брак, бе възстановила дишането му. Новото задържане на повърхността на водата приличаше на спасение. Той не можеше да я изпусне отново. Той нямаше да я изпусне отново.

Чудеше се дали тя ще се обади на чичо си на Саба да му каже, че ще се забави. Самолети между островите имаше обикновено на всеки час до ранния следобед, една въздушна мрежа през веригата от острови. Срещата им не можеше да бъде едно кратко „здравей“ и „довиждане“. Беше немислимо. Той я познаваше доста добре, за да му е ясно, че тя разбра това. Усмихна се на себе си при мисълта за ексцентричния чичо, когото не беше срещал никога. Парижки адвокат, прекарал повече от тридесет години във въртележката на зловещия свят на арбитража. Препускал от съдебна зала на съдебна зала. Милиони влизали в сметките му след всяко дело, спечелено от него. Дори тогава оставал безучастен, заради паникьосаните клиенти, които твърде често избирали парите пред принципите, правейки безплодни много от неговите усилия.

Всичко това се случило на един тих, благ човек, който искал само да се махне от изсмукващото силите безумие, за да рисува цветя и залези — един по-късен Гоген. При неговото пенсиониране, каза Доминик, той тръгнал с по-старата си прислужница. Оставил една студена, непроницаема жена с достатъчно пари, за да може тя да продължи екстравагантния си живот и да не бъде зависима от двете си непоносими дъщери. Те и двете били инфектирани от болестта на

майка си — алчността. Така той отплавал за Карибско море да търси своя остров Таити.

Къщата на Саба купил чрез случаен разговор с чужденец в бара на летището на Мартиника. Човекът бил емигрант, който решил да се върне и изкара последните си години в светлините на Париж. Той имал скромна, но удобна къща за продан на един остров, наречен Саба. Заинтригуван, чичото на Доминик поискал подробности и му показали няколко снимки с изгледи към въпросната къща. Гледките били неவிжданo красиви, с изключение на къщата. Адвокатът в оставка я купил моментално, като подписал собственоръчно документите на близката маса. Прислужницата била изумена и доста притеснена. После той позвънил на своята фирма в Париж и инструктирал предишния си заместник-президент, сега президент, да плати на собственика цялата сума при неговото пристигане в Париж. Предишният подчинен щял да извади цената на покупката от щедрата пенсия на бившия си шеф. Имало само едно условие — поставено пред собственика още в бара на летището. Човекът трябвало да се свърже с местната телефонна компания на Саба и да нареди незабавно да се отстранят всички телефони в къщата. Озадаченият завръщащ се емигрант, с късмет, надминаващ мечтите му, се свързал с телефонната компания на острова чрез платен разговор от летището, и добросъвестно предал нарежданията си.

Карибският район беше пълен с такива истории, защото островите бяха божествени кътчета за отчуждените, прегорелите и завръщащите се. За да ги разбереш, трябваше да си състрадателен човек, който има слабостта да се грижи за околните. И Доминик, която беше по природа творец на добри дела, се грижеше за своя усамотен чичо и му отдаваше много внимание.

— Би ли повярвал? — Доминик прекъсна унесеността на Тайръл, като приближи до стола си. — Адвокатът оставил съобщение за мен, че бил зает днес и може да се срещнем утре! Безкрайно ясно беше, че е щял да ми телефонира на острова, ако там имаше телефон.

— Логиката е на негова страна.

— После аз се обадох по телефона, командире, командир беше, нали? — Доминик седна.

— Много отдавна — отговори Тайръл, като кимаше с глава, — но съм се издигнал сам в ранг. Сега съм капитан, защото си имам мой,

собствен кораб.

— Това е издигане в ранг?

— Честна дума. На кого се обади по телефона?

— На съседите на чичо ми, двойката възрастни хора са толкова внимателни. Той иска да се мести отново заради тях. Те постоянно носят пресни зеленчуци от градината си. Прескачат прислужницата и прекъсват неговото рисуване... или футбола му.

— Изглежда са добри хора.

— Те са, а той не е, да поживи Господ своенравното му сърце. Все пак аз им дадох възможността да го пообезпокоят официално. Помолих ги да отидат и да му кажат, че има проблеми с притежаването на собственост извън острова и адвокатът, банката и аз се опитваме да ги разрешим. Ще закъснея доста.

— Чудо на чудесата — каза Хайторн, смеейки се, а жизнеността му се беше възвърнала. — Надявах се, че ще успееш да се свържеш с него.

— Можех ли да направя нещо друго, драги мой? Не бях любезна Тай. Ти толкова ми липсваше.

— Току-що освободих стая, надолу по улицата — каза Тайръл колебливо. — Сигурен съм, че мога да я получа обратно.

— Моля те. Направи го, моля. Как е името на хотела?

— Хотел е малко пресилено казано. Нарича се „Фламбо-ян“^[1], също намек за неговата класа.

— Иди там, драги мой, а аз ще дойда след десет-петнадесет минути. Кажи на рецепцията, че ме очакваш и да ми дадат номера.

— Защо?

— Искам да донеса на теб... на нас... един подарък. Трябва да се отпразнува — каза тя.

Те се прегръщаха в затвореното пространство на малката хотелска стая. Доминик трептеше в ръцете на Хайторн. Подаръкът, който му донесе, бяха три бутилки изстудено шампанско. Всичките бяха качени в стаята в кофички с лед от момчето на рецепцията, за което то получи бакшиш.

— Поне виното е бяло — каза Тайръл, като я освободи от прегръдките си и отиде до бюрото, за да отвори първата бутилка. — Представяш ли си, не съм пил уиски от четвъртия ден, след като ти

изчезна? Разбира се, в тези четири дни изпих всички запаси на острова и загубих двама приятели, но така става, щом бутилките с бърбън се изпият.

— Тогава от моето тръгване има един положителен резултат. — Доминик седеше на малката кръгла маса, откъдето се виждаше пристанището на Сейнт Бартелеми.

— Спести ми го, не съм вече същият. — Хайторн донесе чашите и бутилките до масата. После постави стола си срещу нея. — Какъв е този изтърган израз? — каза той, като сядаше. — Това място е за теб, дете!

— Това място е за двама ни, драги мой. — Те пиха и Хайторн напълни повторно чашите.

— Сигурно имаш клиент оттук? — попита Доминик.

— Не — Тайръл мислеше усилено. — Оглеждам мястото за един хотелски синдикат във Флорида. Те разчитат на моето участие. Това става по всички острови — икономиката го налага.

— Да, чух за това. Тъжно е все пак.

— Много тъжно, но вероятно неминуемо. Казината осигуряват работни места... Не искам да говорим за островите, нека да говорим за нас.

— Какво има да се говори, Тай? Твоят живот е тук, моят е в Европа или Африка, из бежанските лагери в обсадени страни, където хората се нуждаят от нашата помощ. Нaley ми още! Ти и виното сте заразителни.

— А какво ще стане с теб, с твоя живот? — Хайторн напълни чашите.

— Скоро ще видиш, драги мой. Един ден ще се върна и ако не си се оженил, ще седна на стълбите на твоята фирма „Олимпик Чартърс“ и ще кажа: „Здравей, командире, вземи ме или ме хвърли на акулите.“

— Колко скоро е твоето скоро?

— Не много дълго, дори и моите сили са на привършване... Но нека да не говорим за неизбежното, Тай. Трябва да говорим за днес.

— Какво?

— Обадох се на моя съпруг тази сутрин от любезните съседи на чичо ми. Трябва да летя обратно да Париж довечера. Той има бизнес с кралското семейство в Монако и иска да съм с него.

— Довечера?

— Не мога да му откажа, Тай. Той е правил толкова много неща за мен и изисква само присъствието ми. Изпраща самолет на компанията до Мартиника. Ще съм в Париж след няколко часа. Ще направя едно голямо пазаруване сутринта и ще се срещнем в Ница късно през деня.

— Ще изчезнеш отново — каза Хайторн. Шампанското вече се отразяваше на речта му. — Ти няма да се върнеш!

— Грещиш, драги мой... моя любов. Ще се върна след две или три седмици, повярвай ми. Но засега, за тези няколко часа, бъди с мен, стой с мен, люби ме! — Доминик стана от стола. Махна сакото на белия си костюм и започна да разкопчава блузата си.

Тайръл стана и се съблече, като направи пауза, за да напълни чашите.

— За Бога, люби ме! — извика Доминик, когато и двамата легнаха в леглото.

Димът на цигарите им се издигаше към тавана в отблясъка на следобедното слънце отвън. Телата им бяха изтощени. Мозъкът на Хайторн се възстановяваше от страстната любов с големи глътки шампанско направо от бутилката.

— Как ме намираш в леглото? — прошепна Доминик, като се завъртя и легна върху него. Нейните пищни гърди обхванаха лицето му.

— Ако има рай отвъд, нямам нужда от него — отговори Тайръл, като се смееше доволно.

— Това е такава страхотна похвала, че съм принудена да ти наля друга чаша. На себе си — също.

— Това е последната бутилка. Ние пиянстваме, лейди.

— Не ме интересува. Това е последният час, преди да те видя отново. — Доминик се протегна над леглото и наля остатъка от шампанското в чашите. От нейната страна до леглото вече имаше локви.

— Заповядай, скъпи мой — каза тя, като придържаше чашата до устните му. Вдигна дясната си гърда и я постави до дясната буза на Тайръл. — Трябва да запомня всеки момент с теб.

— Ти изглеждаш и се чувстваш отлично ... мисля, че това е военен термин.

— Приемам го, командире... О, забравих, ти не харесваш тази титла.

— Знаеш за Амстердам — каза Хайторн едва разбираемо. — Мразя титлата... О, боже, напих се и не мога да си спомня кога... бях пиян за последен път.

— Въобще не си пиян, скъпи мой. Ние само празнуваме. Не се ли споразумяхме за това?

— Да... да, сигурно.

— Люби ме още, скъпи мой!

— Какво...? — главата на Тай падна настрани. Беше се напил. Отдавна не беше поемал толкова много алкохол.

Доминик стана тихо от леглото. Отиде до дрехите си, метнати на стола под прозореца и бързо се облече. Изведнъж тя забеляза памучното яке на Хайторн на пода, където го беше захвърлил. Едно характерно за острова яке — с четири външни джоба, носеше се на голо под горещото тропическо слънце. Обаче не якето привлече вниманието ѝ, а прегънатият, полусмачкан плик, ограден със сини и червени ленти — официално писмо. Измъкна го от джоба и разгъна белия лист, изписан с гъст, прецизен почерк. Отиде до прозореца, за да вижда по-ясно. Беше написано на бланка.

„Обекти: зряла жена, която пътешества с мъж, приблизително двойно по-млад от нея.

Детайли: описанията са непълни, но може да бъдат Баярат и младият ѝ придружител, забелязани в Марсилия. Имената от кораба от остров Сейнт Мартин: фрау Марлене Рихтер и Ханс Бауер, внук. Баярат няма навика да използва немски имена, нито е установено, че говори немски. Не се изключва възможността да го владее.

Контакт: инспектор Лорънс Мейджър, шеф на островната охрана на Сейнт Бартелеми.

Посредник: името се предоставя при нужда.

Метод/операция: да се доближават обектите отзад, с извадено оръжие. Извикване на името Баярат и готови за стрелба.“

Доминик хвърли бърз поглед към следобедното слънце през прозореца, докато пъхаше листа в плика. Върна го обратно в памучното яке. Като се изправи, тя погледна голото тяло на леглото. Нейният великолепен любовник беше излъгал. Капитан Тайръл

Хайторн от „Олимпик Чартърс“, САЩ, Вирджинските острови, беше отново командирът Хайторн от морското разузнаване както в Амстердам. Вербуван беше да преследва една терористка от долината Бекаа, чието пътешествие е било проследено от Марсилия до Карибско море. Колко трагично и колко трагикомично, мислеше Доминик, докато отиваше до бюрото и си прибираще чантата. После застана до нощното шкафче и пушна радиото. Постепенно увеличи звука до край. Яростният ритъм на островната музика изпълни стаята. Хайторн не се помръдна.

Толкова ужасно, толкова ненужно... Такава болка. Тя не смееше да признае, а когато го отричаше, увеличаваше раната. Беше измислила едно същество, което в истинския си живот трябваше да убива, за да живее. Ако имаше един състоятелен съпруг, който да поддържа нейните каузи... Де да беше всичко това толкова просто, толкова лесно, но не беше! Тя обичаше Хайторн, ума му, тялото му, дори неговото страдание, защото го разбираше. Но това беше реалният свят, не фантазия.

Тя отвори чантата си и бавно, внимателно изтегли малък автоматичен пистолет. Постави го срещу възглавницата, подвита над лявото слепоочие на Хайторн. Нейният показалец се сви над спусъка, на милиметри от изстрела, а музиката — регато-калипсо, стигна до кресчендо... Тя не можеше да го убие! Ненавиждаше се, но не можеше да го направи! Обичаше този мъж толкова силно, както беше обичала героя от Ашкелон!

Амая Баярат върна пистолета си в чантата и излезе от стаята.

Хайторн се събуди. Главата го цепеше, очите му виждаха неясно. Внезапно осъзна, че Доминик не е до него в леглото. Къде беше тя? Той скочи на крака, моментално изтрезнял, и потърси старомодния телефон. Видя го на отсрещната масичка до леглото и се хвърли през чаршафите. Вдигна слушалката и набра оператора.

— Жената, която беше тук! — извика той. — Кога излезе?

— Преди повече от час — каза чиновникът от рецепцията. — Една красива лейди.

Тайръл тръшна слушалката. Влезе в малката баня и напълни мръсния умивалник със студена вода. Потопи лицето си в нея, а мислите му бяха на остров Саба. Със сигурност тя нямаше да се върне

в Париж, без да види чичо си още веднъж... Преди това той трябваше да се свърже с Джефри Кук на Вирджин Горда, дори само за да му каже, че разходката му излезе провал.

— Кристиянстед беше същата дупка, старо момче, както и Ангуила — каза Кук от Вирджин Горда. — Струва ми се, че всички гонихме вятъра. Връщаш ли се този следобед?

— Не, ще проследя още нещо.

— Открил си нещо?

— Открих и го загубих, Джеф. Важно е за мен, не за теб. Ще се обадя по-късно.

— Моля те, направи го. Имаме още два доклада, които Жак и аз ще вземем.

— Остави на Марти координатите, където мога да те намеря.

— Механикът ли?

— Да, същият.

Поплавъкът на самолета-амфибия се допря до спокойната повърхност и се спря в полукръглото укритие от отвесни скали на частния остров. Пилотът направи маневра със самолета към късия док, където ги чакаше един пазач, въоръжен с пушка с къса цев. Мафиотът хвана крилото, което беше над дока, и задържа самолета неподвижен, докато Баярат стъпваше на поплавка. Тя хвана ръката му, оставила крилото, и скочи на дока.

— Radrone прекара добре днес, сеньора — каза мъжът със силен акцент, като викаше, за да бъде чуто през шума на витлата. — „Да те виждам отново е по-добро от всички терапии в Маями“, пееше той в банята, докато го миех.

— Можеш ли да оправиш нещата тук? — попита Баярат бързо. — Трябва да отида при него веднага.

— Какво има да се оправя, сеньора? Ще избутам крилото към водата, нашият amico silenzioso^[2] ще направи останалото.

— Va bene!^[3] — Амая забърза нагоре по стълбите, като се задъха, докато стигне върха. Беше по-добре да не показва безпокойство. Radrone пропъждаше всеки, който показваше признаци на объркване. Тя не се чувстваше обърквана, но фактът, че нейното присъствие е известно в разузнавателните среди на всички острови, я стресна. Бяха вербували дори излезлия в оставка Хайторн. Като дишаше дълбоко,

Баярат вървеше нагоре по извитата, покрита с плочки пътека. Натисна бронзовата брава. Стоеше в рамката на вратата и едва виждаше немоцната фигура в инвалидна количка. Padrone по детски ѝ махаше от средата на огромното каменно фоайе.

— Ciao, Ами! — каза padrone, като се усмихваше слабо, с малкото сили, които можеше да събере. — Прекара ли добре, моя единствена дъще?

— Въобще не стигнах до банката — отговори Баярат рязко и влезе вътре.

— Жалко. Защо? Обожавам те, дете мое, и няма да разреша никакви банкови преводи да бъдат прехвърляни към теб. Твърде рисковано е, а познатите ми в Средиземноморието могат да изпратят всичко, от което имаш нужда.

— Не се тревожа за парите — отговори Амая. — Мога да се върна утре и да ги взема. Това, което ме засяга, е, че американци, англичани и французи знаят, че съм на островите!

— Но, разбира се, че знаят, Ами! Аз знаех, че идваш. Откъде мислиш, че го научих?

— Мислех, че е чрез Бекаа.

— Не ти ли споменах Дьозием, Ми-6 или американците?

— Прости ми padrone, но филмовата звезда у теб често преувеличава.

— Molto bene!^[4] — разсмя се инвалидът с дрезгав глас. — И все пак не е напълно вярно. Имам достатъчно важни американски приятели. Те ме информираха, че имало тревога заради теб тук, по островите. Но в кой район, кой остров? Никой не знае как изглеждаш. А ти си майстор на различните външности. Къде е опасността?

— Помниш ли мъжа с име Хайторн?

— О, да, да, разбира се. Един дискредитиран офицер от морското разузнаване на САЩ, който, както разбрах, е бил женен за съветски двоен агент. Ти откри кой е той и си устрои среща с него. После му се радваше в продължение на няколко месеца, докато се съвземаше от раните си. Мислеше, че ще можеш да научиш нещо от неговия опит.

— Това, което научих, не беше ценно, но той е отново в службите и души за Баярат. Налетях на него днес следобед и бях с него досега.

— Колко интересно, дъще моя — каза padrone, а неговите воднисти очи изучаваха лицето на Баярат. — И какво щастие за теб. Ти

беше много щастлива през онези месеци. Спомням си добре.

— Човек понякога получава някои малки удоволствия, *padrone*. Той беше един неразбиращ инструмент, който исках да използвам по предназначението му.

— Един инструмент, който произвежда музика в теб може би?

— Глупости.

— Ти пееше и подскачаше наоколо като дете, каквото никога не си била.

— Твоите филмови спомени изкривяват наблюденията ти. Просто се чувствах добре, това бе всичко... Той е тук, разбираш ли? Той ще отиде до Саба и ще ме търси там!

— О, да, спомням си. Един въображаем стар чичо — французин. Нали така?

— Той трябва да бъде убит, *padrone*!

— Защо не го уби този следобед?

— Нямаше никаква възможност. Видяха ме с него, щяха да ме хванат.

— Звучи невероятно — каза старият италианец тихо. — Нашата Баярат винаги си създава свои собствени възможности.

— Стига, мой единствен *padrone*! Убий го!

— Много добре, дъще. Сърцето не винаги може да се реши... Саба ли казваш? По-малко от един час за нашата бавна лодка. — *Padrone* вдигна главата си. — Скоци! — извика той, за да повика един от придружителите си.

Саба не беше спирка за обикновените корабчета с туристи, но Хайторн го знаеше от няколкото пъти, когато беше плавал до там. Той нае самолет-амфибия и полетя към скромното пристанище на острова. Искаше да разбере всичко, но това, което откри, нямаше никакъв смисъл.

Никой от пристанището не познаваше стар човек с прислужница от Франция. Нито някой беше виждал жена, чиито външни белези да съвпадат с описанието на Доминик. Как можеха да не я знаят, висока, шокиращо бяла жена, която идва толкова често да посети чичо си? Беше странно. Момчетата от пристанището обикновено знаят всичко. Идваха лодки с провизии и провизиите трябваше да се разнасят по къщите, а доставянето се заплащаше. Беше важно за търговията да се

знаят пътищата, които водят до всяка къща. От друга страна, както Доминик беше казала, чичо ѝ беше „отшелник сред отшелниците“. Може би се снабдяваше по въздуха или от няколкото непретенциозни магазина. Сигурно не бяха нужни много провизии за един крехък стар човек и неговата прислужница.

Тайръл вървеше в убийствената жегата към пощенската станция на острова. Там груб пощенски служител му каза: „Говориш глупости, драги! Няма кутия за такава личност, нито жена, която говори като френска дама.“

Тази информация беше по-странна от всичко, което беше чул по пристанището. Доминик беше му обяснила години по-рано, че нейният чичо има „съвсем солидна“ пенсия от своята фирма, която му се изпраща на острова всеки месец. Пощите по малките острови бяха несигурни. Може би Париж пращаше пенсията на своя пенсиониран адвокат по въздуха от Мартиника. Това беше със сигурност и по-надеждно, и по-ефективно.

Тайръл научи бързо от пощенския служител къде може да наеме мотоциклет — най-популярното транспортно средство на Саба. Беше просто. Служителят имаше няколко мотоциклета за даване под наем зад построяката. Всичко, което трябваше да направи, бе да остави голям депозит заедно с шофьорската си книжка и да подпише документ, че е отговорен за всички повреди и те следва да се удържат от депозита му.

Хайторн прекара приблизително три часа, трепейки се по пътищата сред хълмовете. Обикаляше от къща на къща. Понякога го посрещаха навъсени заселници, които носеха кобури с огнестрелно оръжие и бяха пазени от озъбени островни кучета. Изключение направи последното място, където се спря — един англикански свещеник, с месест нос, а лицето му — покрито с венички. Неговото огорчение беше очевидно. Веднага му предложи да се подкрепи с чаша ром и да се освежи с една баня, за да отстрани праха от тялото си. И двете предложения бяха любезно отклонени, защото посетителят бързаше. Докато Тайръл задаваше въпроси на рошавия застаряващ свещеник, неговото безпокойство ставаше очевидно.

— Наистина съжалявам, но трябва да ви кажа, че такива личности няма на острова, млади човече.

— Сигурен ли сте?

— О, да, да — свещеникът беше отговорил вяло и някак си с едва доловима ирония. — Имам периоди на просветление, когато чувствам нужда да проповядвам, както правех някога. Като странстващият свети Петър — ходя от място на място и разнасям божие слово. Схващам, че доста правомерно ме третират като стар глупак, но за известно време чувствам прояснение. Уверявам ви, че тогава съм с ума си. През изминалите две години, откакто съм тук, съм посетил всяка вила, бедна или богата, черна или бяла, веднъж, два пъти, три пъти... Няма на Саба никой с вашите описания. Сигурен ли сте, че не желаете ром? Това е всичко, което мога да ви предложа. Също отглеждам лимони и манго. Техният сок добре върви с „Крусан“.

— Не, благодаря, отче. Бързам.

— Не мисля, че въобще искаш да ми благодариш. В напрегнатия ти глас го чувствам.

— Съжалявам. Аз съм само объркан.

— Кой не е, млади човече?

Хайторн върна мотоциклета на пощенския служител. Получи си обратно шофьорската книжка и половината от депозита, без да се пазари, и се упъти надолу по пътя към морето и наетия самолет-амфибия.

Самолетът-амфибия не беше там.

Той ускори крачка, накрая се затича. Трябваше да се върне в Горда... Къде, по дяволите, беше самолетът! Бе добре завързан за кея. Пилотът и момчетата от дока го бяха уверили, че ще остане на мястото си, докато той се върне.

Тогава видя надписа, набързо надраскан с боя и закован на стълбовете. „Опасност. Пилонът е в ремонт. Лодкари, стойте настрана, докато повредата бъде отстранена.“

За бога, беше почти шест вечерта. Повърхността на водата потъмняваше, отдолу беше непроницаема поради удължаващите се сенки под залязващото карибско слънце. Никой не би поправял пилони при тези условия. Кеят можеше да се сгромоляса и да затрупа водолаза с тежестта си, без сянката отгоре да може да го предупреди. Тайръл изтича през демаркационната линия до единствената работилница, която беше далече надясно по ширналия се пристан. Виждаха се релси и тежки лебедки, потопени във водата. Нямаше никой вътре. Това е

лудост! Мъже да работят под водата в този час на деня, без наблюдение отгоре, без кислород и медицинска помощ в случай на авария? Той изтича въвн от работилницата и пое надолу към плажа, който водеше до стълбите на кея. Усети как един облак скри от погледа лъчите на залязващото слънце. Как можеше някой да работи по този начин? Той беше ремонтирал кораб при подобни условия, но само с наблюдение отгоре и предварително приготвени шлангове. Те бяха готови да го изтеглят при опасност. Той се качи по стълбите и внимателно излезе на кея. Облаците закриха слънцето. Сега бяха потъмни, дъждовни облаци.

Първото инстинктивно действие, което искаше да предприеме, беше да вдигне тежководолаза и с авторитета на морски офицер, какъвто беше, да повика всички и да им каже колко са глупави, а после да ги освободи за нощта.

Но авторитетът му намаляваше с всяка негова крачка. Нямаше никакви шлангове за въздух, нямаше въздушни мехурчета в тъмната вода. Нямаше никой на кея, нито под него. Крайбрежието беше пусто.

Изведнъж прожекторите на кея, които бяха окачени на алуминиеви стълбове, светнаха ослепително. После усети леденостудено рязване, нанесено отстрани на лявото му рамо, придружено от оглушителен изстрел. Той притисна раната и се хвърли от кея във водата. Чувахе стакатото на изстрелите. Гмурна се под повърхността. По причини, които не можеше да обясни, позволи на паниката да го води. Плува под водата толкова дълго, колкото дъхът му позволи, в посока към най-близката яхта, за която си спомняше. Пое си дъх два пъти, като показва на повърхността само лицето, за да напълни дробовете си. Продължи, докато усети твърдото дърво на корпуса на яхтата. Изкачи се до повърхността, до линията на потапяне. Пое си дъх отново и се гмурна отдолу до другата страна на яхтата. Качи се на планшира. Огледа кея. Сега той беше наполовина нашарен от залеза, наполовина огрят от прожекторите. Неговите убийци се бяха навели в края на кея и сезираха във водата.

— *Suo sangue*^[5]! — извика единият.

— *Non basta*^[6]! — изрева другият, като скочи в моторната лодка и пусна мотора. Даде инструкции на другия да отвърже въжето и да скочи в лодката. Лупарът^[7] му беше под ръка. Те започнаха да кръстосват пристанището с един калашников и един лупар в ръцете.

Хайторн се плъзгаше под планшира на яхтата, която беше достигнал. Скоро намери това, което очакваше да открие сред риболовните принадлежности — прост рибарски нож. После се прокрадна през борда и се спусна във водата. Обувките му бяха изчезнали. Събу и панталоните си, като се стараеше да запомни къде потъват, в случай, че оживее. После се измъкна от памучното си яке и странно, но си мислеше как Джефри Кук ще трябва да му плати освен парите, още и за самолета и за загубените дрехи. Заплува в тъмните води, но изведнъж осъзна, че човекът в малката лодка държи мощен прожектор, с който продължава да шари над огретите от залеза води. Тайръл се гмурна дълбоко под лодката и скоро чу над главата си мотора ѝ.

Отмервайки движенията си, Хайторн изплува до повърхността направо зад лодката. Сграбчи металната обвивка на мотора. Главата му беше встрани от корпуса. Ръката му, в сянката, пречеше на руля да се върти. Вбесен и объркан от това, че моторът не се подчинява на командите му, кормчията се наведе през кърмата на по-малко от една стъпка до повърхността. Очите му се опулиха, виждайки ръката на Тайръл, като че ли беше някакво пипало на чудовище, появило се от дълбините. Преди кормчията да може да извика, Хайторн мушна острието на рибарския нож в тила му. Лявата ръка на Тайръл се издигна и хвана гърлото на провалилия се убиец, така че никакъв звук да не надвиши шума на мотора. Издърпа рязко трупа зад борда във водата и внимателно, като се движеше покрай витлото, се качи на седалката на убития. Мъжът отпред упорито осветяваше повърхността около носа на лодката. Хайторн грабна автомата и каза силно:

— Вълните се плискат звучно в този час и моторът вдига доста шум. Предлагам ти да оставиш оръжието си или ще се присъединиш към своя приятел. Ти също би могъл да бъдеш вкусна храна за акулите. Те наистина са благосклонни същества и предпочитат това, което е вече мъртво.

— Che cosa? Impossibile!^[8]

— Точно за това ще си говорим — каза Тайръл, като насочи лодката в открито море.

---

[1] Блестящият (фр.). — Бел. ред. ↑

[2] Мълчалив приятел (итал.). — Бел. ред. ↑

- [3] Добре (итал.). — Бел. ред. ↑
- [4] Много добре (итал.). — Бел. ред. ↑
- [5] Неговата кръв. — Бел. ред. ↑
- [6] Не е достатъчно. — Бел. ред. ↑
- [7] Ловджийска пушка с отрязана цев. ↑
- [8] Какво става? Не е възможно. — Бел. ред. ↑

5.

Здрачът се спускаше. Водата беше спокойна. Луната едва се виждаше през облаците, докато малката лодка боботеше и се повдигаше нагоре-надолу, в плавен ритъм с океанското вълнение. Останалият жив убиец седеше нервно на малката седалка на носа, като мигаше с очи и държеше вдигнати ръцете си пред яркия сноп на мощния прожектор.

— Долу ръцете — заповяда Хайторн. — Ще ми кажеш каквото искам да знам, или отиваш за храна на акулите. Ако си заслепен, няма да видиш големия бял ред от остри зъби, преди да са те клъцнали на две. Големите риби луминисцират и виждат в тъмната вода. Погледни! Ей там, задната перка! Трябва да е към осемнадесет стъпки. Сега е сезонът, разбираш ме, нали? Защо мислиш, че се провеждат състезания за лов на акули през това време на годината?

— Нищо не знам за тези неща!

— Тогава не четеш местните вестници. Но защо ли трябва да ги четеш? Те не пишат много новини от Сицилия.

— Сицилия?

— Някак си не приличаш на папски нунций. Те вероятно стрелят по-добре... Хайде, *raison*^[1], ела в истинския свят... или отиваш във водата с кървава дупка в рамото си, подобна на моята, и си играеш с нашата голяма риба, дето обикаля в кръг и чиито зъби са дълги колкото една трета от тялото ти.

Главата на мафията се въртеше, очите му бяха широко отворени. Ръцете му отново се опитваха да го предпазят от светлината. Поглеждаше водата от двете страни на малката лодка.

— Не мога да я видя!

— Точно зад теб е. Обърни се и ще я видиш.

— За бога, не го прави!

— Защо се опита да ме убиеш?

— Заповед.

— От кого?

Убиецът не отговори.

— Идва твоята смърт, не моята — каза Тайръл, посочвайки автомата. — Ще те чукна по лявото рамо. Така кръвта ти ще се лее по-бързо, ще бъдеш като кървяща стръв. Разбира се, големите бели акули обичат да си гризват ордьовър преди главното ядене!

Хайторн натисна спусъка. Експлозията напълни нощта. Фонтанче вода пръсна мафиота.

— Спри!... Спри в името на Христос!

— Ау, ти, приятел, бързо ставаш набожен! — Хайторн стреля отново. Канонадата заглушаваше ушите. Няколко куршума жулнаха лявото рамо на мафиота.

— Per piacere!^[2] Моля, прости!

— Моята приятелка с гръбната перка долу е гладна. Защо да гладува?

— Ти... ти си чувал за долината...? — убиецът заекна, като търсеше думите си, очевидно в паниката се сещаше за дадената някога клетва — ...много далеч, през океана!

— Чувал съм за долината Бекаа — каза Тайръл с равен глас. — Тя е през Средиземно море. И така?

— Това е мястото, откъдето идват другите, сеньор.

— Кой ти даде заповедта?

— Те идват от Маями, какво още мога да ти кажа? Аз не познавам шефа.

— Защо трябваше да ме убиете?

— Не знам, сеньор.

— Баярат! — изрева Хайторн, като откриваше в очите на мафиота това, което искаше да види — Баярат, нали?

— Sì, sì, чувал съм името. Нищо повече.

— От Бекаа?

— Моля, сеньор? Аз съм само войник, какво искаш от мен?

— Как ме намерихте? Преследвахте ли една жена на име Доминик Монтан?

— Non capisco^[3], не знам това име.

— Лъжец! — Тайръл отново стреля с автомата.

— Кълна се! — изкреця мафиотът. — Другите също те търсеха.

— Защото знаят, че търся тази Баярат.

— Каквото води до вас, води до вас, сеньор.

— Очевидно — каза Тай, като обърна лодката.

— Няма да ме убие...? — провалилият се убиец затвори очи за молитва, докато Хайторн отмести лъча на силния прожектор от лицето му. — Нали няма да стана храна на акулите?

— Можеш ли да плуваш? — попита Тай, без да отговаря на въпроса.

— Естествено — отговори мафиотът, — но не и в тези води, особено когато съм ранен.

— Колко добър плувец си?

— Сицилианец съм от Месина. Като момче се гмурках за монетите, хвърляни от туристите от корабите.

— Това е добре, защото ще те оставя на половин миля от брега. Ще се справиш с останалото.

— С акулите?

— Тук не е имало акули повече от двацет години. Мирият на корали ги отблъсква.

Сицилианският убиец лъжеше и Хайторн знаеше това. Който и да стоеше зад опита да го убият, той беше купил цялото крайбрежие и го беше наблюдавал. От долината Бекаа не можеха да направят това. Мафията ли беше или не? Имаше още някой, който познаваше островите! Който и да беше, той охраняваше психопатката Баярат.

Хайторн наблюдаваше иззад доковете как изтощеният мафиот се запрепъва при излизане от лекия прибой на плажа. Съвсем изтощен, той легна по очи на пясъка. Тялото му потреперваше в конвулсии, искаше да си поеме дъх. Беше се освободил от сакото и събул обувката си, но издутият десен джоб на панталона му показваше, че там лежах нещата, които бе счел за необходимо да не губи. Тайръл разчиташе той да е запазил нужното — пощенският гълъб без послание беше ненужна птица.

Минаха две минути и мафиотът вдигна главата си. Непохватно той се изправи на крака и се огледа бързо наляво и надясно, очевидно за да се ориентира. Главата на мафиота спря да се върти, очите му се концентрираха върху железарската работилница. Това беше мястото, откъдето той и неговият партньор, сега мъртъв, бяха започнали операцията. Имаше никой друг. Ключът за прожектора беше там, скритите пари. Имаше и телефон на тезгяха... В този момент, помисли си Хайторн, като си припомни дузина такива клопки в Амстердам,

Брюксел и Мюнхен, жертвата е като програмиран робот. Трябваше да следва инстинкта си, за да оцелее. Това правеше и тоя.

Без дъх мафиотът изтича надолу по плажа до стълбите на работилницата. Придържайки се за перилата, той се изкачи, като от време на време държеше рамото си и правеше гримаси заради дразнещата го рана. Тайръл се усмихна. Неговото собствено рамо беше промито от морето и само леко кървеше. Убиецът стигна железарската работилница, ритна вратата и нахлу вътре. Секунди по-късно прожекторите бяха изгасени. Остана да свети само една лампа. Хайторн пропълзя до отворената врата и заслуша мафията, който се разправяше с телефонния оператор в района на Карибско море.

— Si! Да, да, Маями numero — номер! — Мафиотът повтори числата и Хайторн ги запечата незаличимо в паметта си — Боже мой! Emergenza!^[4] — извика мафиотът, когато се свърза с Маями. — Cerca il padrone via satellite! Presto!^[5] — минаха секунди, преди паникьосаният човек, който сега се държеше за слабините, да заговори отново. Той извика:

— Padrone, esso incredible! Scozzi e morto! Un diavolo da inferno...!^[6]

Тайръл не можеше да разбере всичко, но беше разбрал достатъчно. Имаше телефонния номер в Маями и знаеше за някой си, наречен padrone, до когото се стига със сателитна връзка. Човек тук, на островите, който подпомага и подстрекава Баярат.

— No capito! Nuova York. Va bene!^[7]

Тези последни думи също бяха трудни за разбиране. Мафиотът окачи слушалката и тръгна нервно към вратата. Беше му наредено да тръгне за Ню Йорк, където можеше да изчезне до повикване. Тайръл взе една от извадените на сушата, покрити с ръжда котви, които лежаха на платформата на работилницата, и когато убиецът мина през вратата, метна тежкия двузъб предмет към краката на мафията, като засегна и двете му колена.

Мафиотът извика и падна на дъсчения под в безсъзнание.

— Ciao! — каза Хайторн, наведе се над тялото и пхна ръката си в десния джоб на панталона, като извади всичко отвътре. Той прегледа предметите, погнусен от собственика им. Имаше обемиста библия на италиански, молитвена броеница и пачка с деветстотин френски

франка — приблизително сто и осемдесет долара. Нямаше нито портмоне, нито чантичка, нито други документи.

Тайръл взе парите, стана на крака и бързо се отдалечи. На всяка цена трябваше да намери самолет и пилот.

Болнавата фигура в инвалидната количка се придвижи вън от кабинета в мраморното фоайе, където го чакаше Баярат.

— Бая, ти трябва да напуснеш веднага — каза той твърдо, — сега. Самолетът ти ще бъде тук до един час, а Маями праща двама мъже да стоят около мен.

— *Padrone*, ти си луд! Направила съм връзките — твоите връзки. Хората ще долетят насам да ме видят през следващите три дни. Ти потвърди депозитите в Сейнт Бартелеми; няма да има документирана следа.

— Има далеч по-лоша следа, моя единствена дъще. Скоци е мъртъв, убил го е твоят Хайторн. Маджио е в истерия на Саба, обявил е любовника ти за човек от ада!

— Той е само един мъж — каза Баярат студено. — Защо не са го убили?

— Бих искал да знам, но ти трябва да тръгнеш. Веднага!

— *Padrone*, как можеш въобще да мислиш, че Хайторн ще ме свърже с теб? Невероятно е дори да си помисли, че Доминик Монтен има някаква връзка с Баярат? Боже мой, ние се любихме днес следобед и той вярва, че аз летя в момента за Париж! Той ме обича, глупакът!

— По-умен ли е, отколкото го мислехме?

— Не! Той е едно ранено животно, което се нуждае от подкрепа, следователно е идеална мишена.

— Какво ще кажеш за себе си, дъще? Преди четири години, спомням си добре, пълнеше тези стаи с възторжени песни. Очевидно тогава много държеше на този човек.

— Не ставай смешен! Само преди часове щях да го убия. Добре че навреме осъзнах, че от рецепцията ме видяха с него... Ти одобри моето решение, *padrone*, дори похвали моето усърдие. Какво мога да кажа?

— Ти нямаш думата, Бая. Аз казвам! Ще те откарат със самолет до Сейнт Бартелеми. Взимаш си парите сутринта и после ще те заведат до Маями или където кажеш.

— А какво ще стане с моите срещи? Хората очакват да видят мен.

— Ще се погрижа за тях. Ще ти дам телефонен номер. Те ще извършат необходимото. С теб ще се свържат хора от по-високо ниво на властта. Ти си все още моята единствена дъщеря, Ами.

— Padrone, телефонът! Знам точно какво да правя.

— Разчитам първо да ме информираш.

— И двамата имаме приятели в Париж?

— Naturalmente^[8]

— Molto bene^[9]

Хайторн отчаяно се нуждаеше от самолет, но това не беше най-важното. Трябваше да се свърже с един гаден плъх на име капитан Хенри Стивънс от морското разузнаване на САЩ. Споменът от Амстердам изведнъж оживя. Сейнт Бартелеми и изчезването на Доминик предизвикваха твърде сходни чувства с тези от ужасните събития, които доведоха до смъртта на жена му. Нищо нямаше смисъл. Стивънс беше свързан косвено. Той трябваше да знае! След като беше дал хиляда френски франка и беше казал буква по буква името си и придобития си ранг на самотния, незаинтересован радиооператор в контролната кула, която нито беше кула, нито имаше голям контрол над нещо освен осветлението, той получи възможността да ползва телефона на аеродрума на Саба. Беше запомнил номера в Маями.

— Морски отдел — каза гласът от 1500 мили на север.

— Подразделение едно, разузнавателно, моля. Секретен код четири — нула.

— Тревога ли, сър?

— Правилно, моряк.

— Тук едно — каза втори глас няколко мига по-късно. — Правилно ли разбрах, че това е четири — нула!

— Да, правилно.

— От какво естество?

— Това може да бъде предадено само на капитан Стивънс. Намерете го. Сега.

— Работя извънредно. Кой сте вие?

— Амстердам. Кажете му само това. Той ще пожелае да побързате.

— Ще видя!

Сдържаният морски офицер очевидно видя за секунди, защото гласът на Стивънс се извиси мощно.

— Хайторн?

— Сигурен бях, че ще схванеш връзката, кучи сине.

— Какво има?

— Дяволски добре знаеш какво означава! Твоите работи ме откриха и защото твоето малко его не може да накара МИ-6 да ме вербува, ти я отвлече, за да откриеш каквото можеш, защото знаеш, че не бих ти казал нищо! Ще предам задника ти на военен съд, Хенри.

— Уф, запомни, нямам представа къде си или коя е тази, за която говориш. Прекарах два vyšливи часа с шефа на ЦРУ вчера и този задник беше сърдит, че ти дори не ми говориш. А сега ми проглушаваш ушите за някакво „намиране“, където и да си, по дяволите, и отвличане на жена, за която никога не сме чували. Разкарай се!

— Ти си шибан лъжец! Ти излъга в Амстердам.

— Имах веществено доказателство и ти го видя.

— Ти го изгради.

— Не съм изграждал нищо, Хайторн. То беше изградено за мен.

— Това е същата история както с Ингрид!

— Идиотщини! Няма никой на островите, който да знае нещо за теб. Нито знаем за някаква жена!

— Наистина ли, капитане! Двама от твоите клоуни ми телефонираха тук и се опитаха да ми предадат една приказка за паника в Държавния департамент. Те знаеха къде съм. Останалото беше лесно дори и за тях. — Тогава знаят нещо, което аз не знам! И тъй като ще се срещна с всички така наречени клоуни тази сутрин, може би те ще ми кажат. Сигурно са ме проследили до Сейнт Бартелеми, видели са я с мен и са я отвлекли, след като е излязла.

— Тай, за бога, сбъркал си с всичко това! Разбира се, ние се опитахме като дяволи да те привлечем обратно. Щяхме да бъдем проклети глупаци, ако не бяхме го направили. Но фактически не успяхме, нали? Британци и французи успяха, но ние — не! Нямаме човек на островите, който да те познава отпреди.

— Не е трудно да бъда намерен. Дори давам обяви.

— И като се има предвид фактът, че искаме помощта ти, последното нещо, което бихме направили, е да задържим твоята приятелка за разпит. Това е твърде тъпо...

— Тя се връщаше в Париж днес, а утре трябваше да бъде в Ница. Нямахме да тръгне, без да се обади.

— Вероятно грешиш. Не е искала дълги сбогувания.

— Знаеш ли — отговори неохотно Хайторн, съпротивата му изведнъж отстъпи. — Тя го направи и преди. Тя просто изчезна.

— Кълна се в пенсията си, че ще го направи пак. Обади ѝ се в Париж довечера. Предполагам, че ще я намериш там.

— Не мога. Не знам името на съпруга ѝ.

— Никакъв коментар, командире.

— Не разбираш...

— Не се и опитвам...

— Не очаквам от теб друго. — Отново последва мълчание.

— Знаеш ли, Хайторн — каза тихо Стивънс. — Мога да се примиря с твоето държание само до тук...

— Ще се примиряваш с всичко, което ми скимне да ти поднеса, Хенри, нека да сме наясно! Ти си брънка от веригата, а аз съм независим партньор. Не го забравяй. Аз ти давам заповеди, но ти не можеш да ми заповядваш, защото ако се опиташ, се оттеглям. Разбра ли?

Последва продължителна пауза, преди шефът на морското разузнаване да проговори.

— Искаш ли да ми докладваш за хода на операцията?

— Прав си, че искам. Искам незабавно съдействие. Имам телефонен номер в Маями, който се ползва за сателитно препредаване някъде тук, на островите. Нужно ми е местонахождението му. Веднага щом го установите.

— Баярат?

— Вероятно. Ето номера. — Тайръл го изрецитира. Даде радиочестотата на аеродрума на Саба и вече щеше да окачи слушалката, когато Стивънс проговори: — Тайръл — каза той, — нека оставим противоречията си настрана — искам да кажа — можеш ли да ми разкажеш някаква предистория, нещо по-конкретно?

— Не.

— За бога, защо не? Аз съм сега твоята официална връзка. Стана така не по мое желание, а ми беше наредено, знаеш какво значи това. Ще правя сериозни запитвания и хората ще искат обяснения.

— Което означава, че кабинетните доклади са вече написани, така ли?

— С максимална секретност. Както обикновено.

— Тогава моят отговор е твърдо не. Долината Бекаа може да бъде и зимен курорт за теб, но не и за мен. Виждал съм проклетите им пипала да се протягат от Ливан до Бахрейн, от Женева до Марсилия. Ти просто не си ги виждал... Ако научиш скоро нещо, обади ми се тук, на Саба. Ако ти е по-лесно, потърси ме в яхт-клуба на Вирджин Горда.

През следващия час и половина три частни самолета прелетяха в коридора на Саба, без никой да се отзове на неясните позиви на Хайторн. Въпреки знаците, че е спешно, и обещаните пари никой не искаше да го превози до Горда. Според радиооператора четвърти и последен самолет се очакваше след около 35 минути. След неговото пристигане радиовръзката за през нощта прекъсваше.

— Прави ли връзка, преди да се приземи?

— Тъй вярно, тъмно е за кацане. Ако има вятър, аз му давам посоката и скоростта.

— Когато пилотът се обади, искам да говоря с него.

— Разбира се.

След четиридесет и една минути, изпълнени с нетърпение, радиото на кулата изпраща.

— Саба, тук е полет от Оранжестад, Ф-О-465, по график. Нормални ли са условията?

— Още 10 минути и кацате, без да има изменение в обстановката. Закъсняхте.

— Не се превземай, момче, хората са ми сериозни клиенти.

— Не те познавам...

— Ние сме нови. Виждам светлините ти. Повтори, всичко ли е нормално? Имаше дяволски много опасности напоследък.

— Нормално е, само дето тук има един, който иска да говори с теб. Един янки.

— На кого, дявол те взел, мислиш, че говориш...

— Тук е командир Хайторн, САЩ, флота — каза Тайръл, като грабна телефона. — Имаме извънредно положение тук на Саба и трябва да ангажирам самолета ви, за да летя до Вирджин Горда. Планът за полета е утвърден и ти ще бъдеш щедро възнаграден за времето и неудобството. Как си с горивото? Ще намерим, ако е необходимо.

— Ай, ай, моряк! — достигна възторженият отговор по високоговорителя, докато Хайторн се взираше през широкия прозорец, който стигаше до тавана и обхващаше полосата на аеродрума. После за негов ужас светлините на снишаващия се самолет се извиха нагоре, завиха надясно и се отдалечиха от Саба колкото се може по-бързо.

— По дяволите, какво прави? — извика Тайръл. — Какво правиш, пилот? — повтори той в микрофона: — Току-що ти казах, че има извънредно положение!

Нямаше отговор от самолета. Само тишина.

— Не иска да се приземи — каза радиооператорът.

— Защо не?

— Сигурно защото вие му говорихте. Той каза, че е от Оранжестад. Може и да е, а може и да не е. Може да е излетял от Вигес, да идва от Куба.

— Кучи син! — Хайторн стовари ръката си върху облегалката на стола. — Какво правят тук вашите хора?

— Не ми крещете. Аз докладвам всеки ден, но хората от управлението не ме слушат. Такива самолети идват тук по всяко време, но никой не слуша.

— Извини ме — каза Тай, като гледаше в съучастническото лице на черния радист. — Имам да проведа още един разговор. Флотът ще плати.

Той набра по международната мрежа Горда.

— Тай-бой, къде си, дявол те взел? — извика Марти. — Предполагах, че ще се върнеш.

— Не можех... не мога... да намеря самолет от Саба. Опитвам се от три часа.

— Онези малки острови затварят рано.

— Ще доживея до сутринта, но ако не мога да хвана полет, ще ти се обадя да изпратиш самолет.

— Лесна работа, но имаш съобщение, Тай...

— От мъж на име Стивънс?

— От Париж. Преди два часа позвъниха от международните линии и попитаха дали си тук и естествено аз им казах, че приемам всички съобщения за теб. Ето го пред мен. От Доминик е. Има телефонен номер в Париж.

— Дай ми го! — каза Хайторн. — Задръж за минута. — Тай се обърна към радиста. — Очевидно не мога да хвана полет тази нощ, така че къде ще мога да отседна? Важно е.

— Ако е толкова важно, можете да останете тук. Има легло в стаята, ей там, но няма храна. Само много кафе. Моите началници ще напишат сметката на флота и сами ще вземат парите, но можете да останете. Когато затворя, ще донеса нещо за хапване. Сутрин идвам в 6.

— А ти ще получиш достатъчно пари от мен, за да кажеш на шефовете си да ни издрусат добре.

— Това е идея.

— Кой е номерът тук? — Радистът му го даде и Хайторн се върна до телефона, за да го повтори на Марти. — Ако човек на име Стивънс... или ако някой ме потърси... дай му този телефон, о'кей, и благодаря.

— Тай-бой — каза механикът предпазливо. — Заплашва ли те нещо, момче?

— Надявам се, не — отговори Хайторн, като прекъсна линията и набра номера в Париж.

— Allo, la maison de Couvier^[10] — каза женски глас.

— S'il vous plait, la madame^[11] — отговори Тайръл. Неговият френски език беше съвсем добър за случая. — Мадам Доминик, моля.

— Съжалявам, monsieur, мадам Доминик едва беше пристигнала, когато съпругът ѝ се обади от Монте Карло, като настояваше тя да отиде при него веднага... Тъй като съм ѝ доверено лице, може ли да попитам дали вие сте мъжът от островите?

— Аз съм.

— Тя ме инструктира да ви предам, че всичко е наред и ще се върне при вас веднага щом може! Моля господ за вас, monsieur. Вие сте това, от което тя има нужда, което тя заслужава. Аз съм Полин и вие трябва да говорите само с мен в тази къща, с никой друг. Ще си имаме ли код в случай, че мадам не може да говори с вас?

— Знам само един. Аз ще казвам: „Обажда се Саба“. И й кажете, че не разбирам. Тя не беше на острова.

— Сигурна съм, че има причина, monsieur. Уверена съм, че мадам ще обясни.

— Имам ви за приятел, Полин.

— Завинаги, monsieur.

На своя частен остров padrone свиркаше и се кикотеше, докато се придвижваше с количката до телефона. После набра номера на хотела в Сейнт Бартелеми, а неговият нов помощник подтичваше след него.

— Ти беше права, моя единствена дъще! — извика той в телефонната слушалка, след като стигна в стаята. — Хвана се! Кукичка, корда и тежест, както казват ограничените американци. Сега той има доверена приятелка в Париж, на име Полин!

— Разбира се, мой единствен татко — каза Баярат по телефона. — Но има друг проблем и той ме притеснява много.

— Какво има, Ами? Твоята интуиция е доказала, че е твърде вярна, за да се пренебрегва.

— Тяхната главна квартира временно е на яхт-клуба на Британска Горда... Какво са получили от МИ-6? Или от американското разузнаване?

— Какво искаш да направя?

— Изпрати животното от Маями в Порто Рико. Открий с кого работят там и какво знаят.

— Това е направено, дете мое.

Четири часа сутринта. Телефонът прониза тишината на празната контролна кула. Хайторн се изтърколи от леглото в паника, като примигваше с очи и се опитваше да се ориентира. Втурна се през отворената врата към телефона на бюрото.

— Да? — извика той. — Кой е? — повтори бързо, като разтърсваше глава, за да прогони съня.

— Стивънс, копеле — отвърна офицерът от разузнаването във Вашингтон. — Занимавам се с това в продължение на шест проклетите часа и някой ден ще е добре да обясниш на жена ми, която кой знае защо се оказва, че те харесва, че съм работил за теб, а не съм обикалял нощните заведения с несъществуваща приятелка.

— Всеки, който използва фразата „обикалям нощните заведения“, няма защо да се тревожи. Какво си научил?

— Да започна с това, че всичко е погребано и ще е нужен археолог, за да го изследва. Този номер в Маями го няма в указателя, естествено...

— Надявам се, че това не е било проблем за теб — прекъсна го Тайръл саркастично.

Стивънс не му обърна внимание.

— Води се на известен ресторант на Колинс авеню, само че собственикът нищо не знае за него, защото никога не е получавал сметката. Той съобщи името на отговорната фирма, която му води финансовия контрол.

— Линията може да се проследи. Нарича се „инсталация-та“.

— О, тя беше проследена добре. Отива към телефонен секретар, който се активира от глас, на яхта в пристанището в Маями. Собственикът е бразилец, понастоящем в Бразилия, и не можем да направим връзка с него.

— Мафиотът не говореше на машина! — настояваше Хайторн. — Някой отговаряше на другия край на линията.

— Не се съмнявам. На човека от яхтата му е било казано да бъде там, когато твоят *luro*^[12] е звънял.

— Тогава нищо не си открил.

— Не бих казал — поправи го Стивънс. — Ние се обадохме на специалистите по електроника. Казвали са ми, че те работят акуратно, както правят швейцарските часовникари. Достигат този ефект с няколко стотици програми и използват тъй нареченото сателитно, лазерно търсене.

— Какво означава всичко това?

— Означава, че го определят с координатите на карта. Предполагат наличие на сателитна трансмисия. Те са стеснили приемащите области до приблизително сто и няколко квадратни мили между прохода Анегада и Невис.

— Това е безсмислено.

— Не съм. Първо тази яхта е под постоянно наблюдение. Сега, който и да се приближи, ще бъде прибран и разпитан.

— Какво е второто?

— Боя се, че е по-малко ефективно — отговори Стивънс. — Изградихме малък вариант. Ще проведем операция със самолета АВАК-II от военновъздушната база Патрик, намираща се в Кокоа във Флорида. Така може да се засече сателитната трансмисия. Обаче трансмисиите трябва да се провеждат непрекъснато, за да се фиксират приемащите чинии. Изпращаме екипа и техниката на място.

— Значи, те ще засекат от двете страни всички трансмисии.

— Точно на това разчитаме. Някой ще посети тази яхта. Трябва да я посетят. Ние сме направили късо съединение и някой трябва да слезе в яхтата, да открие повредата и да вземе получените съобщения. Това е съвсем просто, Тай. Те не знаят, че сме ги открили, и щом някой доближи тази яхта, ще го заловим.

— Нещо не е наред — каза Хайторн. — Нещо не е наред, но не знам какво е то.

Последните лъчи на избледняващата луна се изгубиха над небето на Маями. Една видеотелескопична камера беше подготвена на яхтата в морето така, че всеки един образ се проектираше на екран в приемателен пункт на двеста ярда от бреговата линия. Трима агенти от Федералното бюро за разследване държаха очите си отворени, като се редуваха на масата, където един червен телефон с единствен черен бутон щеше моментално да ги свърже и с ЦРУ, и с военноморското разузнаване във Вашингтон. Някой потропа отвън.

— Истинска гадост — каза агентът на пост, като стана от стола си, за да отвори вратата. — Пицата е тук, а аз не мога да си хапна.

Двамата му компаньони отвориха очи, както си стояха по столовете. Те останаха ококорени, когато вратата се отвори.

За по-малко от четири секунди тримата агенти бяха избити. Лежаха проснати на пода. Кръвта им квасеше надупчените от куршуми тела. На телевизионния екран яхтата в пристанището избухна. Остри, назъбени пламъци се издигнаха към небето на Маями.

---

[1] Селянче. — Бел. ред. ↑

[2] Ако обичате! — Бел. ред. ↑

[3] Не разбирам. — Бел. ред. ↑

[4] Спешно! — Бел. ред. ↑

[5] Потърси *padrone* по сателита! Бързо! — Бел. ред. ↑

- [6] Padrone, това е невероятно! Скорци е мъртъв! Дявол от ада...!
— Бел. ред. ↑
- [7] Не разбрах. Ню Йорк. Добре! — Бел. ред. ↑
- [8] Естествено. — Бел. ред. ↑
- [9] Много добре. — Бел. ред. ↑
- [10] Ало, тук е дом Кювие (фр.). — Бел. ред. ↑
- [11] Моля ви, повикайте мадам (фр.) — Бел. ред. ↑
- [12] Вълк (ит.). — Бел. ред. ↑

6.

— Боже всевишни! — ревеше по телефона Стивънс към Хайторн на Саба. — В Маями имаше масово убийство! Те знаят всичко! Всичко, което ние правим!

— Което означава, че при вас има изтичане на информация.

— Не мога да го повярвам.

— Повярвай ми, истина е. Ще съм обратно на Горда след час или нещо такова...

— По дяволите Горда, взимаме те от Саба. Нашите хора с картите казват, че е близо до набелязания район.

— Вашият самолет не може да се приземи на тази полоса, Хенри.

— По дяволите, може. Проверих го от нашето въздушно управление — имате почти три хиляди стъпки дължина на пистата, най-много да се наложи да се справят на реверсивен ход^[1]. Искам да изследваш тези координати, това е всичко, което ни остана. Ако нещо се обърка, предприемай всякакви действия, които смяташ за необходими. Самолетът е под твое командване.

— Сто квадратни мили между Анегада и Невис? Да не си се побъркал.

— Дай по-добро предложение! Имаме работа с психопат от женски пол, който може да скарва правителства. Откровено, от това, което научих за нея, се страхувам, Тай, наистина се страхувам.

— Нямам по-добро предложение — призна Хайторн спокойно. — Ще зарежа Горда и ще чакам тук. Надявам се, че от Патрик ще пратят добър пилот.

АВАК-II се появи от запад в небето, широк, чипонос, непривлекателен самолет с грамаден диск, стърчащ над корпуса. Суперсекретният самолет се сниши, но вместо да се приземи, се издигна към края на пистата. Направи кръг и повтори процедурата за втори път. Като го наблюдаваше, Тайръл дойде до заключението, че са

загубили ума си, щом го пращат на тази писта. При третото приближаване тромавият самолет изглеждаше, че плава несигурно надолу, близо до края на лентата. Неговите реактивни двигатели зареваха на реверсивен ход.

— Хей! — извика диспечерът от кулата. Очите му бяха широко отворени, дишането му — пресечено. Гледаше как самолетът спря на неколкостотин стъпки от полосата, а после обърна и даде назад. — Този пилот е адски добър! Никога не съм виждал подобно нещо на Саба. Той пилотира една бременна крава!

— Тръгвам — каза Хайторн и се запъти към вратата. — Ще ти се обадим, или аз или моите хора. Вземи парите.

— Както казах снощи, ще бъде забавно.

Тайръл изтича на аеродрума, когато страничната врата на АВАК-II се отвори и един офицер, последван от старши сержант, спусна разгъващата се метална стълба и се изправи.

— Страхотно приземяване, лейтенант — каза Хайторн, след като забеляза сребърната нашивка на офицерската яка.

— Опитваме се да предадем електронната поща, приятел. — Той беше без шапка, със светлокестенява коса и говореше с южняшки акцент. — Ти ли си механикът тук? — попита той, като гледаше омазания с грес комбинезон на Тайръл.

— Не, аз съм багажът, който трябва да вземете.

— Лъжеш ли?

— Накарай го да се легитимира — каза по-възрастният старши сержант, а дясната му ръка стоеше заплашително в десния джоб на якето.

— Аз съм Хайторн!

— Докажи го — продължи сержантът спокойно. — Не ми приличаш изобщо на командир.

— Аз не съм командир... Е, бях някога, но сега не съм. Господи, нима Вашингтон не ви обясни? Всичките ми документи сега са на дъното на пристанището.

— С това не е ли по-удобно? — каза сержантът, като бавно изваждаше от якето си Колт-45. — Моят колега, лейтенантът, управлява цялата тази фантастична апаратура, но аз съм на борда, за да се грижа за всичко останало.

— Махни това, Чарли — каза женски глас и една слаба фигура в униформа се появи от вратата на самолета и слезе по стълбите на земята. Жената се приближи до Хайторн и протегна ръка. — Майор Катерин Нелсън, командире. Съжалявам за двете разминавания с аеродрума, но съмненията, които изразихте на капитан Стивънс, бяха основателни. Това беше рисковано приземяване... Всичко е наред, Чарли, Вашингтон изпрати по факса неговата снимка. Това е човекът.

— Вие сте пилотът?

— Това шокира ли командира?

— Аз не съм командир...

— Флотът казва, че сте. Сержант, вероятно би следвало да извадиш ръката си отвън.

— С удоволствие, майоре.

— Вашите хора... може ли да ги вземат...

— Искате да ги вземат дяволите?

— Точно това имам предвид.

— И сигурно точно това заслужаваме. Приемаме предварителното условие, че нашите служби си сътрудничат една на друга, но изобщо не сме съгласни някакъв бивш морски офицер, който нищо не разбира от нашата работа, да стане командир на нашия самолет.

— Вижте, лейди... мис... майоре, не съм молил за нищо! Бях впримчен в тази каша, както и вие.

— Не знаем каква е кашата, мистър Хайторн. Само знаем, че ще преминем над дадени координати от областта, ще сканираме за сателитни трансмисии, ще подслушваме каквото намерим и ще предаваме данните на вас. После вие, и само вие, ще нареждате какво да правим.

— Това са глупости.

— Истински гадости, командире.

— Точно.

— Радвам се, че се разбираме. — Майорът махна офицерската шапка с козирка, отстрани няколко фиби и разпусна русата си коса свободно. — Сега бих желала един цялостен обзор на това, което очаквате от нас, командире.

— Вижте, майоре, аз съм само един човек, който дава под наем своите лодки на островите. Оставих военните преди четири или почти

пет години и изведнъж ме вербуват три правителства. Три различни държави, които по погрешка мислят, че мога да помогна в нещо, което наричат опасност. Сега, ако вие мислите по друг начин, закарайте този самолет, тая бремна крава далеч от тук и ме оставете сам!

— Не мога да направя това.

— Защо?

— Заповед.

— Вие сте една жилава лейди, майоре.

— Вие сте един изтъкнат бивш морски офицер, мистър.

— Какво ще правим, сега? Ще стоим тук и ще се хвалим един друг ли?

— Предлагам да се захващаме с операцията. Качвайте се на борда.

— Това заповед ли е?

— Знаете, че не мога да ви заповядвам — каза пилотът, като отмяташе косата си с лявата ръка. — Ние сме на земята, където вие сте с по-висок чин от мен. Горесте равни... Все още вие командвате самолета.

— Добре. Качвайте задника си обратно вътре и нека се понасяме над островите.

Приглушеният рев на реактивните двигатели беше станал поносим, докато АВАК-II кръстосваше небесата. Първият лейтенант, зает със сложната електронна екипировка, непрекъснато натискаше екзотични бутони и следеше мистериозни циферблати. Тайръл разкопча ремъците си, стана на крака и отиде в отворената пилотска кабина, където майор Катерин Нелсън седеше на щурвала.

— Мога ли да седна? — попита той, като показва с жест празното място от дясната ѝ страна.

— Не трябва да питате. Вие сте командирът на тази птица, но ние също си знаем работата.

— Може ли да прескочим военните тайни, майоре? — каза Хайторн, като седна, сложи коланите и установи с облекчение, че тук оглушителният шум на реактивните двигатели беше по-слаб. — Казах ви, че не съм командир и се нуждаю от вашата помощ, а не от враждебност.

— О'кей, как мога да помогна... задръж малко! — Пилотът нагласи слушалките на ушите си. — Какво, Джаксън?... Да навляза в

последната траектория... Ще свърши работа, гениално. — Нелсън отново направи вираж в полукръг. — Съжалявам, командире, докъде бяхме стигнали?... О, да, как мога да ви помогна?

— Можете да почнете чрез обяснение: какво е последната траектория, защо я поемате отново и какво, по дяволите, му е гениалното да се връщате пак тук?

Майорът се засмя. Беше хубав смях, лишен от насмешка или претенциозност. Това беше смях на пораснало момиче, защото ситуацията беше смешна.

— Да започнем с „Джаксън е гений“, сър...

— Зарежи това „сър“, моля.

— О'кей, мистър Хайторн...

— Опитай Тай. Краткото на Тайръл. Това е моето име.

— Тайръл? Какво страшно име! Той убил две млади принцеси в Тауър в Лондон. Така е в „Ричард III“ на Шекспир.

— Баща ми е имал деформирано чувство за хумор. Ако се бях родил момиче, щял да ме нарече Медея, така се бил заклел. А за брат ми татко се спрял на името Маркус Антониус Хайторн. Майка ми го промени на Марк Антъни.

— Мисля, че бих харесала баща ти. Моят, който едва поддържаше фермата си в Минесота, беше образован, гладуващ син на шведски емигрант. Учил като луд, за да влезе в Уест Пойнт за безплатното обучение в колежа, но гледаше крави във фермата през останалия си живот.

— Мисля, че и аз също бих харесал баща ти.

— На въпроса, моля — каза Нелсън, изведнъж станала делова. — Джаксън Пул... фамилия Пул от Луизиана, напомням ти — тя позволи една слаба усмивка да проличи на устните й, — е гениален пилот. Той е моето подкрепление, но ако пипна машинарията му, ме навиква.

— Това са два жестоки таланта. Звучи така, като че ли е страхотен тип.

— Наистина е. Той дойде в армията, защото тук за наука и електроника се хвърлят страшно много пари, без да има кой знае колко истински добри специалисти. Има дяволски способности. Добродетелите в службата се зачитат. Шефовете не могат да си позволят недоглеждане. Сега той току-що ми каза да навляза в тази траектория. На прост език това означава, че се връщаме и наново

опипваме нашата текуща пътека през набеязаната площ от параметрите на стартовата точка.

— И това означава?

— Опитва се да намери такова място, което да бъде в обхвата от петдесет до седемдесет и пет, но да е доста необичайно, относително непроследимо. Той може да направи това.

— Мразя ренесансовите мъже.

— Споменах ли ти, че той е един от най-добрите инструктори по карате в Патрик?

— Ако той захванеше борба с теб, майоре — каза Тайръл, усмихвайки се, — аз съм на негова страна. И сака то мъниче би могло да ме изхвърли от ринга.

— Не и според досието ти.

— Моето досие? Не е ли нещо неприкосновено?

— Не и когато поемеш дори и ограничен контрол над равен по ранг офицер от друго ведомство. Военната суета, както и правилата, изискват изместваният офицер да бъде убеден в правилността на замяната. Аз бях убедена.

— Щом си убедена, защо, по дяволите, не го показва на Саба.

— Бях ядосана, толкова ядосана, колкото и ти би бил, ако един непознат беше влязъл в твоята сфера на действие и беше казал, че той поема ръководството.

— Никога не съм го казвал.

— Разбира се, че го направи. Ти го направи съвсем ясно, когато каза „качвайте задника си обратно вътре“. Точно тогава разбрах, че си все още командир, Хайторн.

— Задръж го! — един вик от залата на огромния АВАК-II прозвуча над воя на двигателите, а в слушалките предизвика шокова вълна. — Страхотно е! — Джаксън Пул стоеше над пеленгаторския си пулт и махаше с ръце.

— По-спокойно, драги мой! — нареди майор Нелсън, като задържахше курса на самолета. — Седни и ни кажи спокойно какво си хванал... Командире, моля, сложи си слушалките, за да можеш да чуеш всичко.

— Драги мой? — прекъсна Тайръл, без да иска.

— Това е самолетен жаргон, командире. Не се впрягай от всяко нещо — каза майор Нелсън.

— В нищо не се впрягай, морски — добави старши сержантът по сигурността, наречен Чарли. — Може и да имаш звездички, сър, но си все още гост тук.

— Знаеш ли, сержант, ти си едно голямо кабарче в задника!

— Сложи си лепенка върху задника, Хайторн — каза русокосата жена. — Какво намери, лейтенант?

— Това, което не съществува, Кати! Няма го на нито една карта... местна карта... и засякох всяка една подробност на екрана!

— Бъди по-ясен, моля.

— Сигналът излиза от японски сателит и отива надолу на никъде, поне според нашите карти. Но това място трябва да е някъде!

— Лейтенант — прекъсна го Тайръл, — можеш ли да ни кажеш откъде идва потвърждението?

— Не съм точно. Нашите по-големи братя биха могли, но ние сме е ограничени възможности. Всичко, което мога да ти дам, е компютризирана лазерна проекция.

— Какво, по дяволите, е това?

— Знаеш онези компютърни игри на голф, където уж удриш топката в купчинката пясък за започване на играта и екранът ти показва накъде ще отиде тя.

— Не играя голф, но разбирам обяснението ти. Колко време ще ти отнеме?

— Работя по това, докато говорим... Почти мога да го гарантирам.

— Кое да гарантираш?

— Този обект долу, който получава сигнала и не е отбелязан на картите. Предаването идва от Средиземноморието посредством японска сателитна антена „Ногума“.

— Италия? Южна Италия?

— Може би. Или Северна Африка. Това е обща площ.

— Лейтенант, можеш ли да ми дадеш прецизни навигационни координати на това място долу, което го няма никъде по картите?

— Дявол да го вземе. Малки земни маси на около тридесет мили по на север от Ангуила.

— Съвсем съм сигурен, че ги знам! Пул, ти си гений.

— Не аз, сър. Това е от апаратурата.

— Можем да дадем и по-точни координати — каза Катерин Нелсън, като включи руля към снишаване. — Ние ще погледнем това „никъде“ долу толкова ясно, че ще знаем всеки инч от терена.

— Не, моля, не прави това.

— Сигурен ли си, че не искаш? Ние сме тук, над него и можем да го направим.

— И хората долу ще знаят, че го правим.

— Дяволски прав си.

— Кое е най-близкото място, където можеш да приземиш тази крава?

— Този самолет, който много харесвам, не може да се приземява на чужда територия. Това е военен закон и аз стриктно го спазвам.

— Не попитах дали ти е позволено, майор, а просто попитах къде можеш. Къде?

— По картите се вижда Сейнт Мартин. Територията е френска и датска.

— Знам това, аз давам платноходи под наем, ако помниш?... Намира ли се сред тази екзотична техника пред мен нещо, което мога да ползвам като съвсем нормален телефон?

— Разбира се. Казва се телефон и е точно под поставката за ръката ти на седалката.

— Майтапиш се. — Хайторн го намери, измъкна го от нишата и попита: — Как да го използвам?

— Както би ползвал един нормален телефон, но знай, че разговорът ти ще бъде записан във военновъздушната база Патрик и моментално препратен към Пентагона.

— Обичам това — каза Тайръл, като набираще гневно. След секунди продължи: — Аз съм Първи и действай бързо, моряк! Кодът е четири — нула, моят човек е капитан Хенри Стивънс и ми направи услугата да подминеш подслушвалката, дето събира историята на живота ми. Името е Тай... по букви Т-А-Й, ще ти помогне за връзката.

— Хайторн, къде сте? Какво открихте? — Стивънс беше на линията само три секунди по-късно.

— Нашият разговор се записва на лента и препраща към Арлингтон...

— Не и от този самолет. Не се записва, получих черна завеса над него. Можеш да считаш, че се изповядваш на най-високопоставено

лице. Каква е новината?

— Този тротав грозен самолет, дето ми прати от Патрик, е едно чудо. Намерихме обекта, получател на съобщенията, и искам лейтенантът на има Пул да бъде произведен полковник или генерал веднага.

— Тай, да не би да пиеш?

— По дяволите, бих желал. Също, докато ти си играеш с твоите играчки в Пентагона, тук има един пилот Нелсън, първо име Катерин, която настоявам да бъде произведена шеф на военновъздушните сили. Как ти действа това, Хенк?

— Ти се навираш обратно в кашата — каза Стивънс ядосано.

— По никакъв начин, Хенри — Тайръл говореше меко, убеден в думите си. — Просто искам да знаеш колко добри са те.

— О'кей, приемам това и ще последвам препоръките, става ли? Сега кажи за целта!

— Тя не е в списъците, не е посочена на картите, но аз познавам това струпване на необитавани островчета... трябва да са пет или шест... и благодарение на този самолет тук, имам точните им координати.

— Това е ужасяващо. Баярат трябва да е там. Ще пратим ударна група.

— Не още. Нека първо отида аз, за да съм сигурен, че тя е там. И ако е там, трябва да узнаем нейните връзки и канали. Те ще ни разкрият и терористичната мрежа, работеща в нашия регион.

— Тай, трябва да те попитам. Ти беше много добър преди години, но измина доста време... Можеш ли да се справиш, командире? Не желая... животът ти да тежи на моята съвест.

— Предполагам, че намекаваш за кончината на жена ми, капитан.

— Нека не започваме това отново. Нямаме нищо общо със смъртта ѝ.

— Тогава защо продължавам да гадая?

— Това е твой проблем, Тай, не наш. Аз просто исках да се уверя, че не се захващаш с лъжица, която не е за твоята уста.

— Нямах друг на разположение, затова дай да отменим тези приказки. Искам този самолет да се приземи във френската част на Сейнт Мартин. Така че ти се свържи с Дьозиер в Ке д'Орсе и оправи

нещата с военновъздушната база Патрик във Флорида. Приземяваме се и ми се дава необходимата апаратура. Всичко и край, Хенри. Действай.

Хайторн свали слушалката и затвори очи за миг. После се обърна към пилота.

— Курс към Сейнт Мартин, майоре — каза той отегчено. — Ще разчистят за нас, уверявам те.

— Бях на телефонния канал — каза Нелсън сдържано. — Всъщност задължение на капитана е да изслушва всички разговори от самолет като този. Сигурна съм, че разбираш това.

— Сигурен съм, че трябва да разбирам.

— Ти спомена своята съпруга... смъртта на жена ти.

— Предполагам, че съм го споменал. Стивънс и аз имаме обща работа отдавна и понякога му припомням неща, които трябва да забравя.

— Съжалявам. Искам да кажа, за жена ти!

— Благодаря ти — каза Тайръл, потъвайки в мълчание.

— Сейнт Мартин право отпред... Тай — каза меко майор Нелсън.

— Какво?

— Ти беше или в транс, или дремеше с отворени очи за няколко минути. Беше ми дадено разрешение до Сейнт Мартин и от Патрик, и от френските власти. Ще се приземим в края на полето и самолетът ще бъде ограден с щателна охрана, осигурена от Чарли. Какво, по дяволите, става, Хайторн? Ти говориш за терористи и връзките им със света, а ние намираме острови, липсващи на картата, които флотът е готов да атакува от водата! Бих казала, че това е малко повече от обикновеното, дори за нашата работа.

— Всичко е извън обикновеното, повече от извънредно, мадам пилот.

— Бъди сериозен, имаме право да знаем. Ти определяш местата, където отиваме. Току-що го доказа. Но аз съм пилотът и аз отговарям за тази много скъпа машина и нейния екипаж.

— Права си, ти си пилотът. Тогова защо не ми каза къде е твоят първи помощник, твоят съпилот, както ние, земните цивилни, го наричаме?

— Казах ти, че Пул е квалифициран пилот — отговори Нелсън, а гласът ѝ беше приглушен.

— Ее... ух, майор Нелсън, шокира ме това, че някой наистина липсва на тази птичка!

— Добре — каза Катерин смутено. — Твоят капитан Стивънс много настояваше да тръгнем от Патрик начаса, в 1 ч сутринта, но не можахме да открием Сал, който обикновено седи на твоето кресло. Всички знаем, че той има някакви проблеми с жена си, така че не го търсихме твърде добросъвестно... Както казах, лейтенант Пул е добър колкото мен и ще свърши работа.

— Положително е така. А този Сал сигурно е също изключително квалифициран офицер?

— Сал е съкратено от Салватор. Той е страхотно момче, но има една разпусната жена, която много пие. Нарезждането беше внезапно и трябваше бързо да отлетим, за да обслужваме вашето нетърпеливо разузнаване.

— Това нарушение ли е на устава?

— Слушай, не ми казвай, че никога не си покривал приятеля си. Мислихме, че ще имаме два до три часа претърсване от небето. Ще се върнем и никой няма да открие липсата му, а може би Манчини в това време би могъл да си реши проблемите. Престъпление ли е да спасиш един приятел?

— Не, не е — отговори Хайторн, а умът му препускаше, връщайки го назад към дребните пропуски, които бяха обезсмислили стотина прикрити операции в неговия предишен живот. — Може ли Патрик да подслушва разговорите от този самолет?

— Да, но ти чу Стивънс. Нищо не се регистрира или изпраща до Пентагона. Спусната му е черна завеса.

— Да, разбирам това, но базата във Флорида може да слуша.

— Няколко подбрани хора, да.

— Свържи се по радиото в базата и искай да говориш с приятеля си Манчини.

— Какво? И да го издам?

— Просто го направи, майор. Моля те, започни, аз контролирам този самолет.

— Ти, копеле.

— Просто го направи. Сега.

Нелсън избра радиочестотите на Патрик и с нежелание заговори.

— Моят офицер би желал да говори с капитан Манчини. Там ли е той?

— Съжалявам, майоре — каза женски глас по високоговорителя. — но Сал тръгна за в къщи преди десет минути. След като не ни записват, трябва да ти кажа, Кати, че той наистина оценява жеста ти.

— Тук е командир Хайторн, военноморско разузнаване. — Тайръл се включи, микрофонът беше на устните му. — Капитан Манчини дочува ли нашия разговор?

— Сигурно. Той е избран на линията. Кой е морският призрак при теб, Кати?

— Просто му отговори на въпроса, Алис — каза Нелсън, като гледаше Тайръл.

— Кога капитан Манчини пристигна в центъра за връзка?

— О, не знам, преди около три или четири часа. Около два часа след като се вдигнахте във въздуха.

— Беше ли видът му непривичен за него? По график той трябваше да е на борда, но не беше.

— Хей, командире, ние всички сме човешки същества, не роботи. Не можах да се свържам с него навреме, а всички знаем, че самолетът е осигурен с автопилот.

— Все още искам да знам, защо той е бил в центъра за връзка при тези обстоятелства. Струва ми се, че би трябвало да остане скрит още за известно време.

— Откъде да знам, сър! Капитан Сал е много съвестен човек. Предполагам, че се е чувствал виновен или нещо такова.

— Издай заповед за арестуването му — каза Хайторн.

— Какво?

— Чу ме добре. Незабавен арест и пълна изолация, докато ви се обади Стивънс от морското разузнаване. Той ще те инструктира какво да правиш.

— Не го вярвам.

— Вярвай го или ще бъдеш не само освободена от работа, Алис, но може да се окажеш в затвора — Хайторн отстрани микрофона.

— Знаеш точно какво направих, майоре. Един човек, на постоянно повикване, който може да бъде повикан по всяко време от базата, защото тя държи връзка дори с телефона на превозното му средство, което правителството му осигурява, не получава никакво

съобщение. Обаче изведнъж се връща на базата, и то в центъра за връзка?... Откъде накъде? Предполага се, че той не е получил повикването, а дори да го е получил, това е последното място, където би искал да бъде видян.

— Не искам да повярвам в това, което си мислиш.

— Тогава ми дай логичен отговор.

— Не мога.

— Тогава позволи ми да ти дам един и нека ти цитирам дословно мъжа, с когото ти говори и който е на върха на тази операция... „Те са навсякъде, те знаят всичко, което ние правим.“ Това говори ли ти поне малко?

— Сал няма да го направи!

— Той е тръгнал преди десет минути за в къщи. Извикай базата пак и им кажи да те прехвърлят в колата му.

Пилотът направи, както ѝ беше казано. Чуха непрекъснатото звънене на телефона в колата на капитан Манчини. Нямахте отговор.

— О, боже!

— Колко далеч е домът му от Патрик?

— Около четиридесет минути — каза тихо Нелсън. — Той живее някъде далече от базата. Казах ти, че има сериозни проблеми с жена си.

— Била ли си някога там? В неговата къща?

— Не. Всеки от нас знае кога да не се натрапва.

— Тогава откъде знаеш, че въобще е женен.

— Написано е в досието му! Освен това често ни е разказвал.

— Това е шега, лейди. Колко често пресичате Карибско море?

— Три или четири пъти на седмица.

— Кой координираше вашите маршрути?

— Моят втори офицер, естествено Сал.

— Моята заповед до Патрик остава в сила. Сега ни закарай до Сейнт Мартин, майоре.

Капитан Салватор Манчини, облечен в цивилни дрехи, бяла риза, тъмни панталони и кожени сандали, влезе в ресторант „Уелингтон“ на авеню Колинс, което започва от плажа в Маями.

Той приближи многолюдния шумен бар и размени поглед с бармана, който кимна два пъти с глава, толкова леко, че никой от

посетителите не забеляза.

Капитанът продължи по един широк коридор, водещ към останалите стаи, с телефонен автомат в далечния край. Мушна монета и набра един номер във Вашингтон, Държавния департамент. Каза името „Уелингтон“ на оператора.

— Скорпион девет — каза Манчини в телефонната слушалка, когато получи връзка. — Имате съобщение.

— Ти си свършен, омитай се оттам — отговори гласът от другия край.

— Сигурно се шегуваш!

— Твоите приятели са по-опечалени от теб, вярвай ми — каза гласът. — Трябва да наемеш кола с фалшивата си шофьорска книжка и да отидеш до летището на Уест Палм, където има резервация за теб на това име до Бахамските острови. Полетът е в четири следобед, за Фрипорт. Ще те посрещнат там и ще ти кажат какво да правиш.

— Кой ще наблюдава острова на стария човек?

— Не ти. Аз самият получих заповедта от нашата секретна линия от Патрик, Скорпион девет. Издадена е заповед за твоето арестуване. Откриха те.

— Кой... кой?

— Един мъж на име Хайторн. Той е бил в разузнаването преди пет години.

— Той трябва да умре.

— И други искат това.

---

[1] Ход, при който може да се мени посоката на движението. — Бел. ред. ↑

7.

Николо Монтави от Портичи се облегна на стената до прозореца, който гледаше към кафенето в двора на хотела на Сейнт Бартелеми. До него долитаха приглушени гласове, смесени с мек звън на чаши и тих смях. Беше късен следобед. На местните жители и туристите им предстоеше да навлязат във вечерните часове. Не беше по-различно от крайбрежните кафенета в Портичи. Щеше ли да види дома си отново?

Разбира се, сега не можеше да се върне на крайбрежието. Беше *in traditore ai compagni*^[1], един изменник. Щеше да е мъртъв, ако не беше непознатата богата сеньора, която го беше спасила. Иначе щяха да го хвърлят от дока с въже около врата. Помнеше седмиците, когато тя го криеше, местейки се от градче в градче, от един голям град в друг голям град, постоянно съзнавайки, че го преследват. Страхуваше се да излезе навън дори през нощта, особено през нощта, когато преследвачите обикаляха улиците. Носеха кошове, които нахлупваха през главата, ножове и пушки — оръжията на отмъщението. Отмъщение за престъпление, което той не беше извършил!

— Дори аз не мога да те спася — беше казал по-големият му брат в един от тайните им телефонни разговори. — Ако те видя, ще трябва да те убия аз самият, или ще бъда убит заедно с майка и сестрите ни. Нашата къща е под постоянно наблюдение, мъжете чакат да се върнеш. Ако баща ни, лека му пръст, не беше толкова силен и толкова много обичан, ние сигурно всички щяхме да сме мъртви.

— Но аз не съм убил *sarogruppo*^[2]!

— Тогава кой го е направил, глупако? Ти си бил последният, който го е видял. Ти го заплаши да му изтръгнеш сърцето от гърдите.

— Това беше само на думи. Той ми се изплъзна!

— Той се изплъзна на всички, главно от задълженията към товарните кораби. Неговата смърт струва на всички ни един милион лири, защото той се нуждаеше от нашето съдействие и нашето мълчание.

— Какво да правя?

— Твоята сеньора говори с мама. Тя ѝ каза, че ти ще бъдеш в по-голяма безопасност извън страната и тя ще се грижи за тебе като за син.

— Не съвсем като за син, както знаеш...

— Върви с нея! След две или три години нещата ще се изменят може би.

Нищо няма да се промени, мислеше Николо, като се извърна леко от прозореца. Главата му беше все още наведена, като че ли продължаваше да наблюдава сцената долу. С ъгълчето на очите си той видя своята *bella signora*^[3] да седи отсреща през голямата стая, пред огледалото на тоалетката си. Ръцете и пръстите ѝ се местеха бързо и правеха странни неща с косата ѝ. Той я наблюдаваше озадачен, защото тя обгърна един широк, натъпкан с пълнеж корсет около кръста си. Надяна доста голям по размер комбинезон върху него и се изправи. Оглеждаше се внимателно в огледалото. Беше толкова задълбочена, че го беше забравила. Не съзнаваше, че я гледат. Тя се завъртя в кръг. Очите ѝ бяха вперени в огледалото. Изведнъж, Николо беше удивен, тя се беше превърнала в друга жена. Дългата ѝ, тъмна коса не беше вече привлекателна. Беше вързана на тила ѝ, право назад, отблъскващо. А лицето ѝ беше почти бледо, някак сиво, и нямаше нищо общо с това, което е било... Беше направо грозно, с тъмни сенки под очите, чертите някак си изострени и изморени, една остаряла маска на предишната ѝ същност... Тялото беше безформено, отпусната дебелана, без бюст. Никакви следи от възбуждащата жена. Инстинктивно Николо се обърна към прозореца, осъзнал, че не е трябвало да види това, което е видял. Потвърждението на това му решение дойде секунди по-късно. Сеньора Кабрини се придвижи бързо, шумно през стаята и обяви:

— Драги мой, ще взема душ, ако това забравено от бога място изпрати вода на третия етаж.

— Разбира се, Каби — каза Николо, а очите му гледаха долу в двора на кафенето.

— И когато свърша, трябва да говорим дълго, защото скоро ти ще преживееш приключението на своя живот.

— Certo, signora.^[4]

— Това е едно от нещата, за които ще говорим, мое красиво момче. Отсега нататък ти ще говориш само на италиански.

— Баща ми ще стане от гроба, Каби. Той научи всичките си деца да говорят английски. Казваше, че това е начинът да се усъвършенстваме. Той ни гонеше от масата на вечеря, ако говорехме на италиански.

— Баща ти е бил реликва от войната, Нико. Той е продавал вино и жени на американските войници. Сега обстоятелствата са съвсем различни. Излизам след няколко минути.

— Когато свършиш, може ли да отидем долу в ресторанта. Много съм гладен.

— Ти винаги си гладен, Нико, но, струва ми се, че не можем. Имаме дълъг разговор. Обаче аз съм уредила нещата с хотела. Ти ще имаш всичко, което избереш от менюто долу. Обичаш обслужването по стаите, нали, драги мой?

— Certo^[5] — повтори Николо, сега вече обръщайки се към нея, но Баярат също се обърна. Тя не желаше той да види нейното представление пред далечното огледало.

— Va bene^[6] — каза Бая, отправяйки се към банята. — Solo italiano. Grazie!^[7]

Отнасяше се с него като с глупак! — мислеше Николо ядосан. Тази заможна кучка, която търсеше радости в неговото тяло... както и той правеше с нейното, трябваше да си признае... Сигурно преследваше някаква цел. Трябваше да има някаква цел, защото всяко момче от пристанището можеше да изкара хиляди лири, като ляга в леглото с амортизирани туристки. Първо като им занесе багажа за бакшиш, което беше нищо в сравнение с това, което му се плащаше по-късно. Benissimo^[8]! Но със сенъора Кабрини не беше същото. Тя беше направила твърде много, като непрекъснато му напомняше за неговите искрени желания да се образова и да остави кейовете на Портичи. Отиде толкова далече, че направи вноска на негово име в Banko di Napoli, така че по-късно да може да подобри живота си. Ако той я придружи в нейното пътуване. Какъв избор имаше? Да се остави на преследвачите убийци от крайбрежните квартали? Тя непрекъснато му казваше, че с него е свършено. Защо?

Бяха ходили в полицията в Рим, специален отдел, с мъже, които можеха да се видят само нощем, в затъмнени стаи. Там му бяха взети отпечатъци от пръстите за документи, които той подписа, но които тя пазеше. После посетиха две посолства, отново през нощта,

присъстваха само един или двама чиновници. Имаше още документи, още книжа и фотографии. За какво?... Тя вече щеше да му каже, той го знаеше, той го чувстваше... „Скоро ще преживееш приключението на своя живот.“ Какво можеше да бъде то? Но каквото и да беше, той отново нямаше избор. Можеше само да приеме. Засега. Беше научил уроците на пристанището и не ги забравяше, макар да искаше да го напусне. „Целувай ботуша на туриста, докато можеш да го обереш.“ Защото с една жена, която можеше да убива толкова нехайно, както я видя да го прави, сигурно и той щеше да го прави не по-малко нехайно. Тя го наричаше своя играчка и той щеше да бъде нейна играчка. Докато не избягаше може би.

Николо хвърли още един поглед в оживения двор долу. Чувстваше се така, както през последните седмици в Италия — затворник. През онези задушаващи дни той не можеше да напуска затворените помещения, където и да бяха. Независимо от това дали беше в хотелска стая или на борда на лодка, притежавана от познати на Кабрини, или дори в камионетка под наем. С нея сеньората можеше да се придвижва бързо от място на място. Всичко това е необходимо, беше обяснила тя, защото трябвало да бъдат на неаполитанска територия. Там тя чакала един товарен кораб и трябвало да бъде налице призори, за да получи пакет, изпратен за нея. И наистина във вторник вечерта, докато преглеждаше новините за корабите във вестника, откри въпросния товарен кораб в списъка на пристигащите непосредствено след полунощ. Дълго преди да изгрее слънцето сеньората беше изляза от хотелската стая. Когато се върна без пакета, тя беше обявила: „Летим за Марсилия този следобед, мой красиви, млади любовнико. Нашето пътешествие започна.“

— Къде, Каби?

Тя му беше предложила съкратеното си име, уважавайки дълбоко религиозните чувства на Николо, въпреки че ако гледаме истината, Кабрини беше само името на заможното имение извън Портофино.

— Имай ми доверие, Нико — беше отговорила тя. — Мисли за сумата, която съм депозирала за твоето бъдеще, драги мой.

— Защо чакахме този товарен кораб?

— О, Нико, някои неща трябва да се предават на ръка... Сега никакви въпроси повече, трябва да стягаме багажа, по възможност по-малко, само каквото можем да носим.

Момчето от пристанището се дръпна от прозореца, като мислеше, че този разговор беше станал преди по-малко от седмица. А каква седмица само! От дебнещата смърт в бурите, в морето, до убийството на чуждия, невероятен остров, притежаван от най-странныя стар човек, на когото някога беше попадал. Тази сутрин, когато самолетът закъсня заради лошото време, античният болен *radgone* се разгневи. Той непрекъснато викаше, че трябва да тръгват. На този цивилизован остров, където Каби ходеше от магазин на магазин и купуваше толкова много неща, те напълниха две торби. Купиха и един евтин костюм, който не му беше по мярка.

— По-късно ще го захвърлим — беше казала тя.

Николо тръгна безцелно към тоалетката на сеньората, озадачен от многобройните кремове, пудри и малки шишенца, които му напомняха за трите му сестри в Портичи. Това бяха *trusco*^[9], за които баща му се караше толкова често, дори когато умираше и момичетата се прощаваха с него, като минаваха покрай смъртното му легло.

— Какво правиш, Нико? — Баярат излезе от банята, увита в хавлиени кърпи. Нейното появяване сепна пристанищното момче.

— Нищо, Каби, само мисля за сестрите си... всичките тези неща на масата ти ми напомнят за тях.

— Със сигурност знаеш, че жените са суетни.

— Ти нямаш нужда от никое от тези...

— Любав моя — прекъсна го Бая, увеличайки го настрани да седне. — Има бутилка свъстно вино в една от торбите на масата, пред кушетката. Отвори я и налей малко, по-малко на теб, защото имаш дълга нощ за обучение пред себе си.

— О!

— Донеси виното, драги мой! — Виното беше налято, чашите — в ръцете им. Баярат даде на младия човек белия плик, който беше получила от товарния кораб в Неапол. Каза му да седне на кушетката и да го отвори. — Ти четеш много добре, нали Нико?

— Знаеш, че чета — отговори той. — Бях почти завършил моето *scuola media*^[10].

— Тогава започвай да четеш тези листа, а докато ти четеш, аз ще ти обяснявам.

— *Signora*? — Очите на Николо бяха забодени в първата страница. — Какво е това?

— Твоето приключение, сладък Аполоне. Ще те превърна в млад barone.

— Che pazzia!^[11] Не съм се научил да се държа като барон.

— Само бъди такъв, какъвто си, плах и благовъзпитан. Американците обичат скромното благородство. Те мислят, че е толкова демократично, толкова предизвикателно.

— Каби, тези хора...

— Твоето родословие, мой безценен. Те са едно благородно семейство от хълмовете на Равело, което преди години е преживяло трудни времена. Едва можели да си плащат данъците, земите и грамадното имение ги изцеждали... слаба реколта, разкош, деца прахосници, всичките нормални бедствия на богатите. Но изведнъж те отново стават заможни. Не е ли удивително?

— Много добре за тях, но какво общо имам аз с това...

— Чети нататък, Нико — прекъсна го Баярат. — Те имат милиони, отново са уважавани, всички италианци благоговеят пред тях. Отдавнашни инвестиции растат до небесата, лозята изведнъж стават clásico^[12], имението им се превръща в злато... следиш ли ме, Нико?

— Чета бързо, колкото мога, слушам внимателно, точно колкото...

— Погледни ме, Николо — извика Бая твърдо. — В семейството имало син. Той починал преди осемнадесет месеца в мръсното гето Ваденшвил. Тялото му било кремирано по нареждане на семейството без церемонии, без некролози. Те твърде много се срамували.

— Какво говориш, сеньора Кабрини? — попита тихо момчето от пристанището.

— Ти си почти на неговата възраст, дели ви една година. Много приличаш на него, преди да го погубят наркотиците... Сега ти си той, Николо. Това е толкова просто.

— Това, което казваш, няма смисъл, Каби — промълви момчето от Портичи уплашено и едва чуто.

— Не знаеш колко дни те търсих в крайбрежните покрайнини, скъпи мой. Младеж, който да е скромен, но да внушава на околните чувство за благородство, по-специално у американците. Всичко, което трябва да научиш, е написано на тези листа: твойт живот, твоите родители, твоето обучение, твоето хоби, умения, дори имената на

определени приятели на фамилията и предишни наемни работници от имението. Трябва да сме стриктни във всичко. О, не ме гледай толкова ужасено. Просто се запознай. Няма нужда да бъдеш артист. Аз съм твоя леля, както и твоя преводачка и никога няма да се отделям от теб. Запомни обаче, че говориш само italiano.

— Моля,... per piacere^[13], сеньора! — заекна Николо. — Затруднен съм.

— Тогава, както ти бях казала преди, мисли за парите в твоята банкова сметка и прави каквото ти се казва. Аз ще те запозная с много важни американци. Много богати и много влиятелни. Те ще те харесат много.

— Защо ще бъда този, който не съм?

— Защото твоето семейство в Равело инвестира много в едно американско предприятие. Ще обещаеш да направиш дарения за много каузи... музеи, симфонии, благотворителност... дори на определени политици, които желаят да подслонят твоето семейство.

— Ще го направя.

— Да, но само и винаги чрез мен. Представяш ли си, ти можеш един ден да бъдеш поканен в Белия дом и да се срещнеш с президента на САЩ?

— Il presidente? — извика младежът. Очите му бяха широко отворени, а неговата радостна усмивка — искрена. — Всичко е толкова fantastico, аз сънувам, нали?

— Добре обмислена мечта, мое скъпо дете. Утре ще ти купя гардероб, подходящ за един от най-заможните млади мъже на земята. Утре започваме нашето пътешествие към твоята мечта, а тази мечта е и моя.

— Каква е мечтата, сеньора? Какво означава?

— Защо да не ти кажа? Ти не би разбрал по никакъв начин. Когато определени хора шпионират определени хора, те търсят засекретеното, тайното, обърканото. Не това, което е пред очите им.

— Ти си права, Каби, не разбирам.

— Това е съвсем добре — каза Баярат.

Но Николо я разбра съвсем точно, когато жадно се върна към листа пред него. На пристанището това се наричаше estorsione^[14]. Вместо да се криеш от някой, който те преследва, изправяш се пред него с леко изменена външност. Обикновено никой не се досеща, че

търси именно теб. А някой наистина ги преследваше. Моето време ще дойде, мислеше момчето от пристанището на Портичи, но докато настъпи, ще трябва да вляза в играта на сеньората. Вдъхновено, защото тя убива твърде лесно.

В 6,45 ч вечерта непознатият влезе във фоайето на яхт-клуба на Вирджин Горда. Беше нисък, здраво сложен, оплешивяващ човек, облечен с много добре изгладен бял панталон и моряшки син блейзер, с черни и бели знаци на яхт-асоциацията в Сан Диего върху джоба на гърдите. Една впечатляваща емблема, тясно свързана, както си и беше, с американските купи и непресъхващата слава, която ги придружаваше.

Той вписа името си в регистъра. Ралф В. Гримшоу — адвокат и яхтсмен, Коронадо, Калифорния.

— Ние, разбира се, имаме делови обмен със Сан Диего — каза облеченият в смокинг чиновник зад бюрото, който нервно прелистваше записите си. — Аз съм новак в работата, така че ми отнема време да определя отстъпката.

— Не е важно, млади човече — каза Гримшоу, като се усмихна. — Отстъпката не е от жизнено значение и ако вашият клуб, подобно на нашия, има проблеми в тези трудни времена, защо да не забравим любезността? Ще се радвам да платя пълната цена, всъщност настоявам за това.

— Това е много любезно от ваша страна, сър.

— Ти си британец, нали, приятел?

— Да, сър, изпратен съм от Савой-груп на стаж, нали разбирате.

— Разбирам. Не можахте ли да получите по-добро място от това. Аз притежавам няколко хотела в Южна Калифорния и нека ти кажа: пращат вашите най-добри момчета на най-трудните места да научат колко тежко може да бъде.

— Наистина ли мислите така, сър? На мен ми се струва, че е по-различно.

— Тогава не знаеш как работи управата на един хотел. Ние също поставяме най-перспективните кандидати за работа в най-лошите ситуации, за да видим как ще се справят.

— Дори не съм имал предвид, че...

— Не казвай на шефовете си, че съм ти открил тайната, защото познавам Савой-груп и те ме познават. Просто поддържай амбициите си и набелязвай идващите в града важни особи — „тежката артилерия“, това също е тайна, най-важната.

— Да, сър. Благодаря ви, сър. Колко дълъг ще бъде престоят ви, мистър Гримшоу?

— Къс, много къс. Ден, може би два. Ще прегледам една лодка, която купуваме за клуба, после заминавам за Лондон.

— Да, сър. Момчето ще отнесе багажа ви до стаята, сър — каза чиновникът, като се оглеждаше за пиколото.

— О'кей, сине, ще искам само една нощувка. Останалите ми хора са на път за летището в Пуерто Рико, а от там за Лондон. Само ми дай ключа, сам ще намеря стаята. Всъщност аз бързам.

— Бързате ли, сър?

— Да, трябва да се срещна с нашия оценител край морето и съм закъснял цял час. Мъжът се казва Хайторн. Познаваш ли го?

— Капитан Тайръл Хайторн? — попита младият англичанин, леко изненадан.

— Точно така.

— Боя се, че не е тук, сър.

— Какво?

— Чартърът му тръгна рано този следобед.

— Той не може да направи това!

— Обстоятелствата сигурно са били необичайни, сър — каза чиновникът, като се облегна напред, очевидно впечатлен от представителя на „тежката артилерия“, запознат отблизо със Савой-груп. — Имахме няколко позвънявания за капитан Хайторн и всичките бяха прехвърляни до шефа на пристанищната поддръжка Мартин Кайн, който получава неговите съобщения.

— Тогава всичко е наред. Ние платихме и на този човек. Само дето името Кайн остана някъде в скоби.

— Не само това, сър — продължи чиновникът, благосклонен към своя нов познат, заможен адвокат яхтсмен, с такива завидни връзки в Лондон. — Капитан Хайторн има придружител — мистър Кук, Джефри Кук, който остави плик в нашия сейф за капитана.

— Кук?... Разбира се, моят човек с парите. Този плик е бил предназначен за мен, млади момко. В него са платежните

спецификации за замяната.

— Какво, мистър Гримшоу?

— Ти не купуваш яхта за два милиона долара, ако цената на амортизираната екипировка, която трябва да се замени, надвишава петстотин хиляди.

— Два милиона...?

— Това е само средна по големина яхта, момче. Ако ми дадеш плика, ще офейкам до довечера, после ще хвана първия полет за Пуерто Рико и оттам за Лондон... Между другото, кажи ми твоето име. Един от нашите представители в обединеното сдружение е в борда на Савой-груп — Баском. Със сигурност го познаваш.

— Боя се, че не, сър.

— Добре, той ще узнае кой си ти. Пликът, моля.

— Ами, мистър Гримшоу, нашите инструкции са да го дадем само на капитан Хайторн.

— Да, разбира се, но него го няма, а аз съм тук. И напълно идентифицирах и капитана, и мистър Кук като наши служители, нали?

— Да, разпознахте ги, без съмнение.

— Добре. Ти ще стигнеш далеч с моите приятели в Лондон. Сега позволи ми да поискам твоята визитка, млади човече.

— Всъщност аз нямам визитка... Не е напечатана още.

— Тогава кажи буква по буква името си да го запиша на една регистрационна бланка, която ще привлече вниманието на Баском. — Чиновникът го направи с известна готовност. Непознатият на име Гримшоу го записа и се усмихна. — Някой ден, сине, когато съм отседнал в Савой и ти си управител там, вероятно ще ми изпратиш една дузина бутилки разкошно уиски.

— С удоволствие, сър.

— Пликът моля!

— Заповядайте, мистър Гримшоу!

Гримшоу седеше в стаята си. Ръката му в ръкавица държеше телефонната слушалка.

— Получих всичко, което имат — каза той по линията до Маями. — Всички инструкции, включително три фотографии на Бая. Предполага се, че още не са виждани от никого, тъй като са били запечатани в официален британски плик. Ще ги изгоря и после трябва

да се махам оттук. Нямам идея дали Хайторн или Кук от МИ-6 ще се появят скоро, но не мога да стоя повече... Да, разбирам, че в седем и половина самолетите не летят. Какво предлагаш?... Самолет-амфибия, право на юг, на точка Себастиан?... Не, аз ще го намеря. Ще бъда там. Девет часа. Ако закъснея, не се паникьосвайте, ще се добера до там... Има нещо, за което трябва да се погрижа по-напред. Въпрос на връзка. Центърът за съобщения на Хайторн трябва да продължи да работи.

Тайръл стоеше с майор Катерин Нелсън и лейтенант Джаксън Пул в приемната на аеродрума на Сейнт Мартин. Чакаха старши сержант Чарлс О'Брайън, шефът по сигурността на АВАК-II.

Изведнъж сержантът влетя като буря през двойната врата, обърна глава към аеродрума и обяви:

— Оставам на борда, майоре! Никой на този скапан остров не говори английски. Не обичам, когато никой не може да ме разбере.

— Чарли, те са наши съюзници — каза Нелсън. — Патрик е дал разрешение и ще останем тук до края на деня, а може би и през нощта. Остави птичката, никой няма да я пипа.

— Не мога да направя това, Кати... майоре.

— По дяволите, Чарли, отпусни се.

— Не мога и да се отпусна. Тук нещо не ми харесва.

Залез слънце. После мрак. Хайторн изучаваше разпечатките от принтера на преносимия компютър на лейтенант Пул, младшият офицер, застанал до него в хотелската стая.

— Трябва да е един от тези четири острова — каза Тайръл, като държеше лампата над разпечатките.

— Ако бяхме слезли достатъчно ниско, както искаше Кати, щяхме да определим точно кой.

— Но ако го бяхме направили, те щяха да знаят какво правим, разбираш ли?

— Какво от това?... Моят майор е прав, ти си малко глуповат.

— Тя наистина не ме харесва, нали?

— О, по дяволите, не си нейният тип. Тя има характер, който в Луизиана наричаме „характер на вождя“. Още повече, че е офицер.

— Но ти сякаш се разбираш с нея.

— Защото тя е най-доброто за самолета, разбира се.

— Тогава не се съпротивлявай, ако свалям женския ти вожд.

— По дяволите, не го прави. Тя е моят шеф, но ще бъда лъжец, ако кажа, че съм равнодушен към нея... Искам да кажа, погледни я, човече, това е жена. Но тя е над мен по длъжност и е до мозъка на костите си офицер. Не забърквай каша.

— Тя решава нещата вместо теб, лейтенант.

— Да, аз съм точно като малкото братче-идиотче, което случайно знае как да настройва радиото.

— Ти наистина много я харесваш, нали, Джаксън?

— Нека ти кажа нещо. Бих убил заради тази лейди, но не съм от нейната класа. Аз съм технократ и знам това. Може би някога...

Тропането по вратата беше истерично.

— Дяволите ви взели, отваряйте! — крещеше майор Катерин Нелсън.

Хайторн стигна до вратата първи и щом отключи, майорът влетя вътре.

— Те взривиха нашия самолет! Чарли е мъртъв!

Padrone остави слушалката, чертите на измършавялото му, вехнещо лице бяха сурови, изострени. Още един страхливец се беше издигнал чрез него, беше направил сериозен удар. Един страхливец във френското Дьозием, който се страхуваше да се срещне лице с лице с живота без разчистването, което непознатата сила на Карибско море беше извършила сутринта. Мъжът беше един хилав човек, винаги поддал се на своите елегантно похотливи апетити, но с претенции да е над корупцията, която и го подкрепяше, и потенциално го разрушаваше. Винаги се търси влиятелен страхливец, надува се, за да се възгордее, и после се оставя издутото му туловище да виси, а постоянното му потене от страх го държи в действие. Сега беше успял с тази кражба на Британска Горда, за която скоро щяха да научат. Преследвачите на Бая щяха да изпаднат в паника, да търсят къде ли не, и в най-затулените места, вместо да гледат към светлината. Нямаше повече никакъв фантастичен американски самолет да лети над областта в продължение поне на три часа или повече, а за това време всички трансмисионни системи ще са спрени и всички лъчи ще се отразяват в нищото.

Болнавият стар човек взе слушалката, облегна се напред в инвалидната си количка и внимателно избра серия от номера на апарата си. Звъненето от другия край на линията спря, нарушено от равен, металически глас. „При сигнал въведи своя код на достъп.“ Дългото писукане спря и *padrone* въведе пет допълнителни цифри. Звъненето продължи, докато друг глас заговори:

— Привет, Карибско, имаш голям шанс с това предаване. Надявам се, че знаеш това.

— Не до преди осем минути, Скорпион две. Летящият нахалник го няма вече.

— Какво?

— Просто беше ликвидиран на един временен аеродром. Няма да има нищо във въздуха в продължение на три и повече часа.

— Новината не е достигнала до нас.

— Стой до телефона си, *amico*, ще дойде скоро.

— Може да имате и по-дълго време — каза мъжът от Вашингтон. — Най-близкият самолет от този вид е в Андрюс.

— Това е добра новина — каза *padrone*. — Сега, Скорпион две, искам да получа нещо, което не бях обсъждал в детайли.

— Никога не съм молил да обсъждаш нещо, *padrone*. Благодарение на твоето „наследство“ децата ми получават добро образование. Със сигурност нямаше да са там, където са, с моята държавна заплата.

— А жена ти, *amico*?

— Всеки ден е Коледа за тази кучка. Всяка неделя се моли на Месията за несъществуващия чичо, който отглежда породисти коне в Ирландия.

— *Molto bene*.^[15] Животът ти тогава е в ред.

— По начин, напълно неизвестен за правителството. Тук съм мозъкът в продължение вече на двадесет и една години, но те виждат, че не съм облечен елегантно, нямам хубава походка, не изглеждам добре, така че в пресата дават изявления идиоти, които използват моите открития, а името ми никога не се споменава!

— *Calma, amico*.^[16] Както те казват, ти последен се смееш, не е ли така?

— Да, благодарен съм за това.

— Тогава трябва да ми осигуриш едни хора. Няма да е трудна работа.

— Кажи имената.

— Според твоите официални пълномощия ти можеш да наредиш на имиграционните и митническите власти да пропускат частни самолети, които влизат в страната, без да се оглеждат хората, които са на борда им, прав ли съм?

— Разбира се. Националната безопасност. Нужни са ми името на компанията, която притежава самолета, неговата идентификация, международното летище, където ще влезе на наша земя, броят на пътниците.

— Компанията е Сънбъст Джетлайнс, Флорида. Номерът — двадесет и едно БФН; летището — Форт Лодърдейл. Има пилот, помощник-пилот и няколко пасажери.

— Някой, когото трябва да познавам?

— Засега не. Нямаме никакво намерение да прикриваме името му или да го внедряваме във вашата страна нелегално. Точно обратното. След няколко дни неговото присъствие ще се знае във всички заможни кръгове и ще бъде доста търсен. Обаче той иска няколко дни да се движи свободно и да види старите си приятели.

— Кой, по дяволите, е той, папата ли?

— Не, но домакините от Палм Бийч до Парк авеню ще се отнасят с него точно като с папата.

— Което означава, че никога не съм чувал за него.

— Сигурно не си, но те уверявам, че не е срамно. Естествено, изрядните му документи ще задоволят вашите официални власти във Форд Лодърдейл, които, несъмнено, също никога не са чували за него. Само предпочитаме той да остане на борда, докато стигне частното летище в Уест Палм Бийч, където лимузината му ще го посрещне.

— След като няма значение, какво е името му?

— Данте Паоло, син на барон Равело, Равело е едновременно и второто му име и името на провинцията, в която семейството му се е заселило преди няколко столетия. — *Padrone* сниши гласа си. — Между нас казано, той има доста големи възможности. Син е на едно от най-заможните, благородни семейства в Италия, баронът на Равело.

— Вероятно е супербогат наследник?

— Повече от това. Техните лозя дават най-хубавото „Гре-ко ди Туфо“, а индустриалните им инвестиции се конкурират с тези на Джовани Анели. Данте Паоло ще проучва потенциални възможности за печалба във вашата страна и ще докладва на баща си. Всичко е напълно законно, трябва да добавя, и ако можем да окажем случайно услуга на италианското семейство, може би по-късно за нас ще се помни с благодарност.

— Ти дори не се нуждаеш от мен за този човек. В търговския департамент ще си скъсат задниците да настаняват такъв пътешественик.

— Разбира се, но да спестиш на това велико nobilta^[17] да търси хотел, премахва доста неудобства, не е ли така?... А те винаги узнават на кого дължат това. Така че го правиш за мен, carisci^[18].

— Направено е. Свободно влизане, никакви внезапни проверки по веригата. Какво е точното време на пристигане и какъв е самолетът?

— Седем часа утре сутринта, а самолетът е „Леар“-25.

— Ясно, разбрах... Задръж линията, червеният ми телефон ще изскочи от вилката. Стой там, Карибско. — Минута и четиридесет секунди по-късно агентът на radrone се върна на телефона. — Ти беше прав, току-що научихме новината! АВАК-II от Патрик е бил взривен в Сейнт Мартин с човек от екипажа на борда. Обявена е пълна тревога. Искаш ли да обсъдим ситуацията?

— Нямаме нищо за обсъждане, Скорпион две. Няма ситуация, проблемът изчезна. След това обаждане и мене ме няма. Никакви комуникации. Сбогом.

Хиляда и осемстотин мили на север от укрепения остров един тежко сложен мъж с редееща червеникава коса над подпухналото луничаво лице седеше в канцеларията си в ЦРУ в Ленгли, Вирджиния. Цигарата в устата му беше поръсила с пепел синята полиестерна връзка. Той я изруга. Премести ултрасекретния телефон в метално чекмедже в основата на бюрото. За случайния посетител, дори с внимателен поглед, това въобще не беше чекмедже, а само метална част от бюрото до пода. Той запали отново цигарата си. Животът беше хубав, наистина хубав. Така че кой го е еня!

---

[1] Предател на общността. — Бел. ред. ↑

- [2] Шефа. — Бел. ред. ↑
- [3] Прекрасна господарка. — Бел. ред. ↑
- [4] Разбира се, госпожо. — Бел. ред. ↑
- [5] Разбира се. — Бел. ред. ↑
- [6] Добре. — Бел. ред. ↑
- [7] Само италиански. Благодаря! — Бел. ред. ↑
- [8] Прекрасно! — Бел. ред. ↑
- [9] Труфила. — Бел. ред. ↑
- [10] Средно образование. — Бел. ред. ↑
- [11] Що за лудост! — Бел. ред. ↑
- [12] Класически. — Бел. ред. ↑
- [13] Ако обичате. — Бел. ред. ↑
- [14] Тук — заблуждаване. — Бел. ред. ↑
- [15] Много добре. — Бел. ред. ↑
- [16] Спокойно, приятелю. — Бел. ред. ↑
- [17] Благородие. — Бел. ред. ↑
- [18] Разбираш ли? — Бел. ред. ↑

8.

Тялото беше покрито с чаршаф и откарано с линейка под светлините на мощните прожектори на летището. Хайторн беше идентифицирал това, което беше останало от тялото, като настояваше майор Нелсън и лейтенант Пул да стоят настрани, докато го правеше. Тлеещият търбух на съвършения самолет се беше превърнал в грозен скелет. Металните листове на стените се бяха извили навън и откриваха гръдната кухня на едно грамадно, горящо, обърнато нагоре насекомо с отрязани крайници.

Джаксън Пул плачеше открито, почти паднал на земята, и бълваше всички ругатни, които можеше да измисли. Тайръл клекна до него. Нищо повече не можеше да направи, освен да сложи ръка на рамото на лейтенанта. Думи на един непознат за загинал приятел нямат смисъл. Той погледна нагоре към Катерин Нелсън и видя, че тя стои твърдо, с изопнати черти, но едва сдържа сълзите си. Той бавно освободи рамото на Пул, стана на крака и се приближи до нея.

— Знаеш ли, добре е да се плаче — каза той деликатно, като стоеше пред нея, но не я докосваше. Ръцете му бяха отпуснати отстрани. — Няма нищо в наръчника на офицера, което да го забранява. Ти загуби човек, който ти беше близък.

— Знам... и двете — каза майорът, преглъщайки сълзите, появили се в очите ѝ, очевидно облекчена. Тя започна да трепери. — Чувствам се толкова безпомощна, толкова неадекватна — добави тя.

— Защо?

— Не съм сигурна. Не съм обучена да посрещам такива ситуации.

— Не, ти си обучена да не се показваш по този начин в присъствието на подчинените си по време на безизходност, а такива моменти преживява всеки. Има разлика.

— Аз... аз никога не съм била в сражение.

— Това е сражение, майор. Може никога повече да не участваш, но сега го видя.

— Видях ли го? О, боже, та аз дори не съм виждала убит... още повече, който ми е бил близък.

— Това не е изискване за обучението на пилотите.

— Аз трябва да съм по-силна, да се чувствам по-силна.

— Тогава ти би била подлец, така също и проклет глупак, а двете правят един отвратителен офицер. Това не е ням филм, Кати, това е реалност. Никой няма доверие на по-висшия офицер, който не изпитва емоции при лична загуба. Знаеш ли защо?

— Нищо не знам точно сега...

— Чарли е мъртъв...

— Чарли е мъртъв заради мен.

— Не, не е така. Той настояваше да остане в самолета.

— Трябваше да му наредя да не остава.

— Ти му нареди майоре, аз чух. Ти спази устава, но той отказа да се подчини на заповедта ти.

— Какво? — каза Нелсън, очите ѝ едва ли виждаха, когато гледаше Хайторн. — Ти се опитваш да ме успокоиш, така ли?

— Само по най-смисления начин, майоре. Ако целта ми е да намаля скръбта ти, сигурно бих те накарал да си изплачеш очите, но аз не направих това. Първо, защото ти би ме презирала за това по-късно, и, второ, защото ти предстои да се срещнеш с американския генерален консул и още някой от неговия състав. Тях ги задържат на вратата, но сега те използват дипломатическите си привилегии и ще им позволят да дойдат тук след пет минути.

— Ти ли ги повика?

— По-добре поплачи, лейди, поплачи за Чарли сега, а после се върни към своя устав. Всичко е наред. Аз съм плакал толкова пъти, а никой не ме е понижил в длъжност за това.

— О, боже, Чарли! — изхлипа Нелсън. Главата ѝ се облегна на гърдите на Хайторн. Той я хвана, ръцете му бяха меки, но силни.

Минаха няколко минути. Сълзите ѝ отстъпиха и Тай повдигна брадичката ѝ нагоре с ненатрапчива ръка.

— Това беше времето, което ти се полагаше. Научил съм се да го преценявам. Изсуши очите си колкото можеш по-добре, но по никакъв начин не мисли, че трябва да криеш това, което чувстваш... Можеш да използваш ръкава на комбинезона ми.

— Какво... за какво говориш?

— Консултът и хората му пристигат с кола. Ще видя Пул. Вече е на крака. Веднага се връщам. — Хайторн беше тръгнал, когато ръката на Нелсън върху рамото му го спря.

— Какво има? — попита той, като се обръщаше.

— Не знам — отвърна тя и поклати глава, докато официалната кола на консула със знаменце препускаше през аеродрума към тях. — Благодаря ти. Време е за правителството — добави тя. — Ще се справя с тях.

— Тогава действай, майоре. Изглеждаш добре. — Тайръл отиде при Джаксън Пул, който държеше решетката на направляващото приспособление за пожарния маркуч на двигателя. На устните му имаше кърпичка. Главата му беше хлътнала между раменете. Лицето му изразяваше ужасна тъга. — Какво правиш, лейтенанте?

Пул изведнъж залитна и сграбчи Хайторн за комбинезона отпред.

— За какво, по дяволите, е всичко това? В дън земя да се продъниш дано! — викаше той. — Ти уби Чарли, ти, мръсник!

— Не, Пул, не съм убил Чарли — каза Тай, като не правеше никакъв опит да попречи на ръцете на лейтенанта. — Други го направиха, не аз.

— Ти нарече моето момче „кабарче в задника“!

— Това няма нищо общо със смъртта му, нито със самолета, вдигнат във въздуха. Ти го знаеш.

— Да, мисля, че знам — каза Пул тихо, като отпусна комбинезона на Хайторн. — Преди ти да дойдеш, бяхме Кати, Сал, Чарли и аз. И всичко си вървеше добре. Сега изгубихме Чарли, Сал изчезна, а Голямата лейди е купчина бейрутски боклук.

— Голямата лейди?

— Нашият АВАК. Защо, по дяволите, влезе в живота ни?

— Не по свой избор, Джаксън. Фактически ти влезе в моя. Аз дори не знаех за твоето съществуване.

— Всичко е толкова забъркано, че не мога да мисля повече. Нека да ти кажа, разбирам нещата по-добре от всеки, когото познавам!

— Разбираш компютрите, лазерните лъчи, кодовете за достъп, бутоните, неща, които останалите от нас не разбират — каза Хайторн остро и бързо. — Но нека аз да ти кажа нещо, лейтенант. Има и друг свят, тук отвън, и ти си нямаш понятие от него. Нарича се човешки фактор и няма нищо общо с твоите машини и електронни

измишльотини. Това е нещото, с което хора като мен трябва да се справят ден за ден, в продължение на години. Не са листа от принтера, а мъже и жени, които могат да бъдат наши приятели или могат да искат да ни убият. Опитай се да въведеш такива уравнения в твоята съвършена апаратура!

— Боже, ти наистина си ядосан.

— Безумно си прав, ядосан съм. Чух това, което току-що ти казах, преди няколко дни от един от най-добрите тайни агенти, които някога съм познавал. Аз му казах, че е луд. О, момче, дали не ми се връща тъпкано!

— Може би и двамата трябва да се поуспокоим — каза сломеният лейтенант, докато консулският автомобил се връщаше обратно през аеродрума. — Кати току-що свърши разговора с консула и има много нещастен вид.

Нелсън се приближи, свила вежди. Погледът ѝ изразяваше едновременно тъга и обърканост.

— Ти се връщаш обратно. Имали някакви специални инструкции — каза тя. После погледна твърдо към бившия морски офицер от разузнаването. — Наистина, в какво ни въвлече, Хайторн?

— Бих искал да мога да отговоря, майоре. Всичко, което знам, е, че се оказа много повече от това, което очаквах. Тази нощ го потвърди със смъртта на Чарли.

— О, боже, Чарли...!

— Спри, Кати — каза Джаксън Пул изненадващо твърдо. — Имаме да вършим работа и, за бога, искам да я върша. Заради Чарли!

Не беше лесно да се вземе такова решение, но вбесеното командване на военновъздушната база в Кокоа, Флорида, бе притиснато да го направи. Намесиха се Морският департамент, ЦРУ и, накрая, най-важните специалисти от Белия дом. Унищожаването на АВАК-II трябваше да се потули. Измислиха някаква история с неправилно скачена тръба за гориво, която причинила експлозия на някакъв тренировъчен самолет от Патрик, приземил се на френска територия за спешен ремонт. За щастие минало дори без ранени. Родителите на неженения старши сержант Чарлс О'Брайън бяха отведени до Вашингтон и уведомени за смъртта на сина си лично от

директора на ЦРУ. На следователите беше наредено да работят мълчаливо, но максимално бързо.

„Момиченцето — кръв“, както беше наименовано издирването в най-секретните кръгове, беше приоритетната задача на всички служби. Всеки международен полет, независимо откъде идваше, бе щателно проверяван. Задържаха се съмнителни пътници, някои за продължително време, като ги настаняваха в самостоятелни изолирани стаи. Документите им минаваха през специални скенери, произходът им беше проверяван и препроверяван. Броят на задържаните достигна стотици, после надмина хиляда. „Ню Йорк Таймс“ го представи за „прекомерно безпокойство без основание“, докато „Интернешънъл Хералд Трибюн“ го описа като „американска параноя — нито едно оръжие или нелегално вещество не са открити“. Но до журналистите не достигна никаква информация от Лондон, Париж или Вашингтон. Името на Баярат никога не се спомена. Никой не разбра защо се търсеше някаква жена, придружена от младеж, и двамата с неизвестна националност.

И докато търсеха, „Леар“-25 се приземи във Форт Лодърдейл. Пилотът беше човек, прелетял маршрута неколкостотин пъти, вторият пилот — една доста едра жена, бивш командир в израелските въздушни линии. Тъмната ѝ коса бе прибрана под пилотската шапка. В страничната седалка седеше висок млад мъж. Между митническия персонал, нает за случая, имаше един приятен цивилен, който поздрави пътниците на италиански и бързо прегледа техните емиграционни документи. Амая Баярат и Николо Монтави от Портичи се бяха приземили на американска земя.

— Кълна се в Бога, не знам как успя да уредиш тая заповед — каза Джаксън Пул, като влезе в хотелската стая на Сейнт Мартин, където Хайторн и Катерин Нелсън изучаваха разпечатките на лейтенанта, — но съм абсолютно сигурен, че надвишаваш властта си.

— Искаш да кажеш, че той е уредил да ни заповядат още днес да бъдем на разположение? — попита Кати.

— По дяволите, майоре, този пират-янки просто ни осинови, със или без наше съгласие.

— Аз също съм наемник — каза Тайръл меко, като се обърна към компютърните схеми. Използваше изчислителна линийка на

светлината на настолната лампа.

— Изясни се, моля, лейтенант.

— Ние ставаме негова собственост, Кати.

— Мога да те уверя: не изцяло — каза майор Нелсън.

— Добре, ние станаме доброволци. Заповядано е да не се използва никакъв тукашен пилот, защото някой тук взриви Голямата лейди и още не са разбрали кой. А тъй като си специалист по морските полети, наредено е да останеш с него, Кати. аз също оставам с вас, сигурно защото съм по-слаб от него, въпреки че съм по-млад.

— Има ли още нещо да добавиш? — каза Хайторн, като се наведе над масата. — Като например как си ме разхождал и си ме накарал да си вземам лекарството?

— Хей, хайде де — избухна Катерин Нелсън. — Знаем, че искаш да ни използваш, но и да искаш, не можеш да ни наредиш да ти помагаме. Казахме ти, че го правим по свое желание. Заради Чарли.

— Вие явно сте решили да оспорвате моята власт?

— Стига глупости, Тай — заповяда Кати. — Къде отиваме сега?

— Познавам тези острови. Те са къс вулканичен атол, там няма нищо. Само скали и плажове, които могат да нацепят страните на лодката.

— Един от тях е — намеси се Пул. — Вярвай на думата ми на специалист.

— Вярвам ти — съгласи се Хайторн. — Така че трябва да се приближим. Французите ни дават една двумоторна амфибия. Довечера ще стигнем на пет мили от най-южния остров с двуместна миниподводница, която ще ни докарат от Горда с британски кораб на въздушна възглавница.

— Двуместна? — извика Нелсън. — Ами аз?

— Ти оставаш на самолета.

— По дяволите. Казваш на британците да изпратят пилот без никакви други обяснения! Чарли ми беше като по-голям брат. Отивам там, където отивате с Джаксън. Все пак вие имате нужда от мен.

— Може ли да попитам защо?

— Разбира се. Докато вие, двамата мъже, правите вашето разузнаване на островите, какво ще стане с подводницата? Ще я оставите да потъне в калта ли?

— Не, ще я изтеглим на плажа и ще я прикрием. Случайно знам как се прави това.

— Вземете ме, ако искате да оживеете. Случайно знам как се прави това. В случай че намерите острова, който според вас е там...

— Той е там — каза Пул, като я прекъсна. — Моите уреди не лъжат.

— Тогава да кажем, че го намерите — Кати отстъпи. — Допускам, че такова място ще бъде изключително добре защитено и със сила, и с техника, особено с техника. Съгласен ли си, Джаксън?

— По дяволите, да, Кати.

— По-нататък приемам, че би било много по-умно амфибията да се приземи на повърхността далеч от брега, да ви разтовари и вие да плувате до точката на влизане, която може да се определи на място.

— Ще се опитаме да се изплъзнем на една страна, никакви разтоварвания, никакви летящи тела във въздуха. Ти преувеличаваш техническите възможности на един гол, едва населен малък остров.

— Ти не знаеш нищо за техниката, Тай — противопостави се лейтенантът. — Бих могъл да инсталирам компютърна сканираща система, подобна на описаната от Кати, с един персонален компютър, един тристадоларов генератор, една двойка сензорни дискове. Аз не преувеличавам.

— Сериозно ли говориш? — Тайръл погледна изпитателно Пул.

— Не знам как бих могъл да ти го обясня — продължи Пул, — но преди десет или дванайсет години, когато бях тинейджър, баща ми купи домашен компютър. Това беше най-лошото нещо, което можеше да направи за нас. Той никога не се справи с него, особено когато се опитваше да запише в паметта му електронна игра или някоя програма. Така се ядосваше, крещеше, ругаеше и накрая изхвърли компютъра, за да не го вижда повече. Баща ми е умен, много добър адвокат, но кодовете, символите и всички тези бутони, които трябва да натискаш, за да получиш нужното, възприемаше като свои лични врагове.

— Каква е връзката? — попита Хайторн.

— Има връзка — отговори Пул. — Той мразеше това, защото не беше израснал с него, не можеше да свикне с терминологията...

— Какво...?

— Той беше хуманист. Радваше се, когато черните се бореха за място в правителството. Мислеше, че това е демократично и наистина беше прав. Но не успя да се пригоди към съвременните технически новости, защото те дойдоха твърде бързо и не бяха хуманни. Той се страхуваше от тях.

— Лейтенант, по дяволите, какво искаш да ми кажеш?

— Че всичко е наистина просто, веднъж да свикнеш с него. Моята малка сестра и аз бяхме отгледани с компютрите. Компютрите бяха в училище, компютърни бяха игрите ни... Татко никога не се противопоставяше, само отказваше да ни гледа. И ние свикнахме с всички тези бутони и символи.

— Каква ти е целта?

— Моята малка сестра е програмист в една компания и вече изкарва повече пари от мен. Но аз използвам апаратура, за която тя би умряла.

— И така?

— Така. Кати е права и аз съм прав. Тя ти казва, че съществуват огромни технически възможности. Аз мога да го направя съвсем лесно. Тя теоретизира какво би могло да има на този остров. Аз казвам, че би могло да се постигне с един обикновен компютър, тристадоларов генератор и двойка сензорни дискове. Технически не е голяма работа, но би ни създадо страхотни проблеми, ако са го използвали на острова.

— Това, което казваш след цялата тази тирада, е, че трябва да тръгна с нея, така ли?

— Слушай, Тай, тази лейди е много важна за мен. И аз като тебе често не приемам нещата, които прави. Но аз я познавам. Когато е права, тя е невероятно права, особено що се отнася до стратегия и тактика. Тя е свършен военен.

— Как ще бъде като капитан на миниподводницата?

— Мога да управлявам всяко нещо, което върви напред или назад по небето, земята или във водата — каза майорът, отговаряйки за себе си. — Дай ми един час да науча правилата и устройството и ще мога да се явя на изпит за най-високата категория...

— Харесва ми твоята скромност. Освен това не й се доверявам.

— Знам също, че морските „барети“ могат да бъдат обучени да ги управляват за двайсет минути.

— На мен ми отне половин час — каза Хайторн лекомислено.

— Бавен си, както и очаквах. Виж, Тай, аз не съм идиотка. Ако някой ми беше предложил да отида на разузнаване с теб, бих отказала. Не защото съм страхлива, а защото не съм нито физически, нито психически обучена за такава работа. Няма да съм ти от полза. Но в машина, която мога да управлявам, аз мога да съм в плюс. Ще държим връзка по радиото и ще мога да дойда където пожелаеш, по всяко време. Ще ви бъде полезна, ако попаднете в беда.

— Винаги ли е толкова логична, Джаксън?

Преди хилещият се Пул да може да отговори, телефонът иззвъня и тъй като беше най-близо, той отиде до шкафчето и го вдигна.

— Да? — отговори внимателно, после, след като изслуша отсрещната страна, се обърна към Хайторн, а ръката му легна върху микрофончето. — Някакъв Кук те търси.

— Време му беше! — Тайръл взе слушалката от лейтенанта. — Къде ходиш, по дяволите? — извика той.

— Аз бих попитал теб за същото — каза гласът от Вирджин Горда. — Ние току-що се върнахме, не намерихме абсолютно никакво съобщение от теб, но открихме, че сме ограбени!

— За какво говориш?

— Трябваше да се обаждам на онова говедо Стивънс, за да науча къде си.

— Не провери ли при Марти?

— Марти си е отишъл, както и неговият приятел Мики. Те просто са изчезнали, стари момко.

— Кучи синове! — изрева Хайторн. — Това ли е похищението?

— Пликът, който оставих за теб в трезора, също е изчезнал. Всичко... всичките ни материали до днес.

— Боже господи!

— В неподходящи ръце този материал...

— Пукната пара не давам за неподходящите ръце. Искам да знам къде са Марти и Мики! Те не биха изчезнали. Не е в техен стил. Щяха да оставят бележка. Никой ли не знае нищо?

— Очевидно не. Казват, че един тип, наречен стария Риджили, отишъл в работилницата, където двете момчета трябвало да работят по машината му, и открил, че момчетата не са там, а машината му още стои разглобена.

— Тук има нещо гадно! — извика Хайторн. — Те са ми приятели... Какво става, по дяволите!

— Почакай, сега следва най-лошото — каза Кук. — Чиновникът, който дал плика, каза, че е предал писмото на „един твърде уважаван в Лондон джентълмен на име Гримшоу“, който ни е идентифицирал всичките и дал да се разбере, че писмото е негова собственост, защото ни е платил за информацията.

— Каква информация?

— Оценка на яхта, която неговият клуб в Сан Диего щял да купи, списък на оборудването, което трябва да се подмени, и обща оценка на възможностите й. Трябва да призная, че звучи убедително. За нещастие, младият човек клъвнал.

— Кучият му син застреля ли се или изхвъркна от хотела?

— Той вече напусна, стари момко. Прекрати договора си веднага щом беше здраво наруган. Каза, че ще получи място в Савой в Лондон, а и се чувствал зле на този остров. Хвана първия полет за Пуерто Рико, като арогантно ни заяви, че доста се надява да пътува в същия самолет за Лондон, в който е и неговият Гримшоу. Казал на управителя, че сигурно ще остане без работа само един ден, нещо такова.

— Провери пътниците от Пуерто Рико за всички полети до... — Тайръл спря, като въздъхна шумно. — По дяволите, ти вече си го направил.

— Естествено.

— Никакъв Гримшоу — каза Хайторн.

— Никакъв Гримшоу — потвърди Кук.

— И той със сигурност не е в тамошния клуб.

— Стаята му е без петънце, телефонът е избърсан чисто, двете брави — също.

— Професионалист... Дяволите да го вземат!

— Така е, не може постоянно да мислим за това, Тай.

— Аз постоянно мисля за Марти и Мики и ти трябва да си скъсаш задника да ги намериш.

— Уведомили сме британската флота в Пуерто Рико, а властите ги издирват из острова... Една минута, Тайръл, Жак току-що влиза. Има да ми каже нещо. Остани на телефона.

— Добре — каза Хайторн, като сложи ръка на слушалката и се обърна към Катерин Нелсън и Джаксън Пул. — Там, на Горда, жестоко

са ни изиграли — обясни той. — Мой добър приятел, който ми беше връзка, заедно с помощника си, също приятел, са изчезнали. Също и всички документи, с които разполагахме за тази кучка.

Нелсън и Пул се спогледаха. Лейтенантът вдигна рамене, за да покаже, че не разбира думите на Тайръл. Майорът повдигна вежди, а после сви рамене и поклати глава, сякаш да каже, че е излишно да се пита.

— Джеф, къде си? — извика Тайръл по телефона, защото проточилото се мълчание стана не само обезпокояващо, но зловещо. Накрая гласът се появи.

— Страшно съжалявам, Тайръл! — започна тихо Кук. — Бих желал да не ти казвам това. Една патрулна лодка е прибрала тялото на Майкъл Симс на около деветстотин метра от брега. Бил е застрелян в главата.

— О, Боже — каза Хайторн тихо. — Как се е оказал там?

— Според предварителното разследване, понеже са намерили следи от боя по дрехите му, властите смятат, че е бил застрелян, после поставен в моторна лодка и отправен на автоматична скорост в открито море. Те мислят, че той е бил наведен над борда и ударът го е застрелял вътре в лодката.

— Кое то означава, че никога не ще намерим Марти. А ако го намерим, ще бъде мъртъв в лодка с празен резервоар.

— Боя се, че британският флот поддържа това мнение. Нареджданията от Лондон и Вашингтон са да запазим мълчание по въпроса.

— Проклети да са! И двете момчета ги слагам по-горе от тази скапана операция. Те бяха герои от войната, а загинаха за нищо.

— Прости ми, Тай, но аз наистина вярвам, че не е за нищо. Ако не друго, то това, прибавено към убийството в Маями, твоето преживяване на Саба и самолета в Сейнт Мартин доказват, че имаме работа с много сериозен проблем. Тази жена... тези хора... имат източници, надхвърлящи всякакви предварителни очаквания.

— Знам — каза Хайторн едва чуто. — А освен това вече знам как новите ми сътрудници се чувстват след смъртта на Чарли.

— Кой?

— Нищо, няма значение, Джеф. Стивънс съдейства ли на вашите планове там?

— Да, сътрудничи ни. Тай, откровено трябва да те попитам, ти искрено ли мислиш, че си в състояние да продължиш? Искам да кажа, че все пак си бил няколко години далеч от такива неща...

— Какво, по дяволите, правите ти и Стивънс, седянка на стари моми с бродерия ли? — прекъсна го Хайторн сърдито. — Нека ти обясня нещо, Кук, аз съм на четирийсет години...

— Четирийсет и две — прошепна Катерин Нелсън през стаята. — Досието...

— Млъкни!... Не, не ти, Джеф. Отговорът на твоя въпрос е да. Тръгваме след час и имаме за вършене много работа. Ще се свържа с вас по-късно. С кого ще държиш връзка?

— С управителя? — предложи сътрудникът на МИ-6 по телефона.

— Не, не той. Зает е твърде много с хотела... Използвай Роджър, младия барман, това е идеалният вариант.

— О, да, черният приятел с пушката. Добър избор.

— Бъди на разположение — каза Тайръл, като затвори телефона и се обърна към майор Нелсън. — Моята възраст няма нищо общо с последиците. Бях точен, когато казах, че ще имаме двуместна — за мъже, подводница, защото е така. Не трима или четирима, а двама. Надявам се, че ти и твоят „драг“ сте страшно близки, защото след като настояваш да бъдеш на борда, ще трябва да си или върху него, или под него.

— Една незначителна поправка към номенклатурата на миниподводницата, командир Хайторн — възкликна майорът. — Отзад... или може би следва да кажа — към кърмата... се намира временен склад, отделение, равно по големина, ако не и по-голямо от пространството за персонала. Там се държи една спасителна лодка, основни провизии за пет дни, както и оръжие и сигнални ракети. Предполагам, че ще извадим някои провизии, товарите, излишната екипировка и ще се отвори място за мен.

— Откъде знаеш толкова много за миниподводниците?

— Някога тя излизаше с един морски авиоатлет от Пенсакола, който беше много близък с водолазния свят — отговори лейтенантът. — Сал, Чарли и аз бяхме много щастливи, когато тя му каза да се разкара на Сатурн. Той беше един нещастен арогантен глупак.

— Моля те, Джаксън, някои неща не са за говорене.

— Имаш предвид неща като досиетата? — попита Хайторн.

— Прочела съм само един протокол.

— Изровен от войната през 1812... Добре, забрави. — Хайторн отиде до масата и книжата. — Можем да започнем от точка, например на миля или миля и нещо на юг от първия остров. Със загасени светлини, ще се движим само чрез дългообхватния навигатор^[1]. Ето, точно тук. — Тайръл посочи с линейката към координатите, фиксирани от Вашингтон. Това бе всичко известно за атола. За щастие бяха включени чертежи, подготвени от специалисти като Хайторн от преди шест години. Рифове, които се намираха там, а също и невидими вулканични скали, отбелязани така, че моряците да не налетят върху тях или да потънат в бурните води. — Има прекъсване през външния риф тук — каза той, докосвайки моряшката карта.

— Нашият радар няма ли да го засече? — попита Пул.

— Ако сме под вода, вероятно ще го засече — отговори Тай. — Но ако сме на повърхността, няма да може. Бихме се натъкнали на струпване от корали точно под лъча.

— Тогава ще останем под водата — каза Катерин.

— След това, ще стигнем до вътрешния риф, за който нямаме никакви данни и ще плаваме със затворени очи — отговори Хайторн. — И това е едва първият остров. Идиотщина!

— Мога ли да направя предложение? — попита Нелсън.

— Моля.

— При бойни тренировъчни полети, когато налетяваме на масивна облачна покривка, ние се движим по възможност по-ниско, точно над килима от облаци, където нашето оборудване има максимален обхват на разгръщане. Защо да не повторим процедурата? Ще се движим по възможност максимално високо, използвайки широкоъгълния перископ и при минимална скорост, едва ли не еластично, ще отскачаме от рифа или скалите, с които влезем в съприкосновение.

— Като оставим терминологичния език — каза Пул, — то е много просто.. Подобно е при компютрите. Наполовина си в тях, наполовина извън — част от погледа е върху екрана, част — върху десетте пръста на бутоните.

— Какви бутони?

— Можеш ли да ми намериш един обикновен портативен компютър и една дузина сензорни дискове? Моментално се лепвам за заобикалящия свят край подводницата.

— Разбира се, че не. Няма време.

— Тогава да тръгваме. Теорията на Кати е в сила.

— Много се надявам да е така.

---

[1] Импулсни сигнали от две двойки радиостанции се използват от навигатора да определи географското положение на кораба. — Бел. прев. ↑

9.

Долнопробният мотел в Уест Палм Бийч беше само една временна междинна спирка за barone-cadetto di Ravello^[1]. Към девет и половина сутринта „лелята“, и „племенникът“ бяха на Уъртф авеню в Палм Бийч, като избираха и плащаха в брой най-хубавите дрехи в най-скъпите магазини на тази много шикарна част от града. И слуховете започнаха да се разнасят: „Той е един италиански барон, казват от Равело, но шшшт! Никой не трябва да знае! Наричат го barone-cadetto. Той е първият син, на него ще остане титлата. Леля му е contessa, истинска контеса! Казвам ти, те пазаруват нагоре по улицата, всичко от най-хубавото! Целият му багаж бил загубен от Ал Италия, можеш ли да си представиш?“

Естествено всеки на Уъртф авеню го повярва, когато узна похарчените суми, а собствениците уведомиха платените си журналисти от вестниците в Палм Бийч и Маями, като нарушиха мълчанието, за да се споменат техните знаменити фирми.

В девет часа вечерта стаята в мотела беше пълна с кутии от облекла. Баярат съблече връхната си дреха, въздъхна шумно и падна в двойното легло.

— Изтощена съм! — извика тя.

— Аз не съм! — Николо бликаше от енергия. — Никога не са се отнасяли с мен така. Беше magnifico^[2]!

— Спести си го, Нико. Утре се местим в един грандхотел през моста отсреща. Всичко е уредено. Сега ме остави сама, никакви буйни младежки изблици, ако обичаш. Трябва да мисля, после да спя.

— Ти мисли, сеньора. Аз ще си наляя чаша вино.

— Не прекалявай. Утре ни чака труден ден.

— Naturalmente^[3] — съгласи се момчето от пристанището. — Тогава аз ще почета още малко. Il barone-cadetto di Ravello трябва да бъде подготвен, нали?

— Да.

Десет минути по-късно Бая спеше наред стаята, под светлината на лампиона до дивана. Николо надигна чашата си над листата, описващи новата му самоличност.

— За теб, Кабрини — каза той тихо. — И за мен, барона на бъдещето.

Беше единадесет и петнадесет. Нощното небе бе ясно, карибската луна — блестяща. Лъчите ѝ се отразяваха в тъмната водна повърхност. Самолетът-амфибия се беше срещнал с кораба на въздушна възглавница от Вирджин Горда в 10,05 ч Междувременно тримата американци бяха сменили дрехите си с черни непромокаеми костюми, осигурени от британците. Носеха малки безшумни пистолети, прикрепени на коланите им, редом с водонепромокаеми торбички за ракетите, бинокли за нощно виждане и ръчни радиостанции. Моряците инструктираха майор Нелсън как да управлява миниатюрната подводница.

— Разчитаме на теб — каза Тайръл — Ако имаш някакви физиологични нужди, направи ги сега. Може да нямаш възможност до сутринта.

— Погрижила съм се, благодаря ти. Всъщност мразя хората, които са измислили тези проклети костюми. Ясно е, че въобще не са мислили за жените.

— Като те гледам, нямаш никакви проблеми — каза Тайръл, хвърляйки кратък поглед към облечената в черно фигура пред него, обляна в лунна светлина.

— Да вървим.

Първият остров беше вулканичен боклук, нищо повече. Бяха проникнали във вътрешния риф, вдигнаха се на повърхността и не видяха нищо освен назъбени скали и гниеца растителност, която се поддържаеше жива от непостоянните дъждове, просмуквани от изсушаваната от слънцето земя и пясъка.

— Зарежи го — нареди Тайръл на командира в предната седалка. — Давай напред към номер две. Той е на по-малко от миля от тук, посока изток-югоизток, доколкото помня.

— Помниш правилно — каза Катерин. — Имам карта и съм програмирала нашето излизане. Затваряй люковете и се пригответи за

потапяне.

Вторият остров, по-малко от миля на североизток, беше още по-скучен за електронните уреди на Пул. Представляваше безплодно скално образувание, лишено от зеленина или пясъчен плаж. Едно отклонение на някогашната лава, което не ставаше нито за хора, нито за животни. Тримата в миниподводницата се насочиха към третия остров, четири мили право на север от втория. Имаше буйна растителност, но беше обрулен от скорошните бури и изоставен от хората. Палмовите дървета там бяха направени на пух и прах, приведени, изкъртени от корен, а земята на много места бе измита до скалната основа. Почти си бяха тръгнали, вече се насочваха на изток, към следващия остров, когато Хайторн, изучавайки екрана пред Нелсън, заговори.

— Задръж малко, Кати — каза той тихо. — Намали ход и обърни на деветдесет градуса от твоята позиция.

— Защо?

— Нещо не е наред. Най-горният радар се отразява. Потопи ни.

— Защо?

— Прави каквото ти казвам.

— Разбира се, но бих искала да знам защо.

— Както и аз — каза Пул откъм страничното отделение.

— Мирувайте. — Хайторн гледаше ту пред себе си, ту в радарната мрежа. — Дръж перископа над водата.

— Той е там — каза Нелсън.

— Ето го! — каза Тайръл. — Машините ви бяха прави. Намерихме го.

— Какво сме намерили? — попита Нелсън.

— Стена. Това е стена. Стена, направена от човек, която отразява радара. Железобетонна, предполагам. Тя е замаскирана, но отразява лъчите.

— Какво ще правим сега?

— Ще заобиколим острова и ще се върнем тук, ако не открием никакви изненади.

Бавно обиколиха малкия остров, едва раздвижваха повърхността, като с радарни лъчи, неподлежащи на откриване, сканираха всеки подстъп на бреговата линия. За визуалния оглед Пул се промуши в отворения люк на Тайръл с бинокъл за наблюдение на тъмно.

— О, момче — каза лейтенантът, като наведе глава, за да го чуят.
— Те са обсипали с детектори цялото това място, на всеки двайсет или трийсет крачки, и определено в серийна последователност.

— Опиши какво виждаш — каза Тайръл.

— Имат вид на малки стъклени рефлектори, някои са по палмите, други вкопани в земята. Онези на дърветата имат единични черни или зелени кабели, които отиват нагоре през листата. Другите на стълбчетата са като пластмасови пръти и, изглежда, нямат кабели или поне не мога да ги видя.

— Те са навързани — отговори Хайторн, — вкопани четири до шест стъпки. Не би ги видял, докато не се приближиш десет инча пред тях на дневна светлина, а може и тогава да не успееш.

— Как става така?

— Те са скрити от погледа с контактни цветорегистратори на всеки край на серията.

— Като цветните лампички по коледните елхи?

— Да, но с двойно осигуряване. Не можеш да прекъснеш единия и да изкараш от строя цялата серия. Кабелите водят към батерии, скрити горе или долу, и се задействат при прекъсване на един датчик, като осъществяват връзката.

— Добре, как действат?

— Могат да се ориентират дори в измерване на големина и плътност. Програмирани са така, че малки животни и птици да не могат да задействат алармата.

— Впечатляваш ме, Тай.

— Тези са в действие от времето, когато ти си играл на видеоигрички.

— Как ще се промъкнем през тях?

— По корем. Не е трудно, лейтенант. В старите времена... преди пет или шест години... момчетата на КГБ и ние, в Амстердам, като се напиехме, бурно се обвинявахме един друг колко сме били глупави.

— Правехте това?

— Ние всички сме го правили, Джаксън. Не се измъчвай да го обмисляш. Но не го отминавай.

— Знаеш ли, командире, ти наистина ме объркваш.

— Подобно на оня, дето веднъж написал: „Всичко е объркано, млади човече“... Задръж, майор! — Катерин Нелсън вдигна поглед от

контролното табло. — Има пещера, същата, в която се отразяваше радарният лъч преди, от стената.

— Трябва ли да влизам?

— По дяволите, не. Дай право на запад около четвърт миля, не повече.

— Тогава какво ще правиш?

— Тогава ти, „драги“, и аз ще напуснем кораба... Слез оттам Пул. Провери оръжието и осигури екипировката си за водата.

— На твоя страна съм, командире. Ти говориш наистина разумно — каза Пул.

* * *

Телефонът иззвъня и стресна Баярат в съня ѝ, като я накара инстинктивно да пхне ръка под възглавницата за пистолета. После, като седна, тя наложи контрол върху реакциите си, което по никакъв начин не намали удивлението ѝ. Никой не знаеше къде се намираха! От летището, само на петнайсет минути с кола, тя беше наела последователно три таксито, за да стигне до мотела. В първите две бе маскирана като бивш пилот от израелските въздушни сили — жена на средна възраст. В третото — като стара вещица без грим, която говореше само развален английски. Мотели като този, в който бяха отседнали, не искаха регистрация, още по-малко пък истинските имена. Телефонът започна отново. Тя моментално вдигна слушалката, за да спре да звъни. Погледна Николо до себе си. Дълбоко заспал, той дишаше равномерно, а дъхът му вонеше на евтино вино.

— Да? — каза тя тихо, като гледаше червените цифри на радиочасовника върху нощното шкафче. Беше 1,35 ч след полунощ.

— Извини ме, че те събудих — каза приятният мъжки глас по телефона, — но наш ред е да те подпомагаме, а аз имам информация, върху която може да желаеш да помислиш.

— Кой сте вие?

— Имената не са важни според нашите инструкции. Достатъчно е да ти кажа, че групата ни високо цени един болен стар човек в Карибско море.

— Как ме открихте?

— Аз знам кого и как да търся, а местата, където можехте да бъдете, не са чак толкова много. Срецнахме се за кратко при митническата проверка на Форт Лодърдейл. Но не това е важно, а информацията ми. Хайде, лейди, не ми затруднявай живота. Поел съм риск, за който ще кажат, че съм луд да го поемам.

— Извинявам се. Вие ме изненадахте...

— Не — приятният глас я прекъсна. — Аз ви шокирах.

— Много добре, приемам това. Каква е вашата информация?

— Свършила сте страшно много работа този следобед. Големите лакомии кефали от Палм Бийч са в полуда, както съм сигурен, че сте очаквали.

— Това беше едва ли не въведението.

— Беше много повече. Утре ви очаква малка пресконференция.

— Какво?

— Чухте ме. Това не е Ню Йорк — Вашингтон, орбита, която е трудно обхватна. И ние си имаме сносни вестникари тук, особено за теми, отнасящи се до обществото на Палм Бийч. Не беше трудно да се узнае къде ще отседнете, така че няколко от тях седят на пост. Просто чувствахме, че е нужно да знаете. Можете да я откажете, разбира се, но не мислим, че желаете да бъдете... изненадана.

— Благодаря ви. Има ли телефон, по който да се свързвам с вас?

— Да не сте луда? — Връзката прекъсна и се чу сигнал свободно.

Баярат остави слушалката. Стана от леглото и няколко минути крачеше напред-назад около купчината с багаж и кутиите от магазините на Уъртф авеню.

— Николо! — каза тя високо, шляпвайки голото му ходило, което се протягаше извън чаршафа. — Събуди се!

— Какво...? Какво има, Каби? Тъмно е.

— Вече не е! — Бая отиде при лампиона до дивана и го включи. Момчето от пристанището стана, като си търкаше очите и се прозяваше. — Колко си пил? — попита Баярат.

— Две или три чаши вино — отговори той ядосано. — Това престъпление ли е, сенъора.

— Не, но изучи ли информацията от онези книжа, както ти беше казано да направиш?

— Разбира се. Учих ги миналата нощ в продължение на часове. После тази сутрин в самолета и в таксито, преди да отидем до

люксовите магазини. Снощи ги четох най-малко един час. Ти спеше.

— Можеш ли да си спомниш всичко?

— Помня, каквото мога да запомня. Какво искаш от мен?

— Къде си ходил на училище? — попита бързо Бая, като сядаше до краката му на леглото.

— Бях обучаван от частни учители в нашето имение в Равело десет години — отговори младият човек с енергичен рефлекс на робот.

— А после?

— Училището за благородници в Лозана — изстреля Николо. — Подготвих се за...

— Бързо! Подготвяше се за какво?

— За университета в Женева!... И тогава моят болнав баща ме викна обратно в Равело да поема фамилия бизнес... да, извика ме обратно заради фамилия бизнес.

— Не се колебай! Ще помислят, че лъжеш.

— Кой?

— След като те повика баща ти обратно, какво стана?

— Аз наех собствени учители... — Николо направи пауза, присви очи, после припомнените думи се заизнизваха от устата му — ...в продължение на две години, за да запълня празнотата от университетското обучение... пет часа всеки ден! Казаха ми, че резултатите ми от esami di stato^[4] в Милано ме поставят в най-високите нива.

— Също е документирано — каза Баярат, като кимаше. — Справил си се много добре, Нико.

— Ще го направя по-добре, но всичко е лъжа, нали, сеньора? Да предположим, че някой говори италиански и ми зададе въпроси, на които не мога да отговоря?

— И това го учихме. Просто сменяш темата. Впрочем ще го направя аз вместо теб, на английски.

— Защо ме събуди и ме изпитваш точно сега?

— Беше необходимо. Не си го чул, виното беше запушило ушите ти, но аз имах телефонен разговор. Когато пристигнем в хотела утре, ще ни чакат хора от пресата, които искат да ни интервюират.

— Не, Каби. Кой го е грижа да интервюира едно момче от пристанището на Портичи. Те не искат да интервюират мен, а barone-cadetto di Ravello, не е ли така?

— Слушай, Нико. — Бая усети негодуванието в гласа му и седна на ръба на съседното легло. — Ти наистина можеш да бъдеш този *barone-cadetto*, знаеш ли. Тази фамилия е видяла твоите снимки и е научила за твоите искрени желания да станеш образован човек, един хубав *nobile italiano*^[5]. Те са готови да те посрещнат като свой син.

— Още веднъж говориш откачени неща, сеньора. Кой между благородниците иска да опетни кръвта си с докер?

— Това семейство иска, защото нищо друго не им е останало. Те ми имат доверие, така както и ти трябва да ми имаш доверие. Смени жалкия си живот с нов, много по-добър и по-богат.

— Но докато дойде това време, ако наистина дойде, само ти искаш аз да бъда *barone-cadetto*, не е ли така?

— Да, разбира се.

— Това е много важно за теб. За причините казваш, че не трябва да питам?

— Като вземеш предвид всичко, което съм направила за теб, включително, че ти спасих живота, мисля, че заслужавам това мълчание.

— О, да, заслужаваш, Каби. И аз заслужавам да бъда възнаграден за всичкото учене — Николо вдигна ръце и ги постави на раменете ѝ. Леко я положи напъряко на леглото. Тя не се възпротиви на възбуденото момче.

---

[1] Бъдещият барон на Равело (първородният син на барона). — Бел. ред. ↑

[2] Прекрасно! — Бел. ред. ↑

[3] Естествено. — Бел. ред. ↑

[4] Държавните изпити. — Бел. ред. ↑

[5] Италиански благородник. — Бел. ред. ↑

10.

Беше минало два след полунощ, когато Хайторн и Пул, в черни непромокаеми костюми, изпълзяха по острите скали — входът им за неотбелязания на картите остров. Третият вулканичен остров.

— Стой по корем! — каза по радиото Тайръл. — Горната част на главата да наподобява част от боклуците, разбра ли?

— По дяволите, не се тревожи за това — беше прошепнатият отговор.

— Когато минем покрай първите сензори, продължи да пълзиш още петдесет, шейсет стъпки, о'кей? Лъчите се разсейват на различна височина след около трийсет крачки. Предполага се, че хората ще се изправят, щом стъпят на брега, но змиите и зайците не могат, сега схващаш ли?

— Има ли змии тук?

— Не, няма змии, просто се опитвам да ти обясня как работят тези системи — каза остро Тай. — Само стой долу, докато аз не стана.

— Както кажеш — каза Пул.

Шейсет и осем секунди по-късно бяха стигнали плоска поляна с изгорена от слънцето трева, толкова обичайно за тези острови, безплодно кътче, на което не можеха да виреят нито палми, нито пищни дървета.

— Сега — каза Хайторн и се изправи. — Пред нас е чисто. — Те притичаха през площта, около един акър пуста земя. Изведнъж спряха, защото чуха странни, приглушени звуци в далечината. Животински звуци, извисени и бесни.

— Кучета — прошепна Тайръл в радиото. — Те са надушили десанта ни.

— О, боже мой!

— Заради вятъра е. Духа от северозапад.

— Какво означава това?

— Означава, че ще тичаме като луди на югоизток. Следвай ме. — Хайторн и Пул затичаха по диагонал вляво от бреговата линия, като

навлязоха в горичка от палми. Тайръл каза:

— Това няма смисъл.

— Защо? Кучетата лаят.

— Вятърът вече не духа от нас към тях. Само че ти говоря за друго. — Той се заоглежда наоколо и нагоре. — Това са странстващи палми. Растат като ветрила, подобни на тези, дето си вееш пред лицето.

— Така че какво?

— Те първи се чупят при силни ветрове... Виж, някои са били отчупени от бурята, но повечето не са.

— Така че какво?

— Какво видяхме от подводницата право пред пещерата? Повечето дървета бяха приведени към земята, изкоренени.

— Не знам за какво говориш. Някои дървета оживяват, други не. Та какво?

— Тези са доста високо, пещерата е по-долу.

— Прищевки на природата — каза Пул. — Когато има ураган, се случват всякакви ненормални неща. Веднъж цяло дърво на нашето място беше изтръгнато, но къщичката на кучето, точно отпред, не беше засегната. В природата стават и необясними неща.

— Може би да, може би не. Хайде.

Те поеха пътя си през гъстата горичка от ветрилообразни палми, докато стигнаха до един малък нос, който се подаваше над пещерата. Тайръл извади бинокъла за нощно виждане от торбичката на колана си и го поднесе към очите си.

— Ела тук, Джаксън. Погледни право насреща, близо до върха на хълма, ей там, и ми кажи какво виждаш. — Тайръл даде на младия човек бинокъла и го наблюдаваше, докато Пул оглеждаше земята над пещерата.

— Хей, това е неземно, Тай — каза офицерът от военновъздушните сили. — Има няколко неясни ивици светлина през дърветата, вървят право на доста дълго разстояние, а после правят ъгъл, но няма откъде да излизат.

— Дълбоки зелени капаци против урагани. Маскировка. Никой още не е конструирал перфектна машинария за урагани. Не са измислени щори, които да се затварят идеално плътно. Твоите писукащи машини отбелязаха точното място, лейтенант. Това е една

голяма къща-майка, ей там, а вътре има някой много важен, може би самата кучка.

— Знаеш ли, командире, не мислиш ли, че е време да кажеш на майора и на мен за какво е цялото това проклето нещо? Чуваме неща като „тази кучка“ и „терористи“, „изчезващи тайни документи“ и „международен хаос“, а ние сме страшно добре инструктирани да не задаваме въпроси. Добре, Кати не би го казала, защото тя е уставната Нелсън, и подобно на мен, прави каквото прави заради Чарли, но тук аз се отделям от компанията ѝ. Не давам и пукната пара за инструкциите. Ако ще застрелят безценното ми тяло, искам да знам защо.

— О, небеса, лейтенанте. Не съм предполагал, че знаеш толкова много думи.

— Аз съм един надарен кучи син, командире. Сега, каква е тази мръсна работа?

— Не спазваш субординацията. Добре, Пул, ще приравня ранговете. Отнася се до убийството на президента на Съединените американски щати.

— Какво?...

— И терористът е жена, която е възможно точно сега да потегля насам.

— Безумно! Това е лудост!

— Лудост беше някога и Далас... Донесението, което получихме от долината Бекаа, е, че ако това убийство стане, ще го последват още три — на премиер-министъра на Англия, президента на Франция и главата на израелското правителство. Всичко ще стане бързо. Сигналът е убийството на президента.

— Това е невъзможно!

— Видя какво се случи на Сейнт Мартин с Чарли и твоя самолет, независимо от максималната засекретеност. Това, което ти не знаеш, е, че дълбоко законспириран екип от агенти на ФБР беше избит в Маями. Те извършваха постоянен надзор, свързан с тази операция. А аз бях почти убит на Саба. Там изпаднах в една невероятна ситуация, защото някой беше научил, че съм вербуван наново. Има изтичане на информация в Париж и Вашингтон. Лондон все още е загадка. Според моя приятел, когото с неудоволствие признавам за страшен разузнавач от МИ-6, тази жена и нейните хора имат източници, които никой

никога не е сънувал. Това достатъчен отговор ли е на въпроса ти, лейтенант Пул?

— О, боже мой! — достигна дрезгавият глас на майор Нелсън по радиото на Пул.

— Да — каза лейтенантът, като погледна надолу към торбичката, в която стоеше радиостанцията. — Беше отворено, надявам се, че нямаш нищо против. Спестявам ти да го повтаряш отново.

— Мога да понижа и двамата до редници за това! — избухна Хайторн. — Не ви ли мина през ум, че някой в тази къща може да има честотен скенер?

— Корекция — каза гласът на Нелсън по радиото. — Това е военна линия, извън честотния обхват от две хиляди метра. Ние сме подсигурени... Благодаря ти, Джаксън. Мисля, че сега може да продължим. Благодаря и на тебе, мистър Хайторн. Понякога войската трябва да има и нюх, сигурна съм, че разбираш това.

— Разбирам, че вие двамата сте невъзможни! Край на толерантността... Къде си, Кати?

— Около четиристотин стъпки на запад от пещерата. Изчислих, че се връщате там.

— Влез вътре, но стой потопена най-малко четирийсет стъпки от брега. Не знам възможностите на отражателните стопове.

— Съвсем правилно. Прекъсвам.

— Прекъсвам — каза Пул, като се пресегна към торбичката и изключи станцията.

— Беше мръсен трик, Джаксън.

— Наистина беше, но погледни колко много научихме. Отначало беше Чарли, сега разбирам, че са много повече.

— Не забравяй Манчини, твоя заместник — Сал. Той би те гръмнал в небето, без да се замисли.

— Не искам да мисля за него.

— Тогава недей. — Тайръл посочи надолу към пещерата. — Нека влезем. — Двете черни фигури се движеха като блуждаещи силуети. Вървяха зигзагообразно по нанадолнището към пещерата. — По корем — прошепна Хайторн в микрофона, когато стигна плажа. — Ще пропълзим по тези хрусталаци. Ако не греша, това е стена.

— Добре, ще бъда една истинска маймуна! — възкликна Пул. Когато бяха вече на стръмната стълба от лозови клони по дигата, той

промуши ръката си през листака. — Наистина е стена, чист бетон.

— Има повече метални подпори, отколкото се слагат по пистите на летищата — добави Тайръл. — Това е укритие от бомби, не е правено само за тайфуни или урагани. Стой ниско!... Хайде, струва ми се, че ще попаднем на още няколко изненади.

Така и стана. Първата беше един слой от зелени чимове, които покриваха спускаща се редица от стълби, водеща някъде в хълма, точно под върха.

— Това не може да се засече от въздуха — каза лейтенантът.

— Това е целта, Джаксън. Който и да е тук, той не ни постила червен килим.

— Трябва да е много особен индивид.

— Бих казал, че си прав. Стой наляво и се плъзгай като змия.

Двамата поеха пътя си нагоре по корем, стъпка след стъпка по покритите стъпала. Движеха се бавно, безмълвно, докато стигнаха площадката на каменното стълбище, което, изглежда, водеше до очертаващата се, покрита с палми постройка отвъд. Хайторн повдигна зеления килим и откри пътека, покрита с плочи.

— Боже мой, толкова е просто — прошепна той на Пул. — Може да се направи във всяка къща в провинцията или на брега и никога да не се забележи от въздуха или водата.

— Разбира се — съгласи се офицерът от авиацията, впечатлен. — Тази работа с тревата е просто нещо, но онези палмови дървета са голяма работа.

— Какво?

— Те са фалшификат.

— Фалшификат?

— Ти не си момче от провинцията, командире. Най-малкото от Луизиана. Палмите са оросяват в ранните утринни часове. Промяната на температурата е причина те да са живи. Погледни, няма и следа от влага по тези листа. Те не са нищо друго освен големи, мъртви, памучни цветя, твърде големи за стеблата си, които вероятно са от пластмаса.

— Което означава, че са някакво покритие, камуфлаж.

— Вероятно са свързани с компютър и лесно се управляват, ако въведеш програмата им в твоята техника.

— Хм.

— Хайде, Тай, просто е. Като вратите на гаражите, които се отварят, щом фаровете попаднат на рецепторите им. Това е точно обратно. Небесните и морските сензори хващат непознатото и екипировката заработва. Те затварят магазина.

— Само това?

— Да. Самолет или лодка, които се приближават твърде близо, да кажем три или четири хиляди стъпки нагоре и две-три мили по вода, се засичат от дисковете. Те пращат информацията до компютъра и машините се активират, подобно на гаражните врати, затварящи се от отдалечен пулт. Бих могъл да конструирам система като тази за няколко хиляди долара, но Пентагонът не желае да чуе.

— Ще докараш икономиката до банкрут — прошепна Хайторн.

— Това казва и баща ми, но малката ми сестра е съгласна с мен.

— На вас, младите, принадлежи бъдещето...

— Какво ще правим сега? Ще вървим през тези памучни листа, за да съобщим за себе си ли?

— Не, няма да вървим. Ще пълзим много тихо около тези големи памучни листа и ще се стараем да не съобщят за нас.

— Какво търсим?

— Каквото можем да видим.

— Какво тогава?

— Зависи какво ще видим.

— Пълен си с всякакви планове.

— Някои неща не можеш да сложиш в компютъра, млади човече. Хайде.

Те пълзяха по твърдата, остра зойска^[1] трева, предпочитана за ливадите в Карибския район, посадена около коренищата на фалшивите палми. Двамата мъже оглеждаха машинарията и опипваха „кората“ на първото стебло. Хайторн посочи едно ниско прекъсване в зеленината, за да покаже на лейтенанта, че трябва да го последва.

Един зад друг те пропълзяха през тунел от боядисана материя до мястото, което се падаше точно под линията светлина, идваща от тънък процеп. Двамата безшумно се изправиха и погледнаха вътре. Не се забелязваше никакво движение — Тайръл разшири процепа. Това, което видяха, беше изумително.

Къщата наподобяваше ренесансова вила на дож. Огромни арки отвеждаха от една зала към друга. Позлатен, изваян мрамор навсякъде,

по белите стени гоблени, явно оригинали. Една фигура влезе в полезрението — възрастен мъж в моторизирана инвалидна количка. Той пресичаше коридора-арка от една стая към друга. Изчезна от погледа им, но беше последван от един рус гигант, чиито масивни рамене обтягаха сакото му. Хайторн докосна рамото на Пул, сочеше към къщата и с жест подкани офицера от военновъздушните сили да го последва. Лейтенантът тръгна след него. Всеки от тях разтваряше безшумно огромните платнени палми и си проправяше път, за да продължи. Накрая Тайръл стигна до мястото, където беше преценил, че е стаята, в която влезе старецът с инвалидната количка. Противоураганните капаци на прозорците не пропускаха никаква светлина в тази част на стената. Хайторн хвана ръката на Пул, придърпа го до себе си и раздалечи две щори на нивото на очите.

Вътрешността беше невероятна, създадена от фантазията на комарджия-маниак. Беше миниатюрно казино, достойно за император, измъчван от безсъние. Имаше монетни апарати, билиардна маса, една много ниска, кръгла маса за карти и купища долари. Всичко бе на височината на инвалидната количка, както и банката с пачки книжни банкноти. Който и да беше старецът, той залагаше сам за и против. Нямаше начин да загуби.

Русокосият бодигард стоеше до едрия, олисяващ белокоос мъж в количката и се прозяваше, докато старецът пускаше монети в един монетен автомат и се смееше или гримасничеше на резултата. После се появи втори човек, който докара количка с храна и гарафа с червено вино и я постави редом до инвалида. Старият сакат човек се навъси, после извика нещо на втория, който моментално се наведе и взе една чиния, очевидно за да бъде подменена веднага.

— Хайде — прошепна Тайръл. — Няма да има по-удобно време. Трябва да влезем вътре, докато едната горила я няма!

— Как?

— Откъде да знам? Да вървим.

— Една минута! — прошепна Пул. — Знам ги тези стъкла на прозореца. Те са двупанелни, с вакуум по средата. Веднъж да влезе въздух между стъклата и можеш да ги разбиеш със силен удар с лакът.

— Как ще го направим?

— Пистолетите ни са със заглушител.

— Да.

— А когато монетният автомат плаща, сигнализира със звънене, нали?

— Така е.

— Чакаме, докато видим, че улучва голямата награда, правим две дупки от всяка страна и чупим проклетите стъкла.

— Лейтенант, ти понякога си гениален.

— Опитвах се да ти го кажа, но ти не чуваше. Ти стреляш в десния долен ъгъл, аз — в левия. Даваме на стъклото няколко секунди да се напълни и после го разбиваме. Фактически с въздушната възглавница ще вдигне по-малко шум от обикновено стъкло.

— Както кажеш.

Двамата мъже отвориха кобурите и извадиха оръжието си.

— Той улучи, Тай! — извика Пул, докато старецът вътре махаше с ръце пред ослепителните светлини на мигащия монетен автомат.

Двамата стреляха и вдигнаха външните капаци, докато мъгливи пари изпълниха стъклата. После разбиха прозореца, а монетният автомат все още светваше и угасваше, изхвърляйки монети. Неговите камбани вдигаха оглушителен шум, който отекваше в мраморните стени.

Сред разбитите стъкла те скочиха и приклегнаха на пода, докато слисаният бодигард се извърти и посегне към колана си.

— Дори не се опитвай! — каза Хайторн с пронизващ шепот, тъй като монетният автомат затихваше. — Ако някой от вас повиши глас, това ще е последният звук, който издава. Вярвайте ми, аз наистина ще го направя.

— Impossibile! — изпищя старецът в инвалидната количка. Беше шокиран при вида на двамата нашественици в черни непромокаеми костюми.

— О, ние сме напълно истински — каза Пул, който стана на крака пръв и насочи дулото към инвалида. — Говоря малко италиански, научих го от един тип, когото мислех за приятел. След убийството на Чарли нямаш нужда от тази количка.

— Искам го жив, не мъртъв — намеси се Тайръл. — Спокойно, лейтенант, това е заповед.

— Заповед, трудна за изпълнение, командире.

— Прикривай ме — каза Хайторн. Приблужи русия бодигард, повдигна сакото и измъкна револвера от кобура на кръста му. — Иди

към арката, Джаксън, и се прилепи до стената — продължи Тайръл, като вниманието му беше насочено към вбесения объркан бодигард. — Ако мислиш това, което мисля и аз — заприказва той бързо, — откажи се. Казах, че го искам жив. Мини между онези два монетни автомата, сега. И не си въобразявай, че можеш да рискуваш да скачаш върху мен. Гангстери не ме интересуват. Те са излишен лукс. Мърдай!

Грамадният бодигард се провря между ниските монетни автомати. Пот се стичаше по челото му, а очите му сипеха огън и жупел.

— Няма да излезеш оттук — мърмореше той на развален английски.

— Така си мислиш — Хайторн отиде бързо до напречната страна на съседния автомат, прехвърли оръжието си в лявата ръка и извади радиостанцията от торбичката. Включи предавателя, поднесе го до устните и заговори спокойно: — Можеш ли да ме чуеш, майоре?

— Всяка сричка, командире. — Женският глас, който долетя от миниатюрния говорител, удиви бодигарда и за момент вбеси безпомощния старец в количката. Тялото му затрепери изведнъж от яд и страх. После страхът изчезна толкова бързо, колкото се беше появил. Вместо това инвалидът изгледа Хайторн и се захили. Беше най-злобната усмивка, която Тай беше виждал. — Какво е положението ви? — попита по радиото Нелсън.

— Обикаляме къщата, Кати — отговори Хайторн, като вдигна очи от разстроеното лице на стария дявол. — Ние сме във вилата на първия братовчед на император Адриан. Хванали сме двама от обитателите и чакаме трети. Кой още е тук, не знаем.

— Да се свържа ли по радиото с Британско Пуерто Рико за това, което сте открили? — Като чу думите, старецът завъртя напред количката. Ръката му стискаше инструмента за придвижване. Яростта му се беше възвърнала. Пул го спря с крак. Ръката на стареца падна долу и хвана някаква спица.

— Това е извън обхвата на военните честоти, нали?

— Така е.

— Тогава изчакай Джаксън да огледа апаратурата тук. Не бих желал някои хора да хванат предаването. Но ако случайно връзката прекъсне, тогава бързо прави повикване.

— Оставете включена станцията.

— Оставям я. Ще я пхна в торбичката, но ще чуваш достатъчно. Стъпки! Отвън се чуваха колела по твърдия мрамор.

— Свърших, майоре — прошепна Тай. Хайторн върна станцията в торбичката, махна предпазителя на пистолета и го насочи към главата на русия гигант.

— Arresto!^[2] — изписка старият италианец, като изведнъж придвижи стола си към арковидния изход. Щом направи това, блондинът гигант блъсна с грамадното си туловище автомата от лявата му страна и го запрати към тялото на Тайръл с такава сила, че Хайторн падна на мраморния под. Машината и човекът моментално се оказаха отгоре му, дясната му ръка бе прикована, а оръжието — безполезно. Едновременно зад арката се строшиха някакви порцеланови чинии. Докато пръстите на гиганта се вкопчваха в гърлото на Тайръл и изкарваха въздуха му, един приглушен изстрел прониза пространството над Хайторн и отнесе половината глава на бодигарда. Той падна, а Тайръл измъкна ръката си под масивния, святкащ, но замлъкнал монетен автомат. Скочи на крака и започна да наблюдава как Андрю Джаксън Пул нападна третия мъж със серия от наказателни удари, нанесени с летящ крак и плоска ръка, докато го укроти и просна на земята. После го сграбчи и изхвърли с цялата му тежест върху крехкия гръб на инвалида, спирайки по този начин патриарха по средата на бягството му.

— Хайторн?... Джаксън? — гласът на Катерин Нелсън долетя от прибрания апарат в торбичката. — Какво се случи? Чух много шумове!

— Задръж линията — каза Тайръл, останал без дъх. Отиде до монетния автомат, наведе се и извади щепсела от контакта в стената. Вманиаченото святкане спря. Старецът се бореше с безчувственото тяло на бодигарда си, докато Пул не го отмести. Той отново се изтърси на земята. Скулата му глухо удари мрамора.

— Отново контролираме положението — продължи Хайторн по радиото. — Ще настоявам да произведат лейтенант Андрю Джаксън Пул най-малко генерал, въпреки че няма и трийсет години. Господи, той спаси живота ми!

— Той прави малки услуги. Какво сега?

— Ще прегледаме убежището и после апаратурата. Стой включена.

Тай и Джаксън запушиха устата на бодигарда и го завързаха. А стария италианец вързаха в количката, която от своя страна бе привързана към съборения монетен автомат. Кърпи намериха в един кухненски шкаф. Продължиха да изследват къщата и самото имение. Пропълзяха на изток край оградените кучешки колиби, едва на четирийсет ярда от къщата, докато забелязаха малка, изцяло зелена барака. Големи палми я заобикаляха. От един много малък прозорец излизаше неясна пулсираща светлина. Прокраднаха се до прозореца. Вътре имаше една фигура на стол с облегалка. Гледаше в телевизионния екран и размахваше юмруци във въздуха пред анимационен сериал.

— Това момче не е с всичкия си — прошепна Пул.

— Да, не е — каза Хайторн, — но все пак е жив човек, способен да се подчини на заповеди, които не бихме харесали.

— Какво искаш да направиш?

— Вратата е от другата страна. Ще влезем, ще го вържем и ти ще го приспиш с една от твоите хватки за някой и друг час, така че да не се намесва.

— Прост удар в гръбнака — каза лейтенантът.

— Добре... Тихо! Той дочу нещо. Отива към червената кутия на масата в ъгъла. Да влизаме!

Двете черни фигури се затичаха около маскираната барака. Разбиха вратата и се изправиха пред изумен човек, който не правеше нищо друго освен да се усмихва, докато изключваше машината върху масата. Чувахе се остър, режещ звук.

— Дават ми сигнал да освободя кучетата — каза той колебливо.

— Винаги това е сигналят — добави, като се протегна за един лост, монтиран на стената. — Трябва да го направя моментално.

— Не! — извика Хайторн. — Сигналят беше грешка.

— О, никога не е грешка — каза градинарят замислено. — Никога, никога не греши. — Той дръпна лоста. След секунди се чу яростен лай на атакуващи кучета. Те тичаха покрай бараката по посока на къщата. — Там отиват — каза малоумният човек, като се усмихваше. — Те са моите добри момчета.

— Как получи сигнала? — настоя Тайръл. — Как?

— На количката на *padrone* е. Ние много не го практикуваме, но, разбирате ли, *padrone* сегиз-тозиг го натиска, когато е пил вино и

ръката му докосне бутона. Чух го преди няколко минути, но спря много бързо, така че помислих — великият radrone е сгрешил и бодигардът му го е оправил. Но не и сега, не вторият път. Той иска да каже, че трябва да отида при него с моите приятели. Много е важно.

— Едната му дъска хлопа — каза Пул.

— Може би и двете, лейтенанте, но ние трябва да се връщаме там... — Ракетите.

— Какво?

— Освен след миризмата, кучетата ще тръгнат и след светлината. Ще им осигурим светлина. Вземи две ракети, притисни едната под потната си мишница и я натрий добре. Търкай добре и се надявай, че като не си се къпал два или три дни, ще свърши работа!

— Това е толкова неловко — каза Пул, като следваше заповедта.

— Направи го!

— Правя го!

— Запали другата и я хвърли през вратата по възможност по-далече. После хвърли втората.

— Ето ги, идват.

След секунди кучетата изтичаха покрай бараката, подгонили бляскащата дъга. Лаенето беше ужасяващо. После кучетата се скупчиха около пращящата ракета. Надушиха човешката миризма от незапалената ракета и се захапах едно друго.

— Чуйте ме, сър — каза Хайторн, като се обърна към душевноболния пазач на кучетата. — Това всичкото е една игра... Radrone обича игрите, нали?

— О, да, обича ги! Понякога играе по цяла нощ в своя салон.

— Добре, това е просто една друга игра. Ние всички се забавляваме. Можеш да си гледаш телевизията.

— О, благодаря ти. Много благодаря. — Човекът седна и започна да се залива от смях пред екрана с детския сериал.

— Слушай, Тай. Нямам желание да удрям стари момчета като този тук.

С нетърпеливо поклащане на глава, Тайръл даде сигнал на лейтенанта да го последва и затича обратно към къщата. Затвори вратите и изтичаха към стареца, който седеше в инвалидната количка непосредствено до припадналия бодигард.

— Добре, копеле! — извика Тайръл. — Искам да ми кажеш каквото знаеш.

— Нищо не знам — каза прегракнало старият италианец. Злобната му усмивка се беше върнала. — Убиваш ме, но и нищо не получаваш.

— Това може да бъде една грешна оценка, *padrone*. Ти си *padrone*, нали? Така те нарече нещастният идиот в бараката. Какво си направил, подложил си го на лоботомия?

— Господ го е направил идеален слуга, не аз.

— Идва ми на ум, че в речника ти вие с Господ сте твърде тясно свързани.

— Богохулство, командире... Така пък теб те наричат колегата ти и жената от радиото, нали?

Хайторн се втренчи в инвалида. Защо ли си мисли, че трябва да знае кой е.

— Лейтенант, провери цялата тази електронна апаратура, за която знаеш толкова много. Тя е ей там до...

— Знам точно къде е — прекъсна го Пул. — Нямам време да програмирам няколко обема памети. Апаратурата тук е върхът на техниката! — офицерът от военновъздушните сили се запъти бързо към кабинета на *padrone*.

— Сигурно трябва да ти кажа — обърна се Хайторн към стареца пред себе си. — Моят колега е секретното оръжие на нашето правителство. Няма произведен компютър, който той да не може да използва. Точно той те откри, той откри това място. Посредством лъча от Средиземноморието, който се отразяваше от вашата японска сателитна антена.

— Няма да намери нищо... нищо!

— Тогава защо долавям колебание в гласа ти?... О, мисля, че знам. Не си сигурен и това страшно много те плаши.

— Това е безсмислен разговор.

— Не, наистина — каза Тайръл, като изваждаше пистолета от кобура. — Аз просто искам да знаеш къде се намиращ. Как да приберем кучетата?

— Нямам представа...

Хайторн натисна спусъка на пистолета. Изскочи искра. Куршумът гризна крайчеца на дясното ухо на *padrone*. Кръвта потече

надолу по врата.

— Убиваш ме, но нищо не получаваш! — изкрещя старецът.

— Но ако не те убия, също няма да получа нищо, така ли?

Тайръл стреля отново. Този път нарани леко лявата буза на *padrone*. Кръвта изпръска лицето и врата му.

— Имаш още един шанс — каза Хайторн. — Имам голяма практика в Европа... Кучета, които са пуснати по команда от кучкарника, могат да бъдат върнати с втора команда. Направи го или следващият ми куршум отива право в лявото ти око. Il sinistro^[3], не е ли това думата?

Без да говори, инвалидът непохватно, с усилие мръдна дясната си, пристегнатата от кърпите ръка. Треперещите му пръсти опипаха панел от пет бутона в полукръг, разположени от едната страна на количката. Той натисна петия. Моментално се чу шум от диво лаене, което полека отслабваше, докато настъпи тишина.

— Прибрани са обратно в кучкарника — каза *padrone*. Погледът му бе твърд, в гласа му звучеше презрение. — Вратата се затваря автоматично.

— За какво са другите бутони?

— Те не те засягат сега. Първите три са за моята лична прислужница и двамата придружители. Прислужницата вече не е с нас, а вие убихте главния ми бодигард. Последните два са за кучетата.

— Лъжеш. Едно от тези е за лоста в бараката. Той освободи кучетата.

— Той получава сигнала където и да е, и ако има гости или нов персонал на острова, трябва да стои при кучетата, за да може да ги контролира. Често хора с по-малко интелект говорят на животните далеч по-добре от нас, интелигентните... Мисля, че е въпрос на по-голямо взаимно доверие.

— Ние не сме гости тук, така че кой е нов?

— Моите двама придружители, включително този, когото убихте. Те са тук по-малко от седмица и кучетата не са свикнали с тях.

Хайторн се наведе и отвърза ръцете на стареца. После отиде до ниска мраморна масичка, където имаше златен съд с кърпи за бърсане на лице. Той го взе и го донесе до *padrone*. Подсуши драскотините.

— Разстройва ли те кръвта?

— Ни най-малко. Като помисля в какво си замесен... когато мисля за Маями и Саба, за Сейнт Мартин и тази кучка-психопат... гледката на твоето тяло за мен е едно особено удоволствие.

— Аз съм замесен само в това, да удължавам живота на моето нещастно тяло — каза старият италианец, като попиваше дясното си ухо. После положи един тампон на лявата си буза. Аз съм един инвалид, изживяващ последните години от живота си в изолиран лукс, който заслужавам. Не съм направил нищо незаконно, само забавлявах няколко високо ценени приятели, които се свързват с мен по сателитния телефон или прелитат дотук да ме посетят.

— Да започнем с твоето име.

— Нямам име, аз съм само *padrone*.

— Да, чух това в бараката... и веднъж на Саба, където двама мафиоти подкупиха екипажите на пристанището и се опитаха да ме убият.

— *Mafiosi*? Какво знам аз за мафията?

— Един от двамата на Саба, този, който оживя, разказа много неща, когато се озова лице в лице с перспективата да плува сред акулите с кървящо рамо. Имам чувството, че когато ти вземем отпечатъците на пръстите и ги изпратим в Интерпол, бързо ще научим кой си. И няма съмнение, че ще се окажеш един сладък стар дядо, който обича да си играе на монетни автомати.

— Наистина ли? — *padrone* сне тампона и пусна своята грозна, арогантна усмивка на Хайторн, като обърна ръцете си нагоре и показва дланите си. Тайръл беше отвлечен и слисан. Краищата на всеки пръст бяха съвсем гладки. Плътта е била изгорена много отдавна и заменена с гладка, присадена човешка или животинска кожа.

— Ръцете ми бяха изгорени от немски танк през Втората световна война. Винаги съм бил благодарен на американските военни лекари, които се съжалиха над младия партизанин, който се биеше заедно с техните войски.

— О, това е прекрасно — каза Тайръл. — Предполагам, че си бил награден.

— За нещастие, никой от нас не можеше да си го позволи. Пофанатичните от фашистите бяха известни с това, че вземат награди за убити партизани. Всичките ни архиви бяха унищожени, за да

предпазим себе си и семействата си. Трябваше да направите същото във Виетнам.

— Наистина красиво.

— Така че виждаш... нищото.

Нито Хайторн, нито старецът усетиха, че слабата, облечена в черно фигура стои под арката. Беше се приближил тихо, гледаше и слушаше.

— Ти беше почти прав — каза лейтенантът. — Нямахме почти нищо, но почти. Системата ти е страхотна, бих казал, но всяка система е толкова добра, колкото личността, която я използва.

— Какво значи това? — попита Тайръл.

— Тази апаратура може да прави всичко, дори лунна светлина. Била е използвана от някой, който знае да изтрива паметта. Правил е точно това. На всеки диск е чистено, с изключение на три файла от края на последния. Сигурно го е използвал друг, защото не е изтрил паметта.

— Би ли говорил английски, а не компютърен език?

— Извадих три телефонни номера. После проверих къде се намират. Единият е от Швейцария и, кълна се в моите „хъш-пъпис“^[4], това е банка. Вторият беше в Париж, третият — Палм Бийч, Флорида.

---

[1] По името на Карл фон Зойс — ботаник (1800 г.). — Бел. прев.

↑

[2] Дръжте ги! — Бел. ред. ↑

[3] Лявото (ит.). — Бел. ред. ↑

[4] Марка обувки. — Бел. ред. ↑

11.

Още щом се изтегли до входа с козирката на хотел „Брейкърс“ в Палм Бийч, бялата лимузина беше заобиколена незабавно от един портиер със златни ширити, от помощника му и трима пиколо в червени униформи. Това беше сцена, напояща в модернизирания вариант за La Belle Epoque^[1] — господарите и слугите знаят местата си, доволни са от привилегиите си и са въодушевени в покорството. Най-напред изплува внушителна гранддама на средна възраст, с масивна фигура, в тоалет от последната колекция на Via Condotti, прочутата римска улица на изискания стил. Широкополата шапка над копринената рокля на цветя хвърляше игриви сенки върху лице с лек загар, издаващо потомствена аристократичност. Чертите му бяха ясни и хармонични, кожата — превъзходно гладка, но тези неща човек можеше по-скоро да си представи, отколкото да види.

Амая Баярат вече не беше дива, развлечена терористка на сал в морето, нито униформен боец от долината Бекаа или старомоден бивш пилот от военната авиация на Израел. Сега тя минаваше за една от най-богатите жени в Европа. Контеса Кабрини имаше брат, индустриалец в Равело, който беше дори по-богат.

Тя отметна грациозно назад главата си и се усмихна, докато от лимузината слизаше висок, изключително красив млад мъж — сияен в тъмносиния си блейзър с качулка, в сивопепеляв спортен панталон и оригинални кожени мокасини Imperial.

Управителят на изискания хотел в официален костюм се отправи към тях с двамата си асистенти. Единият беше италианец, преводач. Последваха любезности и поздравления на двата езика, след което контесата — леля на барона — вдигна ръката си и сподели:

— Младият barone би предпочел да се обръщате към него на английски. Предстоят му важни решения във вашата знаменита страна и желае да усвои добре езика. Отначало няма да разбира всичко, което казвате, но е настойчив в желанието си, затова аз ще превеждам, ако се затрудни.

Когато доста обемистият багаж беше прибран от пиколото, управителят застана до Баярат и каза тихо:

— Мадам, не сте длъжни да понасяте това неудобство, за чието отстраняване не би трябвало да имате грижа, но тук пристигнаха репортерите и фотографите на няколко местни вестника. Те са в една от нашите най-големи заседателни зали. Биха искали да се срещнат с младия барон, естествено. Нямам никаква представа как им е било съобщено за пристигането му, но мога да ви уверя, че информацията не е излязла от този хотел. Репутацията ни за съхраняване на факти с поверителен характер е ненакърнима.

— О, някой е бил нетърпелив! — възкликна контеса Кабрини с покорна усмивка. — Не се тревожете, Signor Amministratore^[2], това се случва при всяко пътуване до Рим или Лондон. В Париж е невъзможно. Франция изобилства от лъжливи аристократи и социалистическата преса не им обръща внимание.

— Вие можете все пак да избегнете това. Взел съм мерки за спокойствието ви. Затова сметнах за най-добре да ги настаня в заседателната зала.

— Не, всичко ще е наред. Ще поговоря с barone-cadetto да отделим на журналистите няколко минути. В крайна сметка той е тук, за да печели приятели, а не да настройва враждебно вашите вестници.

— Тогава ще отида да ги известя, освен това ще дам да се разбере, че срещата трябва да бъде кратка. Полетът с реактивен самолет е винаги толкова уморителен...

— Не, сеньор, не трябваше да казвам това, но се налага. Той пристигна не днес, а вчера и си купи дрехи; естествено от места, които не са на „две крачки“ от хотела. Не сме заинтересовани да даваме погрешна информация, която е тъй лесно опровержима.

— Но резервацията ви беше за днес, мадам.

— Хайде сега, господине, и двамата сме били на неговата възраст, нали? Нима не сте бил млад, signore?

— Аз никога не съм изглеждал като него, мога да ви уверя в това.

— Много малко млади хора са изглеждали така. Но нито външността му, нито титлата могат да променят нормалните му младежки желания. Разбирате ли какво имам предвид?

— Не е трудно, мадам. Интимна приятелка за вечерта?

— Дори аз не зная името й.

— Разбирам. Помощникът ми ще се срещне с вас вътре, а аз ще се погрижа за всичко.

— Вие сте чудесен мъж, Signor Amministratore.

— Grazie^[3], контесо.

Управителят кимна почтително и се заизкачва по покритите с килим стъпала, а Баярат се обърна и се приближи към Николо, който разговаряше с асистента на управителя и с преводача.

— Какво заговорничите вие тримата, Данте?

— Ma niente^[4] — отговори Николо, усмихвайки се на преводача.
— С новия ми приятел обсъждахме красивите околности и хубавия ден. — Той продължи на италиански: — Казах му, че моите учебни занимания и бизнесът на баща ми са поглъщали досега цялото ми време, тъй че не съм се учил да играя голф.

— Va bene.^[5]

— Той казва, че ще ми осигури инструктор.

— Имаш твърде важни ангажименти, за да намериш време за такива неща — каза Баярат, хващайки Николо под ръка. Контесата го поведе към покритите с килим стъпала, а младият човек кимаше любезно на двамата мъже, докато останаха зад него.

— Нико, не бъди толкова фамилиарен — прошепна Амая. — Не подхожда на човек с твоето положение. Бъди сърдечен, но помни, че те стоят под теб.

— Под мен? — попита новосъздаденият barone-cadetto, докато вратите на преддверието стояха отворени специално за тях. Понякога говорите неясно, сеньора. Искате от мен да бъда някой друг и в същото време да съм естествен.

— Точно така — каза Баярат с рязък шепот, все още на италиански. — Единственото нещо, което не искам от теб, е да мислиш за себе си. Аз мисля за теб, разбра ли ме?

— Разбира се, Каби. Съжалявам.

— Така е по-добре. Тази нощ ще прекараме чудесно. Нико, боли ме тялото, като те гледам, ти си точно тъй красив, както предвиждах, че ще бъдеш!

Още щом момчето от доковете понечи да постави предано ръката си на рамото ѝ, тя рязко се дръпна:

— Спри. Помощникът на управителя се качва по стълбището, за да ни отведе при репортерите и фотографите.

— При кого?

— Снощи ти казах. Предстои ти среща с пресата. Не е кой знае какво, само за страниците със светските новини.

— О, да, спомних си, и понеже разбирам много слабо английски, обръщам се към теб с въпроси, нали така?

— С всички въпроси!

— Оттук, моля — каза главният помощник на управителя. — Това е само една кратка разходка до залата за високопоставени гости.

Заседанието с представители на пресата приключи точно на двайсет и третата минута.

Малката група журналисти и фотографи беше дошла с вкоренената си враждебност към извънредно богатата европейска аристокрация.

Предубеденото отношение бързо се разсея от високия, срамежлив, подкупващ *barone-cadetto*. Въпросите изникваха един след друг. Първоначално в тях се долавяха отрицателни нотки, които контесата Кабрини, която беше влязла в играта и чудесно се справяше с ролята на „преводач“, превъзходно и съвсем незабелязано отбиваше. След това един репортер от „Маями Хералд“, който говореше италиански, попита на езика на младия барон:

— Как мислите, защо сте обграден с цялото това внимание? Заслужавате ли го? Какъв е вашият принос в тоя живот, освен че сте се родили.

— Аз не твърдя, че заслужавам каквото и да било, докато не успея да докажа какво мога да върша. За това е нужно много време. Но *signore*, бихте ли имали нещо против да ме придружите при подводно спускане в Средиземно море на дълбочина от около сто метра в името на океанографската наука? Или предпочитате да ви покана да се присъедините към контролно-спасителните екипи в Приморските Алпи, където сме слизали надолу по скалите на няколко хиляди инча, за да върнем живота на мъртвец. — Животът ми, сеньор, може да е привилегирован, но не е лишен от напрежение.

Контеса Кабрини незабавно преведе за аудиторията от журналисти, докато щракаха фотоапаратите, осветявайки красивото лице на непретенциозния млад барон. Неговата „преводачка“ деликатно остана назад, извън обсега на обективите.

— Ей, Данте! — извика една кореспондентка, — защо не зарежеш срещите „на високо равнище“ и не се снимаш в телевизионни сериали — веднага ще завладееш Америка. Ти си находка, момче!

— Non capisco, signora.^[6]

— Съгласен съм с момчетата — обади се възстар репортер от предната редица и избухна в смях. — Ти си млад човек в прекрасна форма, но аз не мисля, че си тук, за да вземеш ума на младите ни дами!

След бързия излишен превод младият барон отговори:

— Моля, господин журналист, ако ви разбирам добре — трябва да знаете, че за мен е удоволствие да се срещам с американки, и ако ми се предоставят такива възможности, бих се отнасял с голямо уважение. Те са тъй жизнени и привлекателни на телевизионния екран. Моля италианките да ми простят.

— Вземате ли участие в политическия живот? — попита друг репортер. — Знайте, че гласовете на всички жени ще бъдат за вас.

— Вземам само студен душ рано сутрин, signore. За пет-десет минути. Добре е за здравето.

— Какъв е дневният ви ред, baron? — продължи репортер от предната редица. — Аз се свързах със семейството ви в Равело, поточно с баща ви. Къде ще бъде най-уместно да инвестирате своите капитали в Съединените щати. Добре ли съм разбрал, сър?

Преводът беше заплетен и тих. Някои думи от него — повторени няколко пъти — бяха инструкции, в които се съдържаше отговорът:

— Моят баща ме е подготвил добре, signore, но ние ще разговаряме всеки ден по телефона. Аз съм неговите уши и неговите очи тук и той залага на мен.

— Ще пътувате ли много?

— Надявам се, че много предприятия ще се обърнат към него — прекъсна въпроса контесата без превод. — Фирмите са надеждни дотолкова, доколкото са стабилни административните власти, които стоят зад тях. Barone-cadetto има добра икономическа подготовка и отговорностите му са огромни. Той залага на почтеността и взаимната изгода. С тези две „оръжия“ ще се изправи пред личностите на деня.

— Извън официалните отчети — поде напрегната репортерка с къса тъмна коса, която обграждаше сърдито лице, — отделено ли е в планове ви някакво място на тези социално-икономически проблеми,

които често възникват в районите, обект на инвестирането, или става дума за обичайния тип бизнес — върви там, където падат пари?

— Предполагам, че това е — как го наричате вие — предубеден въпрос — отговори контесата.

— Непочтен въпрос — поправи я мъжки глас.

— Но аз бих се радвала да отговоря на този въпрос — продължи контесата. — Може би за дамата няма да е проблем да осъществи телефонен разговор с журналист по неин избор от града или околностите на Равело, дори от Рим. Тя ще бъде информирана за голямото уважение, с което се ползва фамилията в страната ни. В добрите и не тъй добрите времена семейството е било най-щедро в областта на медицината, благотворителността и създаване на нови работни места. Те гледат на богатството си като на дар, който изисква голяма отговорност, както и добро име. Те имат развито обществено съзнание и то няма да им изневери и тук.

— Детето не може да отговаря само за себе си! — додаде раздразнителната репортерка.

— Това дете, както вие го нарекохте, е твърде скромно, за да възхвалява семейните си добродетели на публично място. Както можете да забележите, той не успява да разбере всичко, което казвате. Но погледът в очите му говори, че поведението ви го обижда. Особено, когато не може да схване причините за вашата враждебност.

— Mi scusi!^[7] — обади се репортерът от „Маями Хералд“ с чисто италианско произношение. — Аз също разговарях с баща ви, барона на Равело. Бих искал да се извиня за поведението на моята колежка — завърши той, като се ухили злобно към жената. — Тя се държи като магаре.

— Grazie.

— Prego.^[8]

— Ако можете да преминете на английски — обади се едър набит журналист от предните редове вдясно. — Аз, естествено, не се присъединявам към злонамерените намеци на нашия колега, но говорителката на младия барон повдигна един въпрос, който ме интересува. Както знаете, проблемите на безработицата са твърде дълбоки в тази страна. Може би фамилното съзнание би се разпростряло и в тази насока?

— Ако се създадеше подходяща ситуация, аз съм уверена, че биха били сред първите, сър. Баронът на Равело е проникателен бизнесмен, който познава стойността на почтеността тъй добре, както и удовлетворението от милосърдието.

— Предстоят ви дяволски много телефонни разговори — каза едрият, набит репортер. — Те вероятно също ще станат новини за нашите издания.

— Дами и господа, боя се, че това е краят на разговора ни. За нас тази сутрин беше мъчителна, а ни чака напрегнат ден. — Усмивайки се и кимайки грациозно на репортерите, Баярат изведе красивия си „племенник“ от стаята, доволна от ласкавите коментари по негов адрес. Щяха да последват много телефонни обаждания, точно както беше планирала.

Съобщенията в Палм Бийч се предаваха с главоломна скорост. Около четири часа този следобед вече бяха пристигнали шестнайсет покани и единайсет обаждания за справка — различни домакини се интересуваха кога биха могли да планират официални обеда и вечерни партита в чест на Данте Паоло, *barone-cadetto di Равело*.

Баярат спокойно прегледа бележниците си и отдели пет от най-престижните покани, за да отговори утвърдително. В тези домове политическият и индустриалният елит щеше да бъде на най-високо ниво. След това позвъни на домакините, на които се налагаше да откаже — с дълбоки извинения баронът се оттегля, надявайки се от все сърце да срещне същите тези хора у еди-кого си и еди-къде си, където той вече е поел ангажмента да гостува.

„Котките дебнат, размишляваше Бая, и замахват с ноктите си, щом мернат само ухото на мишката, която е притичала и им се изплъзва.“ Всички тези хора щяха да бъдат там, където ще е Николо.

Muerte a toda autoridad.

Това беше едва началото, но се усещаше, че пътуването ще мине неусетно бързо. Вече беше време да се свърже с Лондон, Париж и Йерусалим. Смърт to the merchants of death^[9] в името на Ашкелон.

— Ашкелон — каза спокоен мъжки глас в Лондон.

— Говори Баярат. Напредваш ли?

— Не по-късно от седмица ще сме приключили с Даунинг Стрийт.

— Може да се забавя повече от седмица.
— Няма значение — отговори Лондон. — Всички ще бъдем много добре прикрити. Няма начин да се провалим.
— Ашкелон. Завинаги!

— Ашкелон — каза женски глас в Париж.
— Баярат на линия. Как вървят нещата?
— Понякога ми се струва, че всичко е съвсем просто. Мъжът идва и си отива, прикриван от толкова безгрижни телохранители. Такъв щеше да свърши много зле в Бекаа. Французите са тъй спокойни, така равнодушни към опасностите, просто е нелепо. Вече сме проверили върховете на покривите — те не са добре покрити.

— Пази се от небрежните френски контета. Те умеят да избиват внезапно и нападат като кобри. Помни за Resistance^[10].

— Това е merde^[11], както те казват. Дори и да знаят за нас, не ни вземат на сериозно. Не разбират, че целим смъртта му! Отмъщение за Ашкелон!

— Ашкелон. Завинаги!

— Ашкелон — прошепна гърлен глас в Йерусалим.
— Знаеш ли с кого говориш?
— Естествено. Аз отведох в твоя чест и в чест на твоя съпруг молителите под портокаловите дървета. Той ще бъде отмъстен, вярвай ми.

— Бих чула с удоволствие нещо по-конкретно за твоите работи. Напредваш ли?

— О, ти си тъй студена, Бая, тъй студена!

— Съпругът ми никога не е мислил като теб. Е, някакъв напредък?

— По дяволите, ние приличаме на евреи повече от самите омразни евреи. Черните ни шапки с ширити и тъпите ни бели шалчета — всички се движат тъй ритмично, докато блъскаме главата си в тази шибана стена.^[12] Можем да издухаме надалеч това копеле, като излезе да се разходи навън. Дори ще се скрием така, че ще можем да се бием и след смъртта му. Само чакаме новини от теб. Сигнала ти.

— Ще почакате още малко. Трябва ми време.

— Имаш толкова време, колкото искаш, Бая. Късно вечер обличаме униформите на израелски войници и лягаме върху някоя еврейка. Всеки се моли на Аллах да заченат арабин в утробите си.

— Върши си добре работата, приятелю, и не се отклонявай много-много.

— Ние си вършим работата и с еврейските курви!

— Не и с цената на Мисията!

— Никога. Отмъщение за Ашкелон!

— Ашкелон завинаги!

Амая Баярат напусна ъгъла с обществените телефони в преддверието на хотела, а в портмонето ѝ стояха различните кредитни карти, с които беше снабдена в Бахрейн. Взе асансьора и се качи горе. Тръгна по елегантния коридор към апартамента си.

В слабо осветената всекидневна беше празно, самотно. Тя я прекоси и спря до отворената врата на затъмнената спалня. Младият Николо беше легнал както обикновено гол, проснат по очи на широкото легло. Спеше дълбоко. Великолепното му тяло беше още по-привлекателно. Докато се вглеждаше в него, Баярат не можа да избегне мисълта за своя съпруг, за своя тъй зает съпруг. И двамата имаха издължени, стройни мускулести тела, въпреки че единият беше далеч по-млад от другия. Естествено, все пак неволното съпоставяне, подтикнато от приликата, не можеше да бъде избегнато.

Привличаха я такива тела. Само преди два дни тялото на Хайторн я привлече по същия начин. Тя внезапно се заслуша и почувства собственото си дишане в тихата топла стая. Докосна издутите си зърна на гърдите и усети силна напрегнатост в слабините — до болка.

Това вълнение запълваше многото неща, които никога не би могла да има. Преди години един лекар в Мадрид ѝ бе направил съвсем проста операция, която трябваше да отстрани завинаги възможността за бременност.

Оставаше ѝ само тази любов.

Тя се приближи до края на леглото, спря и се съблече гола като голото тяло пред нея. Легна върху него.

— Нико — каза тя нежно. — Събуди се, Николо.

— Какво...? — заекна младият мъж, примигвайки, и се опита да отвори очи.

— Аз съм тук, за теб... скъпи мой — каза тя. — Ти си всичко, което имам.

— Какъв е телефонът в Париж? — попита Хайторн. Беше застанал до *padrone* и в момента се обръщаше към Пул, който стоеше до входната врата.

— Същият, който ми каза — отговори му лейтенантът. — Там сега е около десет сутринта и реших, че няма да събудя никого.

— И?

— Абсурдно е, Тай. Пътническа агенция на „Шан-з-Елизе“.

— Какво стана, когато се обади?

— Ами това си беше просто един частен номер. Дамата измърмори нещо на френски, а когато казах на английски, че се надявам... че съм избрал верния номер, тя ме запита на английски дали не търся френска пътническа агенция. Казах, че търся точно това, че съм сигурен в номера и че е спешно. Тогава тя ме попита какъв е цветът на кожата ми и аз естествено казах „Бял“. Тя каза „И?“ и аз вече съвсем не знаех какво да правя, тъй че тя затвори.

— Защото не си знаел кода, Джаксън.

— Досетих се, че правя гаф.

— Ще възложя това на Стивънс, докато не успея да убедя окончателно нашия *padrone* тук да бъде по-разбран.

— Нищо не знам за тези неща! — извика инвалидът.

— Да, ти може би не знаеш — съгласи се Тайръл. — Тези, последните обаждания, неизтритите, не са били водени от теб, а от някой, който не знае как да ги изтрие.

— Не знам нищо. Нищо.

— Какво ще кажеш за Палм Бийч, лейтенант?

— Просто лудост. Това е много луксозен ресторант на Уъртфавеню. Разясниха ми, че трябва да направя резервация две седмици по-рано, ако не се включа чрез листата на предпочитаните гости.

— Това съвсем не е налудничаво, Джаксън, а част от мозайката, от „златоносната жила“. Листата с предпочитаните си е чисто и просто това: хора, които винаги трябва да се приемат, но и шифър, който трябва да знаеш, за да го използваш. Ще прехвърля тая задача на

Стивънс, както и парижкия таен канал. — Тайръл погледна надолу към стария мъж. Кървенето по лявата му буза бе спряло, попило в парче от кожата, която се бе отпорила от месото.

— Заминавате на екскурзия, *raisan*^[13] — каза Хайторн.

— Не мога да напусна тази къща.

— Но ще заминете!

— Тогава ми теглете куршума в челото още сега.

— Това е съблазнително предложение, но не мисля да се възползвам. Искам да говориш лично с мои бивши съмишленици, от друг свят; би могъл да им кажеш нещо.

— Аз трябва да остана жив. А нима не искаш да падна мъртъв в твоите ръце?

— В никакъв случай. Все пак това не е невъзможно — отговори Тайръл. — Тъй че бих предложил да посочиш точно какво ще ти е нужно за кратък полет. Само най-необходимите неща. Ти ще бъдеш настанен за няколко часа в болница „на твърда земя“ и — познай какво? — хващам се на бас, че ще имаш собствена стая.

— Не можете да ме помръднете оттук!

— Обзалагаш ли се? — попита Хайторн, бъркайки в чантата си, когато предавателят проговори.

Думите на Нелсън бяха изречени с монотонен, контролиран глас, който прикриваше чудесно тревогата.

— Имаме проблем.

— Какво се е случило? — изгърмя гласът на Пул. — В беда ли сме?

— Какво има? — попита Тайръл.

— Капитанът на хидроплана предаде за патрулната лодка. Лявото му кормило се счупило, след това изхвърчало навън! Той пропадал рязко надолу — 120 километра на север от мястото за кацане. Следват го, в случай, че бедното момче оцелее.

— Кати, отговори ми колкото можеш по-искрено — каза Хайторн. — Би ли могло да е саботаж?

— Какво мислиш, че ври в главата ми от две минути насам? Аз дори не съм предвиждала това, а е трябвало. За бога, нашият самолет експлодира с Чарли!

— Добре се, успокой се. Дръж курса. Как би могло да е саботаж?

— Кабелите, за бога! — Задъхано, нервно Кати обясни, че всяка подвижна част на тази машина се управлява от двойни стоманени кабели. Да се задействат едновременно и двата комплекта кабели изглежда немислимо.

— Саботаж — заключи тихо Тайръл.

— Двата са били скъсени, тъй че да могат да включат по едно и също време — каза Нелсън. Сега се владееше по-добре. — Изобщо не съм помислила за тази възможност! По дяволите!

— Майор, бихте ли спрели да се самобичувате? Аз също не бях предвидил това. Някой в Сейнт Мартин в този момент се измъква от кашата безнаказано.

— Механиците — извика Нелсън по предавателя.

— Механиците. Доведи всеки един от проклетите механици на този остров и му подпали гащите. Някой от тях е!

— Повярвай, Кати, който и да е, вече се е покрил. Просто така стоят нещата.

— Не мога да понеса това. Англичанинът в този самолет може да загине!

— Просто така стоят нещата — повтори Хайторн. — Може би точно сега ще разбереш защо много хора във Вашингтон, Лондон, Париж и Йерусалим се боят да напуснат бюрата с телефоните си. Ние не се борим с едничък терорист психопат. Имаме работа със заклет звяр, който оглавява мрежа от яростни фанатици, готов да умре, за да извърши всякакво убийство.

— Исусе Христе, къде сме ние в цялата тая каша?

— Веднага вкарай в залива подводницата и се качи горе в къщата при нас. Ние ще вдигнем капаците, за да можеш да ни видиш по-добре.

— Аз трябва да поддържам връзка с хидроплана.

— Нещата няма да се променят, каквото и да предприемеш — прекъсна я Тайръл. — Искam те тук, горе.

— Къде е Пул?

— Точно сега изкарва количката с един „пациент“ вън от залата. Ела с подводницата към брега. Майор, тук няма да се случи нищо лошо. Това е заповед!

Но внезапно, без никакъв шум, без намек дори за надвисналата опасност, се случи непоправимото. Експлозиите ставаха навсякъде, стените рухваха, откъртваха се мраморни колони, разтрошаваха се в

мраморните подове; инсталациите започнаха да гърмят поотделно, жиците ломотеха една срещу друга в прекъсващ и възстановяващ се контакт с отсечени гърмежи и светкавици във въздуха. Тайръл се спусна във фоайето, претълкулвайки се през глава на пода няколко пъти, за да избегне падащите отломки. Кракът на Пул се беше заклешил под паднал шкаф, встрани от рухващата арка. Хайторн се изправи на крака и се спусна към лейтенанта, изтегли го изпод скрепените здраво рафтове и го повлече към арката. Тя падна настрани, тежките мраморни плочи се стовариха на пода. Тайръл задърпа Пул обратно, докато за миг срутването престана. Той използва момента да се втурне напред, мъкнейки зад себе си лейтенанта; през това време арката вече падаше, повличайки назъбената мраморна стена, която би смазала и двамата.

Хайторн погледна нагоре, над стената. Там седеше *padrone*, смеещ се истерично в инвалидната си количка, докато всичко, което го заобикаляше, се сгромолясваше над него. С последни усилия Тайръл обви дясната си ръка около гърдите на Пул и залагайки единствено на здравето си рамо, се хвърли срещу вдигнатите капаци и плътното стъкло на вратата. Мина през тях и заедно с Пул се блъсна в стеблото на една палма. Лейтенантът извика:

— Спри! Кракът ми! Не мога да се помръдна! Кракът ми е много зле.

— Той е много по-добре, отколкото си мислиш. Палмите са тръгнали да се връщат горе, струва ми се! — С тези думи Хайторн задържа Пул, провирайки се на зигзаг през листата и шумата, докато се добраха до сухата трева.

— Остави ме, за бога! Вече сме на твърда земя, а съм ранен наистина много зле!

— Аз ще ти кажа кога си ранен достатъчно зле — изкрещя Тайръл. Гласът му се носеше през огъня и разпалилите се пожари в някогашното имение. Критичният миг дойде само след трийсет секунди. Целият пръстен от палмови дървета експлодира със силата на двайсет тона динамит.

— Не мога да повярвам! — прошепна Пул, почти в кома, когато двамата лежаха проснати по очи един до друг в тъмното, грубо, обгоряло поле.

— Той вдигна във въздуха цялото това проклето нещо!

— Нямахте избор, лейтенанте — каза сурово Тайръл.

Пул, както винаги, не слушаше.

— За бога, Кати! — извика той. — Къде е Кати?

През полето, в далечината изплува фигурка с черен екип. Тя тичаше около извисяващите се пламъци и крещеше несвързано.

Хайторн скочи на крака и затича нататък, викайки с цяло гърло:

— Кати, тук сме. Всички сме о'кей.

В огромната светлина на огньовете майор Катерин Нелсън тичаше през тъмното обгорено поле към лейтенант Тайръл Хайторн.

Тя увисна на ръцете му:

— Слава богу, живи сте. Къде е Джаксън?

— Тук съм, Кати! — изкрещя Пул през сенките, които го обгръщаха. — Проклетият кучи син ме изтегли от тоя ад. Бях отписан.

— О, скъпи — проплака майорът с възможно най-женственият си глас, пусна командира, затича към лейтенанта и се просна на земята, прегръщайки го.

— Вярно е, че ми липсва нещо — каза тихичко Хайторн, кръстосвайки напред-назад край двете фигурки на земята.

---

[1] С този израз се определя културният живот във Франция (и в цяла Европа) в началото на XX век. — Бел. ред. ↑

[2] Господин управител. — Бел. ред. ↑

[3] Благодаря. — Бел. прев. ↑

[4] Нищо. — Бел. прев. ↑

[5] Много добре. — Бел. ред. ↑

[6] Не разбирам, госпожо. — Бел. ред. ↑

[7] Моля да ме извините! — Бел. ред. ↑

[8] Моля. — Бел. ред. ↑

[9] На търговците на смърт. — Бел. ред. ↑

[10] Съпротивата (партизанско движение във Франция през войната). — Бел. прев. ↑

[11] Лайно — разг. — Бел. прев. ↑

[12] Преоблечени като евреи пред Стената на плача. — Бел. ред.

↑

[13] Селяко. — Бел. ред. ↑

12.

Унилият струнен квартет свиреше грациозно на балкона над външната тераса, от която се виждаше басейн с искрящо сини от подводните светлини води. Беше напълно подходящ мизансцен за този ранен час на вечерта в Златното крайбрежие на Палм Бийч. Три бара и маси, два пъти повече от обичайното, отрупани със закуски, бяха разположени по широкия терен с добре поддържана трева, осветена от фенерчета. Служители в жълти сака поднасяха вежливо храната и питиетата на блестящите в официалните си тоалети дами и господа от курортния елит. Атракцията на вечерта беше един висок, смутен, изключително красив млад човек, който носеше зелена наметка с качулка, вместо обичайния смокинг. Той не беше съвсем наясно с това, което се случваше, но усещаше, че е обграден с внимание, на каквото не се бе радвал никога в доковете на Портичи.

Следвайки предписания сценарий, в който неговата леля the *contessa* се явяваше като преводач, той се оставяше да бъде представян на групите гости от домакинята, която даваше това парти — дама с много бели зъби, твърде големи за устата ѝ, със синкавобяла коса. Амая Баярат ги следваше, като не позволяваше разстоянието от няколко стъпки зад нейния „племенник“ да се увеличава.

— Този мъж, при който ни водят сега — ти видя името му в листата, — е сенатор, много влиятелен аристократ — прошепна тя, избързвайки напред, когато водачката им ги насочи към нисък пълничък човек. — Като се срещнем с него, говори каквото ти падне на италиански, и ако той ти заговори, се обърни към мен. Това е всичко.

— Добре, разбрах, сеньора.

Ентусиазираната домакиня пое в свои ръце представянето.

— Сенатор Несбит, баронът на Равело.

— *Scusi, signora*^[1] — прекъсна я Николо съвсем любезно — *Il barone-cadetto di Ravello*^[2].

— О, да, разбира се, извинете ме. Моят италиански е позагрубял.

— Ако въобще някога е бил блестящ, Силвия. — Сенаторът се усмихна добродушно на Николо и удостои контесата с малък поклон.

— За мен е удоволствие, млади човече — продължи той, здрависвайки се. — Вие все още не сте това, което е вашият баща, а аз не се доверявам на никого за по-дълъг период от време.

— Si? — отговори мошеникът, обръщайки се инстинктивно към Баярат, която преведе на италиански.

— Non, per centi anni, Senatore!^[3] — възкликна Николо.

— Той казва, че не се надява на стогодишно сътрудничество — обясни Баярат. — Той е изцяло подчинен на баща си.

— Това е приятна новина в наше време — поде Несбит с поглед, вдигнат до главата на мнимата контеса. — Може би вие бихте могли да попитате младия барон — простете ми, ако не произнасям вярно титлата му.

— Barone-cadetto — отвърна Баярат с усмивка. — Това означава просто следващият от рода. По-популярният термин е baronchino, но баща му е човек от старата генерация и вярва, че barone-cadetto е по-скромно, а и по-авторитетно в същото време. Данте Паоло просто изясни титлата си, а това е далеч по-незначителна работа за него от възможността да научи нещо от човек с такъв опит като вашия, сенаторе. Какво искахте да го попитам?

— Прочетох във вестника за вчерашната пресконференция. Честно казано, секретарят ми беше подбрал тази информация, аз не съм страстен читател на страниците със светските новини. Бях впечатлен от позицията на барона относно почтеността и благотворителността. От това, че неговото семейство поставя ползата от почтеността тъй високо, както цени и удовлетворението от милосърдието.

— Това е съвсем вярно, господин сенатор. И двете добродетели са се отплатили стократно на семейството на барона.

— Аз не съм от този щат, мадам — извинете ме, contessa...

— Няма никакъв проблем, повярвайте ми.

— Благодаря ви... Струва ми се, че може да ме приемете като провинциален адвокат, който се е издигнал повече, отколкото някога е очаквал...

— Провинцията, ако разбирам смисъла, който влагате в думата, всъщност е истинският гръбнак на всяка нация, сеньор.

— Как хубаво се изразихте, чудесно го казахте наистина. Аз съм сенатор от щата Мичиган, където, съвсем откровено казано, има много проблеми, но под мое ръководство имаме доста възможности за инвестиране, особено при съвременните цени. Бъдещето върви напред само с квалифицирана и всеотдайна работна сила, а работниците ни могат да се похвалят и с двете неща.

— Ако обичате, сенаторе, потърсете ни утре. Аз ще превода вашите думи и ще разкажа на Данте Паоло колко развълнувана оставам след нашия разговор. Вашите мнения и предложения са наистина впечатляващи.

— Всъщност тук съм на почивка — каза сивокосият мъж, който носеше часовник „Ролекс“, инкрустиран с диаманти (най-вероятно часовникът беше талисман и символ на успеха му). В продължение на четири минути го поглеждаше за трети път, за да провери колко е часът.

— Трябва да се добера до някакъв телефон съвсем скоро. Очаквам обаждане от онези безсънни гноми в Женева, нали разбирате.

— Напълно, сенър — отговори Баярат. — С младия барон сме впечатлени от предложенията ви — наистина забележителни предложения!

— Ще ви кажа нещо, контесо. Фамилията Равело би могла да реализира значителни печалби. Моите съмишленици в Калифорния доставят буквално седем процента от дяла на Пентагона, и всичко още ще се разраства. Ние сме силни, всички други стоят под нас, ако трябва да се сравняваме. Другите ще фалират, но не и ние; дванайсет бивши генерали и осем адмирали фигурират в управителния ни съвет.

— Ако обичате, потърсете ни утре. Ще превода обаждането ви.

— Мадам, опитайте се да ми влезете в положението. При нас се случва всичко, ние сме там, където са печалбите. Имаме думата на всички членове на Конгреса. Доста от тях са инвестирали огромни суми в нашите планове за проучването и разработването на мини в Тексас, Оклахома и Мисури, очакват се космически печалби. Мога да ви държа във връзка, макар и по-особена, както виждате, с цял куп конгресмени и сенатори.

— Позвънете ни утре, моля. Ще превода обаждането ви.

— Политическите партии са игра на държавно равнище — каза ухилен трийсетгодишен червенокос мъж, след като се здрависа с barone-cadetto и се поклони повече, отколкото беше необходимо, на контесата.

— Ако бяхте по-наблюдателни, отдавна щяхте да установите, че се движите сред гостите вече без домакинята си, мадам Дифардж с голямата уста.

— Става късно и мисля, че Силвия се предаде — каза Бая, смеейки се. — Тя ни изостави още преди няколко срещи, уверена, че Данте вече е разговарял с всички, които заслужават внимание.

— О, тогава дамата ме е забравила — упорстваше с присъствието си червенокосият. — Тя би трябвало да познава по-добре гостите си — въпреки своята небрежност. Все пак ми е пратила спешна покана.

— Кой сте вие всъщност?

— Един от най-известните стратегии на политическите кампании в страната, но за нещастие репутацията ми не се разпростира извън границите на този щат, или на няколко щата, може би.

— Тогава вие не сте наистина толкова значителен — заключи contessa и продължи: — Поне докато не получихте поканата. Е, и как стана това?

— Благодарение на уникалния ми талант. „Ню Йорк Таймс“ склониха да приемат особените ми мнения за почтеността в закона. Плащат зле, но в моя бизнес е по-важно да вкараш името си на страниците на вестник с голяма популярност, за да застелеш пътя си с по-едри суми. Играта е проста.

— Много интересно наистина. Това беше един от най-чаровните и поучителни разговори тази вечер, но се боя, че с barone-cadetto вече сме уморени. Ще ви кажем „Лека нощ“, Signor Giornalista^[4].

— Моля, почакайте, контесо. Може да не ми повярвате, но аз съм тук, за да ви съобщя нещо наистина сериозно.

— Защо мислите, че няма да ви повярвам?

— Той е тук, ето го. — Младият журналист кимна с глава към тълпата. Там, взирайки се в тях, стоеше човек среден на ръст, със смугло лице. Това беше репортерът от „Маями Хералд“, който владееше добре италиански.

— Говорете с него, мадам, а не с мен. Той ви подозира в измама.

Хайторн и Пул седяха на тъмния бряг, очертан в лунната светлина. Бяха захвърлили мокрите екипи и останали само по шорти. Хайторн чувстваше тялото си разбито след бясната неумолимост на пожарите. Хълмът още димеше. Чакаха Катерин Нелсън. Тя трябваше да излезе всеки момент от малката подводница, която стоеше спокойно в плитката вода близо до тях.

— Как е кракът? — попита Тайръл. Едва говореше от изтощение.

— Няма нищо счупено, само натъртено на няколко места — отговори лейтенантът. — Как е твоето рамо? Още се процежда кръв под превръзката, която ти направи Кати.

— Вече спира. Тя просто не затегна добре бинта, затова.

— Ти критикуваш моя старши офицер? — попита Пул, усмихвайки се.

— Не бих се осмелил. Не и пред теб, драги мой.

— Хей, ти май се върза, а?

— Не, Джаксън, не съм се вързал никъде. Просто ми се стори някак мистично в светлината на предишния ни разговор, в който ти направи съпоставка с нещо като... как се изрази — привързаност поради незадоволеност.

— Мисля, че казах „похот“, командире, просто нищо повече.

— Говори ми някой друг Пул! Добре ли чувам?

— Просто говориш с един съпруг от Луизиана, съпругът, чиято булка не е дошла в църквата навреме.

— Извини ме, нищо не разбрах. Би ли повторил — каза Хайторн, напрягайки клюмналите си клепащи, взрян в офицера от въздушните сили, който изглеждаше странно ухилен на лунната светлина.

— О, аз трябва да искам повече извинения, отколкото ти би могъл да поискаш — толкова много, че да го приемеш пак като шега, както с това „драги мой“.

— Нищо не мога да разбера. Защо не ме осветлиш по въпроса?

— Става — Пул се усмихна, после се захлади, вероятно на спомена си. — Дотегна ми и побеснях като кон, ето какво се случи. На моя старец нещо му се искаше и аз се изтупах, до най-хубавата баптистка църква, което никак не е лесно — да се наредиш на най-хубавото място в църквата в този приказен град. И моето, и нейното

семејство бяха там, но след три часа висене и чакане нейната шаферка идва и ми крещи в това проклето място, идва ми с бележка... Моята булка избягала с някакъв китарист.

— За бога, съжалявам.

— Недей. По-добре в този момент, отколкото след няколко деца. Ето как аз станах кон.

— Кон? — въпреки че му се плачеше за сън, Тайръл не можеше да откъсне очи от Пул.

— Изстрелях се от това място като лазер. Взех си две бутилки бърбън и подкарах колата, с която щях да си карам медения месец. Лашках я насам-натам, врати, фарове, изрисуваните със спрей прозорци — въобще всичко, бях в Маями, в най-долните вертепи, които можах да намеря. От многото, което изпих и което изчуках, трябваше вече да се укротя. О, бедничкият аз!

— За бога, не спирай тук.

— А, да, Кати, Сал и Чарли мислеха, че започвам да се побърквам и дойдоха след мен.

— Карай. Какво стана?

— Буйство, разврат, командире, ето какво стана. Намериха ме в един вертеп, където се държах малко непочтително с любимото маце на собственика, „принцесата“ на седмицата. Та Чарли и Сал бяха много здрави в ръцете, но не от моята класа. Все пак се представиха задоволително. Убедиха доста от враговете ми да се разкарат, но проблемът беше всъщност как да разкарат мен от там.

— За бога, защо?

— Аз все още исках да беснея.

— О, боже. — Хайторн отпусна брадичката си, дали от учудване, дали от изтощение.

— Тъй че Кати обгърна главата ми с ръце и шепнеше в ухото ми без да спира, някак особено силно: „драги мой, драги мой, драги мой“, докато не ме извлече оттам. Ето как стана това.

— Така ли стана?

— Така стана.

Мълчание. Най-после Тайръл заговори изтощено:

— Знаеш ли, ти наистина си превъртял.

— Хей, командире, кой ми говори?

— Добре, добре, ти не си смотан лунатик.

— Ей, слушайте! — извика майор Нелсън, изпълзявайки от малката си подводница във високите до кръста вълни. Екипът ѝ беше съвсем мокър.. — Получаваме заповед чрез хидроплана, потвърдена от Вашингтон и Париж. По изгрев ще пристигне кораб от Патрик. След три или четири часа ще сме на борда му. О, да, пропуснах — пилотът е оцелял; със счупен крак, полуудавен, но ще се оправя.

— Къде ще ни отведат? — попита Хайторн.

— Не казаха. Просто далеч от тук.

— Какво ще стане с кученцата? — попита Пул. — Оттук се чува как пицят, а чувам и кучкаря. — Не мръдвам от острова, докато не се погрижат за тях.

— Специален агент ще пристигне да вземе със самолет животните и кучкаря. Той ще им е нужен за разследването. Ще ги вземат след нас.

— Питам пак — къде ще ни отведат, като ни вземат оттук?

— Не зная. Вероятно обратно в базата.

— Няма начин! Ако имат парашут, ще се спусна над Горда. Правил съм го вече.

— Защо?

— Защото бяха убити двама мои приятели и искам да разбера защо и от кого! Това е курсът, който смятам да следвам, единственото нещо, в което намирам смисъл. Този кучи син, психопатът, дава нареждания от островите.

— Веднъж стъпиш ли на борда на кораба, можеш да се свържеш с когото искаш. Вече доказа, че можеш да се свързваш с хората, които вземат решенията.

— Прав си — съгласи се Хайторн, понижавайки глас. — Съжалявам, нямам право да избухвам.

— Не трябва. Ти загуби двама приятели, но и ние загубихме колегите си, макар да е по-различно. Обаче си мислех, че сме на една и съща страна. Ти направи твърде сполучливо „показно“, и то само преди няколко часа.

— Мисля, че това, което се опитва да ти каже майорът, е, че ако скочиш във Вирджин Горда, скачаме с теб — каза Пул. — Ние все още помним заповедите ти. Поверени сме на теб и искаме да ти помогнем — допълни той, потрепвайки, като опря гърба си на някакви останки от стена.

— В това състояние няма да си ми много полезен, лейтенанте.

— За един ден ще се оправя — с две горещи вани и може би малко кортизон — каза Джаксън. Запомни, имам опит с контузиите. Знам кога съм одраскан и кога съм ранен. Сега не съм.

— Добре — каза Тайръл. Умората превишаваше съпротивата му. — Предположете, че не ви върна обратно в базата. Ще приемете ли и двамата факта, че аз лично сам, не по нареждане отгоре, давам всички заповеди?

— Естествено — каза майорът. — Ти си командирът. Това не е довело досега до никакви сблъсъци.

— Тя иска да каже, командире...

— Ако обичаш, би ли спрял да му казваш какво имам предвид аз? — каза майорът, отпускаяки се на пясъка с кръстосани крака, като гледаше заплашително Пул, без да отклони поглед от него нито за миг.

— О'кей, о'кей — прекъсна ги Тайръл. — На борда сте. За какво, само бог знае.

— Като говорим за стоенето на борда — поде Нелсън, гледайки сега Тайръл, — ти много-много не се разбираш с капитан Стивънс, нали?

— Това няма никакво значение. Не съм отговорен пред него.

— Той е твойт началник.

— По дяволите, не е така. Аз бях нает от МИ-6, от Лондон.

— Нает? — възкликна Пул.

— Точно така. Те платиха добре за способностите ми.

Хайторн подпря врата си. Беше уморен до смърт.

— Но всичко, което казваш за тази невероятна терористка и армията фанатици около нея, всички те — готови да извършват масови убийства — ти си се заел с тях заради парите?

— Точно така беше.

— Ти си странно момче, командире. Въобще не те разбирам.

— Това, майоре, не е необходимо за предстоящата операция.

— Разбира се, че не е... сър.

— Не е нужно, Кати, защото ти все късаш нервите на хората — каза Пул, с опрян гръб в обсебената от пълзящи лиани стена.

— Защо, за бога, още говориш? — попита Хайторн. Очите му се затваряха, мигаше често, за да преодолее надвисналият сън, но с всяко премигване клюмваше все повече.

— Пробвах телефонния номер на Патрик. Твоята съпруга е била убита точно заради това, което нарече „неизяснени причини“. Ето това разбрах. Ти не трябва да се връщаш при старите си началници дори да ти предлагат половината недвижими имоти във Вашингтон.

— Ти си много наблюдателен — каза Хайторн меко. Брадичката му все повече се отпускате на гърдите. — Дори когато не знаеш за какво говориш.

— Тогава стана още нещо — продължи Пул. — Когато те пресрещнахме в Саба, ти се направи, че пет пари не даваш, но ти пукаше. Беше като човек, който се пече на шиш, когато оборудването ми взе да се скапва. Започна да виждаш много неща, които преди ти убягваха, стана наистина схватлив. Ти дори пипна Сал Манчини, тъй както се хвърля гърмяща змия на плъх.

— Накъде биеш, Джаксън? — попита Кати.

— Той знае нещо повече, но не иска да ни го каже.

— Мръсни копелета — прошепна Тайръл. Главата му ту клюмваше, ту пак рязко се вдигаше, очите му вече бяха затворени.

— Откога спиш? — попита Катерин, плъзвайки се по пясъка до Хайторн.

— Добре съм...

— Страшно добре — каза пилотът, закрепвайки превръзката на рамото му. — Ти се движиш спираловидно, встрани от действието, командире.

— ...Доминик? — измърмори внезапно Хайторн. Тялото му се катурна назад, като на филм със забавени кадри. Нелсън го подпря с ръка.

— Кой?

— Издърпай ме, Кати — каза Пул, протягайки дясната си ръка в лунната светлина, в опит да стане.

— Доминик жена ти ли е?

— Не! — отговори глухо Хайторн, вече почти в безсъзнание. — Ингрид...

— Тя ли беше убита?

— Те казаха, че тя била съветски шпионин.

— Беше ли? — попита Нелсън, като люлееше падащия Хайторн.

— Не зная — каза Тайръл. Едва го чуваха. — Тя искаше всичко да свърши.

— Всичко какво? — притисна го лейтенантът.

— Не зная. Всичко.

— Върви да спиш, Тай — каза Кати.

— Не! — възрази Пул.

— Коя е Доминик? — Хайторн вече лежеше проснат на брега, изпаднал в безсъзнание.

— Този човек има проблеми.

— Млъкни и запали огън — нареди майорът.

Осемнайсет минути по-късно пламъците на огъня хвърляха сенките си на брега. Накуцващият Пул седна на пясъка и вдигна очи към Кати. Тя все така стоеше вгледана в спящия Тайръл.

— Той има проблеми, нали? — каза лейтенантът.

— Повече, отколкото сме имали ние двамата когато и да било. Той е добро момче, Джаксън.

— Кати, искам да ти кажа нещо. Наблюдавам от доста време теб и твоите глупости, а както каза и командирът, аз съм твърде проникателен. Ти и той — можете да бъдете страшна двойка.

— Не ставай смешен.

— Погледни го. Той е като облак над сушава земя. Имам предвид това, че е мъж на място, не е някой поплувко, дето все се гледа в огледалото.

— Не е толкова ужасен — каза пилотът от въздушните сили, поддържайки главата на Тайръл, докато оформи под нея възглавничка от пясък. — Ето например — не е някой неквалифициран.

— Не се шегувам, Кати. Не го изпускай. Аз съм медиум, запомни!

— Той не е готов за такова нещо. Не съм готова и аз.

— Направи ми една услуга.

— Какво?

— Направи най-естественото.

Майорът спря поглед на лейтенанта, после се вгледа в спокойното лице на Тайръл Натаниъл Хайторн. То лежеше почти изцяло на скута ѝ. Тя се наведе и целуна полуотворените му устни.

— Доминик?

— Не, командире. Не.

— Buona sera, signore!^[5] — каза Баярат, водейки своя barone-cadetto, който сега вървеше с неохота редом с репортера от пресконференцията, който говореше добре италиански.

— Червенокосият млад човек ни предложи да поговорим с вас. Вашите отзиви за вчерашната пресконференция бяха наистина много мили, с удоволствие четохме вестника. Благодарим ви.

— Съжалявам, че уведомихте само вестниците по крайбрежието. Той е страхотно дете, контесо — каза с приятен тон журналистът. — Вие двамата сте наистина впечатляващи. Между другото, името ми е Дел Роси.

— Безпокои ли ви нещо?

— Би могло да се каже, макар да не съм подготвен да го споделя в пресата.

— И какво по-точно ви безпокои?

— Вашата игра, мадам.

— Не ви разбирам.

— Но той ме разбира. Той разбира всяка дума, изречена на английски.

— Как ви хрумна това?

— Аз съм билингвист, госпожо. Забелязал съм — това винаги личи в погледа. Искра на разбиране, проблясък на негодувание или хумор, които нямат нищо общо с изражението на лицето.

— Или само частично разбиране, може би още по-силно поради предварително проведен разговор. Това възможно ли е, господин билингвист?

— Всичко е възможно, контесо, но той говори и разбира английски. Нима не е така, млади човече?

— Какво? — che cosa?^[6]

— Видяхте ли, лейди. Случаят е приключен.

Дел Роси се усмихна на гневните погледи на Баярат.

— Хей, аз съвсем не ви обвинявам за това, контесо. Наистина е шикозно.

— И какво целите с това? — попита Бая с леден глас.

— Наричат го опровержение по метода на погрешните сведения. Бившите Съвети, Белият дом и китайците са експерти в това. Той може

да говори каквото си поиска, после да се оттегли и да твърди, че нищо не разбира.

— Но защо? — настоя Баярат.

— Още не зная, затова и задържам тази информация за себе си. Засега.

— Но не бяхте ли вие един от журналистите, разговаряли лично с барона в Равело?

— Съвсем права сте. И за да бъде откровен, трябва да ви кажа, че той не беше кой знае колко отзивчив. Повтаряше през цялото време „Tutto quello che dice e' vero 'dualsiasi cosa dica“.^[7] — „Каквото казва той, е истина.“ Каква истина, контесо?

— Фамилните инвестиции, естествено.

— Може би, но защо останах с чувството, че да говориш със знаменития барон е също толкова измислено, колкото да разговаряш с телефонен секретар?

— Твърде пресилено ви е предположението, сеньор. Късно е вече и ние трябва да вървим. Buona notte.^[8]

— Аз също тръгвам — каза репортерът. — Чака ме доста дълго шофиране до Маями.

— Ние трябва да намерим домакините си. — Бая пое ръката на Николо и го отведе.

— Ще спазя благоприличието и ще ви следвам на разстояние двайсет стъпки — добави Дел Роси, който очевидно се наслаждаваше на създалата се ситуация.

Баярат се обърна. Внезапно в погледа ѝ проблесна топлота. Ледът беше стопен.

— Защо, *signore giornalista*? Ще излезе, че се дистанцирате от позициите ни.

— О, не, контесо. Аз нито одобрявам, нито виня. В нашия бизнес не се произнасят присъди, просто се съобщава как стоят нещата.

— Тогава си вършете работата, но засега застанете от другата ми страна, за да вървя между двама красиви *italiani*, докато си казваме „Довиждане“ и „Лека нощ“.

— Вие сте още и дама? — Дел Роси пристъпи напред, учтиво предлагайки ръката си.

— Вие сте твърде загадъчен за мен, сеньор — каза Бая, когато тримата едновременно пристъпиха на тревата. Тогава неочаквано

контеса Кабрини залитна надолу, тялото ѝ се олюля. Токчето ѝ потъна в нещо меко, трева или мокра пръст. Тя извика, а Николо и Дел Роси се спуснаха да я вдигнат. Двамата застанаха на колене, с протегнати към нея ръце.

— Кракът ми! Освободете го, моля, или извадете обувката ми!

— Готово — каза репортерът, повдигайки глезена.

— О, благодаря ви! — възкликна Баярат, сграбчвайки крака му за опора, докато гостите се суетяха наоколо и ги заобикаляха.

— Ох! — извика репортерът, когато видя тънката струйка кръв, която се появи на панталона му, докато двамата с Николо помагаха на контесата да се изправи.

— Благодаря ви! Благодаря на всички. Аз съм добре. Просто съм огорчена от тромавостта си! — Хор от изискано изказани симпатии я утеши, тъй че контесата и кавалерът ѝ продължиха напред към домакините, които бяха във вътрешния двор и изпращаха заминаващите гости с пожелание за лека нощ.

— За бога! — каза Баярат, виждайки кървавото петно върху десния крачол на Дел Роси. — Когато ви бях хванала, за да се изправя, тази дяволска гривна е разпорила панталона ви. Още по-лошо — тя ви е порязала! Ужасно съжалявам!

— Не се безпокойте, контесо. Това е само една драскотина.

— Трябва да ми изпратите сметката за панталона. Обожавам тази гривна, но златните ѝ шипове ме плашат. Никога повече няма да я сложа на ръката си!

— Е, панталонът е сцепен по шева, а и това място не се набива в очи. Не се безпокойте, ще се оправя някак. Само запомнете, лейди — и двамата сме си симпатични, но не съм спрял разкопките.

— Какво разкопавате, сеньор? Мръсотия ли?

— Обикновено не се докосвам до мръсотията, контесо. Оставям това на другите. Но когато цялата земя е токсична, трябва да се предприеме нещо.

— Тогава копайте, моля — каза Бай, гледайки втренчено в златната гривна, която си стоеше на мястото, около дясната ѝ китка. Върхът на златния шип беше червен от кръвта, а тъничкото му каналче — тъмно... отворено. „Там вече няма нищо!“

„МАЯМИ ХЕРАЛД“

Репортер от „Хералд“ почина при катастрофа
Западен Палм Бийч, вторник, 12 август.

Лауреатът на политическа награда Анжело Дел Роси, изтъкнат
репортер на вестника ни, почина тази нощ на шосе Рут 95, когато
колата му се отбила от пътя и се блъснала в стълб на далекопровода.
Предполага се, че Дел Роси е заспал на волана.

Няколко от съкрушените му колеги поднесоха съболезнованията
си.

„Той беше звяр, истинска хрътка!“ — сподели един от тях. — „Не
мигваше с дни, докато не разплете историята, с която се е захванал.“

В последната вечер от своя живот Дел Роси се завръщал от парти
на открито в чест на пристигналия наскоро *barone-cadetto di Равело*,
Данте Паоло. Младият барон е едновременно шокиран и ужасен. Той
сподели чрез преводача си, че веднага щом се срещнали с Дел Роси,
станали приятели. Роси му обещал да го научи да играе голф.

Мистър Дел Роси, напускайки този свят, се раздели завинаги със
съпругата си Реби и двете си дъщери.

„ПРОГРЕСО РАВЕЛО“

Барон на средиземноморско пътешествие

Равело, 13 август — Карло Виторио Ди Равело — най-
изисканият барон в страната, изтъквайки като причина наследственото
крехко здраве на фамилията, изпраща на продължително пътуване по
море младия си наследник Николо. Младият *barone-cadetto* ще пътува
из Средиземноморието.

„Островите и великолепно то ни море ще ме освежат, за да мога
да се върна към отговорностите си“, каза той на прощално парти на
пристанището в Неапол.

---

[1] Извинете, госпожо. — Бел. прев. ↑

[2] Бъдещият барон на Равело. — Бел. ред. ↑

[3] Не за сто години, сенаторе. — Бел. прев. ↑

[4] Господин журналист. — Бел. ред. ↑

[5] Добър вечер, господине! — Бел. ред. ↑

[6] Какво? — Бел. прев. ↑

[7] Всичко, което казва той, е вярно, приеете каквото ви казва.
— Бел. прев. ↑

[8] Лека ноц. — Бел. ред. [↑](#)

13.

Утринното оранжево слънце трептеше в синьо-зелените води. Птиците търсеха нещо за закуска, пицяха и грачиха по върховете на палмите, в надвисналия листак. Тайръл понечи да отвори очите си, по-скоро стреснат и неуверен, отколкото учуден, когато осъзна, че главата му докосва рамото на Кати, а спящото ѝ лице е само на няколко инча разстояние от неговото. Той бавно се претърколи встрани, изправи се на четири крака и запремигва срещу брилянтно бистрата светлина, внезапно заслушан, сякаш дебнещ прасящите дървета в огъня. Отдясно Пул влачеше, куцукайки, изпотрошени клони и подхранваше пламъците. Извиващият се тъмен дим беше единствената сянка в безкрайното, ясно, безоблачно небе.

— Защо правиш това? — попита Хайторн и настойчиво повтори въпроса си, но сега шепнешком, тъй като лейтенантът допря показалец до устните си.

— Защо го правиш?

— Помислих си, че пилотът на самолета е разбрал погрешно някоя цифра от координатите. Поне да види огъня. За всеки случай.

— Ти се движиш...?

— Казах ти, че ми няма нищо, само две синини. Постоях половин час във водата да ги накусна и да ги раздвижа; сега е по-добре.

— Кога трябва да пристигне самолетът?

— Към шест, от времето зависи дали по-рано или по-късно — отговори Катерин Нелсън със затворени очи. — Можете да спрете да си шепнете, будна съм.

Пилотът се повдигна на лакти, издърпа ръкава на разкопчания си мокър екип и си погледна часовника.

— Боже мой, без петнайсет е!

— Е? — каза Пул. — Да не би да имаш среща?

— С роднина, Джаксън. Това момче трябва да ни отведе до пълзящите растения и да изпълни един акробатичен номер... Като сме

заприказвали за това — вие, двамата джентълмени, бихте ли си спомнили за екипите си? Двама мъже по гащи, единият мокър, а край тях — самотна жена, офицер, на пустинен остров... Искам да се върна обратно в Патрик с неопетнена репутация.

— В Патрик ли? — запита Хайторн дрезгаво. — Кой е споменавал каквото и да било за базата на въздушните сили?

— Говорихме за това, Тай, и ако не си спомняш, никой няма да тръгне да те обвинява. Само преди три часа ти беше един от най-изтощените мъже, които съм виждала някога. Все още ти се полага поне седмица сън.

— Прав си, но всичко си спомням. На всяка цена ще се добера до Стивънс и ще се приземя в Горда. Вече съм равнодушен към заповедите.

— Не така — запротестира Пул, — не си прав, като говориш така. Няма сам да скачаш в Горда, и ние ще скачаме. Можеш да имаш една или шест причини, но и ние имаме. Нашата причина е страшно важна за Кати и за мен. Спомняш ли си името Чарли?

— Да — каза Тайръл, изучавайки лицето на лейтенанта, — ние ще скочим в Горда.

— Ето самолета! — извика Кати, скачайки на крака. — Трябва да побързаме!

— Повярвай ми — каза лейтенантът, — те ще те чакат и ако трябва да излежаваш тук доживотна присъда!

— Влизайте в екипите си — отсече майорът, избързвайки към укреплението в крайбрежните гори.

— Ашкелон — прошепна гласът в Лондон.

— Завинаги — отговори Бая. — Може би няма да успея да се свържа с теб в близките няколко дни. Отлитаме за Ню Йорк и нещата ще вървят много напрегнато.

— Няма значение. Ние се справяме прекрасно. Един от нашите току-що беше нает за охрана на Даунинг Стрийт.

— Но това е превъзходно.

— Нещо за теб, Бая?

— Все същото е. Орбитата се разширява, нещата се подреждат и избистрят. Отмъщението няма да ни избяга, приятелю.

— Никога не съм се съмнявал в това.

— Предай новините ми в Париж и Йерусалим. Кажи им да се придържат съвсем стриктно към графика. Възможно е да го задвижим неочаквано, по спешност.

— Говорих с Йерусалим тази сутрин. Главата ми е пламнала — кучият син е на границата на екстаза.

— Как така?

— Попаднал с група старши офицери от щаба на армията в ресторант в Тел Авив. Била пиянска нощ. Те страхотно харесали песните му. Поканен е на още няколко партита.

— Кажи му да бъде много внимателен. Документите му са фалшиви, както и униформата.

— Там няма друг, който умее да се прикрива тъй добре. Освен това разпозна трима от офицерите.

— Я виж ти, това е интересно — каза Бая и след известно мълчание добави: — Ако попадне в разузнаването, би станало интересно.

— Така мисли и Йерусалим.

— Но не и с цената на нашата операция, кажи му и това.

— Той и сам ще го разбере.

— Нещо ново в Париж?

— Ти нали знаеш, нашият агент там, хубавицата, спи с един депутат, близък приятел на президента. Тя е голяма лисичка. Много хитро момиченце.

— Би било по-добре, ако спеше с президента вместо с приятеля му.

— Може и да стане.

— Ашкелон — Бая даде знак за прекъсване на разговора.

— Завинаги — отговори й гласът от Лондон.

Вирджин Горда все още спеше, когато хидропланът на американските въздушни сили, допуснат от местната администрация, се плъзна по водата на разстояние две мили на юг от яхт-клуба.

Хайторн не беше поискал помощ, тъй като стандартното екипиране на хидроплана включваше надувни лодки, и сега искаше навлизането им в залива да бъде колкото е възможно по-спокойно.

Катерин Нелсън до него превключи радиотелефона си. Гласът й беше достатъчно силен, за да не го заглушат двигателите.

— Изгъкнати предводителю, само за минутка. Май сте пропуснали нещо.

— Какво? Приземихме се в Горда, какво друго?

— Може би дрехи? Оттук до нашите има две мили път. Не може да не направим впечатление с тези черни униформи. Ако си мислиш, че ще тръгна по улиците по сутиен и пликчета между две небръснати горили в бели шорти...

— Струва ми се, че ще трябва да облечем някакви дрехи преди твоята експертиза, а, Тай? — каза Пул ухилено. — Разбира се, че харесваш калните комбинезони, но ние идваме от по-издигнато общество.

И тъй, Хайторн се върна на телефона и се свърза с яхт-клуба.

— Мистър Джефри Кук, моля.

Тайръл изчака, слушайки настойчивото непрекъснато звънене от другата страна на линията. Но после портиерът се върна:

— Съжалявам, но не отговаря.

— Опитай тогава с мосю Ардисон, Жак Ардисон.

— Добре, сър. — Отново звънът остана без отговор, и отново портиерът се върна на слушалката.

— Боя се, че и тук не отговарят, сър.

— Виж, обажда се Тайръл Хайторн. Имаме проблем.

— Капитан Хайторн? Мислех, че гласът ми прилича на вашия, но отсреща има толкова много шумове, че не бях сигурен.

— С кого говоря?

— Бекдит, сър, нощният пазач. Приличен ли е английският ми, сър?

— Точно както в Бъкингам Палас — каза Тай, облекчен, че е успял да си спомни този човек. — Слушай, Бек, трябва да се свържа с Роджър, а оставих телефонния му номер в лодката. Можеш ли да ми го намериш.

— Няма да има нужда, капитане. Той е тук и попълва данните за едно момче, което се набутало за един ден в затвора заради побой. Ще ви свържа.

— Къде беше цялата нощ, момчето ми? — каза Роджър, който пиеше в бюфета. — Ти си като гущерите — измушваш се от едно към друго място, не казваш на никого, скитник такъв!

— Къде са Кук и Ардисон? — прекъсна го Хайторн.

— Всички се опитвахме да ти телефонираме в Сейнт Мартин, но ти изчезна.

— Къде са те?

— Не са на острова, момчето ми. Обадох им се от Пуерто Рико към десет вечерта. Много налудничаво обаждане, толкова откачено, че когато стигнаха кметството, се случиха куп ненормални неща! Полицията ги закара до Себастиънс Пойнт и бреговият патрул ги отведе до хидроплана с пилот, който щял да ги върне обратно до Пуерто Рико. Това ми казаха да ти предам.

— Това ли е всичко?

— Не, оставих десерта за накрая... Казаха да ти предам, че при тях има някой си Гримшоу...

— Успяхме! — изкрещя Хайторн, гласът му се разнесе в корпуса на самолета.

— Какво се е случило? — извика Нелсън.

— Какво има, Тай? — закрещя Пул.

— Един от тях вече ни е вързан в кърпа! Още нещо, Родж?

— Е, то... онези двамата, белите куковци, си поискаха сметките, когато вече бях вдигнал цената.

— Май вече си получил петдесет пъти повече.

— Ще върна половината. Останалото ще си прибера.

Роджър ги посрещна на пустия източен бряг, на стотина ярда от доковете на яхт-клуба, и избута масивната гумена лодка на пясъка.

— Все още е рано за туристи и важните клечки не могат да ви видят, тъй че ме последвайте. Имам празна вила, където може да се преоблечете; дрехите са тук, горе... Какво очаквате да направя с тази лодка? Та тя струва две хиляди долара.

— Спусни й въздуха и я продай — каза Хайторн. — Само че трябва да провериш дали не си забравил да смениш инициалите й. Ако не знаеш как, ще те науча. Хайде да се качваме във вилата.

Дрехите бяха съвсем подходящи, а за майор Нелсън — повече от приемливи.

— Хей, Кати, изглеждаш великолепно! — Пул изсвири тихичко, когато тя излезе от спалнята с издиплена мушама, релефно оцветена в топли тропически тонове в модния стил пауново перо, с изискан

силует, който подчертаваше всички изпъкнали или изящно врязани линии на женското тяло.

Кати обикаляше наоколо като момиченце.

— Защо никога не съм чувала лейтенантът да казва такова нещо... Освен може би веднъж в един вертеп в Маями.

— Маями не се брои, и ти го знаеш, но освен в деня на оная сватба, която много-много не си спомням вече, никога не съм те виждал в женска дреха. Особено в рокля като тази. Какво ще кажеш, Тай?

— Изглеждаш прекрасно, Катерин — каза просто Хайторн.

— Благодаря ти, Тайръл. Не съм свикнала на такива ласкателства. Ще повярвате ли, че май се изчервявам?

— Бих искал — отговори меко Тай, внезапно виждайки в съзнанието си лицето на спящата Катерин до своето лице — или това беше Доминик? — но нямаше значение, двете представи го докоснаха... последната с режещо чувство на загуба. Защо отново го беше напуснала?

— Очакваме новини от Кук и Ардисон в Пуерто Рико — каза внезапно Хайторн, нарушавайки изпълнения с възхищение антракт и се обърна рязко към прозореца. — Искам го, искам го този Гримшоу — да го поваля сам и да го питам как откриха Марти и Мики.

— И Чарли — добави Пул. — Не забравяй за Чарли.

— Какви са тези хора, по дяволите, и кой може да замисля това, което вършат? — извика Тайръл, удряйки с юмрук най-близката мебел.

— Ти каза, че са дошли от Близкия изток — поде Кати.

— Това е така, но е толкова общо. Ти не познаваш долината Бекаа. А аз я знам. Има дузина фракции, бореци се за надмощие помежду си, и всеки претендира да е пратен от Аллах. Тази група е различна; може да са фанатици, но не зависят от Аллах, Исус, Мохамед или Моисей. Източниците им са твърде разнородни, връзките им са по целия свят. Мили боже, имат канали, от които се процежда по нещичко във Вашингтон и Париж, връзки с мафията, островни крепости, японски сателити, швейцарски банкови сметки, тук-там по нещо капе от Маями и Палм Бийч, и кой знае къде и какво още? Тези връзки не са резултат от фанатични призови към вярващите в бога и пророците им. Не, те може да са вярващи, но освен това са търгаши, продавачи на тероризъм, вплетен в световния бизнес.

— Трябва да имат дяволски дълъг списък с клиенти — каза Пул.
— Откъде ги избират?

— Това е улица с двупосочно движение, Джаксън. Те продават и купуват.

— Какво купуват?

— Поради липса на по-точна дума, дестабилизация. Намерението за дестабилизация, за организирането ѝ.

— Мисля, че следващият въпрос е защо — каза Нелсън, цупейки се. — Мога да разбера фанатизма, но защо хора, които малко се интересуват от каузите им, се забъркват — мафията например. Нали повече или по-малко заплащат за това.

— Тези хора са заинтересовани. Това няма нищо общо с религиозните или философските убеждения. Свързано е единствено с власт. И пари. Където има дестабилизация, няма власт, а във вакуум и милиони, по дяволите, и милиарди долари нямат вече смисъл. В паниката правителствата могат да бъдат подбирани, на мястото на едни министри се поставят други, с цел — бъдещето. Цели страни се вземат под контрол с тайни намерения, които не се откриват, докато не са издоени до капка възможностите им. После те изчезват, или се настаняват в политически гарантирани убежища.

— Наистина ли нещата се случват така?

— Мадам, виждал съм го с очите си. От Гърция до Уганда, от Хаити до Аржентина, от Чили до Панама, и особено в страните от Източния блок — техните управляващи бюрократи бяха както комунисти, тъй и рокфелеровци.

— Добре, значи и аз ще съм топнат в лайното — възкликна лейтенант Пул. — Аз просто никога не съм го мислил така. Срамувам се от себе си, защото сега виждам какво имаш предвид.

— Не се самобичувай. Това ми беше работата, Джаксън. Обективизирането е най-високата точка, към която се стреми интелигентността.

— Какво правим ние сега, Тай? — попита Кати.

— Чакаме доклади от Кук и Ардисон. Ако става дума за това, което предполагам, ще летим за Пуерто Рико с военна охрана.

Последва почукване на вратата на вилата, ненужно, тъй като гласът, който прозвуча, беше на Роджър.

— Аз съм. Имам новини за теб, момчето ми.

— За бога, Родж, вратата не е заключена.

— Може би не искам да вляза вътре — каза Роджър, вмъквайки се с неохота.

Той прекоси стаята и стигна до Хайторн, подавайки му един вестник.

— Това е сутрешното издание на „Сан Хуан Стар“; получен е преди половин час. Гадна история, на трета страница, ето тук съм го прегънал за теб.

Двама мъртви мъже, захвърлени край скалите до замъка Моро. Сан Хуан, събота. Телата на двама мъже на средна възраст бяха открити рано сутринта, заклещени между скалите близо до брега откъм водохранилището.

Двамата бяха идентифицирани по паспортите им като Джефри Алън Кук, британски гражданин и Жак Рене Ардисон — французин. Причината за настъпването на смъртта им беше окачествена като „удавяне поради заклещване между скалите“. Властите предприемат разследване в Обединеното кралство и Франция.

Луксозният апартамент, разположен на последния етаж на една от високите сгради на Пето авеню в Манхатън, гледаше към озарения от светлини Централ Парк. В стаите беше също светло, но светлината, макар и предостатъчна, бе някак приглушена. Кристалните полилеи и свещниците с цветя, поставени зад стъклени паравани по покритите с дамска маси, загатваха слабостта на домакина към екстравагантни и изискани удоволствия.

Сред гостите бе висшето общество на града — политици, агенти по недвижими имоти, банкери и изтъкнати журналисти от елитната преса, редом с няколко звезди от широкия екран и телевизията, които можеха да бъдат разпознати мигновено. Имаше и няколко не тъй известни на широката публика, но солидни, доказали себе си писатели. Те, всички до един, бяха издавали произведенията си в Италия.

Домакинът беше забележителен, амбициозен предприемач, чиито съмнителни манипулации на черния пазар по чудо бяха останали ненаказани, докато повечето от помощниците му отидоха в затвора. Но той полека-лека се освобождаваше от съмненията с цената на значителни суми и на представителни приеми като днешния, тъй че

всички нужни хора бяха налице. Обект на вниманието беше един млад човек, чиито проучвания можеха да се окажат от голямо значение — той ги правеше по желание на невероятно богатия си баща, барона на Равело. Той би могъл да облекчи в голяма степен затрудненията на домакина.

Партито вървеше по мед и масло, barone-cadetto и неговата леля, контесата, приемаха оказваното внимание като щастливия син и облагодетелстваната сестра на царя в стария Петербург.

Скоро обаче удоволствието на Бая бе изместено от раздразнение. Една от младите телевизионни актриси говореше прекрасно италиански и обсеби Данте Паоло, въвличайки го в продължителен разговор. Това стана съвсем неусетно, още щом приключиха запознанствата и гостите се раздвижиха с коктейлите си. Едва ли чувство на ревност би разтревожило силната Баярат. Тя долови, че навлизат в опасна зона, и започна да нервничи. Прекалено изисканата млада жена можеше да се окаже съвсем не тъй наивна, както допускаше миловидното ѝ изражение. Можеше съвсем лесно да се усъмни в „благородното възпитание“ на Николо. Опасността се пръсна като прекомерно натъпкана обвивка на колбас, когато Нико се обърна към Бая, водейки със себе си тъмнокосата актриса.

— Cara Zia^[1], новата ми приятелка знае перфектно италиански — съобщи възбудено той на родния си език.

— Досетих се — каза Баярат, отново на италиански, не особено въодушевена. — В Рим ли получихте образованието си, дете мое, или може би в Швейцария?

— Боже мой, контесо, какво говорите? След гимназията единствените ми учители бяха няколко специалисти театрали в актьорския клас, докато не започнах да се снимам в телевизията.

— Скъпа лельо, няма начин да не си я виждала на екрана. Самият аз съм я гледал! Филмът се нарича Vendette telle Selle^[2], всички го гледат! Тя играе симпатичното момиче, което се грижи за по-малките си брат и сестра, след като бандити убиват родителите им.

— Преводът на заглавието е твърде преиначен, Данте. „Селе търси отмъщение“ не звучи по съвсем същия начин. Но виж, какво значение има? Нали го гледат.

Баярат се обърна отново към актрисата, продължавайки подетата линия на разговора:

— Щом не сте учили след гимназията, къде сте овладели така прекрасно езика ни?

— Баща ми притежава италиански deli^[3] магазин в Бруклин. Там малко хора от местните над четирийсет години говорят английски.

— Баща ѝ продава всички кашкавали и сирена от Портофино. О, бих искал да видя този Бруклин!

— Боя се, че няма да остане време за това, Данте. Утре сутринта, с първия полет, заминавам за Крайбрежието — каза актрисата.

— Мило дете — заговори бързо Бая на италиански. Студенината ѝ изчезна, докато се усмихваше на актрисата. В главата на контесата се зараждаше нова идея.

— Мило дете, много ли е наложително да се върнете в...

— Крайбрежието, така казваме ние — продължи думите ѝ младата жена. — Това означава Калифорния. След четири дни ще трябва да се появя отново на екрана. Нужни са ми поне два дни, за да се върна на брега и да помогна в домакинството. Голямата сестра на Селе трябва да поеме своя дял.

— Ако отложите пътуването с един ден, биха ви останали все пак два за вашето Крайбрежие, нали?

— Е, да, но защо?

— Моят племенник е заплепен от вас.

— Чакайте, моля. Спрете, мадам — актрисата избухна на английски, очевидно силно засегната.

— Не, не ме разбрахте, извинете ме — прекъсна я Баярат, също на английски. — Вие ме разбрахте съвсем погрешно. Rispetto, rispetto totale.^[4] Винаги ще бъдем на публично място, аз бих ви придружавала навсякъде. Това е съвсем в реда на нещата. Просто всички тези бизнессрещи, с толкова много хора, уморяват бързо. Надявах се, че може би един свободен ден, прекаран в разглеждане на забележителностите, със събеседник на неговата възраст, който говори родния му език, би разтоварил психически младия ми племенник, който вероятно се отегчава до смърт от старата си леля.

— Ако вие сте стара, контесо — каза младата жена, облекчена и превключваща отново на италиански, — тогава аз сигурно ще трябва да се върна в първи клас.

— Значи ще останете с нас?

— О, добре... Защо не? — капитулира младата актриса, взирайки се в красивото лице на Николо. Чертите на лицето ѝ се отпуснаха в мека усмивка.

— Тъй като можем да започнем много рано сутринта — каза Баярат, — ще имате ли нещо против да ви резервираме стая в нашия хотел след вечерята?

— Не познавате моя баща. Когато съм в Ню Йорк, спя у дома, контесо. Вуйчо Руджидо има такси и винаги ме изчаква, за да ме изпрати.

— Можем да ви гостуваме в Бруклин? — настоя Николо разпалено. — С лимузина сме.

— Тогава ще мога да ви покажа татковия магазин! Сирената, саламите, кашкавалите.

— С удоволствие, cara Zia?

— Вуйчо Руджидо може да ни придружи. Така няма да се ядоса.

— Баща ви ви покровителства, нали? — запита Баярат. — Разкажете ми нещо повече за това! От Лос Анжелис насам в апартамента ни всяка вечер идват неомъжени жени. Едната си тръгва и след 20 минути изниква друга!

— Баща ѝ е същински италианец, верен на старите традиции.

— Анжело Капели, баща на Анжел Капел. Така го съкрати моят продуцент. Той казваше, че Анжелина Капели подхожда повече на Ню Джърси. Баща ми е най-строгият баща в Бруклин. Но ако му кажа, че вода истински барон, който желае да се срещне с мама и с него...

— Zia Cabrini — каза Николо, в гласа му се долавяше нотка на гордост. — Ние вече се срещнахме с всички, с които беше необходимо. Може ли да се сбогуваме с домакините? Та аз ще мога да усетя аромата на сирената, да опитам кашкавал...

— Ще видя какво може да се направи, скъпи племеннико, но може ли за минута-две да останем насаме? Извинете ни, млада госпожице, просто трябва да му представя един човек, преди да си тръгнем оттук. Разбира се, не трябва да пренебрегваме съвсем бизнеса.

— О, да. Тук има един критик от „Таймс“, който ми направи много хубаво представяне след една малка роля, която играх във Вилидж. Това се оказа решаващо за ангажирането ми в телевизионния сериал. Изпратих му писмо, но никога не съм му благодарила лично. Ще се видим след няколко минути.

Младата актриса, носеща чаша с шампанско, тръгна към пълен мъж със сива брада, очи на леопард и устни на орангутан.

— Какво има, сеньора? Нима сбърках в нещо?

— Съвсем не, скъпи мой. Ти се забавляваш с момиче на твоята възраст и това е прекрасно. Но запомни, не говори на английски. Дори с поглед не издавай, че разбираш нещо!

— С нея говорим на италиански, така че не се безпокой. Но нали не те ядосва това, че я намирам привлекателна?

— Би бил глупак, ако не я харесваше. Но искам да те предупредя. Макар моралът на средната класа да изглежда неуместен, струва ми се, че не трябва да се отнасяш към нея като към момичетата от доковете на Портичи. Недей да мислиш за тялото си, тя не е такова момиче.

— О, никога! Тя може да е известна актриса, но е съвсем непокуварено италианско момиче, което уважавам тъй, както уважавам и сестрите си. Не е част от този свят, в който ме въведе ти.

— Разочарован ли си от този свят, Нико?

— Как бих могъл да бъда! Никога не съм живял тъй вълнуващо като сега — дори не съм мечтал за такъв живот.

— Добре. Върви сега при твоето *bellissima ragazza*^[5], аз ще се присъединя към вас малко по-късно. — Бая се понесе грациозно към домакина, който обаче беше потънал в продължителна задълбочена дискусия с двама банкери. Неочаквано една ръка докосна лакътя ѝ, нежно, но същевременно силно. Тя рязко се извърна, за да се окаже пред привлекателното лице на възрастен белокож мъж, за който можеше да се предположи, че слиза от английско рекламno списание, възхваляващо преимуществата на „Ролс Ройс“.

— Среца ли сме се някъде, сър? — попита Баярат.

— Срещаме се сега, контесо — отговори мъжът, поднасяйки лявата ѝ ръка към устните си. — Пристигнах късно, но виждам, че всичко върви прекрасно.

— Вечерта е очарователна, разбира се.

— О, всичко идва от навалищата, съгласете се. Този измислен „чар“, който насапунива всичко в залата като туба с крем за бръснене! Силата и властта се съюзяват, за да превърнат личинките на най-досадната муха в monarch, пеперудите с големи оранжево-черни крила.

— Писател ли сте... новелист може би? Среднах вече няколко тук тази вечер.

— О, небеса, не, не бих могъл да прочета цяло писмо без помощта на секретаря си. Пикантните наблюдения са просто част от моя характер.

— А каква е стоката ви, сеньор?

— Със сигурност истинско аристократично завещание, би казал някой — осигурено от дипломатическия корпус, от корпусите на много страни, и с благословията на Държавния департамент.

— Звучи интригуващо!

— Разбира се — съгласи се чужденецът с усмивка. — Както и да е, откакто не съм нито алкохолик, нито амбициран политик, имам едно чудно имение, което, честно казано, обичам да излагам на показ. Държавният департамент намира обкръжението ми за привлекателна неутрална зона за визитите на сановниците. Там можеш да яздиш кон, да си водиш любовници, да играеш тенис, да плуваш в басейн с водопад, да вечеряш изискани блюда и след това да се държиш като грубиян по време на преговорите. Естествено има и други съблазни, и с мъже, и с жени.

— Защо ми казвате всичко това, сеньор? — попита Баярат, изучавайки самоизтъкващия се аристократ.

— Защото всичко, което притежавам, всичко, което съм научил, дойде при мен преди години в Хавана — отговори мъжът. Очите им се срещнаха. — Това говори ли ви нещо, контесо?

— А би ли трябвало? — попита Амая. Изражението ѝ беше съвсем неутрално, дишането ѝ, както обикновено, почти недоловимо.

— Тогава ще бъда по-експедитивен, тъй като всеки момент някой подлизурко може да ни прекъсне. Имам няколко телефонни номера, но вие пък нямате телефонните кодове, а сега ще ви потрърбват. Затова оставих плик с възсечен печат за вас в хотела: ако има пукнатини във възска, позвънете ми незабавно в „Плаза“ и всичко ще се промени. Името ми е Ван Ностранд, апартамент 9В.

— А ако отпечатъкът е непокътнат?

— Тогава, от утре нататък използвайте тези три телефонни номера, за да се свързваме. Ще съм на единия от тях и денем, и нощем. Сега вече имате приятеля, от който се нуждаете.

— Приятеля, от който се нуждая? Говорите с уловки, виждам.

— Стига, Бая! — прошепна ходещата реклама на „Ролс Ройс“. — Нашият *padrone* е мъртъв.

Дъхът на Баярат спря.

— Какво казвате?

— С него е свършено...

— Болестта победи, значи. Той загуби.

— Не болестта е причината за смъртта му. Той сам вдигна във въздуха целия комплекс заедно със себе си. Нямаше алтернатива.

— Но защо?

— Откриха го. Винаги сме го смятали за възможно. Една от последните му инструкции беше тази — да ти помогна колкото мога и колкото трябва в случай, че се случи нещо. В известен смисъл съм твой покорен слуга... Contessa.

— Но какво се случи? Нищо не ми разказахте!

— Не сега. По-късно.

— Моят истински баща...

— Вече не. Свършено е. Сега се обръщай към мен, а чрез мен и към значителните ми средства.

Ван Ностранд изви глава, за да отговори със смях на забележката, направена от контесата.

— Кой сте вие?

— Казах ви, приятел, от който се нуждаете.

— Ти си неговата връзка тук, в Америка?

— Не само неговата, но главно неговата. Във всеки друг смисъл бях единствено негов... Хавана... споменах ви вече за Хавана.

— Какво ви каза той за мен?

— Той ви обожаваше и ви се възхищаваше извънредно много. Ти беше неговата дъщеря и той поиска от мен да ти помогна по всички възможни начини.

— Как по-точно?

— Използвайки средствата си, за да те превеждам от едно място на друго, да те срещам с един човек, после с друг, като ти оказвам повече или по-малко внимание, както обичаш. И да изпълнявам твоите заповеди, доколкото не са в конфликт с моите. С нашите.

— Вашите?

— Аз съм предводител на Скорпионите.

— Скорпионите! — Бая задържа гласа си все тъй тих, малко по-отчетлив от шепот, говореше така, че думите й да се сливат със

силното бръмчене на чуждите разговори. Запази абсолютен контрол над изражението си:

— Предводителят на Висшия съвет ми говори за вас. Каза ми, че ще бъда наблюдавана, подлагана на изпитания и ако бъда приета, някой ще ме извести за това и ще стана един от вас.

— Не трябваше да отивам толкова далеч, *contessa*, но прецених, че ще ви е нужна извънредно голяма подкрепа.

— Никога не съм свързвала Скорпионите с *padrone* — каза Баярат.

— Истинските неща са невидими, нали? *Padrone* ни създаде, с моя помощ естествено. Що се отнася до изпитанията, това, което вие извършихте в Палм Бийч, лишава от смисъл каквото и да било тестване. Беше нещо изключително, нещо забележително!

— Кои са Скорпионите. Можете ли да ми го кажете?

— Да, но само в общи линии. Нищо конкретно. На брой сме двайсет и пет души — това е лимитът ни. — Ван Ностранд отново се разсмя от сърце, виждайки, че Баярат се кани да каже нещо, след което продължи: — Ние имаме различни професии и нещата, с които се занимаваме, са подбрани много внимателно, за да извлечем колкото е възможно по-голяма изгода и да си осигурим максимална сигурност. При подбора аз вземам тези решения. Нашият *padrone* винаги е чувствал, че ако отmine макар и едничък ден, без да е спечелил поне един милион долара, този ден е загубен.

— Никога не съм познавала тази страна на моя единствен баща. Мога ли да се доверявам на всички Скорпиони?

— Те се ужасяват от такива неща и това, което ще ви кажа, е последното за днес: те просто изпълняват заповеди. Другата алтернатива е смърт.

— Знаете ли защо съм тук, сеньор Ван Ностранд?

— Никога не съм искал от нашия общ познат да ми обяснява. Имам връзка с най-висшите правителствени служители.

— И? — попита Бая, гледайки втренчено Ван Ностранд.

— Това е лудост — прошепна той. — Но аз разбирам защо *padrone* би го намерил освежаващо.

— А вие?

— Винаги съм му се възхищавал и съм бил предан единствено на него. Бях и съм нищо без *padrone*. Споменах това, нали?

— Той наистина ли беше всичко това, което говореха за него в Хавана?

— Той беше буен, свиреп, златокос Марс от Карибите, тъй млад и привлекателен. Ако Фидел беше подсигурил своите гении, вместо да ги отпъжда, Куба би била днес остров-рай, неизмеримо богата.

— А островът на радогне как беше открит?

— Откри го един мъж на име Хайторн, бивш офицер с голяма ерудиция, що се отнася до военноморските въпроси.

Лицето на Баярат загуби цвета си.

— Той ще умре — тихо каза тя.

Посещението в Бруклин беше поносимо за Бая само защото тя си беше изработила стратегия и вече действаше.

Анжело Капели и съпругата му Роса бяха тъй поразително красива двойка, та човек оставаше с впечатлението, че никаква друга любов не би родила такова прекрасно създание като младата актриса Анжел Капел. Родителите ѝ бяха очаровани от младия *barone-cadetto*, който на свой ред беше завладян от магазина за деликатеси, уреден по старата традиция. Там ставаше все по-хубаво с всяка минута. За клиентите бяха поставени малки кръгли масички, за да дегустират стоката. Навсякъде можеха да се видят снимки на дъщерята — повечето от тях сцени от телевизионните сериали. Малкият брат на Анжела, шестнайсетгодишен юноша, беше по-нисък от Данте Паоло, но почти толкова красив. Те се сприятелиха доста бързо. Предложиха им различни сирена, кашкавал и салами. За гарнитура имаше студено пюре, поднесено с доматен сок, приготвен собственоръчно от Роса, придружен с няколко бутилки *Chianti Classico*. Масите бяха отрупани и виното завършваше картината.

— Виж, *cara Zia*, погледни! Нали ти казах! — извика Данте Паоло на италиански. — Това не е ли нещо по-истинско от пиршествата с ония нищожества, които си придават важност?

— Нашият домакин сигурно ни е обиден до смърт, скъпи племеннико.

— Защо? Кой беше следващият задник, който трябваше да оближа. Че те вече не останаха!

Гръмкият смях, който последва, беше прекъсван от време на време от шеговити забележки на Бая.

— Наистина, Данте, аз мисля, че си съвсем прав!

— Ти не си близал ничий задник — изрева Анжело Капели.

— Татко, моля те, твоят език...

— Аз те моля, дъще. Та той е младият барон на Равело. Както и да е — той го каза пръв.

— Прав е, Анжела — Анжел — аз го казах пръв.

— Какъв приятен млад човек — каза Роса. — Тъй естествен и тъй приземен.

— Защо да не бъда, сеньора Капели? — попита преливащият от въодушевление Николо. — Не съм поръчвал да ме раждат с титла. Просто съм се родил. Света Богородице, нима не е било така?

Отново последва експлозия от смях. Демократизирането на благородниците вече беше пълно. И точно тогава на вратата на заключения магазин се почука. Бая каза на италиански:

— Простете ми, *familia Capelli*, но моят племенник искаше тъй силно да има спомени от тази вечер, че ме помоли да уговоря по някое време да наmine фотограф, за да ни направи няколко снимки. Ако ви е неприятно, мога веднага да го отпратя.

— Да ни е неприятно? — извика бащата. — Това е чест, която надминава всичките ни очаквания. Сине, покани човека. Бързо!

След като ангажира магазина за следващата сутрин, Баярат прекоси преддверието на хотела към телефонните кабинки. Извади къс хартия от портмонето си и набра „Плаза“, търсейки апартамент 9В.

— Да? — обади се мъжки глас отсреща.

— Ван Ностранд, аз съм.

— Не се обаждаш от стаята си, нали?

— Би трябвало да се обидя от този въпрос, но... Във вестибюла съм.

— Дай ми номера, ще позвъня долу.

Бая го послуша. След няколко минути телефонът в кабината й иззвъня.

— Това беше ли необходимо? — попита тя, вдигайки слушалката още докато звънеше.

— Би трябвало да те санкционирам за този въпрос, но... — Ван Ностранд се усмихваше. — Да, беше. Аз съм известен съветник на Държавния департамент и има много хора, които живо се интересуват

от личните ми контакти. Хотелските телефонни централи могат да бъдат подслушвани.

— Шпионаж?

— Рядко отвъд нашите брегове. В наше време това се случва често в самия Вашингтон. Казват му „подстригва-не на тревата“. Но стига, достатъчно говорихме за моите проверки срещу подслушването. Беше ли отворен пликът ми?

— Да. Разгледах го много внимателно под лупа на силна светлина.

— Добре. Излишно е повече да ти обяснявам. Обажданията трябва да стават от обществени места. Не е съвсем наложително, но е за предпочитане, особено когато се води повече от един разговор. Предпочетохме това пред някакъв условен език.

— Не е необходимо да ми го казваш — намеси се Баярат. — Каквото и да е. Щом имаш тесни връзки с, както каза, правителствени служители, знаеш ли къде е бившият офицер на име Хайторн в този момент?

— Бих предпочел да ми го оставиш. Доколкото разбрах твоите планове, появата му ще попречи на мисията ти, както и на твоите колеги.

— Той е твърде хитър за теб, старче.

— Говориш тъй, сякаш го познаваш.

— Познавам репутацията му. Той беше най-добрият в Амстердам... Той и жена му.

— Колко интересно. Случайно разбрах, че тази информация е излязла от досието му.

— Аз също имам свои източници, сеньор Ван Ностранд. — Дори радгоне не знае, а и аз нямах възможност да му кажа.

— А що се отнася до това „старче“, скъпа ми Бай, имам на разположение там хилядократно повече от твоите „източници“...

— Не ме разбра...

— О, много добре те разбрах! — прекъсна я съветникът на Държавния департамент, задушавайки се от съвсем неочаквана ярост. — Можем да наречем баща си „истинския ми“, „единствения ми“, но за мен той беше нещо много по-различно, той беше моят живот!

— Моля?

— Добре ме чу — каза студено Ван Ностранд. — Тринайсет години двамата споделяхме всичко. Хавана, Рио, Буенос Айрес — два живота като един. Естествено, той беше водачът. До момента, когато му казаха диагнозата. Преди десет години. И той ме изпрати далеч, да му служи по друг начин, но пак с цялото си сърце.

— Нямах представа.

— Нека ти задам тогава един-едничък въпрос. За двете години, които прекара на онзи остров, виждала ли си някоя друга жена освен Хектра, черната амазонка?

— О, боже мой!

— Шокира ли те това?

— Не толкова сексуалната страна на въпроса, колкото духовната. Аз просто никога не съм го и помисляла.

— Никой не го е предполагал. Марс и Нептун — казваше той за двама ни. Единият, властващ над всичко видимо на Карибите, другият отдолу, подмолно, откривайки му скритите причини, учейки го на вежливостта и финеса, които образованието носи... Сега ме разбираш, Бая! Този Хайторн е мой. Аз ще съм човекът, който ще го убие. Няма да пусна друг вместо мен.

Лимузината пресече на кръст Манхатън, на изток и на запад, на север и на юг, от Обединените нации до телевизионните студия на Хъдзън Ривър, от Бетъри Парк до Музея на националната история. Всяка нова забележителност завладяваше развълнувания Данте Паоло и беше удоволствие за Анжел Капел, чието присъствие мигновено им разтвори широко вратите и даде старт на специалните маршрути. И някак все се случваше така, че навсякъде ги пресрещаха фотографии. Това не беше голяма изненада за Анжел, която беше привикнала с вниманието, проявявано към нея, и която продължаваше да казва на Николо след всяко нападение: „Ance i paparazzi devono vivere“^[6] — те също трябва да си изкарват хляба. Както и да е, това, което не забелязаха нито младата звезда, нито нейният кавалер, беше фактът, че нито един фотограф не ги снима с Баярат. Тя деликатно отбягваше обсега на обективите. Това обстоятелство бе договорено предварително от „contessa“ след ангажирането на лимузината и уточняването на маршрута. На 52-ра улица, в „Четири сезона“, беше даден обяд, на който младата двойка трябваше да представи солидните

патентовани шоколадови торти „Уелвит“ с бял надпис, предназначен за barone-cadetto и красивата му дама, американската скъпоценност Анжел Капел.

Младите се бавеха с втората си порция торта и кафе, когато се намеси Баярат, подканвайки ги да тръгват.

— Трябва да посетим още четири места, които Данте би искал да види.

— Тогава ще помоля сервитьора да донесе в салфетка една порция за шофьора — обади се Анжел.

— Ти си много мило момиче, Анжелина — заключи Бая.

На излизане тя забави крачка и изостана по стълбището, тъй като долу до щанда стояха трима фотографии. Те си свършиха работата, докато привилегированите младежи се усмихваха един на друг.

„Ню Йорк Таймс“

Перфектно

Бруклин, 28 август. Данте Паоло, the barone-cadetto of Равело, син на извънредно богатия барон, завързва приятелство с една от любимките на американската публика, Анжел Капел, героиня на телевизионния сериал „Отмъщението на Селе“. Придружаващият ги фотограф представя мис Капел (с рождено име Анжелина Капели), която говори добре италиански, и бъдещия барон на гости у семейството на госпожицата в Бруклин. Получихме и съобщение, че голям брой корпорации от трите щата са се събрали на конференция. Издирват се административни служители, владеещи италиански.

„Ню Йорк Дейли Нюз“

Италиански благородник и любимката на Америка!

Тема на броя!

В броя са включени техни снимки.

Главозамайващо ухажване!

„Нейшънъл Инкуайърър“

Бременна ли е „ангелът на Америка“?

Кой знае? Но те са повече от приятели!

— Това е отвратително! — извика Николо. Държеше в ръка вестниците и крачеше из хотелската стая.

— Нищо не можеш да направиш в този момент, Нико. Тя е в самолета за Калифорния. Нали ти остави телефонния си номер? Потърси я малко по-късно.

— Тя ще ме вземе за изверг!

— Не вярвам. Струва ми се, че има малко повече опит в тези неща. Няма да приеме тези статии сериозно.

— Но как се събраха толкова много фотографии? Как биха могли да знаят къде да дойдат?

— Нали тя сама ти каза, скъпи ми племеннико. Фотографите също трябва да си изкарват хляба, тя разбира това. Нещото, за което тя не си дава сметка от прекалена скромност, е, че е ужасно известна. Аз трябваше да се досетя.

Бая слезе от асансьора на хотела във вестибюла и го прекоси, стигайки обществените телефони.

— Да, младият човек и неговата приятелка са на страниците на вестниците — каза гласът. — За бога, каква известност! Почти наравно с Грейс и Хиткър! Разбира се, американската публика поглъща жадно фантазиите им.

— Тогава съм постигнала целите си. Обемът на статията във „Вашингтон пост“ беше ли задоволителен?

— Задоволителен? От „Пост“ и „Таймс“ до всеки плакат в супермаркетите! — навсякъде копия от снимките със страхотно качество! И трябва да ти кажа, че моето пребиваване в Ню Йорк бе само в няколко колони със светски новини, но вече имам огромен брой обаждания от елита на Белтуей, интересувачи се дали познавам младия барон или още повече — баща му.

— Какво им казваш ти?

— Никакъв коментар. Което е вече, само по себе си, достатъчен коментар. Близките приятелства никога не са били обсъждани в този град, освен ако няма важни причини за това. Засега цената не е твърде висока, но ще се качи.

— Тогава е време да се придвижим до Вашингтон. Без много шум.

— Както обичате.

— Можеш ли да ни приютиш?

— Какво имаш предвид? Мога да изпратя самолет за вас, естествено.

— Имах предвид твоето внушително имение, това, което притежаваш благодарение на Хавана.

— Изключено — каза рязко Ностранд.

— Защо?

— Имам собствени планове. Очаквам бившия командир Тайръл Хайторн като свой гост в близките 48 часа. Дванайсет часа след това вие с момчето ще имате на разположение цялото това проклето имение, тъй като ще съм отпътувал оттам.

---

[1] Скъпа лельо. — Бел. прев. ↑

[2] Отмъщението на Селе. — Бел. прев. ↑

[3] Деликатесен. — Бел. прев. ↑

[4] Към вас изпитвам най-голямо уважение. — Бел. прев. ↑

[5] Хубаво момиче. — Бел. прев. ↑

[6] Тези майстори на сензационни снимки трябва също да живеят. — Бел. ред. ↑

14.

Тайръл Хайторн, облечен в леко яке-сафари с много джобове, в цвят таки, което си беше набавил от летището, погледна контузената си ръка на лунната светлина. Тя беше превързана от Катерин Нелсън вчера, на Вирджин Горда.

Сега двамата седяха на открито във вътрешния, осветен от свещи двор на хотела „Сан Хуан“ в Исля Върдж, Пуерто Рико. Хайторн и Катерин чакаха лейтенант Пул да се върне от конференция на военното разузнаване на Щатите — конференция, на която Хайторн бе отказал да присъства.

— Нека Джаксън бъде връзката. Мога винаги да го гръмна и да кажа, че не съм чул нито дума. — На масата се появи трета чаша Chablis^[1]. Майорът от въздушните сили все още пиеше айс-чая си.

— Защо си мисля, че си свикнал на по-твърдо? — попита Кати, кимвайки към виното.

— Защото бях свикнал, докато не открих един ден, че не е за мене. Това удовлетворява ли те?

— Не се опитвах да си пъхам носа, просто...

— Къде, по дяволите, се бави? Тази идиотска конференция не би трябвало да се проточва повече от десет минути, ако им кажеше онова, което искам да им каже!

— Нужен ти е, Тай. Знаеш, че не можеш да работиш съвсем сам.

— Имам вече името на пилота, който е трябвало да вози Кук и Ардисон — добрах се до него чрез един механик от главната авиация. За момента това ми е достатъчно. Алфред Саймън, долен тип!

— Хайде, ти самият каза, че той е бил наемен работник. Ти го нарече така, въпреки че нямах и най-бегла представа какво значи това.

— Много е просто. Някой, който е нает да върши работа, но е вън от кръга. Той всъщност не знае кой го е наел.

— Тогава каква работа ти върши името му.

— Защото, ако малките качества, които някога притежавах, не са ме напуснали напълно, имам шанса да се промъкна в този кръг.

— Лично ти?

— Не съм идиот, Кати, и категорията на мъртвите герои никога не ми е била по вкуса. Ето защо звъня на всички, до които мога да се добера. Докато не подготвя нещата така, че да мога да продължа да се движа напред бързо и сам, по или вън от закона.

— Какво значи това?

— Никой да не ми казва, че аз трябва или не трябва да правя това или онова, защото ще се отрази на нещо друго, за което те нищо не могат да ми кажат.

— От всичко, което говориш, разбирам, че ти изключваш мен и Джаксън.

— О, не, майоре, ти си вътре, докато нещата загрубеят. И твоят гений е вътре за продължението на играта, ако не се случи нещо с мен дотогава. Нужен ми е базов лагер с екип, на който мога да се доверя.

— Благодаря за това, и докато съм вътре, благодаря за дрехите. Тук има чудесни магазини.

— Това е нещо, за което Хенри Стивънс си го бива. Той просто лови парите, сякаш има кодовете към най-солидните банки, а може и наистина да има.

— Аз пазя всички разписки.

— Изгори ги, за бога. Могат да бъдат копирани лесно и въобще са изключително вреден багаж. Не знаеш ли поне нещичко, майор Нелсън? От теб ще стане лош разузнавач. Никога не трябва да оставяш излишен багаж, чиято бъдеща роля не можеш да предвидиш; та това просто не е етично. Можем да zlepоставим други хора.

— Ще се опитам да запомня това, командире.

— Както би казал Пул, все пак изглеждаш превъзходно.

— Защо? Все пак, благодаря ви, сър. Джаксън избра това облекло.

— Знаеш ли, че този човек може да се превръща за миг в топка от бясна омраза. Би трябвало да го сложим в една клетка с малкия ми брат. Двете зверчета биха си препържили мозъците един на друг с интензивната си интелектуалност.

— Напрегнатият лейтенант Пул в момента проучва масите, за да ни открие.

Андрю Джаксън Пул издърпа един стол и седна. Гръбнакът му беше скован.

— Следващия път, когато направиш конференция с тези мухльовци, ще си ходиш на нея сам! — прошепна остро той. — Тези задници не могат да построят едно просто изречение.

— Това се нарича „затъмняване“ — каза Хайторн, усмихвайки се. — Не че не умеят да кажат това, което ти чуваш, че сякаш казват, но по тоя начин извличат твоите собствени заключения, които могат да забравят с по-късна дата. Защото, опитвайки се да налучкаш мисълта им, която сякаш искат да изложат, но не могат, ти сам я доразвиваш. Практически ти сам я построяваш — така те наблюдават начина ти на мислене, за да могат да намерят оръжие, с което да му се противопоставят в следващия момент. В случай, че мислите различно. И в същото време, оставяйки те сам да говориш, не се ангажират със заповедта, която дават. Защото те практически само я загатват, а ти я извеждаш. Ако се издъниш — вината е твоя, никой не ти е казал да постъпиш точно така. Като не казват действително това, което ти мислиш, че си чул, вземат в ръцете си два коза, които непременно в удобен час ще използват срещу теб, ако нещо ги озадачиш. Предаде ли съобщението ми?

— О, те нямат нищо против твоята идея. Можеш да вървиш спокойно след тоя пилот със съмнителен разряд, или каквото и да е там, но има една нова връзка, която може да направи тъй, че тоя пилот да изглежда вече ненужен.

— За какво става въпрос?

— Някакъв важен тип, който вероятно е твърде издигнат във Вашингтон, имал информация за теб, и тъй както е сигурно, че алигаторите ядат месо, щял да предприеме нещо в сегашната ситуация.

— Да видим.

— Върху тази връзка се добавя още една, Тай. Той мина край твоя стар приятел Стивънс и слезе директно тук долу, сякаш му е даден път от министъра на отбраната. Стивънс е във на студа и работи по това.

— Какво?

— Щял да говори само с теб.

— Защо? Кой е той!

Пул се надвеси над него в наскоро купения си много скъп тъмносин блейзър и извади официален на вид плик с дебела червена осигуровъчна лента, свързана с центъра на писмото.

— Ако прецениш, можеш да ни кажеш нещо — каза лейтенантът. — Това е за теб. Трябва да ти кажа още, че шефът на разузнаването в базата — той е някакъв котарак с широки очи, ме отведе в офиса и ми каза, че му е наредено да си държи устата затворена. Беше уплашен до смърт. Каза, че очаква единствено и само теб. Когато го уверих, че не си налице, обясни, че не би могъл да го даде на мен, тъй че му казах: Това е добре, но той никога няма да го получи. А той отвърна, че ще ме изпрати обратно там, където вече бяхме под охрана, и тази охрана щяла да ме наблюдава как връчвам плика лично на теб, вероятно чрез камера с широк обхват.

— По дяволите, тия игри от детската градина — каза Хайторн.

— Той хвърля погледи към нас през саксията с цветя отляво — каза Кати. Тай и Джаксън се обърнаха; главата зад редичката орхидеи се приведе; бялата риза с пагони се стрелна бързо вдясно към изхода.

— Топката е на твой терен, командире.

— Да видим дали наистина е — каза Тайръл, разкъса лентата, и отвори плика.

Той внимателно проучи съобщението от листчето и прочитайки го, затвори очи.

— Какво ни остава? — каза той, а гласът му беше съвсем отпаднал. Изпусна листа на масата. Очите му гледаха в нищото.

— Може ли? — попита Катерин, бавно издърпвайки съобщението, но без да поглежда в него, докато се увери, че Хайторн няма да се противопостави.

— Направено е нещо ужасно и трябва да бъде коригирано. Отнася се до Амстердам, разбира се.

„Това, което ти не знаеш е, че имаше връзка между жена ти и долината Бекаа. Тя беше пожертвана за една безплодна стратегия, която отново може да бъде приведена в действие. Това, което искам да ти кажа, е строго поверително и трябва да остане само между нас двамата, тъй като може да се окаже, че знаеш повече, отколкото си мислиш. Въпреки възможните кризи, само ти би могъл да предприемеш нещо след горната информация. Дава ти се пълно право да вземаш сам решения.

По план ще получиш това съобщение, когато ще съм вече далече, но ще се върна утре следобед около три часа. Моля те, намери ме чрез

телефонния номер отдолу и ще уговорим подробностите по прехвърлянето ти в моя дом в провинцията.

Искрено твой!“

В левия долен ъгъл имаше телефонен номер. Освен него нямаше никаква идентификация по написаната на ръка бележка.

Както обикновено под поздрава имаше постскриптур.

„P. S. Отвращавам се от себе си, когато ставам мелодраматичен, но моля те, унищожи тази бележка, след като запомниш телефонния номер.“

— Какво знае той? — попита Хайторн, намирайки гласа си за отпаднал и стреснат. Зададе въпроса по-скоро на себе си, отколкото на двамата си приятели.

— Кой е той? Дори и да знае базовия шифър, не казва, което значи, че не го знае.

— Откъде можеш да бъдеш сигурен? — попита Кати.

— Казах му, че моят шеф вече е дал официални съобщения, които не са приведени по канала във Вашингтон. Чак тогава той изтърси за министъра на отбраната и цялата тайна, която замина заедно с него.

— Ти имаш в главата не мозък, а куршуми, Джаксън — каза искрено Тайръл.

— Аз съм просто достатъчно умен, за да се досетя какво става, когато командите започнат да се предават по някакви цивилни посредници. Но ти недей да се притесняваш толкова. Мога да ти дам няколко книжки с поезия, и да се върнем отново към нашата работа.

— Този път може да има наистина сериозна причина, лейтенанте. Жена ми беше убита в Амстердам.

— Знам това, но защо си е държал устата затворена цели пет години, ако е имал да ти каже нещо? Защо точно сега?

— Той изяснява това, пък и ти сам го каза. Той вярва, че това има връзка със сегашната ситуация. Буква по буква е написано, че съпругата ми е била по-жертва-на.

— И аз наистина съжалявам за това, но видяхме, че тази измет може да направи отново онова, което вече е направила. С контактите, които имат във Вашингтон, Париж и Лондон... пък и ти ни каза, на мен и на Кати, че всичко това е само върхът на айсберга, нали?

— Да, точно така.

— Тъй че тоя свят, който си мислим, че познаваме, може да се окаже просто една международна мафия. Не искаше ли да кажеш такова нещо?

— Май се опитах.

— Тогава кой си ти, за да стоиш пред тая голяма мафия, чиято и да е тя, и да възпрепятстваш достигането им до президента на Съединените щати и всички национални агенции за сигурност, които хората са създали за негово утешение?

— Не знам.

— Така че мисли! Той дори ти дава право на избор — дали да започнеш да действаш по информацията, която, забележи, той предполага, че вече имаш. Обмисляйки всичко, включително и съобщението, тая особена причина започва да ми изглежда все по-измислена. Един бивш лейтенант — командир във военните сили, който не е точно запознат с богатото имение, в което ще става „срещата“, ще се изправи срещу най-силния тузар в света на негов терен? Мисли, Тай.

— Не мога — измърмори Хайторн. Ръцете му започнаха да треперят, очите му се замъглиха. — Просто не мога. Тя беше моя жена.

— Зарежи това, командире. Никакви сълзи!

— Стига вече. Спри, Джаксън!

— Ще спра, Кати. Цялата тая работа смърди.

— Трябва да знам — гласът му се пресече. После, тъй внезапно, както бяха дошли, болезнените спомени прекъснаха. Хайторн се опомни.

— Всичко ще стане ясно утре, нали? — каза той, седейки изправен като лейтенант Пул. — Дотогава тръгвам по следите на пилота. Той е в стария Сан Хуан.

— Много ли е трудно, Тай? — Нелсън захлупи с длан изопнатата ръка на Тайръл. — Ти си мъжко момче.

— Заблуждаваш се — каза Хайторн. Уморените му очи срещнаха нейните. — Докато не говоря с мъжа, който е написал това съобщение, ще съм най-големият страхливец в света.

— Тъй че хайде да тръгваме по дирите на съмнителния пилот — обади се Пул с твърд глас.

— Джаксън, моля те...

— Знам какво върша, Кати. Ако се помотаем още малко, луната ще изгрее. Хайде, командире, слизаме в Сан Хуан.

— Ти ще стоиш тук с Кати. Отивам сам.

— Не се приема, сър. — Пул стана от стола, изправен пред Хайторн, и го изгледа отгоре.

— Какво каза? — Тайръл разтърка очи и вдигна поглед към младия офицер. Чертите на лицето му бяха изопнати и сърдити. — Казах, че тръгвам сам. Чу ли ме?

— Естествено, сър — отговори монотонно като робот Пул. — В случая упражнявам прерогативите на младши офицер, когато според най-добрата му преценка неговият старши офицер има нужда от помощ и тази помощ не ощетява по никакъв начин текущите му задължения. Това е написано ясно в Устава на Въздушните сили, член 7, алинея...

— Млъкни!

— Не се карай с него — каза меко Катерин, стисвайки ръката на Хайторн. — Той ще донесе вода от десет кладенци, за да направи това, което си е наумил. В крайна сметка, не прави нищо лошо.

— Печелиш, лейтенанте — Тайръл стана от стола си. — Да вървим. В стария Сан Хуан.

— Сър, нека се отбием първо във вашата стая.

— Ще ви почакам вън.

— Елате с мен.

— Защо?

— Там ще ви обясня защо се проточи толкова конференцията. Тъй като се бях установил във Флорида, познавам Сан Хуан. Реших да поразгледам, за да си припомня разположението му. Забавих се, защото исках да открия един стар магазин, който ще ни свърши работа.

— Какво говориш, за бога?

— Откакто оставихме онези нестандартни пушки, които имахме в Горда, си позволих да купя оръжие — имах предвид, че си си наумил това за пилота. Валтер, девет откоса, три пачки на всеки. С двайсет и половина инча, цев, много дискретно пъхната в джоба на якето.

— Тя знае ли за него? — попита тихо Хайторн, гледайки Кати.

— Не съм чувала да е уволнявала някого в яда си — отговори майорът, — но разбира от добро оръжие.

— Ти как си с мозъчната хирургия?

— Разбирам и от някои други процедури.

— Виж, не мисля, че е много готино да нося автоматичен пистолет и три пачки патрони точно сега, и то навън. Честно казано, аз съм толкова висок и симпатичен, че няма начин да не ме забележат хората по улиците.

— Ти си върхът на скромността, лейтенанте.

— О, и ти не си много лош сам по себе си, въпреки че си прекалено улегнал.

— Сега в апартамента, Кати — каза Тайръл.

— Свързвайте се с мен на всеки половин час.

— Когато можем.

— Ашкелон! — извика гласът от обществения телефон в хотела „Хей Адъмс“ във Вашингтон.

— Тук съм, Йерусалим — каза Баярат. — Какво стана?

— Мосад! Арестуваха лидера ни!

— Как?

— Имаше парти в кибуца Орхун, извън Тел Авив. Няколко човека, по-малко пияни от другите, го откриха. Изнасилвал една еврейка в полето.

— Пълен идиот!

— Сложиха му белезници в затвора на кибуца и зачакаха офицерите от Тел Авив.

— Можем ли да се доберем до него?

— Има един евреин, който можем да подкупим. Сигурни сме в това.

— Тогава го направете. Убийте го. Не можем да му позволим да мине разпит с наркотична инжекция.

— Така да бъде. Ашкелон завинаги!

— Завинаги — каза Баярат, поставяйки телефонната слушалка.

Нилс Ван Ностранд вървеше из библиотеката на огромното си имение във Феърфакс, Вирджиния. Огромната стая беше почти празна, багажът беше опакован в кутии и кашони, всички до една обозначени с корабни етикети от нает склад в Лисабон, Португалия. Трябваше да бъдат изпратени в един замък по бреговете на Женевското езеро.

Останалата част от къщата, интериорите и земите ѝ, оборите, конете, различната жива стока — домашни животни и дивеч, бяха продадени предварително на саудитския шейх, който официално трябваше да вземе имението след 30 дни. Тази сделка беше нещото, което Ван Ностранд търсеше. Тя надмина всичките му очаквания.

Той отиде до бюрото, вдигна обезпечения срещу подслушване телефон и набра номер.

— Скорпион три — каза глас на линията отсреща.

— Тук е първи и ще бъда кратък. Напускам.

— Боже мой, това ме шокира! Ти беше като опорна скала за всички нас.

— Случват се тези неща. Зная кога да напусна играта. Ако случайно се обади жена, представяйки се като Бая, дай ѝ това, от което има нужда. Това е заповед на *padrone*.

— Ясно. Ще се чуем ли още веднъж?

— Откровено казано, съмнявам се. Имам да довърша един последен ангажимент и след това се оттеглям завинаги. Скорпион номер две има огромен опит, но не може да се похвали с произхода, обкръжението и властта, които имаш ти, и не е тъй изискан. Краката му не стигат дъното. Може да затъне.

— Искаш да ми напомниш, че имам адвокатска фирма във Вашингтон.

— Владееш се, както винаги. Утре сутринта ще бъдеш Скорпион номер едно.

— Това е чест, която ще нося до гроб.

— Надявам се да е по-дълго.

Баярат се измъкна от таксито, давайки знак на Николо да побърза. Докато той излизаше, тя се разплати с шофьора през прозореца.

— Благодаря, лейди. Много мило от ваша страна. Това не е ли младият човек, за когото четохме по вестниците, от Италия?

— Той е, сеньор.

— Почакайте, ще кажа на жена си. Тя е италианка. Тя донесе в къщи един вестник от Шопърс Уърлд със снимки на актрисата Анжел Капел и негово височество.

— Те са само добри приятели.

— Аз не съдя никого, лейди. А тя е страхотно момиче, всички я обичат. Онези сензационни вестници са боклук!

— Тя е прекрасна. Благодаря ви, сеньор.

— Хей, удоволствието е мое.

— Ела, Данте. — Баярат хвана рамото на Николо, бутайки го напред към модерното кафе Джордж Таун. Обядващата тълпа беше доста разнообразна. Имаше матрони, облечени в коприна, по-млади жени, в последния вик на модата, заедно с обичайния парад на богатите и новозабогателите — явните новоизлюпени, в чиито лица се отразяваха мечтите им да са най-красивите и ярките. Там закусваха и няколко души от Конгреса, които нетърпеливо поглеждаха ръчните си часовници.

— Запомни, Нико — каза Бая, като направи няколко угоднически жеста сред още по-сервилните посрещачи. — Ето го сенатора, с когото се срещнахме в Палм Бийч, адвокатата от щата Мичиган. Името му е Несбит.

Прочувствените въведения приключиха и бе поръчано айс-кафе за трима. Сенаторът от Мичиган заговори:

— Никога преди не съм идвал тук. Един от моите помощници откри това място. Както изглежда, е много популярно.

— Идването ми тук е просто една прищявка, сеньоре. Нашите домакини преди една вечер в Палм Бийч го споменаха и ме заинтригуваха.

Сенаторът се огледа. Погледът му се оживи.

— Получихте ли материала, който ви изпратих снощи в хотела?

— О, да, разбира се, и дори го прегледахме с Данте за няколко часа. — Vero, Dante? Le carte di ieri sera, ti ricordi?^[2]

— Certo, Zia, altro che.^[3]

— Той и баща му, баронът, са най-искрено заинтересувани, но повдигнаха и няколко въпроса.

— Това е естествено. Проучването е сравнително детайлен преглед на индустриалните перспективи, със задълбочен анализ на всяка възможност. Ако има интерес към него, моят персонал може да осигури и допълнителни данни.

— Това, разбира се, може да бъде поискано по-късно, вече за по-сериозни преговори. Сега вероятно можем да поговорим за, както го нарекохте, общия поглед на нещата.

— Както обичате. Кой области по-специално?

— Профсъюзите, сеньор. Както казвате вие, инициаторите, ние бихме могли да инвестираме стотици милиони долари. Приемлив риск е и баронът никога не е отказвал, но ще е необходим поне някакъв контрол, който да затвърди почтеността, нали така?

— Ще ви попитам отново, контесо, кои райони по-точно ви интересуват? Контрол е прекалено груб термин в нашата икономика.

— Мисля, че безработица е още по-груб термин. Но може би „контрол“ носи неприятния нюанс на забраната. Би могло да се нарече така: „Документи на взаимно разбирателство“.

— Какви например?

— Вярно е, че при първия знак на финансово благоденствие това може да се окаже беда. В такава ситуация различни синдикални организации биха въвели извънредни ограничения.

— Това лесно може да се избегне — прекъсна я Несбит. — И двата персонала, тук и в Ленсинг, извършиха и малко мисионерска работа в този район. Аз самият проведох голям брой разговори. Профсъюзите са станали значително по-изтънчени, поне що се касае за икономика. Много техни членове са били безработни около 2–3 години. Те не трябва да трошат златното яйце на поелата риск гъска. Питайте японците, които притежават заводи в Пенсилвания, как е в Каролина, и бог знае къде още.

— Вие нямате представа колко ни облекчавате, сеньор.

— Вие ще усетите това облекчение и ако прочетете прогнозите за продуктивността и възвръщането на вложеното. Какво още?

— Не е ли винаги все същото, във всяка страна, в която индустриалците преговарят с правителствата? — А данъците? — попита тя законодателя и челото му се смръщи. В изражението на лицето му се появи неодобрение.

— Те са справедливо събирани, контесо.

— Не, не, не, сеньор! Разбрахте ме погрешно. Както казват вашите американци, смъртта и данъците са неизбежни... Но аз се придържам към това, което е по-характерно за италианския бизнес. В Америка изглежда естествена твърде необичайната за европейца намеса на правителството в бизнесобществото. Най-характерното за италианския бизнес е, че сигурността и неприкосновеността са първото и най-почитано условие за контакти. Слушали сме ужасни

истории за отлагания, причиняващи милиони загуби поради една или друга бюрократична процедура — локален, щатен и федерален са изразите, които сама съм чувала тъй често, както ги е чувал и баронът.

— Сигурността — и толкова неприкосновеност, колкото пазарът изисква — преди всичко — каза сенаторът, усмихвайки се. — Възможностите на моя щат, както е написано и в Конституцията, напълно ще ви уверят, че не може да има никакви нежелателни намеси. Ние не можем да си позволим да бъде иначе. В услуга на моите избиратели ще отбележа това в доклада си.

— Отлично. Това е прекрасно... Има още едно, последно нещо, сеньор сенаторе, и това е лична молба, която вие можете да откажете съвсем спокойно, без да накърните позициите си.

— Каква е тя, контесо?

— Като всички известни светски мъже моят брат, баронът, таи в себе си известна справедлива гордост. Не само поради постиженията си, но и благодарение на семейството си, особено на своя син, който е пожертвал нормалното безгрижно юношество, за да предостави възможностите и дарбите си в помощ на своя баща.

— Той е много приятен млад човек. Като всички други аз четох във вестниците материалите за неговото приятелство с тази прекрасна телевизионна актриса Анжел Капел.

— О, Angelina — каза Николо меко, акцентирайки на всяка сричка от името. — Una bellissima ragazza!^[4]

— Basta, mio Dante.^[5]

— Аз бях особено развълнуван от снимките с нейното семейство в магазина за деликатеси в Бруклин. Най-високоплатеният мениджър не би могъл да мечтае за такова представяне.

— Всичко беше наистина случайно, но да се върна към молбата, която бих искала да отправя към вас.

— Разбира се. Гордостта на барона, семейството му, особено чудесния му син. Какво мога да направя?

— Би ли могло да се уреди кратка лична среща между barone-cadetto и президента — само минутка или две, за да мога да изпратя на родителите му снимка от срещата? Това ще донесе толкова щастие на барона. И аз, естествено, бих разказала на моя брат, как сте му приготвили този подарък.

— Мисля, че би могло да се уреди. Въпреки че, съвсем откровено споделям с вас, имаше значителен проблем с чуждите инвестиции.

— О, разбирам това, сеньор. Аз също го прочетох във вестниците! Ето защо казах, кратка и лична. Само Данте Паоло и аз, и само за барона на Равело, без публикации във вестниците и без каквото и да било разгласяване... Естествено, ако това е прекалено трудно, аз оттеглям молбата си и се извинявам, че ви занимавах с нея.

— Контесо — каза Несбит тихо, замислено. — Това ще ми отнеме малко време, но мисля, че мога да го уредя. По-младият сенатор на нашия щат ще ни помогне.

— Не разбирам.

— Той е близък приятел на президента и поощри моята среща с вас. Той също разбира прекалено добре какво биха означавали за щата ни инвестициите на барона и какво бих могъл да направя, ако макар и слабо се противопостави. Да, контесо, мога да уредя това.

— Вие говорите като истински италианец.

— Макиавели има своите постижения.

Хайторн и Пул вървяха внимателно по калдъръмената улица в квартала с най-лоша слава в Сан Хуан. Тук бе спокойно, нямаше заведения за туристи, а само такива, които обслужваха всеотдайно през годината моряците, войниците и местните любители на плътските удоволствия. Само някои от уличните лампи работеха — от пет светеше една, тъй че върху порутените и стари сгради падаха повече мрачни сенки, отколкото светлина. Двамата мъже приближиха къщата на пилота, който беше возил убитите Кук и Ардисон от Горда в Пуерто Рико, внезапно изненадани от силните необуздани гласове, които долитаха в нощта от старата триетажна каменна постройка.

— Тези се готвят да съборят къщата, командире. Какво, по дяволите, става там горе?

— Какво друго, ако не купон, и на нас не ни остава нищо друго, освен да разбием вратата, щом не сме поканени.

— Имаш ли нещо против да свърша тая работа?

— Какво да свършиш?

— Да разбия вратата. Здравият ми крак е много силен в ситуации като тази.

— Нека първо почукаме и да видим какво ще стане.

Тайръл почука. В центъра на вратата имаше правоъгълна издължена шпионка и в нея изплуваха чифт широки гримирани очи, които се взираха в тъмното.

— Казаха ни да дойдем тук — каза Хайторн с приятен глас.

— К'во ти е името?

— Смит и Джонс, ето какво трябваше да кажем.

— Разкарайте се бързо, тъпи чужденци.

— Вярвам, че препатилият ти крак е о'кей, Пул.

— С оръжието готов ли си, Тай?

— Карай, лейтенанте.

— Насам, командире! Оттук. — Пул надъни вратата с левия си крак и тя се пръсна на парчета във всички посоки. Пистолетите и на двамата бяха заредени.

— Никой да не мърда нито инч или ще натисна спусъка! — изкрещя лейтенантът. — По дяволите!

Заплахата не беше нужна. Един от пируващите в паниката си беше паднал върху телефона и правеше невъзможно използването му. Последвалото мълчание беше нарушено от няколко мъже, които си вдигнаха панталоните, пръснати по земята и стълбището. Холът бе изпълнен с мъждукаща слаба светлина, с наслоен дим, повечето от младите и не тъй младите дами стояха с голи гърди, а задниците им бяха увити с ластични ленти, които трябваше да напомнят най-фини бикини. Този професионален елит гледаше необикновено представление — светлокос мъж в преклонна възраст вече се унасяше в селенията на хаоса, забравил света и себе си. Той продължаваше да блъска бедрата си, разгорещен в сношението, върху кушетка с възглавници, разположена в ъгъла, а тъмнокосата му партньорка крещеше неистово, мъчейки се да го накара да се откаже от своите усилия.

— Какво... Какво? Затвори си устата и стой под мен!

— Може би ти ще трябва да спреш двигателя и да ме чуеш, Саймън — каза Хайторн, приближавайки се до кушетката, покрита с крещящо ярко кадифе, в най-тъмния ъгъл на стаята.

— Ей, ти, свиньо! — изрева мъжът, като се претърколи шокиран, но студеният му очи не трепнаха при вида на пистолетите.

— Всички момичета! — изкрещя Пул, обръщайки се не само към жените в стаята, а и към тези долу. — Мисля, че трябва да изчезнете оттук. Имаме да говорим наши си неща, които не ви засягат и хайде, вие също, мадам, ако обичате, отстранете се от тоя кучи син.

— Gracias, señor! Muchas gracias!^[6]

— Кажи на приятелките си да си намерят някаква друга работа! — изкрещя младият офицер от въздушните сили, а проститутките се изнесоха бързо на улицата.

— Те могат да умрат от простуда, така леко облечени...

Стаята беше вече съвсем празна. Беше останал само полупияният пилот, който придърпа част от кадифената ярка завивка върху голия си кръст.

— По дяволите, кой си ти? — попита той. — Какво искаш от мен?

— За начало искам да зная откъде идваш — каза Тайръл. — Ти нещо не си наред, Саймън.

— Това не те засяга, бейби.

— Този пистолет, опрян в главата ти, казва, че не си прав, бейби.

— Мислиш, че ще ме уплашиш? Натисни го, бейби, направи ми тая услуга.

— Определено си ненормален... — Ти, свиньо... Ти си военен, нали?

— Някога, преди сто години.

— Аз също бях. Кой ти духна свещта?

— Защо питаш?

— Защото съм по следите на много зли хора. Казвай или ще те застрелям, бейби.

— О'кей, на кой му пука? Бях пилот във Виетнам, летях за Ройъл Лао Еър.

— Разузнаването, помощните групи — каза Хайторн.

— Нацели, приятелю. Панминджон. Когато преговорите започнаха и Сенатът взе да прави разследване, шпионите трябваше да друснат цялата мръсна каша в нечий skut. Те продадоха всичките шест самолета на мен за сто хиляди. После аз ги продадох, аз, малолетният помощник-пилот, който се хвана на работа чрез подписа на старата си майка, защото старият ми баща си беше отишъл от този свят. За бога, бях само на 17! Продадох всичко освен един хидроплан, с който

посрещнах провала. Но гадовете все още бяха там и всички щяха да свидетелстват против мен, ако не бях приел играта им.

— Останал ти е един самолет на стойност два милиона. Продад си другите, за да можеш да осъществиш този малък бизнес в добавка на услугите, които си оказвал на мафията?

— За бога, продадох самолетите, колкото да купя това място преди години — отговори Алфред Саймън с насмешка.

— Какво се случи с последния самолет?

— Тук е. Използвах го в полети по маршрути, които си осигурявах от мафията. Тук е, но вече не го използвам. Пазя го скрит. Не искам да летя често с него, докато не бъда готов да купя собствена ферма и да издухам тия кучи синове, по дяволите, които ме водиха с нашийник трийсет и четири години! Тези копелета искат да изплатя цената на хидроплана — десет милиона долара, на правителството на Щатите, или да прекарам четирийсет години в затвора!... Мили боже, че на мен без друго не ми остава да живея и една четвърт от това време.

— Но въжето около врата ти беше порядъчно стегнато, за да вземеш тези двама мъже при Себастиънс Пойнт в Горда.

— Да, но аз не бях този, който ги избута от самолета при финалното приземяване! Нямам нищо общо с това!

— А кой имаше? — изрева Пул, отдръпвайки пистолета на Хайторн и притискайки своя в челото му. — Ти си от копелетата, които убиха Чарли и ще умреш, ако не ми кажеш.

— Хайде, стреляй — извика пилотът. Тялото му се гърчеше под тъмночервената покривка. — Призракът се представи и каза, че повече няма да бъда викан на работа, ако спомена името му!

— Какво беше то?

— Хайторн. Казваше се Тайръл Хайторн, или нещо от тоя род.

---

[1] Известна марка вино. — Бел. ред. ↑

[2] Нали, Данте. Документите от вчера, помниш ли? — Бел. ред.

↑

[3] Разбира се, лелю, разбира се. — Бел. ред. ↑

[4] Едно прекрасно момиче! — Бел. ред. ↑

[5] Стига, Данте! — Бел. ред. ↑

[6] Благодаря, господине! Много благодаря! — Бел. ред. ↑

15.

Поддържаната морава на имението блестеше от утринната роса, когато Нилс Ван Ностранд седна зад бюрото и погледна през прозорците на своя кабинет, потънал в мисли. Времето беше малко и му трябваше целият ден, за да се приготви, защото неговото изчезване трябваше да е пълно, новата му самоличност — перфектна, всички линии от миналото му — изтрити, а „смъртта“ му неоспорима. И все пак новият живот трябваше да бъде цивилизован. Той можеше да приеме анонимността, дори да я приветства, но не можеше да живее без красота и комфорт и нямаше да го направи.

Преди толкова много години, твърде много, за да се изброят, той и неговият партньор, елегантният и порочният — Марс и Нептун! — бяха закупили едно оградено, усамотено имение към Женева, за да прекарат там старостта си. То беше записано на името на един аржентински полковник, бисексуален ерген, който беше доволен, че може да обслужи на всемогъщия падроне и неговия довереник. Тогава една дребна агенция за даване на жилища под наем в Лозана си осигури такъв годишен доход, който би могъл да поддържа съществуването на фирмата без допълнителни клиенти. Съществуваха все пак някои ограничения, които ако бъдеха нарушени, щяха да доведат до разтрогване на договора. Първо: никога да не се прави опит да се научи кой е собственикът на имението. Второ: никакво даване под наем не може да се осъществи за по-малко от две години или за повече от пет. Всички плащания трябваше да се правят по една банкова сметка в Берн, като се начислят допълнителни двайсет процента над комисионната на фирмата, за услугата и дискретността.

Ван Ностранд щеше да използва първите месеци великолепно, те щяха да му послужат за забрава. Одисеята щеше да започне със смъртта на убиеца на падроне, бившия капитан трети ранг Тайръл Хайторн. Тази вечер.

Денят беше една прелюдия на неговото пътешествие. Хората, на които беше помагал през годините във Вашингтон, сега трябваше да

отстъпят на неговите любезни, макар и странни молби. Беше жизнено важно никой от тях да не знае, че другите също му оказват съдействие. Въпреки това, понеже столицата беше място за дезинформация, слухове, заблуди и самоопазване, беше необходимо да съществува една обща нишка в неговите искания. Някаква легенда, която да ги трогне всичките и да ги подбуди към действие. Ако я измислеше добре, те щяха да направят всичко за него. Ван Ностранд дори можеше да си представи думите им.

За тебе ли? Господи, след всичко, което направи за страната, на собствена сметка, това е най-малкото, което бихме могли да направим!

Разбира се всеки щеше да се съгласи, защото самосъхранението беше основният принцип за оцеляване във Вашингтон. Въпросите щяха да угаснат бързо след съобщенията за неговата смърт.

Общата нишка? Неясна, непълна, но сърцераздирателна история, особено за един самоотвержен патриот, който явно има всичко — огромно богатство, влияние, уважение и освен това необикновена скромност. История с дете, може би едно дете щеше да отвори всички врати. Какво дете? Момиче очевидно. Хората навсякъде бяха обикнали онази малка актриса, Анжел, или както там се казваше. Обстоятелствата? Отново сантиментални. Негова дъщеря, откъсната от баща си преди години, следствие на трагични обстоятелства. Събитието? Женитба? Смърт... Смърт това беше трогващият акорд. Ван Ностранд беше готов. Думите щяха да дойдат сами, винаги ставаше така. Марс обичаше да казва на своя Нептун: Мислите ти са като серпентина. Ти мислиш отвъд мислите на другите. Това ми харесва, имам нужда от него.

Аристократът вдигна телефона и набра директния частен неподслушван номер на държавния секретар.

— Да? — каза гласът във Вашингтон.

— Брус, Нилс е. Неприятно ми е да те безпокоя, особено по този телефон, но не съм сигурен къде трябва да се обърна.

— Можеш да звъниш по всяко време, приятелю мой. Ти определено си заслужил това малко удобство в замяна на големите ти заслуги. Какво има?

— Имаш ли на разположение минута-две?

— Да ти кажа истината, току-що изкютах една неприятна среща с филипинския посланик и съм си събул обувките. Какво мога да

направя за теб?

— Съвсем лично е, Брус, и, разбира се, поверително.

— Тази линия е подсигурана, знаеш това — прекъсна го държавният секретар.

— Да, знам. Затова я и използвах.

— Давай нататък, приятелю.

— Боже господи, имам нужда от приятел точно сега.

— Аз съм на разположение.

— Никога не съм го споменавал, дори и в частни разговори, но преди години, в Европа, бракът ми се разпадаше. И двамата бяхме виновни. Тя беше една невъздържана германка, а аз един безотговорен съпруг, който ненавиждаше разправиите. Тя си намери по-интересни занимания, а аз се влюбих в една омъжена жена, както и тя в мен. Обстоятелствата ѝ забраняваха да се разведе — съпругът ѝ беше политик, подкрепян от католическата църква, и не би го позволил — но ние вече бяхме създали дете — момиченце. То естествено беше обявено за негово, но той знаеше истината и забрани на жена си изобщо да ме вижда. А аз не трябваше да виждам детето в бъдеще.

— Колко ужасно! Не можеше ли тя да се разбунтува, да разкрие истината?

— Той ѝ каза, че ако го направи, ще убие нея и детето, преди да се провали като политик. При нещастен случай, разбира се.

— Кучият му син!

— О, да, такъв беше и все още е такъв.

— Е? Искаш ли да уредя самолет, който да доведе — секретарят направи пауза — майката и дъщерята и да ги достави тук под дипломатически имунитет? Само кажи, Нилс. Ще го съгласувам с ЦРУ и считай, че е направено.

— Опасявам се, че е твърде късно, Брус. Дъщеря ми е на двадесет и четири години и умира.

— О, господи...!

— Това, което искам и за което те моля, е да ми осигуриш дипломатически полет до Брюксел без имиграционни процедури, без компютъризирано оформяне на паспорта — този човек има очи и уши навсякъде, аз съм му враг. Трябва да стигна до Европа, без никой да знае, че съм там. Трябва да видя нашето дете, преди да си е отишло от

нас, а след като това се случи, да изживея с моята любима последните си години, заради времето, което загубихме.

— О, господи! Нилс, какво правиш? Какво си преживял?

— Можеш ли да направиш това за мен, Брус?

— Разбира се. Летиш далеч от Вашингтон — по-малка вероятност да бъдеш разпознат. Военен ескорт тук и в Брюксел, ще бъдеш първи в самолета и ще слезеш последен, ще те настанят на място, заградено с параван. Кога искаш да заминеш?

— Тази вечер, ако можеш да го уредиш. Естествено, настоявам да си платя всичко.

— След всичко, което си направил за нас? Не се грижи за плащането. Ще ти звънна след час.

Колко лесно идваха думите, мислеше си Ван Ностранд, когато затвори телефона. Есенцията на чистото зло, казваше Марс винаги, е да облечеш Сатаната в белите роби на добротата и милостта. Разбира се, той беше се научил и го правеше добре.

Следващото позвъняване беше до директора на ЦРУ, чиято организация често използваше една от вилите за гости на Ван Ностранд като сигурно място за разпит на агенти и шпиони, подложени на упойващи вещества.

— ... Исусе, Нилс, това е ужасно нещо! Кажете ми името на копелето. Имам хора в резерв из цяла Европа, които ще го премахнат. И не го казвам просто така — знаеш, че не обичам крайностите, — но този боклук не заслужава да живее нито ден повече! Боже мой, собствената ти дъщеря!

— Не, добри ми приятелю, аз не вярвам в насилието.

— Нито пък аз, но най-гадното насилие на земята вие сте го преживели. Толкова години под заплаха да бъдат убити? Едно дете и неговата майка?

— Има друг начин и искам просто да ме изслушаш.

— Какъв е той?

— Ще мога да ги отведа в безопасност. Това ще струва много пари, но аз, разбира се, ги имам. Въпреки това, ако използвам нормалните банкови процедури, те ще бъдат отбелязани от Европейската банкова общност и той ще научи, че съм там.

— Наистина ли заминаваш?

— Колко ли години ми остават да прекарам с моята изгубена, най-скъпа любов?

— Не съм сигурен, че те разбирам.

— Той ще научи и ще я убие. Заклел се е да го направи.

— Това копеле. Кажи името му!

— Религиозните ми разбирания не ми позволяват да го сторя.

— А какво тогава? Какво друго ти е останало?

— Пълната секретност. Всичките ми пари са тук и, естествено, възнамерявам да платя и последния долар, който дължа на страната си за данъци, но искам останалите да бъдат прехвърлени поверително, законно, в Швейцария, в която банка ти избереш. Честно, продадох имението си за двацет милиона долара. Всички документи са подписани, но нищо няма да бъде обявено по-рано от един месец след моето заминаване.

— Молиш за толкова малко? Трябваше да искаш поне два пъти повече. Аз съм и бизнесмен, помниш ли?

— Проблемът е, че нямам време да преговарям. Моето дете умира и любимата ми тъне в отчаяние и ужас. Можеш ли да ми помогнеш?

— Изпрати ми пълномощно за нашите архиви и ми се обади, когато стигнеш в Европа. Ще направя всичко за теб.

— И не забравяй данъците.

— След всичко, което си направил за нас? Ще го обсъдим по-късно. Иди и намери щастието, ако можеш, Нилс. Господ знае, че го заслужаваш.

Колко лесно идваха думите. Ван Ностранд прелисти още веднъж личния си телефонен бележник, който винаги стоеше заключен в стоманено чекмедже в бюрото, когато не го използваше. Щеше да го отнесе със себе си. Той намери името и частния номер на следващата си цел, шефа на специалните части и тайните операции в армията на САЩ. Той беше човекът, който се гордееше толкова с това да обърква началниците си, колкото и с постигането на целите си. Осъществяваше го с такава последователност, че дори конкурентното Централно разузнавателно управление се отнасяше към него с непредубедено уважение. Неговите хора бяха инфилтрирани не само в КГБ, МИ-6 и Дъозием, но и в свещения, непроницаем Мосад. Беше го сторил с подбранноезичен персонал, снабден с изключително добре

изработени фалшиви документи, които заблуждаваха електронните скенери... и с помощта на много пътувалия, изключително информирания Ван Ностранд. Бяха приятели и генерал-лейтенантът се беше наслаждавал на много приятни уикенди в имението Феърфакс, в компанията на много надарени и услужливи млади жени, докато съпругата му си мислеше, че е в Банкок или Куала Лумпур.

— Никога не съм чувал нещо толкова гнило, Нилс! Боже всемогъщи, дъщеря ти умира, а жена ти е под смъртна опасност от толкова години! Това се казва история, приятелче! Можем да го премахнем.

— Не това е начинът, генерале, повярвай ми. След като любимото ни дете си отиде, остава само и ние да изчезнем. Да бъде убит би го направил мъченик в очите на последователите му, които са истински фанатици. Те веднага ще заподозрат жена му, защото се носи слух, че тя едновременно го ненавижда и се страхува от него. Моментално ще ѝ се случи „инцидентът“, планиран за нея през всичките тези години.

— Минавало ли ти е през ума, че ако той се сети, че тя е избягала с теб, а той ще го помисли, ще ви преследва и двамата?

— Искрено се съмнявам в това, приятелю. Нашето дете ще умре, опасността от провал за него ще бъде премахната. Една жена може тихо да изостави могъщ политик и това не би било нищо особено. Но когато такъв човек живее двайсет години с дете, което е смятал за свое, а то не е, това би било събитие. По-спокойно ще преживее простичкото изчезване на жена си.

— Добре, щом не искаш да го премахна, какво мога да направя?

— Имам нужда от паспорт за днес, късния следобед. Фалшив паспорт, но не от американски произход.

— Тъй ли? — каза генерал-лейтенантът с приятно затоплен от темата глас. — И за какво?

— Отчасти заради това, което предположи. Той би могъл да ни засече чрез международния компютъризиран трафик, макар че не мисля, че ще го направи. Но главното, защото искам да купя имот. Тъй като не съм неизвестен, не ми е все едно дали името ми ще се появи в пресата. Би било прекалено предизвикателство.

— Явно. Какво имаш предвид?

— Ами прекарал съм няколко години в Аржентина, в международните пазари, и говоря перфектно испански. Така че реших да бъде Аржентина.

— Не е проблем. Имаме дубликати на паспортните машини на двайсет и осем други страни. А аз разполагам с най-добрите графици в света. Измислил ли си име, рождена дата?

— Да. Познавах един мъж, който изчезна като много други в ония времена. Полковник Алехандро Шрайбер-Кортес.

— Кажете го по букви, Нилс.

Ван Ностранд му го каза, добавяйки дата и месторождение по памет — каква ти памет.

— Какво още ти трябва?

— Цвят на очите и косата, и снимка за паспорт, направена през последните пет години.

— Ще ти ги изпратя на ръка до обед... Разбираш ме, генерале, бих могъл да отида до Брус в Държавния департамент, но това наистина не е в сферата на неговото влияние...

— Този задник не би се справил с такова нещо. Все едно да свали най-красивата проститутка в града. А онзи цивилен от ЦРУ ще се провали със снимката!... Искаш ли да дойдеш тук и моите момчета да ти направят нова снимка? Цвят на косата, лещи за очите?

— Прости ми, приятелю, но неведнъж сме разговаряли за тези неща и ти дори ми даде имената на някои от твоите специалисти, помниш ли?

— Да, спомням си? — генералът се засмя. — На твоето място? Тези посещения са изтрети от моята памет.

— Един ще дойде след час. Нарича се Кроу.

— Птицата? Той е магьосник, когато работи с фотоапарата. Кажете му после да си донесе нещата направо при мен и аз ще се погрижа за останалото. Това е най-малкото, което мога да направя, приятелю.

Последното обаждане беше до секретаря на отбраната, един високоинтелигентен, цивилизован мъж, който си беше сбъркал професията. Факт, който беше започнал да осъзнава пет месеца след назначението си. Навремето той беше блестящ ръководител в частния сектор, издигайки се до шеф на трета най-важна корпорация на Америка. Но никак не беше подходящ за съперничащите си, алчни генерали и адмирали на Пентагона. В техния свят, в който неща като

печалба и загуба бяха не само безсмислени, но и несъществуващи, той нямаше корени. В установените Дарвинови правила на издигане в бизнеса той беше майстор на спокойния разум, оставяйки томахаите на надарените си подчинени. Но в бруталната конкуренция между военните служби беше на загуба, защото тя нямаше нищо общо с печалбите. Пентагонът беше аплодирал неговото назначение.

— Те искат всичко — беше казал секретарят на своя приятел Ван Ностранд, един неплатен обществен служител с потекло, пари, семейство и ум. — Когато повдигна въпроса за бюджетните ограничения, те ме засипват с хиляди сценарии, половината от които не мога да разбера, заплашвайки с войни и свършек на света, ако не им осигуря това, което искат.

— Трябва да си по-строг с тях, господин секретар. Разбира се, ти си имал работа с ограничени бюджети и в миналото...

— Разбира се, че съм имал — беше казал секретарят, гост на Ван Ностранд за по бренди през онази вечер. — Но главното в тези съкращения беше винаги възможността един или друг от моите ръководители да изгуби положението си, ако моите изисквания не бъдеха осъществени... Не можеш да уволняваш тези кучи синове! Освен това конфликтите не са в моя стил.

— Тогава накарай твоите цивилни помощници да го направят!

— Това ще бъде лудост! Хора като мен идват и си отиват, но бюрокрацията, тези правителствени Г-7-ици или Г-8-ици, или както там им викат, са тук, за да останат. А как ще си позволят те полети с военни самолети до Карибските курорти благодарение на армейски инженери? Не си прави труда да ми отговаряш. Знам си го.

— Една безизходица, значи?

— Една невъзможна ситуация, поне за човек като мен — и дори като теб, подозирам. Ще остана още три-четири месеца и ще измисля някоя лична причина да си подам оставката.

— Здравето? Един от най-известните халфове в йелската футболна история, един водещ говорител на президентската програма? Никой няма да ти повярва, ти тичаш непрестанно във всичките тези спонсорирани от правителството реклами.

— Шейсет и шест годишният атлет — секретарят се засмя. — Жена ми ненавижда Вашингтон. Тя желае да бъде обект на моята дълбока загриженост и няма да се поколебая да подкупя доктора й.

За щастие на Ван Ностранд, секретарят по отбраната все още не беше подал оставката си. Вследствие на което, съвсем естествено, той беше в течение на кръга на „Момиченцето-кръв“, и когато Ван Ностранд му се обади, заявявайки, че би могло да има връзка между настоящата конспирация за убийството на президента и един бивш офицер от военното разузнаване, наречен Хайторн, секретарят не се поколеба при молбата му. Това, което искаше Ван Ностранд беше едновременно просто и тревожно. Трябваше да се заобиколи нормалната процедура, а именно да се прескочи капитан Хенри Стивънс, който евентуално би попречил. Този Хайторн трябва да бъде намерен и да му бъде изпратено предупредително писмо... Светът на терористката Баярат беше съставен от агенти от най-различни страни, един свят, който човек като Ван Ностранд познаваше. И ако чрез своите посредници и информатори беше чул или научил нещо, трябваше да му помогне с всички възможни средства!

— Ало, Хауард?

— Господи, Нилс, бях изкушен да ти се обадя, но ти изрично ми каза, че не трябва. Едва ли щях да издържа много дълго.

— Най-дълбоките ми извинения, приятелю, но изпаднах в две критични ситуации: първо, нашата геополитическа криза, и другата, толкова лична и болезнена, че едва ли ще мога да говоря за нея... Получи ли Хайторн съобщението ми?

— Потвърдено е. Тайръл Хайторн е получил на ръка твоя плик в 9,12 вечерта в едно кафе на хотел „Сан Хуан“. Нашите служби го снимаха и изпратиха негативите. Сравнихме снимките чрез спектрограф. Наистина е той.

— Добре. Тогава се надявам бившият капитан да ме посети. Моля се нашата среща да донесе нещо полезно за теб.

— Няма ли да ми кажеш какво има?

— Не мога, Хауард, тъй като досегашната ни информация може да се окаже неточна и да хвърли сянка върху един честен човек. Аз мога единствено да ти кажа, че тази информация се базира на възможността Хайторн да е член на международния Алфа пазар. Разбира се, истината може изобщо да не е такава.

— Алфа пазар? Какво е това?

— Убийства, приятелю. Те убиват на най-висока цена. Все пак няма конкретно доказателство за Хайторн.

— Исусе Христе? Искаш да кажеш, че той би могъл да работи с Баярат, вместо да я преследва?

— Това е една теория, базирана на предположения, и тя би могла да бъде ужасно погрешна или трагично вярна. Ще го научим тази вечер. Ако всичко върви по плана, той ще бъде тук довечера между шест и седем. Скоро след това ще знаем истината.

— Как?

— Ще го запозная с моите данни и той ще трябва да отговори.

— Не мога да го позволя. Ще наредя имението ти да бъде охранявано!

— Абсолютно не! Защото ако е този, за когото го смятат, той ще изпрати разузнавач да огледа терена. И ако твоите хора бъдат забелязани, никога няма да се появи.

— Можеш да бъдеш убит!

— Едва ли. Моята охрана е навсякъде, а тя е много акуратна.

— Това не е достатъчно.

— То е повече от необходимото, приятелю. Все пак, ако това ще те успокои, прати една кола на пътя до външната ми врата след седем часа. Ако Хайторн си замине с моята лимузина, ще знаеш, че информацията ми е погрешна, и никога не трябва да споменаваш за нея. Ако не е погрешна, моите собствени хора ще владеят положението и ще се свържат незабавно с теб, защото аз няма да имам време да ти се обадя. Програмата ми е изключително натоварена. Това ще бъде прощален акт на патриотизъм от един стар човек, който обича тази земя като никоя друга... Аз напускам страната, Хауард.

— Не те разбирам...!

— Преди малко ти споменах, че съм изправен пред две критични ситуации. Не мога да го определя по друг начин. Две катастрофални събития, идващи по едно и също време, и макар че съм дълбоко религиозен човек, се питам къде е моят Бог?

— Какво се е случило, Нилс?

— То започна преди години, когато бях в Европа. Бракът ми се разпадаше... Ван Ностранд повтори литанията си от мъка, любов, страдания със същия ефект, който се получи при предишните му молби. — Трябва да замина, Хауард, вероятно за да не се върна никога.

— Нилс, толкова съжалявам! Господи, това е ужасно!

— Ще си изградим нов живот, моята любима и аз. Аз съм щастлив човек в много отношения и не искам нищо от никого. Делата ми са наред, пътуването ми е осигурено.

— Каква загуба за всички нас.

— Каква печалба за мен, приятелю! Най-голямата ми награда за дългите години, изпълнени със скромни постижения. Сбогом, мой скъпи Хауард.

Ван Ностранд остави слушалката и умът му веднага изтри тъжния образ на отегчителния секретар по отбраната. Остави само факта, че Хауард Девънпорт беше единственият човек, пред когото беше споменал името Хайторн. Щеше да помисли за това по-късно. За момента Ван Ностранд обмисляше решителната битка, смъртта на Тайръл Хайторн. Щеше да бъде жестока и бърза, но хирургически точна, предизвикваща най-силна болка. Първите куршуми щяха да бъдат изстреляни в най-чувствителните органи. После лицето, размазано с пистолет, и накрая нож с дълго острие в лявото око. Щеше да наблюдава всичко това, отмъщавайки за смъртта на своя любовник, падроне. И накрая, отдалеч, щеше да чуе похвалите, въздадени му шепнешком от коридорите на властта... Един истински патриот. Подобър американец никога не е имало. Какво е преживял! С всичките си останали проблеми. Никога не би го направил, ако това нищожество Хайторн не е представлявало сериозна заплаха! Да не се шуми. Не можем да позволим въпроси!

Марс несъмнено би извикал: Защо? Ние използваме за такива убийства клановите! Защо го правиш по този начин?

— Коварството на змията, падроне — несъмнено щеше да му отговори Нептун. — Аз нанасям удара, след което трябва да изчезна в храсталака, за да не бъде видян вече никога. Но трябва да има такива, които са знаели, че змията е съществувала, дори и да е била в образа на светец. Освен това твоите кланове говорят твърде много, преговарят, разсъждават твърде дълго. Най-бързият начин е да се задължат хората от върховете, хората извън подозрение, така че когато умра, да могат да ни оплакват заедно, утвърждавайки смъртта на един светец. Край! Достатъчно!

Оставаше смъртта на Тайръл Хайторн.

— Името му беше Хайторн? — попита Тайръл, изненадан от полупияния пилот, собственик на публичния дом в стария Сан Хуан. — Какво говориш, по дяволите?

— Казвам ви това, което шпионинът ми каза — отговори Алфред Саймън. Той изтрезняваше бавно пред дулата на пистолетите, насочени към главата му... — А и това, което можах да прочета на светлината в кабината на самолета. Името на куртката беше Хайторн.

— Кой е твоят контакт?

— Какъв контакт?

— Кой те нае?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Трябвало е да получаваш съобщения, инструкции!

— Правеше го някое от моите момичета. Някой идва да провери стоката, оставя на курвата бележка и ѝ дава няколко долара отгоре. Аз получавам бележката около час по-късно. Обичайно е, и дори не питам за подробности, понеже се отнасям добре с моите момичета, и те ми ги казват.

— Не те разбирам.

— При добра нощ коя от тези курви може да си спомни кой е бил последният, предпоследният, та дори и преди него?

— Тоя е мръднал, капитане — каза Пул.

— Капитан? — пилотът се беше наклонил на дивана. — Ти си бил голяма клечка?

— Достатъчно голяма за теб, малчо... Кое от твоите момичета ти предаде инструкциите за Горда?

— Тази, която работех одева. Тя е едно ужасно дете, само на седемнайсет...

— Ти, кучи сине! — изрева Пул, забивайки юмрука си в лицето на сводника, като го изпрати обратно върху възглавниците с кървяща уста. — Сестра ми беше на тази възраст и аз разбих на парчета един, който се опитваше да я изнасили!

— Спри се, лейтенант! Нас ни интересува информация, а не моралът.

— Много ме ядосват хора като това нищожество.

— Разбирам те, но точно сега търсим нещо друго... Ти попита дали съм капитан, Саймън, и отговорът е да, капитан съм. Свързан съм

също с вашингтонското разузнаване, с върховете. Това отговаря ли на въпроса ти?

— Можеш ли да ме отървеш от тях?

— Можеш ли да ми предложиш нещо, за да ме накараш да опитам?

— Добре... добре. Повечето от моите мисии изпълнявам през нощта и винаги от една и съща писта, между седем и осем часа. Един и същ авиодиспечер ми дава зелена светлина, за да излети. Никога не се сменя, той винаги е същият.

— Как се казва?

— Те не си казват имената, но той е умен, със силен писклив глас и кашля много. Винаги работи с мен. Дълго време си мислех, че е просто съвпадение, после реших, че е по-добре така.

— Искам да говоря с момичето, което ти даде съобщението за Горда!

— Човече, ти се шегуваш. Вие ги разгонихте! Те няма да се върнат, докато външната врата не бъде поправена и всичко не започне да изглежда нормално.

— Къде живее тя?

— Къде живее? Къде живеят всички те? Тук някъде. Имат прислужници, които чистят стаите им, перат ги и им готвят хубави гозби. Нека да сме наясно, голяма клечко. Аз също съм бил офицер и знам как да си поддържам хората в добра форма.

— Искаш да кажеш, че ако вратата не бъде сменена...

— Те ще стоят настрана. Ти не би ли постъпил така?

— Ей, човече...

— Не се хаби — каза лейтенантът. — Имаш ли инструменти тук, майсторе на курвите?

— Долу, в килера.

— Ще ида да видя. — Пул изчезна през вратата.

— По колко време дежурят тези авиодиспечери, които се падат от седем до осем?

— Идват в шест и си тръгват в един, което значи, че имаш един час и двацет минути, за да се добереш до него. Трябват между петнайсет и двацет и пет минути до летището, ако имаш бърза кола.

— Нямаме кола.

— Моята се дава под наем. Хиляда долара на час.

— Дай ми ключовете — каза Хайторн, — или ще ти направя тунел между ушите.

— С удоволствие — отговори пилотът, пресягайки се към страничната маса и подаде връзка ключове. — Отзад е. Бял кадилак, кабриолет.

— Лейтенант! — извика Хайторн, изскубвайки жицата на единствения телефон в стаята и отстъпвайки към вратата с пистолет в ръка. — Тръгваме!

— По дяволите, човече. Намерих чифт стари врати долу, които бих могъл...

— Оставяй ги и се качвай тук. Трябва да стигнем до летището, а времето ни е по-малко, отколкото ни трябва.

— На твоя страна съм, капитане. — Пул изкачи стълбите. — А какво ще правим с него? — попита лейтенантът, гледайки Саймън.

— О, аз ще си бъда тук — отвърна пилотът. — Къде, по дяволите, да ида?

Авиодиспечерът го нямаше никъде из кулата, макар че другите лесно го разпознаха по описанието на пискливия глас. Името му беше Корнвал и неговите колеги го бяха прикривали със страх през последните четирийсет и пет минути. Толкова важно беше неговото присъствие, че бяха извикали друг диспечер да го замести.

Диспечерът беше намерен в храстите наблизко, с кървавочервено петно в средата на челото. Полицията на летището беше алармирана и разпитът продължи три часа. Отговорите на Тайръл бяха отговори на професионалист, смесица от незнание, невинност и загриженост за един приятел, когото никога не беше виждал.

Освободени, накрая Хайторн и Пул дадоха газ към публичния дом на Стария Хуан.

— Сега ще оправя вратата — каза обърканият сърдит лейтенант, насочвайки се надолу към сутерена, докато изтощеният Хайторн се просна в мекия фотьойл. Собственикът на заведението беше захъркал на дивана. След минута Хайторн също заспа.

Слънцето връхлиташе през прозореца, докато Тайръл и пилотът седяха, търкаха очи и се опитваха да се нагодят към реалността на деня. Сред стаята на един зелен шезлонг лежеше Пул и неговото меко,

обаятелно хъркане разкриваше един фин човек, какъвто беше той всъщност. На мястото на разбитата предна врата сега имаше съвсем приемлив заместител. Беше поставил дори летвичката над горния плот.

— Кой, по дяволите, е тоя? — попита преживяващият тежък махмурлук Алфред Саймън.

— Моят военен шарже-д'афер — отговори Хайторн, като се изправи несигурно на крака. — Не прави нищо срещу мен, защото той ще те направи на трески с единия си крак.

— Както се чувствам сега, и Мини Маус би могла да го направи.

— Значи днес няма да летиш.

— О, не, достатъчно си уважавам рефлексите, за да се приближа до самолет.

— Радвам се да го чуя. Уважение към нещо друго явно изобщо не ти е останало.

— Не ми трябва лекции, моряко. Просто трябва да знам, че можеш да ми помогнеш.

— Защо? Човекът беше мъртъв.

— Какво?

— Чу ме. Авиодиспечерът беше застрелян. Куршум в средата на челото.

— Исусе Христе!

— Може би си казал на някого, че сме тръгнали към него?

— Как? Ти изскубна телефона!

— Сигурен съм, че има и други...

— Още един в моята стая на третия етаж, но ако си мислиш, че в моето състояние снощи съм могъл да стигна дотам, тогава явно съм си сбъркал професията. Трябваше да стана актьор. А и защо? Аз искам помощта ти.

— Логиката е на твоя страна... Тогава сигурно сме били проследени дотам. Който и да е бил, е знаел, че сме те намерили, но е знаел и че търсим човек, свързан с тебе.

— Знаеш какво говориш, нали? — студените очи на Саймън бяха вперени в Хайторн. — Ти казваш, че след като аз съм брънка от веригата, бих могъл да бъда следващият. С куршум в моето чело!

— Мина ми и тази мисъл...

— Добре, за бога, направи нещо!

— Ти какво предлагаш?... Защото след три следобед имам друга работа. Няма да съм тук.

— И ще ме оставиш в тази бъркотия?

— Можем да кажем и така — отвърна Хайторн, поглеждайки часовника си. — Шест и петнайсет е, така че имаме цели девет часа, за да измислим нещо.

— Ти би могъл да ми осигуриш охрана само за девет шибани минути?

— Не е толкова лесно. Парите на данъкоплатците, използвани да се укрие един американски пилот, който пък се оказва собственик на публичен дом? Помисли си за реакцията на Конгреса.

— Помисли си за живота ми!

— Снощи ме предизвика да натисна спусъка...

— Бях пиан, за бога! Ти си толкова гадно чист. Никога не са те прецаквали.

— Ще се направя, че не съм чул това. Все още имаме девет часа, така че да започваме да мислим. И колкото по-добре мислиш, толкова по-бързо ще мога да ти осигуря охраната... Как те наеха първия път?

— По дяволите, беше преди една година. Едва си спомням...

— Спомни си веднага!

— Беше един едър мъж като тебе, но със сива коса. От висшата класа. С красиво лице — като тези по модните списания. Той дойде при мен и ми каза, че цялата мръсотия за мен може да бъде изтрита от архивите, ако направя това, което ми поиска.

— А ти направи ли го?

— Защо не? Започнах да транспортирам кубински пури — можеш ли да повярваш, кубински пури. Пускаха ги с парашути във водонепромокаеми кашони на четирийсет мили от Флорида.

— Наркотици — каза Хайторн, без да задава въпроси.

— Сигурно беше, че не са пури.

— И ти продължи да го правиш?

— Нека ти кажа нещо, капитане. Имам две деца в Милуоки, които дори не съм виждал, но са мои. Аз не пласирам наркотици. Когато усетих какво ме карат да правя, им казах, че се отказвам. Тогава големият мъж ми даде да разбера, че правителството ще ме погне. Или трябваше да правя това, което искаха, или отивах в затвора. Нямах да

мога да пращам повече пари в Милуоки. За двете деца, които никога не съм виждал.

— Ти си много объркан човек, господин пилот.

— Разправяй ми ги ти. Имам нужда от питие.

— Барът ти е наблизко. Вземи си едно и продължи да мислиш бързо.

— Добре — каза разчорленият собственик, понасяйки се към бара. — Тук един-два пъти в годината идваше някакъв кучи син с връзка и сако и искаше най-добрия тостер...

— Тостер?

— Орален секс, как да ти обясня?

— И?

— Прекарваше добре, но никога не докосваше момичето, нали разбираш?

— Не е точно по моята част.

— Никога не си сваляше дрехите.

— Е, и?

— Е, това не е съвсем нормално. Станах любопитен и накарах едно от моите момичета да му сложи ракета...

— Ракета?

— Малко прах в напитката, която го изпраща временно в небитието.

— Благодаря ти.

— И познай какво намерихме? В портфейла му имаше няколко паспорта, кредитни карти и цяла топка зелени. Оказа се адвокат от една богата фирма във Вашингтон.

— Какво беше заключението ти?

— Не знам, но не е нормално, разбираш ли?

— Не съм много сигурен.

— Един такъв баровец би могъл да ходи по първокласни бардаци. Защо му е да идва тук?

— Явно му е трябвало. Дискретност, нали се сещаш.

— Може да е така, може и да не е. Момичетата ми казват, че той винаги ги разпитва. Кои са ми клиенти, има ли сред тях араби или негри. Разни такива неща, дето нямат нищо общо със стария нормален секс.

— Считаш, че е бил канал?

— Не знам какво означава това?

— Някой, който пренася информация, но не е задължително да знае от кого и за кого.

— Нещо такова.

— Можеш ли да го разпознаеш? Паспортите му сигурно са били фалшиви.

— Разбира се. Класическите типове тук си личат — пилотът си наля половин чаша с канадско уиски и я пресуши на няколко глътки.

— *Similis similibus curantur* — промърмори той, като затвори очи и примлясна.

— Моля?

— Една стара средновековна поговорка. Означава „клин клин избива“.

— Добре, имаме два класически типа: мъжът, който те е вербувал, и адвокатът от Вашингтон, който не си сваля дрехите в публичния дом. Какви са имената им?

— Вербуващият се наричаше господин Нептун, но не съм го виждал от години. Името на правния копой е Ингерсол, Дейвид Ингерсол, но както казах, това може да е фалшиво име.

— Ще го проверим... Преди Горда каква беше последната ти работа?

— Ами тукашната. Освен всичко това място е законен туристически биз...

— Имам предвид с този, който те е вербувал — прекъсна го Тайръл.

— Да летя над морето, обикновено веднъж на седмица, понякога два пъти, до един малък остров, който трудно можеш да намериш на картата.

— С пещера, малък док и къща, построена на хълма.

— Да! Ти откъде знаеш?

— Няма го вече.

— Острова?

— Къщата. Какво доставяше там? Или кого?

— Главно храна. Много плодове, зеленчуци и прясно месо — който и да е живял там, не е обичал замразени продукти. И посетители, гости за деня, които връщах късно следобед: те никога не оставаха за през нощта. Освен веднъж.

— Какво искаш да кажеш? Кой беше?

— Никога не се споменаваха имена. Беше жена, и то много готина.

— Жена?

— И още как, приятел. Французойка, испанка или италианка, не знам каква, но беше дългокрака, на около трийсет години...

— Баярат! — прошепна Хайторн на себе си.

— Какво каза?

— Нищо. Кога я видя за последен път? Къде?

— Преди два дни. Свалих я на острова, след като я взех от Сейнт Бартелеми.

Тайръл изпъшка и не можа да си поеме дъх. Лудост! Доминик?

16.

— Ти лъжеш! — Хайторн сграбчи пилота за ризата, а той изпусна чашата си, която се разби на пода. — Кой, по дяволите, си ти? Първо наричаш с името ми убиеца от твоя шибан самолет в Горда, а сега ми казваш, че една приятелка, много близка приятелка, е лудата кучка, която половината свят търси! Ти си един проклет лъжец! Кой те накара да го направиш?

— За какво е тази дандания? — изненадан, Джаксън Пул се събуди от шума и праметна краката си през шезлонга.

— Пусни ме, глупако! — пилотът се вкопчи в бара, за да се закрепил. — Ти си с обувки, а аз не съм и целият под е в стъкла.

— И след десет секунди ще ги помета с лицето ти? Кой ти каза да направиш това?

— За какво говориш, по дяволите?

— Отново се повтаря Амстердам! Какво знаеш за Амстердам?

— За бога, никога не съм бил там!... Пусни ме!

— Жената от Сейнт Бартелеми! Със светла или тъмна коса беше?

— Тъмна. Казах ти, италианка или испанка...

— Колко висока?

— С токове някъде колкото мен.

— Цветът на лицето?

— Имаше тен, от слънцето...

— С какво беше облечена?

— Не знам...

— Мисли!

— Бяло, беше в бяло — рокля или нещо всекидневно.

— Кучи сине, ти лъжеш! — извика Тайръл, притискайки гърба на мъжа върху бара.

— Защо ми трябва, по дяволите?

— Той не лъже, Тай — каза Пул. — Няма нито силата, нито смелостта да го направи. Съсипан е.

— О, господи! — Хайторн отпусна ръцете си и загърби другите двама, полушептейки, полумолейки се: — О, боже, боже, боже! — Тръгна бавно към прозореца, гледаше към мръсната улица, очите му блестяха, а от гърдите му се откърти гърлен рев. — Саба, Париж, Бартелеми — само лъжи. Амстердам, Амстердам!

— Амстердам? — попита пилотът невинно, докато се отдалечаваше внимателно от бара, избягвайки натрошените стъкла.

— Млъкни — каза Джаксън тихо, гледайки треперещата фигура на Тайръл Хайторн до прозореца. — Човекът е наранен, прасе такова!

— Какво общо има това с мен? Какво съм направил?

— Сигурно каза нещо, което той не искаше да чуе.

— Аз само му казах истината.

Изведнъж Хайторн се обърна гневно с изцъклени, изпълнени с ужас очи.

— Телефон! — извика той. — Къде е другият ти телефон?

— Три етажа по-нагоре, но вратата е заключена. Ключът е някъде наоколо.

Пилотът успя да каже само това. Тайръл прескачаше по три стъпала, трополящите му крака отекваха из стария публичен дом.

— Твоят капитан е маниак — каза собственикът. — Какво искаше да каже с това, че съм използвал името му преди? Онзи от самолета каза точно, точно като стрелка на компас: „Името ми е Хайторн.“ Сигурно го повтори три пъти.

— Излъгал те е. Това е Хайторн.

— Свети...

— Няма нищо свято в цялата тази проклета работа — каза Пул спокойно.

Хайторн блъсна няколко пъти с рамо вратата на частния апартамент на пилота на третия етаж. Ключалката поддаде на петия път. Той се втурна вътре и изведнъж се разяри от чистотата на отворените стаи. Очакваше да види пълна бъркотия, а вместо това се оказа в жилище, подредено като за изложба — мека мебел, смесица от скъпа кожа и тъмно дърво, стените бяха с ламперия от светъл дъб, по тях висяха скъпи репродукции на импресионисти — приглушена светлина, приятни фигури и още по-приятни градини. Човек се губеше из тези стаи.

Къде беше телефонът? Тайръл мина през арката в спалнята. Навсякъде, по бюрото, по нощните шкафчета, на масата имаше снимки в рамка на две деца, едни и същи, на различна възраст. Тук беше и телефонът — на масата от дясната страна на леглото. Той се затича към него, вадейки листа с номера в Париж от джоба на якето си. Отново бе спрял от една снимка. Беше на двама младежи, момче и момиче, привлекателни, поразително еднакви. Господи, те са близнаци — помисли си Хайторн. Бяха облечени в колежански униформи, момчето с плисирана пола и бяла блуза, момчето с тъмен блейзър и шарена вратовръзка. Те стояха усмихнати до една табела, на която пишеше:

УНИВЕРСИТЕТ НА УИСКОНСИН

ПРИЕМНА

Тогава Тайръл видя надписа на гърба на снимката. Буквите бяха малки и красиви, датата — от преди няколко години.

Те са все още неразделни, Ал, и въпреки караниците, се грижат един за друг. Ти ще се гордееш с тях, както се гордеят те с баща си, умрял в служба на родината. Херб праща поздрав, аз също, и ти благодарим за помощта.

Този пилот бе един много, много объркан човек.

Нямаше време!

Хайторн вдигна слушалката, изчака сигнала, после набра номера в Париж, гледайки внимателно парчето хартия.

— Дом Кювие — каза женски глас, отдалечен на три хиляди мили.

— Полин?

— А, мосю, вие сте нали? Саба?

— Това е едно от нещата, за които смятам да питам. Защо тя не беше на Саба?

— О, аз питах и мадам каза, че никога не ви е споменавала Саба. Сигурно сте се объркали. Чичо ѝ се премести на един съседен остров преди повече от година. Предишните му съседни бяха станали твърде любопитни, твърде настоятелни, а тя не видяла смисъл да — как го казвате вие? — да ви обяснява, тъй като е отлетала веднага за Париж и е знаела къде да ви намери, като се върне.

— Това е едно много удобно обяснение, Полин.

— Мосю, вие не сте изпълнен с ревност — не, не може да бъде, защото няма причина! Вие сте винаги в сърцето й, знам това.

— Искам да говоря с нея. Веднага.

— Тя не е тук, знаете това.

— В кой хотел е отседнала?

— Не е в хотел. Мадам и мосю са на една яхта в Средиземно море.

— Яхтите имат телефони. Кой е номерът й?

— Не знам, повярвайте ми. Мадам ще ми се обади след час, тъй като трябва да подготвим партито за следващата седмица. Очакваме швейцарци от Цюрих. Те ядат други неща, немска кухня, нали разбирате.

— Трябва да говоря с нея!

— Разбира се, мосю. Оставете ми номера си и аз ще й кажа да ви се обади. Или ми се обадете пак, за да ви предам нейния. Не е проблем.

— Така ще направя.

Яхта в Средиземно море, а телефонният й номер не е оставен в Париж, в случай на критични ситуации? Коя е била жената, която се качила на самолета на Саймън в Сейнт Бартеlemi? До каква степен тези, които знаеха за Амстердам, ще се опитат да го подлудят? Някаква жена, облечена като Доминик, е вмъкната в тази луда мозайка!... Или се лъжеше? Беше се лъгал в Амстердам? Ако е така, лъжите трябваше да спрат.

Тайръл затвори телефона с все още треперееща ръка, решен да се обади на Хенри Стивънс във Вашингтон. Фактът, че някой, който и да е той, беше заобиколил шефа на морското разузнаване, за да стигне до него, говореше нещо, но Хайторн не можеше да мисли какво беше то преди три часа следобед. Би могъл да изчака, докато Стивънс му се обади в хотела „Исла Верде“. Той сигурно щеше да го направи, а можеше и вече да го е сторил. О, Исусе, Кати! Беше забравил за нея, а още по-лошо, беше забравил Пул. Тайръл набра веднага.

— Къде бяхте вие двамата? — извика Нелсън. — Ужасно се разтревожих. За малко да звънна до консулството, във военноморската база, дори на твоя приятел Стивънс във Вашингтон.

— Не му се обади, нали?

— Нямаше нужда. Той звъня три пъти от четири часа тази сутрин.

— Ти си говорила с него?

— Ние сме на един етаж, не помниш ли? Практически си говорим на малки имена.

— Не си му казала нищо за съобщението, което получих миналата нощ...

— Стига, Тай — запротестира Кати. — Знам да пазя тайна. Разбира се, че не съм.

— Той какво каза? Ти какво му каза?

— Той искаше да знае къде си, естествено, и естествено аз му казах, че не знам. След това попита кога ще се върнеш и му дадох същия отговор. Тогава избухна и ме попита дали изобщо знам нещо. Казах, че съм научила нещо за „непредвидени обстоятелства“... но той реши, че не е смешно.

— Вече нищо не е смешно.

— Какво стана? — попита майорът тихо.

— Открихме пилота и той ни заведе до следващия от веригата.

— Значи напредвате?

— Не особено. Човекът беше убит, преди да стигнем.

— О, господи! Вие добре ли сте? Кога се връщате?

— Веднага щом можем.

Хайторн натисна вилката, прекъсвайки линията. Изчака няколко секунди, събирайки мислите си, една от които изцяло го бе погълнала. Висока жена в бяло със симпатично лице и тен — излетяла от Сейнт Бартелеми и кацнала в островната крепост на падроне... В света, който той беше напуснал и в който сега се беше върнал принудително, съвпадения не съществуваха. Поява на една личност вместо друга, при това съвпадаща до секунди, беше изключена!... О, Исусе, той се побъркваше! Спри! Стегни се, блокирай болката! Имаше и друго, което доста сериозно го смущаваше — бележката от един непознат, който щеше да му позвъни в три часа следобеда. Съсредоточи се!... Доминик?... Съсредоточи се!

Той вдигна телефона и набра Вашингтон. Секунди по-късно Хенри Стивънс беше на линия.

— Майорът от въздушните сили каза, че не знаела кога си тръгнал, къде си и кога ще се върнеш. Какво става, по дяволите?

— Ще имаш пълен рапорт по-късно, Хенри. Засега ще те запозная с четири имена. Искам всичката информация, която можеш да събереш за тях.

— Колко скоро?

— До един час.

— Ти си луд.

— Може да са близки до Баярат.

— Дадено. Кой са те?

— Първият е някакъв, който се нарича Нептун, господин Нептун. Общо описание: висок, представителен, прошарена коса, да кажем на около шейсет.

— Половината мъжко население в Джорджтаун отговаря на това описание. Следващият?

— Вашингтонски адвокат на име Ингерсол...

— От „Ингерсол и Уайт“? — прекъсна го Стивънс.

— Вероятно. Познаваш ли го?

— Познавам го, както повечето хора тук. Дейвид Ингерсол, син на високоуважавания съдия от Върховния съд, член на скъпи голф-клубове, приятел на силните на деня, силен сам по себе си. Исусе, да не искаш да кажеш, че Ингерсол е част от...

— Не искам да кажа нищо, Хенри — намеси се Хайторн.

— Ами, ами! Слушай, Тай, толкова далеч си от истината, колкото изобщо можеш да бъдеш. Случайно знам, че този Ингерсол е правил не една услуга на ЦРУ при бизнеспътванията си до Европа.

— И това ме отдалечава от истината?

— За него имат добро мнение в Ленгли. ЦРУ не е от любимите ми организации наоколо. Те се ровят постоянно из нашите работи, но проверките, които правят за наетите от тях хора, са безупречни, мога да се подпиша под това. Не вярвам да са използвали човек като Ингерсол, без да поставят главата му под микроскоп.

— Тогава са пропуснали по-долните му части.

— Какво?

— Виж, както казва моят източник, той може и да не знае нищо. Но посещава едно място, където ходи друг човек, наистина замесен.

— Добре, в добри отношения съм с директора на ЦРУ. Ще отида направо при него. Кой е следващият?

— Един авиодиспечер от Сан Хуан на име Корнвал. Той е мъртъв.

— Мъртъв?

— Малко преди да стигнем до него, в един часа тази сутрин.

— Как го откри?

— Чрез друг човек. Това е четвъртото име и за него ще трябва да действаш слепешката.

— Толкова ли е вътре?

— Не, има нещо странно около него. Той е източникът, за когото току-що ти споменах. Действа без имена, но някой в твоя град го държи на верижка. Ако разберем кой държи верижката, можем да се надяваме на успех.

— Според теб тази Баярат има съучастници във висшата администрация? Не просто отделни служители, а съучастници от правителството?

— Ще трябва да го повярваш!

— Как се казва?

— Саймън, Алфред Саймън. Бил е пилот във Виетнам.

— ЦРУ — каза Стивънс. — Тези хубави стари гадни дни. Чували с пари за подкуп, пускани на племената от хълмовете в Лаос и Камбоджа. Планинците нямаха късмет, защото им пращаха най-много неща, така че пилотите крадяха най-много от тях... Как би могъл някой във Вашингтон да държи на верижка такъв човек? Обратното би било по-нормално.

— Те са му поверили допълнителен самолет, накарали са го да подпише много съмнителни документи за трансфер. Вероятно е бил пиан. По този начин са го набедили за наемник и крадец, рейнджър, воюващ само заради парите и нямащ нищо общо с нашия чист американски персонал.

— После са издърпали чергата под краката му и са завели дело за корупция срещу него. Той си е пъхал мръсната ръка във вашингтонския буркан с мармалад, докато нашите храбри момчета са умирали.

— Всичко това е една мръсотия.

— Да, от класически вид. Не е нужно да е бил пиан, просто е бил алчен. Той си мисли, че му е дадена стока за няколко милиона, особено когато е млад, но не осъзнава, че е на куката на въдицата... Знам към кого точно да се обърна, за да открия какво е погребано в архива за някой си Алфред Саймън, пилот във Виетнам.

— Сигурен ли си, че никой няма да разбере какво търсим?

— Напълно — потвърди главата на военноморското разузнаване. — Нашият източник беше офицер по презокеанските дела, който се премести при анализаторите. Тая жена също си беше пхнала ръката в буркана с мармалада на ЦРУ, но я пипнахме. Естествено, не беше разгласено, но можеш спокойно да смяташ, че е наша до гроб.

— Обади ми се в хотела — каза Хайторн. — Ако се забавя или не съм там, предавай всичко, което имаш, на майор Нелсън. Сега тя е втора по старшинство след мен.

— За нещо друго използвана ли е?

— Не ми се бъркай, капитане. Без нея щяхме да сме мъртви.

— Съжалявам, просто се опитах да разсея една много напрегната ситуация.

— Ти си железен, Хенри. Задействай се, обади ми се и след това върви при жена си да си гукате... — Хайторн тресна телефона. Усещаше капчиците пот, които се бяха събрали на челото му. Сега какво? Трябваше да продължава да се движи! Трябваше да действа, не можеше да мисли за онова, за което не смееше да мисли. И все пак трябваше! Можеше да лъже другите, но не и себе си. Стига толкова. Саба, усамотения чичо, довереницата в Париж, уважителни причини, желания за любов. Само лъжи.

Доминик! Доминик Монтен беше Баярат!

Той щеше да я залови, или да бъде убит при опита си. Нищо на земята не можеше да го спре.

Тя го беше предала!

В Централното управление на полицията в Сан Хуан, в отдела за убийства, жената на убития авиодиспечер, някоя си Роуз Корнвал изпълни цяло представление за полицията на Пуерто Рико. Тя беше твърда и смела въпреки трагичната загуба, която я разтърсваше... Не, не, тя не можеше да помогне. Нейният любим съпруг нямал врагове, защото бил най-милият, най-любезният човек, на когото добрият

Господ някога е давал живот. Попитайте пастора. Дългове? Не. Живеели добре, но винаги според бюджета си. Навици като хазарт в казиното? Рядко, и то само на машините за по двайсет долара. Наркотици? Никога. Той рядко взимал дори аспирин и намалил цигарите до една на ден след ядене. Защо са дошли от Чикаго в Пуерто Рико преди пет години? Тук имало много по-приятен стил на живот, климатът, плажовете, Дъждовната гора — те обичали да се разхождат с часове из нея. Нямало го ужасното напрежение на чикагското летище.

— Сега може ли да си отида? Искам да остана сама за малко, докато извикам нашия свещеник. Той е чудесен човек и ще уреди всичко.

Роуз Корнвал беше придружена от полицаи до Исла Верде, но тя не се обади на свещеника си. Вместо това позвъни на един телефон в Маягуез.

— Слушай, кучи сине, прикривах ви мръсотиите, а сега си искам своето.

Телефонът в апартамента на хотел „Сан Хуан“ извънхя, докато Катерин Нелсън четеше във вестника за убийството на летището. Тя се пресегна бързо и вдигна слушалката.

— Да?

— Стивънс е, майоре. Искам да говоря с Хайторн. Предполагам, че е там, тъй като говорих с него преди час и половина.

— Да, той ме предупреди. Сега е под душа. И двамата са под душа, и сигурно ще останат дълго там. Това място мирише на порове.

— На какво...?

— Били са в публичен дом, капитане.

— Какво?

— Вие се повтаряте вече, сър?

— Изкарай го оттам! Той поиска спешно тази информация.

— Надявам се, че няма да го шокирам. Изчакайте, моля — Нелсън мина през спалнята на Хайторн и спря до вратата на банята. Там се поколеба, после я отвори, за да намери един гол Тайръл, бършец се с голяма кърпа.

— Съжалявам, че досаждам, капитане. Вашингтон на телефона.

— Някога да си чула, че трябва да се чука?

— Не и когато душът е пуснат.

— О... забравих.

Загърнат в кърпата, Хайторн мина бързо покрай нея, запътен към телефона в спалнята.

— Какво откри, Хенри?

— За „Нептун“ почти нищо...

— Какво значи почти?

— Компютрите за южното полукълбо познават само един такъв. Преди години е имало някакъв Нептун в Аржентина, подготвял е генералски преврат там, но го научих само като слух за някакъв чужденец с такъв прякор, близък до силните на деня. Подобно е положението с Марс.

— Ингерсол?

— Чисто нов, Тай, но за Пуерто Рико си прав. Той лети до там три-четири пъти годишно, за да обслужва клиенти. Съвсем законно.

— Само дето той е клиентът — каза Хайторн.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма значение. Ами диспечерът Корнвал?

— Тук е малко по-интересно. Бил е ръководител на секция на летище О'Хара, умно момче, печелещо прилични пари, но не и богаташ. Все пак след малко ровене се разбра, че жена му е притежавала част от една стара чикагска месарница. Не е като Делмонико, но е една от най-популярните в този район на града, а тя, разбирай те — продала частта си за доста по-малко, отколкото е струвала, когато са се преместили в Пуерто Рико. Получавали са един приличен годишен доход от някакъв ресторант.

— Кое то повдига нов въпрос — прекъсна го Тайръл. — Откъде са взели пари да си купят дялове в ресторанта?

— Има още един въпрос, който е свързан с това — каза Стивънс. — Как може един авиодиспечер в Сан Хуан, където заплатата не може да се сравнява с тази в Чикаго, да си купи къща за шестстотин хиляди долара на брега на Исла Верде? От ресторанта едва ли би могъл да осигури и една трета от тези пари.

— Исла Верде..?

— Плажът в по-хубавата част на градчето...

— Знам, там сме отседнали. Нещо друго за семейството?

— Догадки, нищо конкретно.

— Кажете ги, ако обичаш.

— Авиодиспечерите се подлагат на редица изпитания, за да бъдат проверени дали могат да се справят с работата. Корнвал е бил сред елита — студен като лед, бърз и методичен, — но явно е предпочитал нощните дежурства, настоявал е за тях, което е твърде необичайно.

— Същото е направил и тук. По такъв начин моят източник се е запознал с него. Какво казаха от Чикаго?

— Че бракът му е бил разбит, без шанс за оправяне.

— Но явно не е бил, след като пристигат тук двамата и купуват имот за шестстотин хиляди долара.

— Казах, че това са догадки, не факти.

— Освен ако информацията не показва, че той не се интересува от жени.

— Тестовете не отиват толкова далече. От диспечери винаги има нужда. Просто се е оказало, че не желае да си бъде у дома през нощта.

— Ще проуча — каза Хайторн. — А за нашия пилот. Алфред Саймън?

— Той или те е излъгал, или е най-големият майтапчия, за когото някога съм чувал.

— Какво?

— Чакат го няколко медала, ако се появи. Не се споменава да е задигнал някакъв самолет. Бил лейтенант от въздушните сили, доброволно извършвал рисковани операции из Виетнам, и дори да е откраднал нещо, никой не го е отбелязал. Ако утре отиде в Пентагона, ще организират церемония, на която ще му връчат няколко медала, около сто и осемдесет хиляди долара за опасен труд и пенсия.

— Исусе Христе! Ще ти кажа направо, Хенри, той не знае нищо за това.

— Ти откъде знаеш?

— Защото знам къде щеше да изпрати парите.

— Не разбирам.

— Предполагам. Странното е, че са му пробутали една лъжа, която го е задушавала с години и която би могла да му коства живота днес.

— Все още не разбирам.

— Той е бил шантажиран да работи за хората на Баярат.

— Какво ще предприемеш?

— Не аз, а ти. Аз ще изпратя Алфред Саймън до морската база тук, а ти ще му осигуриш полет до Вашингтон и ще го скриеш, докато за него стане безопасно да се появи и стане един скромнен герой с няколко хиляди допълнителни долара.

— Защо точно сега?

— Защото ако отложим, би могло да стане твърде късно, а ние се нуждаем от него.

— За да разпознае Нептун?

— Измежду другите, за които още не знаем.

— Саймън, първокласен военен, до Вашингтон — отбеляза ръководителят на военноморското разузнаване. — След това какво?

— Съпругата на авиодиспечера. Как е първото ѝ име?

— Роуз^[1].

— Нещо ми говори, че цветовете ѝ са увехнали — Хайторн затвори телефона и погледна към Кати, облегната в рамката на вратата. — Искам с Джаксън да се върнете в стария Сан Хуан и да откарате Саймън до морската база. Бързо.

— Надявам се, че няма да се опита да ме наеме.

— Не си от неговия тип — Тайръл вдигна указателя и запрелиства имената с К.

— Не съм сигурна това комплимент ли беше или обида.

— Проститутките не носят пистолети. Пистолетите развалят фигурата, така че не забравяй това.

— Аз нямам пистолет.

— Вземи моя, на бюрото е... Ето го. Корнвал, единственият във Верде.

— Само глупости говориш — каза майорът, взимайки пистолета от бюрото. — Толкова е малък, ще се побере в чантичката ми.

— О, ти имаш чантичка? — Хайторн я изгледа, докато записваше адреса на Корнвал на едно листче.

— Ами от мен сигурно се очаква да нося раница на гръб, но през последните двадесет и четири часа се разхождам с тази симпатична чанта с перли. В комплект с роклята. Джаксън я одобри.

— Мразя го това копеле... Ще се раздвижите ли вие двамата?

— Той току-що е излязъл изпод душа. Продължава да си пее кънтрито, но се чува твърде ясно, така че предполагам вече не е под струята.

— Тогава отивай да облечеш момченцето и се измитайте. Не искам още един труп в ръцете ми, този път Саймън.

— Слушам, капитане.

Тайръл стигна с белия кадилак на Алфред Саймън до паркинга на Корнвалови. Както Стивънс беше предположил, това беше най-скъпият квартал в Исла Верде. Всеки апартамент си имаше голяма тераса с изглед към океана, а долу имаше два басейна.

Хайторн слезе от колата, мина по пътеката до входа и кимна на дежурния. Както във всяка такава постройка в района, зад бюрото на малка стъклена клетка седеше униформен портиер. Той натисна един бутон и каза:

— Испански или английски, сеньор?

— Трябва да видя госпожа Роуз Корнвал, много е спешно.

— От полицията ли сте, сеньор?

— Полицията? — Хайторн замръзна, но запази самообладание и каза твърдо. — Разбира се че съм. Консулството на САЩ, извикан от полицията.

— Влизайте направо, сеньор. — Устройството на тежката врата се задейства, освобождавайки ключалката. Хайторн влезе вътре и се обърна веднага към охраната зад гишето на клетката.

— Номерът на апартамента на Корнвал, моля.

— Девет нула едно, сеньор. Всички са горе.

— Всички? Какво става, по дяволите...! — Хайторн стигна бързо до асансьорите и натисна няколко бутона, докато една врата се отвори. Етажите се нижеха бавно, безкрайно. Най-накрая дойде деветият. Тайръл се втурна в коридора, спирайки се рязко при вида на тълпата и отблясъците на светкавиците от една врата на няколко метра вдясно от него. Тръгна към струпалите се, забелязвайки, че повечето от мъжете и жените бяха в полицейски униформи. Изведнъж един нисък набит мъж в сив костюм и синя вратовръзка излезе от апартамента, разбутвайки хората около себе си, докато разгръщаше страниците на бележника. Погледът му мина през Тайръл, после отново се вгледа в него разтревожено. Това беше същият детектив, който беше на летището едва преди четири часа.

— Ах, сеньор, виждам, че никой от нас не е успял да поспи много между трагедиите. Съпругът ѝ беше убит снощи, тя тази сутрин,

а вие, непознат и на двамата, без причина се появявате и на двете места.

— Давай направо, лейтенант, нямам време за глупости. Какво се е случило?

— Явно проявявате необикновен интерес към тази двойка. Може би за да отречете, че и вие сте замесен.

— О, да, аз ги ликвидирам и за по-удобно се появявам на мястото на убийството. Момко, толкова глупав ли ти изглеждам? Хайде сега, кажи какво се е случило?

— О, бъдете мой гост, сеньор — каза детективът и заведе Хайторн през тълпата в хола на дома. Всичко беше в безпорядък, мебелите бяха преобърнати и навсякъде бяха пръснати стъкла и порцелан. Все пак нямаше кръв, нито труп.

— Това е сцената на „убийството“, точно както очаквахте да я намерите, прав ли съм, сеньор?

— Къде е тялото?

— Не знаете ли?

— Как бих могъл?

— Може би само вие бихте могли да отговорите на това. Бяхте на летището снощи, когато намерихме тялото на авиодиспечера, нейния съпруг.

— Защото някой непрекъснато крещеше, че е там!

— А сега пък сте тук. Защо?

— Това е поверително... Не можем да допуснем да бъде публикувано във вестниците.

— Вие не можете? Кой сте вие, може ли да знам?

— Кажи ми какво е станало, тогава може би ще ти отговоря.

— Ааа, значи един американец ми дава заповеди?

— Това е молба, сър. Трябва да знам.

— Добре, нека бъде така, сеньор. — Детективът преведе Тайръл покрай свалящите отпечатьци полицаи до балкона. Плъзгащите се врати бяха отворени, стъклото беше като разрязано с нож и стърчеше навън. — Оттук е била блъсната, за да намери смъртта си девет етажа по-долу. Не ви ли е познато, сеньор?

— За какво говориш?

— Сложете му бележниците! — нареди детективът на полицаите зад Хайторн.

— Какво?

— Вие сте главният заподозрян, сеньор, а аз трябва да мисля за репутацията си.

Три часа двадесет и две минути по-късно, след бурни спорове с упорития самодоволен детектив, на Хайторн му беше позволено да се обади по телефона. Той позвъни във Вашингтон и трийсет и осем секунди след като затвори, един дребен служител от полицейския департамент го освободи от затвора с любезни извинения от името на началниците си. Хайторн нямаше представа къде е кадилакът на Алфред Саймън, затова взе такси до хотела.

— Къде беше през последните пет часа? — попита Катерин.

— Наех кола долу, но бях на път да размажа няколко мутри в този град — добави Пул.

— А аз бях в затвора — отговори Хайторн спокойно, излягайки се на дивана. — Изпратихте ли Саймън?

— Не беше лесно — отговори Нелсън. — Като начало господин Саймън реши, че ще бъда едно приятно допълнение към неговата конюшня. Това беше по-голям комплимент от оня, който получих от теб.

— Виновен съм.

— Така че ние закарахме Саймън до базата и го напоихме с една кана кафе... — продължи Кати. — Откровено, не мисля, че имаше голяма полза. Той ми направи два пъти предложение на път за самолета.

— Полага му се. Саймън е герой.

— Аз му се полагам?

— Не съм казал това. Полага му се да опита.

— Сега къде отиваме? — попита Пул.

— Колко е часът?

— Три без дванайсет — отговори Нелсън, наблюдавайки внимателно Тайръл.

— Тогава имаме дванайсет минути да научим — каза Хайторн, сядайки, изведнъж усетил че се поти... и че стаята е прохладна.

С всяка изминала минута тревогата на Хайторн нарастваше, а неконтролируемите образи на Доминик-Баярат в главата му допълнително го разгневяваха. Той знаеше, че ще стане така и не

правеше нищо. Просто се разхождаше безцелно, почти благодарен за изгубените часове в полицейското управление, където споровете и напразните викове отвличаха мислите му.

— Часът е три, Тай — каза Кати. — Искаш ли да излезем?

Хайторн спря разходката си и се вгледа в двамата офицери.

— Не — каза той. — Искам да сте тук, защото ви вярвам.

— Ние се грижим за теб, капитане — прибави майорът. — Това е еднакво важно.

— Благодаря ви — Тайръл отиде до телефона и го вдигна.

— Да? — гласът във Феърфакс, Вирджиния беше студен, глас на човек, който сякаш не искаше да говори.

— Хайторн е.

— Моля, почакайте — последва серия от кратки сигнали, преди човекът да се върне. — Сега можем да говорим свободно, капитане — продължи гласът, значително по-приятен — макар че разговорът ни едва ли ще бъде фатален за някого от нас.

— Записват ли ни? За това ли бяха шумовете?

— Точно обратното, сега сме на скрамблер^[2]. Лентата би записвала само безсмислени звукове. Добре е и за двама ни.

— Тогава можеш да ми кажеш това, което имаш да ми казваш. За Амстердам?

— Не, тъй като имам нужда от твоите очи, за да завърша историята.

— Какво искаш да кажеш?

— Снимки. От Амстердам. Те показват съпругата ти, Ингрид Йохансен Хайторн, в компания на трима мъже на четири различни места — в зоопарка Зуидеркерк, къщата Рембранд, на борда на туристическо корабче, и в едно кафене в Брюксел. От всяка снимка личи, че се водят напрегнати, поверителни разговори. Аз съм убеден, че поне единият, ако не и тримата, са станали причина за смъртта на съпругата ти.

— Кои са те?

— Не мога да ти кажа дори и на скрамблер, капитане. Аз казах поне един, ако не и тримата, но съм идентифицирал само единия. Все пак съм сигурен, че ти можеш да познаеш и другите двама. Аз не мога. Няма как да се добера до архивите.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото научихме, че те са били сред законспирираните ти агенти в Амстердам.

— Това са повече от трийсет, може би четирийсет души... Казваше, че има връзка с Бекаа.

— В смисъл, че Бекаа се разпростира в Амстердам, както и във Вашингтон.

— Вашингтон?

— Съвсем сигурно!

— И ти правиш връзка със сегашната ситуация.

— Така е. Спомняш ли си, че преди пет години, приблизително три седмици преди да бъде убита жена ти, президентът на Съединените щати трябваше да присъства на една конференция на НАТО в Хага?

— Разбира се. Тя беше отменена и преместена в Торонто месец по-късно.

— Спомняш ли си защо?

— Как иначе. Бяхме прихванали информация, че дузина бойни групи се готвят да убият президента... и някои други.

— Точно. Министър-председателя на Англия и президента на Франция също бяха между тях.

— Но каква е връзката?

— Ще ти обясня, когато дойдеш тук. След като разпознаеш двамата непознати, което съм сигурен, че можеш да направиш. Моят самолет ще бъде на летището на Сан Хуан към четири и половина, контролът ще те насочи... Казвам се Ностранд, Нилс Ван Ностранд. И ако имаш някакви съмнения спрямо мен, чувствай се свободен да се свържеш чрез морските си контакти с държавния секретар, директора на ЦРУ и секретаря по отбраната. За Бога, не споменавай нито дума от това, което ти казах. Вярвам, че те ще гарантират за мен.

— Това са важни птици.

— Също и мои близки приятели и колеги от много години. — Ван Ностранд го прекъсна. — Ако просто кажеш, че в настоящия ти професионален статус съм поискал да се срещна с теб, аз съм съвсем сигурен, че те ще те окурат да го направиш.

— Кое то премахва нуждата да се обаждам — отбеляза Хайторн. — Ще пътувам с двама съдружници, господин Ван Ностранд.

— Да, зная. Майор Нелсън и лейтенант Пул, прикрепени към теб от военновъздушната база Патрик. Ще се радвам да те придружават, но се опасявам, че няма да могат да присъстват на нашата среща. Има един хубав мотел на няколко мили надолу по пътя. Аз ще направя резервации за своя сметка, разбира се, и след като се приземите, моята кола ще ги закара до там.

— Исусе! — избухна Хайторн изведнъж. — Ако си имал тази информация, защо, по дяволите, си чакал толкова дълго, за да се свържеш с мен?

— Изобщо не е било толкова дълго, капитане, и по очевидни причини сега му е времето.

— По дяволите, кой е мъжът на снимките, който си идентифицирал? Аз съм професионалист, Ван Ностранд, и съм носил в главата си имената на повече двойни и тройни агенти, отколкото можеш да си представиш. Имал съм приятни вечери с всички тях.

— Настояваш ли?

— Настоявам!

— Много добре. Човекът, когото подозираш от пет години. Капитан Хенри Стивънс, в момента шеф на военноморското разузнаване — Ван Ностранд направи пауза, после продължи. — Той нямаше избор. Или ти щеше да го убиеш, или руснаците щяха да убият жена ти. Стивънс и жена ти бяха любовници в продължение на седем години. Той не можеше да я остави.

---

[1] Роза (англ.) — Бел. прев. ↑

[2] Шифроващо устройство. — Бел. ред. ↑

17.

Човекът се движеше по сенките, хвърляни от уличните лампи край пътя във вашингтонския парк Рок Крик. Той чу шума на поточето отдолу и разбра, че е близо до мястото на срещата. Имаше една пейка на еднакво разстояние от лампите, полуосветена, защото нито един от двамата мъже не трябваше да бъде виждан заедно с другия. Това беше задължение, което не трябваше да се нарушава никога. Всеки от тях беше Скорпион.

Виждайки своя колега, вече седнал на пейката със запалена пура в ръка, Дейвид Ингерсол приближи, оглеждайки се наоколо, за да се увери, че са сами.

— Здравей, Дейвид — каза Скорпион две, един набит и оплешивяващ мъж, с червена коса, издуто лице и сплескан нос.

— Добър вечер, Пат. Влажна нощ, нали?

— Казват, че няма да вали, но тези задници винаги грешат. Дори си взех сгъваемия чадър, защото спокойно можеш да си го сложиш в джоба. Това е почти единственото нещо, за което става.

— Аз забравих за чадъра. Много неща са ми наум.

— Това е съвсем ясно. Последният път, когато се срещнахме, беше преди повече от три години.

— Сега е много по-лошо.

— Така ли?

— Положението е ненормално, трябва да го знаеш — каза Скорпион три.

— Аз не правя такива изводи. Достатъчно богат съм, за да изпълнявам заповедите, а не да ги оспорвам.

— С цената на саморазрушението си?

— Хей, стига, Дейви, ние напуснахме бригадата на Прислужниците преди години, когато продадохме душите си на Доставчиците.

— Такъв сорт философски абстракции не са ми интересни. Интересува ме да защитавам активите, които сме натрупали, това,

което сме спечелили. Онзи извратен стар болен човек е мъртъв, и с него си отиде сенилната лудост, която предизвика този абсурд... Попитай се, О'Райън, каква полза можем да очакваме от едно или няколко убийства?

— Никаква, освен че не пречим, поради което може да останем живи, а не да бъдем убити.

— Велики боже, от кого?

— От манаците, чиято страст е тази операция. Тя не действа сама. Има последователи, като Абу Нидал и хора от неговия тип. Може би е по-малък кръг, но са не по-малко фанатици, нито по-малко осигурени. Не, Дейвид, ще правим това, което Скорпион едно ни нареди, и ако се случи нещо, той ще може да докладва, че ние сме изпълнили задълженията си. Никой няма да може да ни вини.

— Докладва...

— Господи, адвокате, не намалявай уважението ми към юридическите ти способности, като ми казваш, че не си мислил какво е мястото на Скорпионите в схемата на обществото. Добре, може би правото не изисква такъв злокобен анализ, в което аз въобще не вярвам, но съм офицер в разузнаването от двайсет и шест години и мога да разпозная разположението на силите по пирамидата. Ние можем да сме на три четвърти от основата ѝ, дори на седем осми, но има и по-високо ниво, и ние не сме на него.

— Напълно осъзнавам йерархията, О'Райън. Има нещо, което изобщо не ти е известно.

— Трудно ми е да го повярвам, тъй като след Скорпион едно аз бях главната връзка между *radrone* и нашата малка фракция тук. Откровено, като номер две бях последният човек, с когото той говори, преди да изчезне. Даде ми да разбера това.

— Подозирам, че е направил още едно обаждане.

— Оо?

— За добро или лошо, от утре сутринта аз ще бъда Скорпион едно. Опасявам се, че са намерили за по-подходящо да ме поставят над теб. Просто ще трябва да позвъниш на тайния му номер и ще разбереш, че той стига до мен. Това ще бъде ли доказателство?

Аналитикът на Централното разузнавателно управление се вгледа в мъждукащата светлина в равните, твърди черти на лицето на Дейвид Ингерсол. Накрая каза:

— Няма да се опитвам да скрия разочарованието си, тъй като бях много по-полезен и съм много по-неизвестен сред обществото от теб. От друга страна, ти имаш фирма, определени хора те слушат, и предполагам, че на такова ниво това е неизбежно. Все пак поради професионалните си способности ще трябва да те предупредя. Бъди внимателен, много, много внимателен. Прекалено си прозрачен.

— Ти не разбираш О'Райън. Това е моето прикритие. Аз съм олицетворение на порядъчността.

— Тогава никога не се връщай в Пуерто Рико.

— Какво? — Ингерсол сякаш бе блъснат от голям камион. — За какво...

— Знаеш за какво говоря. Да кажем, че предвиждах новините, които току-що ми съобщи. Дебелият ирландски клоун, който яде твърде много и има избухлив характер, а понякога дори носи бели чорапи... прескочен в полза на шибания известен адвокат с добри връзки. Ох, трябва да повярвате, че той има подходящо университетско образование, баща върховен съдия, семейство, принадлежащо към елитните клубове. И това те прави Скорпион едно, а? Наистина ли си мислиш, че ще го приема?... Padrone знаеше, че аз съм неговият главен канал тук, и не мога да повярвам, че е дал такива инструкции. Ти изобщо нямаш достъп до международното разузнаване, който имам аз.

— Защо Пуерто Рико? — попита Ингерсол монотонно, без да слуша тирадата на Скорпион две.

— Имам писмените клетвени показания — само аз ги имам, никой друг — от проститутките в един бардак на Кале дел Очо в стария Сан Хуан.

— Аз отидох там, защото Скорпион едно ме инструктира! Проверях пилота!

— Да го кажем направо, Скорпион три, ти отиде твърде далеч. Една вечер дори си заспал...

— Съвсем за кратко, не повече от минута, и нищо не се случи. Парите ми, портфейлът ми, всичко беше непокътнато! Просто бях изтощен!

— Това е без значение, нали? Аз имам снимките, благодарение на собствените си източници в Кале дел Очо, които нямат нищо общо с нашето малко братство тук.

Ингерсол неколkokратно разклати глава с бавни, мъчителни движения. Дишаше тежко, вече не така самоуверен, усетил собствения си провал.

— Какво искаш, Патрик?

— Контрол. Аз съм много по-подготвен от теб. Всичко, което ти знаеш, си го научил от мен. Аз съм в кръга на Момиченцето-кръв, а ти не си.

— Не можеш да променяш нещата. Моето име е вече утвърдено.

— О, за бога, запази си титлата. Не мисля да ти я отнемам. Ако го направя, ти ще трябва да изчезнеш, а това би повдигнало твърде много въпроси. Не ти си Скорпион едно и ще останеш такъв, докато ти дойде времето, само че аз ще дърпам конците. Така е по-добре за всички. Няма да ти се стори трудно, ще бъдеш информиран за всичко.

— Много щедро от твоя страна — каза адвокатът саркастично.

— Не, необходимо. Аз не съм щедър човек, но мога да бъда хрисим, не е ли прекрасна тази дума? Например съгласен съм с теб, тази лудост трябва да бъде спряна. Тя може да доведе единствено до хаос, от който ще пострадат всички. Всяко камъче ще бъде обърнато и прегледано. Не можем да си позволим това.

— Но по твоите думи ние не смеем да застанем на пътя им. Ако нещо се издъни, първо ще бъдат заподозрени Скорпионите, а аз не горя от нетърпение да получа в гърлото си нож от долината Бекаа.

— Тогава просто няма да ни има и заслугата ще бъде на нашата невероятно ефикасна разузнавателна служба.

— Те биха могли да те разкрият, знаеш го.

— Едно откритие, заради което едва ли ще заплачеш, Дейвид, но те няма да успеят. Ще бъда на запис как изпращам подразделенията в друга посока, с бурни извинения след това. Къде е сега жената, знаеш ли?

— Никой не знае. Сякаш потънаха. Биха могли да са навсякъде.

— Аз ги вкарах през имиграционното в Лодърдейл, откъдето отидоха в Уест Палм Бийч. Според Скорпион двайсет и две, за последно са били регистрирани в един мотел, след това са изчезнали.

— Изчезнали — повтори Ингерсол. — Не знаем как изглеждат, нито къде са. Нямаме описания, нито снимки...

— МИ-6 и Дьозием ни изпратиха снимки, за които претендират да са нейни. Откровено казано, те са безполезни. Би могло да бъде

едно лице, но могат да са и три различни жени. Като имам предвид нейната способност да променя външния си вид, изобщо не вършат работа.

— Както казваш, те са изчезнали. Дори не знаем дали пътуват заедно или поотделно, нито каква е функцията на младежа.

— Той е комбинация от тъп бодигард, който прави каквото му се каже, и необходим компаньон.

— Не разбирам.

— От това, което си спомнят на митницата в Марсилия, той е някакво хлапе, за което се съмняват дали може да чете и пише, но вероятно би могъл да прекърши на две човек, ако му се нареди.

— Какво значи „необходим компаньон“?

— Психиатрите разработиха профил, основан на всичко, което научихме от Мосад, от Париж и Лондон. Доста психарски жаргон, но имаше също и разбираеми неща. Като повечето фанатици тази Баярат стига във всичко до крайност. Профилът предполага, че тя би могла да е сексуално хиперактивна, до границата на нимфоманията, но твърде предпазлива, за да се хвърля в непознати легла, освен ако не го прави с друга цел. В резултат на което има нужда от някой тъп хлапак, за да се задоволява.

— Те са изчезнали. Действително биха могли да са сред всеки срещнат, навсякъде, да се приближават все повече и повече. Какво можем да направим? Биха могли да бъдат обикновени туристи, посещаващи Белия дом, демонстранти пред него или на всеки завой с чанта гранати...

— Всички обиколки на Белия дом временно са прекратени, а всички президентски разходи из Вашингтон са спрени. И двете забрани са излишни, откровено казано, защото възможностите, които предоставят, не са в стила на Баярат. Тактиката ѝ е да надхитри и да удари, а не да извади оръжието и после да убива. Това е свързано с детството ѝ.

— Детството ѝ?

— И това е част от информацията, която аз имам, а ти нямаш, Дейви. Ето защо аз ще бъда Скорпион едно във всичко, без името.

— Може би тя сама си е уредила нещата.

— Никой в сферата на тези операции не разчита само на обстоятелствата, за да постигне целта си. Това е още едно нещо, което

ти не знаеш, Скорпион три. Аз съм имал тайни агенти, които са правили неразкриваеми сделки с три други разузнавания, считайки, че бих могъл и да не ги подсигуря. Това е нормално. Лоялността е боклук, важното е оцеляването.

— Значи смяташ, че тя ще ми се обади?

— Ако има мозък в главата си. Знам, че при нея е в излишък... Ще се обади.

* * *

Амая Баярат мина през фоайето на хотела небрежно, както подобаваше на една четирийсетгодишна контеса. Изведнъж се спря и тялото ѝ се парализира. Русокосият мъж пред рецепцията — русата коса беше свежо боядисана — беше таен агент на Мосад, който в миналото имаше тъмнокестенява коса. Тя го познаваше от Хайфа, беше спала с него в Хайфа! Събирайки мислите си, тя изтича към асансьорите, взимайки веднага очевидното решение. С Николо трябваше да се преместят незабавно. Но къде? И с какво обяснение? Толкова много важни обаждания идваха в хотела, обаждания от важни хора в Сената, от депутати, от политици. Не на последно място обаждаше се сенаторът Несбит, човекът, който би могъл да я заведе до президента на Съединените щати. Щеше да бъде като повторение на „Вълчата бърлога“, но тяхната операция щеше да бъде много по-успешна, отколкото операцията на отчаяните генерали, които се противопоставиха на Хитлер... Достатъчно! Сега трябваше да изчезне от хотела! Тя влезе в отворения асансьор и натисна етаж на апартамента си.

— Не е ли красива, Каби? — изписка Николо. Той седеше пред телевизора в хола и гледаше някакъв уестърн с Анжел Капел. — Говорих с нея преди час, можеш ли да повярваш? И ето я сега тук!

— Стига, Нико! Помни, че тя е впечатлена от младия барон на Равело, а не от някакъв беден боклук от доковете на Портичи.

— Защо ме нараняваш, сеньора? — попита Николо, с вперени в нея сърдити очи. — Ти каза, че е добре да изпитвам определени чувства към Анжелина.

— Вече не. Местим се!

— Защо?

— Защото аз казвам така, глупаво момче... — отговори Бай, отивайки до телефона на бюрото. — Пригответи нещата и на двама ни. Веднага! — Баярат набра номера, който беше запечатан завинаги в изключителната ѝ памет. Беше единствено обаждане, така че можеше да използва номера на хотела.

— Да? — каза гласът във Феърфакс, Вирджиния.

— Аз съм. Нужно ми е убежище. Не в хотел, не във Вашингтон.

— Невъзможно е. Не тук. Не тази вечер.

— Заповядвам ти в името на радроне и всичките му връзки от Бекаа, до Палермо и Рим! Те ще те открият и ще те убият, ако ми откажеш!

Тишина. Накрая гласът каза:

— Ще изпратя кола за теб, но няма да се срещаме тази вечер.

— Това няма значение. Имам нужда от телефонен номер. Очаквам да ми звънят.

— Ще бъдеш в най-отдалечената къща за гости в имението. Всеки телефон в къщата е на отделна линия. Когато пристигнеш, можеш да се обадиш в хотела и да им дадеш номера. Той минава през Юта и се връща чрез сателит обратно тук, така че няма за какво да се безпокоиш.

— Благодаря.

— За нищо, сенъора. Но трябва да те предупредя, от утре оставаш сама.

— Защо?

— Аз ще съм заминал и ти няма да знаеш нищо. Ти си просто една приятелка от Европа, която очаква да ме чуе скоро, всеки час, всеки ден. Все пак можеш да използваш този номер, за да се свържеш с моя приемник.

— Разбирам. Ще те чуя ли някога?

— Не. Никога.

Самолетът Гълфстрийм навлезе в бреговата линия на Съединените щати, на изток от залива Чесапийк, над нос Чарлз, Мериленд.

— Още петнайсет минути — каза пилотът.

— Прибави още няколко — прекъсна го помощник-пилотът, изучавайки компютърната карта на таблото. — Приближава се силен фронт и ние го заобикаляме от север.

— Наистина ли можете да приземите този куршум в частната собственост на някой? — попита Пул. — Ще ви трябва трикилометрова писта.

Помощник-пилотът изгледа цивилните дрехи на Пул.

— Ти пилот ли си, господине?

— Е, имам няколко часа, не като вас момчета, но достатъчно, за да знам, че не можете да приземите това нещо на някоя зелена леха.

— Не е леха, сър, двукилометрова асфалтова писта със собствена кула, която не е точно кула, защото прилича на стъклена вила. Направихме няколко пробни приземявания тази сутрин, и нека ти кажа, господин Ван Ностранд е осигурил чудесни условия.

— Очевидно — каза видимо смутеният Хайторн от задната седалка.

— Добре ли си, Тай? — попита майорът.

— Добре съм. Просто искам да стигнем.

Двайсет и една минути по-късно самолетът обиколи тъмната повърхност на Вирджиния. Долу, изрязана пред полетата, лежеше пистата, очертана от сигнални светлини. Пилотът приземи самолета до чакащата лимузина, зад която имаше едно бъги за голф.

Скачайки от самолета, тримата пасажери бяха посрещнати от двама мъже, единият с черен костюм и черна шапка, а другият без шапка, със спортно сако и панталон. И двамата стояха в тъмнината.

— Капитан Хайторн? — каза този без шапката, отдясно, обръщайки се към Хайторн. — Мога ли да ви откарам с нашето бъги до главната къща? Съвсем наблизко е.

— Разбира се. Благодаря.

— И дамата с господина — каза шофьорът от ляво. — Вашите стаи ви очакват в Шенадоа Лодж, благодарение на господин Ван Ностранд, разбира се. Само на десет минути от тук е. Ще се качите ли на лимузината, моля?

— Разбира се — отговори Кати.

— Хубави колела — каза Пул.

Шофьорът на бъгито за голф спря и погледна към Тайръл.

— За вас всичко е приготвено в главната къща, сър.

— Това е много мило от страна на господин Ван Ностранд, но имам други планове след нашата среща.

— Той много би се разочаровал и съм сигурен, че ще ви убеди да останете, капитане... — добави шофьорът, отваряйки вратата на лимузината на Нелсън и Пул. — Готвачката е приготвила страхотна вечеря. Сигурен съм, защото тя е жена ми.

— Моите извинения към нея...

— О, боже, забравих си маниерите! — възкликна Пул, обръщайки се от огромния кадилак и поглеждайки към самолета.

— Какви маниери? — попита Кати, облегната отвътре на лимузината.

— Вие с капитана казахте довиждане на двамата пилоти, но аз не успях, а те бяха толкова мили да ми покажат как работят всички уреди.

— Какво...?

— Сега се връщам! — лейтенантът се затича към самолета. Виждаше се как разговаря с двамата пилоти, които все още бяха в кабината със запалени лампи. Пул се здрависа и бързо се върна до колата, докато Хайторн се качи в бързото, гледайки лейтенанта с любопитство. Пул не само беше казал довиждане на пилотите, той го беше направил прочувствено.

— Ето, сега се чувствам добре. Моят татко винаги ми казваше, че трябва да съм любезен и благодарен към непознати, които се отнасят добре с мен. Да тръгваме, нямам търпение да взема един горещ душ. Не съм го правил от дни! Мама ще ме напляска, че съм се омърлял така... Ще се видим по-късно, капитане!

Лейтенантът се качи в лимузината. Тайръл се намръщи, докато бързото се движеше между светлините през голямата морава към къщата.

Големият кадилак се отклони от пистата и навлезе по лъкатушеш път, който скоро рязко се изправи. В далечината светлините огряваха една голяма желязна врата със стражева къщичка от лявата страна. Имаше още една лимузина, която току-що беше пропусната през изхода и се размина за секунди с тях, твърде бързо, за да бъдат видени пътниците ѝ. Изведнъж Джаксън Пул прескочи задната седалка и се намести до шофьора. За изненада на Катерин в ръката му имаше автоматичен валтер.

— Чуй сега, шофьоре, веднага трябва да спрем! Ще повярваш ли, че забравих нещо?

— Какво е то, сър? — попита шашнат шофьорът.

— Капитан Хайторн, тикво такава! — Лейтенантът притисна дулото на пистолета до слепоочието на ужасения шофьор. — Отбий настрани и угаси светлините!

— Джаксън! — извика Нелсън. — Какво правиш?

— Цялото това шибано нещо мирише, Кати. Пак повтарям, обръщай, копеле такова, иначе мозъкът ти ще се залепи на стъклото!

Лимузината започна да завива несигурно, качвайки се на тревата, докато шофьорът се наклони надясно, към червения алармен бутон. Ръката му не успя да стигне до него. Пул го удари с пистолета по врата. Чу се болезнен звук. Шофьорът беше моментално обездвижен, лейтенантът го изблъска от мястото му и пое управлението. Кракът му намери спирачката. Спряха под клоните на един бор. Пул изви врата си назад, дишайки тежко.

— Мисля, че е време за обяснение — каза потресената Нелсън от задната седалка. — Джаксън, ти твърдиш, че човекът, който предложи открито на Тай да го провери чрез държавния секретар и секретаря по отбраната, а също и чрез директора на ЦРУ, е не само лъжец, но и нещо повече!

— Ако съм сбъркал, ще се извиня, ще напусна армията, ще отида при малката си сестричка в Калифорния и ще стана богат като нея.

— Това не е обяснение, лейтенант! Чакам обяснението!

— Аз се върнах при двамата пилоти...

— Да, ти се върна, разбира се, след като ни каза, че не си си взел довиждане, а след това обяви, че не си вземал душ от дни, след като беше прекарал четирийсет и пет минути под душа само преди часове в Сан Хуан.

— Надявам се, че Тай ме е разбрал...

— Какво да е разбрал?

— Че нещата са гнили. Тези двама пилоти не са редовни служители на Ван Ностранд — обясни той. — Постоянните са в отпуск. Спомняш ли си, те казаха, че са направили няколко пробни приземявания тази сутрин?

— И какво? Лято е. Хората излизат в отпуск през лятото?

— Какво правим, когато искаме да запазим една предстояща операция в тайна.

— Сменяме персонала, естествено. Обикновено от други бази. И какво?

— Непознати на никого, нали?

— Разбира се.

— Тогава помисли върху това, Кати. Тия двамата след нас трябва да извършат цивилен полет до летище Дъглас, в Шарлот, Северна Каролина, където правителствен ескорт ще посрещне самолета на осигурено пространство. Пасажерът им ще бъде един, с дипломатически пропуск, осигурен от Държавния департамент. Казвам ти, тези пилоти никога не са действали на такова ниво. Те са малко изнервени според мен, защото работата им не е съвсем чиста.

— За какво говориш, Джаксън?

— Съобщено им е, че пасажерът е Ван Ностранд, и по план трябва да излети след час.

— След час?

— Твърде недостатъчно време за добра вечеря и важна среща, нали? Аз си мисля, че тия двамата са разжалвани престъпници или превозвачи на наркотици, които се движат от една задача на друга чрез нелегалната мрежа.

— Изглеждаха толкова симпатични...

— Ти си момиче от провинцията, Кати, аз съм от Ню Орлеанс. Ние свирим джаз на площада, докато обират публиката ни. Не че аз някога съм го правил.

— Какво ще правим сега?

— Мразя да създавам паника, но в теб ли е още пистолетът на Тай.

— Не, той го залепи за крака си.

— Ще проверя нашия шофьор. Господи, той има два! Един голям и един по-малък... Ето, вземи големия и остани в колата, аз ще сложа другия в якето си. Ако някой се приближи, не задавай въпроси, просто стреляй, а ако този кучи син се размърда, прасни го хубавичко по главата.

— Дивотии, лейтенант. Аз идвам с теб.

— Не мисля, че се налага, майоре.

— Просто ти заповядвам, Пул.

— Има една точка в правилника на военновъздушните сили, която ясно казва...

— Забрави я! Където отидеш ти, там отивам и аз! Ами шофьора?

— Помогни ми. — Джаксън издърпа шофьора навън и започна да го влачи по земята под широкото борово дърво... — Свали му дрехите, първо обувките — продължи той, докато Кати побърза да свали мокасините на шофьора. — Сега панталоните — добави Пул, достигайки до един висок храст. — Аз ще му сваля самото и връзката... Остави слиповете, тях ще ги сваля най-накрая.

Минута по-късно голата фигура на шофьора беше овързана с ленти от собствените му дрехи — нито една от тях не беше достатъчна, за да прикрие достойнствата му. Лейтенантът нанесе един последен удар по неговия врат, тялото потръпна спазматично, след това отново се отпусна.

— Не си го убил, нали?

— Ако остана тук още пет секунди, мога да направя и това. Копелето щеше да убие нас, Кати, и ще ти го докажа.

— Какво говориш?

— Да се върнем в лимузината, там има телефон. Дяволски сигурен съм, че съм прав.

Пул запали мотора, активирайки радиотелефона, вдигна слушалката и потърси информация за Шенадоа Лодж.

— Това е спешно обаждане от Военновъздушната база, Патрик — каза той с официален тон. — Моля, свържете ме с майор Катерин Нелсън или лейтенант Джаксън Пул. Повтарям, спешно е.

— Да, сър, да, сър! — отговори операторът забързано. — Ще проверя веднага нашите компютри. — Линията утихна. Трийсет и пет секунди по-късно успокоеният оператор се обади. — С тези имена няма никой регистриран в Шенадоа Лодж, сър.

— Нещо друго трябва ли ти, майоре? — лейтенантът остави слушалката. — Това копеле щеше да ни убие, преди да сме стигнали където и да е. Разложените ни тела сигурно щяха да бъдат открити след десет години в някой ров.

— Трябва да отидем при Хайторн!

— Тук позна — каза Пул.

Хайторн беше въведен в огромната, отрупана с книги библиотека на своя домакин, Нилс Ван Ностранд. Той отказа напитката, предложена му от шофьора на бѣгито, който седеше пред бара.

— Пия само бяло вино, благодаря — каза Тайръл. — Колкото по-евтино, толкова по-добре и по-възможност в малки количества.

— Имам едно отлично Поуили-Фюм, сър.

— Стомахът ми ще се разбунтува. Свикнал съм на по-слаби букети.

— Както желаете, капитане, но се опасявам, че ще трябва да ви помоля да извадите оръжието, прикрепено към десния ви крак.

— Десният ми какво...?

— Моля ви сър — каза шофьорът на бѣгито, вадейки малка капсула от ухото си. — Преминахте покрай четири рентгенови машини от предния вход, през коридора, до тази стая. Появи се на всяка камера. Извадете го, моля.

— Това е просто стар навик — каза Хайторн вяло, седна на най-близкия стол и си нави крачола. — Щях да направя същото дори и да се срещам с папата. — Той разкъса лепенката, освободи пистолета и го ритна на пода. — Удовлетворен ли сте?

— Благодаря, сър. Господин Ван Ностранд сега ще дойде.

— Ти си охраната, значи?

— Моят работодател е предпазлив човек.

— Сигурно има много врагове.

— Напротив, не бих могъл да назова нито един. Той все пак е изключително богат и като шеф на неговата охрана аз настоявам на определени процедури, когато хора, които той не познава, идват на посещение. Като бивш офицер от разузнаването съм сигурен, че ще одобрите това.

— Очевидно не мога да се възпротивя. Какъв си бил, в пехотата ли?

— Не, в тайните служби, към Белия дом. Президентът ме освободи с неохота, но разбра финансовите проблеми на един женен човек с четири деца, които трябва да ходят в колеж.

— Вършите си добре работата.

— Знам. Ще бъда точно зад вратата, когато господин Ван Ностранд пристигне.

— Нека се разберем нещо, господин Тайни Служби. Аз бях доведен тук от твоя шеф. Не съм се самопоканил.

— Що за гост е този, който прикрепя валтер към крака си? Ако не се лъжа, това е любимото оръжие на опасните хора.

— Казах ти, навик.

— Не и тук, капитане — той се наведе и вдигна оръжието.

Вратата се отвори и импозантната фигура на Нилс Ван Ностранд влезе в стаята с празнично изражение.

— Добър вечер, господин Хайторн — каза той, приближавайки Тайръл, докато посетителят му ставаше от стола. — Простете ми, че ни ви посрещнах, когато пристигахте, но говорех по телефона с човека, с когото ви предложих да се свържете, държавния секретар... Мисля, че познавам якето ви. Сафарикс, Йоханесбург. Висша мода.

— Съжалявам. Тони Тропик Шоп, на летището Сан Хуан.

— Дяволски хубава имитация. Занимавал съм се малко с платове. Джобовите са важното в този тип якета. Всички мъже обичат да имат много джобове. Във всеки случай извинявам се, че не ви посрещнах на пистата.

— Времето беше добре оползотворено — каза Хайторн, изучавайки своя домакин, почти хипнотизиран от излъчването му. Голям мъж... със сива коса, висша класа... Като тези по модните списания. — Имате страхотна охрана.

— О'Брайън ли? — Ван Ностранд се засмя меко, грациозно, гледайки мило шефа на охраната си. — Понякога моят добър приятел взема работата си прекалено насериозно. Надявам се, че не е имало неудобства.

— Никакви, сър — О'Брайън напъха пистолета в джоба си. — Предложих на капитана питие, вашето Поуили Фюм, но той отказа.

— Наистина? То е от чудесна реколта! В такъв случай може би господин Хайторн предпочита бърбън...

— Чували сте нещо за мен — каза Тайръл, — но се опасявам, че това е минало.

— Да, казаха ми. Би ли ни оставил, О'Брайън? Имаме да обсъждаме поверителни неща с нашия човек от Амстердам.

— Разбира се, сър. — Бившият агент от тайните служби отвори вратата и излезе.

— Сега сме сами, капитане.

— Ние сме сами, а вие направихте едно необикновено изявление относно жена ми и капитан Хенри Стивънс. Искам да знам с какво можете да го подкрепите.

— Ще стигнем и до там. Моля седнете, ще побъбрим няколко минути.

— Не ми се бъбри! Защо каза това за жена ми? Отговаряш, че можем да говорим за други неща, но това ще бъде страшно кратка среща.

— Да, казаха ми че не можеш да останеш за вечеря, нито да приемеш гостоприемството ми за през нощта.

— Не съм дошъл за вечеря или на гости. Дойдох да чуя какво имаш да кажеш за убийството на жена ми в Амстердам и капитан Хенри Стивънс. Той може и да знае нещо, което аз да не знам, но ти говореше за съвсем друго. Обясни ми го!

— Няма нужда. Колкото ти гориш от желание да научиш за тези обстоятелства, така и аз съм изпълнен с любопитство да науча какво се случи на един неизвестен остров в Карибите.

Тишина. Стояха на няколко метра един от друг със стиснати очи. Накрая Хайторн проговори.

— Ти си Нептун, нали?

— Разбира се, че съм аз, капитане. Както и да е, твоето разкритие никога няма да напусне тази стая.

— Сигурен ли си в това?

— Абсолютно. Ти ще умреш, Хайторн. Влизай, Брайън!

18.

Изстрелите раздраха тишината в голямото имение. Пул и Катерин Нелсън панически натискаха спусъците на пистолетите и разбиха стъклата на библиотеката на парчета, които се посипаха отвътре и отвън. Младият лейтенант се хвърли през отвора, направи кълбо и се изправи на крака с насочено към падналите тела дуло.

— Добре ли си? — извика той на зашеметения Хайторн, който се беше хвърлил в ъгъла зад един стол.

— Откъде, по дяволите, се появяваш? — извика останалият без дъх Тайръл, като се изправяше неуверено. — Моята беше свършена, отивах си!

— И аз си мислех такова нещо...

— Тази прекалена раздяла с пилотите? — прекъсна го Хайторн задъхан, с лееща се по челото му пот. — И горещият душ, който не си вземал от дни?

— Нашият шофьор е в храстите и няма къде да мърда. Кати и аз заобиколихме къщата, видяхме те тук и когато сладкодумната горила влетя с пистолет в ръка, решихме, че няма време за мислене.

— Благодаря за немисленето. Той ми каза, че ще бъда убит.

— Трябва да се измъкваме оттук!

— Ще ми помогне ли някой да влезе през този проклет прозорец, без да се нарежа? — оплака се Кати. — Някакви мъже се приближават бързо към вратата.

— Ще ги върнем обратно — каза Хайторн — Двамата с Пул прехвърлиха майора през прозореца, после той се върна към вратата на библиотеката и я заключи. Когато чукането започна, Тайръл се постара да имитира гласа на Ван Ностранд.

— Всичко е наред. Брайън ми демонстрира новия си пистолет. Върнете се на постове си.

— Да, сър — чу се краткият отговор. Те автоматично реагираха на познатото име, произнесено от гласа на господаря. Стъпките се отдалечиха.

— Сега е чисто — каза Тайръл.

— И ти си си загубил ума! — прошепна Кати. — Тук има два трупа.

— Не казах завинаги, просто засега.

— По план самолетът трябва да излети след трийсет и пет минути — каза Пул. — Мисля, че трябва да излетим с него.

— Трийсет и пет минути? — възкликна Хайторн.

— Това е само част от плана. Техният пасажер е трябвало да бъде Ван Ностранд, посоката — международното летище Шарлот, Северна Каролина. С дипломатически пропуск. Време твърде недостатъчно за ленива вечеря или приятен нощен престой, освен ако не смяташ някоя яма в горите, хубаво място за почивка.

— Господи, планирано е било до минути!

— Да си обираме крушите по-скоро.

— Още не, Джаксън — настоя Тай. — Тук има много неща. Ван Ностранд е човекът, когото Алфред Саймън описа като Нептун. Това означава, че е бил сред посетителите на радроне, а това значи и основна връзка за Баярат.

— Сигурен ли си, че си разбрал правилно?

— Абсолютно, лейтенант. Той сам призна, че е Нептун, пояснявайки, че информацията няма да надживее моята екзекуция.

— Уха!

— Една кола влезе, когато ние тръгвахме — каза Нелсън. — Би ли могло да има връзка с тази вечер?

— Нека го научим — каза Тайръл.

— Има вилички, поне четири-пет из цялото имение, вероятно за гости — каза Пул, докато с Тайръл помагаха на Катерин да излезе през прозореца. — Зърнах ги от лимузината.

— Никъде не виждам светлини — каза Хайторн, заобикаляйки източния край на къщата.

— Видях ги само преди няколко минути.

— Той е прав — каза Кати. — Ето в тази посока. — Тя посочи югозапад. Там също беше тъмно.

— Може би ще трябва да се върна на пистата и да кажа на пилотите, че всичко е наред. Тия момчета бяха нервни още преди стрелбата.

— Добра идея — съгласи се Тайръл. — Кажи им, че Ван Ностранд е демонстрирал колекцията си от оръжия и че в къщата има стрелбище.

— Никой няма да повярва! — каза Кати.

— Ще повярват на всичко, стига да е обяснение. Те очакват да излетят от тук след половин час с тлъсти чекове и ги е грижа само за това... Всъщност, ако видят теб, то ще ги успокои. Отиди с Джаксън, а?

— А ти какво ще правиш?

— Ще разузная наоколо. Ако с Пул сте видели светлини преди малко, защо сега ги няма? Можем да предположим, че в къщата няма никой освен готвачката, като се има предвид това, което Ван Ностранд ми беше приготвил. А той едва ли би приел други гости, след като се е канел да излита веднага.

— Ето ти оръжието — каза лейтенантът, вадейки пистолета от колана си. — Взех го от джоба на горилата, заедно с магнума от ръката му. Можеш да вземеш и него. Аз се чувствам като склад за амуниции, тъй като намерих още два у шофьора на лимузината.

— Ти даде единия на мен, Джаксън — каза Нелсън.

— Няма да ти свърши много работа, Кати. По моя сметка ти е останал един куршум.

— Който искрено се надявам да не употребя...

— Вие вървете на пистата. Уверете набързо тези пилоти, че Ван Ностранд се е обадил на няколко висши чиновници от администрацията, които трябва да му дадат някакви обяснения.

— Имам една идея, Тай — каза Пул.

— Каква?

— Ние с Кати можем да управляваме тази птица...

— Забрави го — прекъсна го Хайторн. — Искam тези пилоти да изчезнат. Не искам да бъдат тук и да ги разпитват, когато открият телата. Моята смърт е била организирана от тесен кръг. Единствените хора, които биха могли да ни идентифицират, са двамата шофьори, а както разбирам, единият е в безсъзнание, другият — мъртъв. Това ни дава простор.

— Добре казано, капитане.

— За това ми плащаха някога, майоре. Сега вървете.

Двамата офицери тръгнаха бързо през моравата към пистата, докато Тайръл изучаваше югозападния терен. Всяка вила беше заградена с борови дървета и едва се виждаше под мъждукащата луна. Две се мяркаха през тесния кален път, на няколко десетки метра. Една от тях светеше едва преди десет минути, но коя? Предположенията нямаше да помогнат. Трябваше да се приближи, а да се приближи означаваше да се движи много внимателно. Той използва приближаващия облак, който периодически закриваше луната, за да пълзи през тези кратки моменти на относителна тъмнина. За кой ли път спомени от другия му живот проблясваха на вътрешния му екран. Случки, при които един видимо съвсем нормален, скучен офицер от протокола се превръщаше в човек, изпълняващ поръчения, срещащ се с мъже и жени сред полета и в катедрали, из алеи и гранични пунктове. Където едно-единствено глупаво невнимание можеше да означава куршум в главата. От едната страна или от другата. От врага или от своите. Лудост.

Хайторн погледна небето. Големият облак се промъкваше на юг и щеше да закрие луната само след секунди. Когато моментът настъпи, Хайторн притича през пътя и се хвърли в тревата. Той запълзя на ръце и колене към най-близката вила отдясно. Спря веднага след като облакът отмина. Лежеше неподвижен на моравата и стискаше пистолета си.

Гласове! Тихи, носени от вирджинските бризове, както ветровете горе носеха облаците.

Два гласа. Бяха подобни, но не еднакви, с различни оттенъци. Единият беше по-дълбок, може би по-дрезгав, но и двата бяха възбудени и говореха бързо. Но не на английски. Какво беше това? Хайторн бавно повдигна глава... Тишина. Тогава отново се чуха двата гласа, но те не идваха от най-близката вила, а от другата отляво, на няколко десетки метра от него.

Светлина! Малка, тънка като петънце, вероятно от фенерче, но не от клечка кибрит, защото беше постоянна, немигаща. Някой се движеше вътре, лъчът се местеше бързо назад-напред. Някой, който бързаше, търсеше нещо. По някакъв начин и те бяха замесени! Тогава, сякаш за да потвърдят извода му, изведнъж по калния път между главната къща и вилите за гости в южната част на имението се появиха фарове. Беше друга лимузина — несъмнено онази, която Пул и Нелсън

са видели да пристига, когато са се готвели да излизат. Колата сега се връщаше, за да вземе разтревожените пътници, дошли преди по-малко от половин час. Двамата бяха чули изстрелите и без да търсят обяснения, се измъкваха от имението на Ностранд колкото се може по-бързо!

Вторият кадилак направи един полукръг и изведнъж спря, а гумите му изсвириха. Две фигури изтичаха от вилата. По-едрата носеше два куфара. Той не можеше да им позволи да избягат. Трябваше да ги спре.

Хайторн гръмна във въздуха с пистолета си.

— Останете където сте! — извика той, стана на крака и затича.
— Не влизайте в тази кола!

От тъмнината един заслепяващ лъч се закова върху него, осветявайки двете фигури, скачащи в колата твърде бързо, за да може той да види нещо по-ясно... Светлините в нощта и бягащите фигури бяха част от неговото минало. Той спря, праметна се наляво и се превъртя няколко пъти, извън периферията на лъча, скатавайки се зад един храст, докато няколко изстрела вдигнаха във въздуха пръстта, на която беше легнал преди секунда. Той затвори очи и от яд удари в земята с дръжката на пистолета си.

— Хайторн, къде си? — беше гласът на Кати, бягаща по пътя към неговата позиция.

— Господи, Кати, това си беше истинска артилерия! — присъедини се Пул малко след нея. — Тай, кажи нещо! О, боже, може да са го застреляли...

— Не, не...!

— Не съм сигурен — каза Хайторн, повишавайки глас, и бавно, мъчително се изправи, спирайки за малко с ръце върху коленете си.

— Къде си...?

— Насам — отговори Тайръл, облаците откриха луната за няколко мига и светлината ѝ го освети, докато се приближаваше през храстите.

— Ето го! — извика Нелсън и се затича към него.

— Ранен ли си? — повтори Пул, хващайки ръката на Тай. — Ранен?

— Не от куршумите — отговори Хайторн, направи гримаса и изви врата си.

— Тогава от какво? — попита Кати. — Това бяха автомати!

— Съвършено оръжие — намеси се Пул, — и от по-ниския му регистър, мисля че е МАК, не Узи.

— Може ли с МАК-10 да стреля човек, каращ голяма кола по тесен път? — попита Тайръл.

— Не е лесно.

— Значи може би грешиш, лейтенанте.

— Какво значение има? — запротестира Нелсън.

— Никакво — съгласи се Хайторн. — Не, не съм ранен, само издраскан от едно действие, което не бях практикувал наскоро. Как са пилотите на Ван Ностранд?

— Само поизплашени — отговори Кати, — и съм сигурна, че е свързано с мнението на Джаксън, че не ги очакват медали за добро поведение. Искат да се измъкват!

— Вие ги оставихте преди тая стрелба, така ли?

— Преди три минути, не повече — каза Нелсън.

— Тогава няма какво да ги спре, и може би това е за добро.

— О, има нещо, което ще ги спре, капитане.

— За какво говориш? Те могат просто да излетят.

— Да чуваш нещо като излитащ самолет? — ухили се Пул. — Поиграх си с тях на една игричка.

— Пул, мога да те изправа пред трибунал...

— О, по дяволите, това е проста игра и винаги успява — простите неща успяват винаги. Взех им единствения ключ и затворих вратата. Блокирани са, няма къде да отидат, Тай. А когато го направят, ние може да сме при тях.

— Бях прав за теб, лейтенант. Как ти звучи това за рапорта?

— Добре, по дяволите, капитане. Ах, благодаря ви, сър!

— Не бързай толкова. Същите тези качества могат да ни забъркат хубава каша.

— Как? — попита Кати нападателно.

— След като самолетът не излети, какво ще стане, щом като охраната е чула заповедите, а готвачката не успее да намери Ван Ностранд и своя съпруг. Те ще знаят, че ние сме все още тук, защото самолетът не излита.

— Ако си спомняш — каза Нелсън, — нейният съпруг беше нашият шофьор.

— А лимузината има телефон — добави Тайръл.

— Мамка му, той е прав! — възкликна Пул. — Ами ако от входната врата проверят лимузината, а после се обадят на полицията? Ами ако вече са им се обадили? Всеки миг могат да пристигнат за нас.

— Инстинктите ми казват, че няма да го направят — противопостави се Хайторн, — но нямам увереността, която имах някога. Твърде отдавна беше.

— Въпросът е входната врата — каза Пул.

— Точно така — съгласи се Хайторн. — Ако съм прав, тук трябваше да има коли или бѣгита, най-малкото хора с фенери, които претърсват този район. Но няма нищо. Защо е така?

— Може би трябва да научим — каза Джаксън. — Ще трябва да се поразходя до там и да видя какво става.

— И да те застрелят, идиот такъв?

— Стига, Кати, не съм тръгнал да бия барабан.

— Тя е права — каза Тайръл, — може и да съм антика в някои области, но не и в тази. Аз ще отида и ще се видим при самолета.

— Тук какво стана? — попита Нелсън. — Какво видя?

— Двама мъже, единият твърде висок, с куфари, другият понисък, по-слаб и с шапка. Те скочиха в колата, когато светлината ме заслепи.

— Кой се сеца за шапка в такъв момент? — каза Пул.

— Плешивите мъже, Джаксън — отговори Хайторн. — Това е характерно за тях в такива случаи. Заведи Кати обратно до самолета и се опитай да успокоиш пилотите.

— Няма нужда да ме води. И сама съм способна да...

— О, млъкни, Кати — прекъсна я Пул. — Той просто иска да каже, че ако тези отрепки решат да бягат, по-добре е да ги спрем, отколкото да ги застреляш. О'кей.

— Добре.

— Слушайте — продължи Тайръл с твърд глас. — Ако попадна в беда, ще стрелям бързо три пъти. Това ще е сигнал за вас да се измъквате оттук.

— И да те изоставим? — попита Нелсън изненадано.

— Точно така, майоре. Мисля, че ти казах, не съм герой. Не обичам героите, защото твърде много от тях умират, а това не ми допада. Ако съм в беда, по-лесно ще се измъкна от тук сам, без багаж.

— Много благодаря!
— За такива неща съм трениран, плащано ми е.
— Хей, ами ако дойда с теб? — каза Пул.
— Ти сам си отговори, лейтенант. Ами ако пилотите решат да се разбунтуват?
— Да вървим, Кати.

Бледосивият буик на департамента по отбраната беше паркиран край пътя, почти невидим, защото клоните от околните дървета го покриваха. Беше до дългия половин миля, обграден с дървета път, който водеше до имението на Ван Ностранд. В него имаше четирима отегчени и раздразнени мъже, недоволни, че им е поставена задача по това време, без да им е разрешено да предприемат нищо, нито пък са им обяснили защо са тук. Те трябваше просто да наблюдават, но при никакви обстоятелства да не бъдат забелязани.

— Започва се! — каза шофьорът, пресягайки се към цигарите в жабката, когато една лимузина се появи от вратата на имението и зави надясно. — Ако самолетът излети, ние сме свободни.

— Хайде да си ходим — каза офицерът на задната седалка. — Това си беше дивотия.

— Някой отгоре вероятно иска да знае кой с кого спи — добави друг глас отзад.

— Чисти дивотии — каза мъжът до шофьора, посягайки към радиото. — Закривам акцията и да се измитаме.

Баярат седеше облегната в лимузината, зашеметена и неспособна да подреди мислите си. Човекът, осветен от лъча, беше Хайторн! Как можеше да бъде истина? Беше невъзможно, но все пак това беше той! Какво съвпадение! Абсурдно. Трябваше да има някакъв начин, който да обяснява положението. Какво ставаше тук? Padrone? Това ли беше обяснението? Господи, това беше... Padrone. Марс и Нептун! Страстите на плътта, сплетени със страстта за власт и първенство. И padrone беше убит от Хайторн. Проклетият глупак! Ван Ностранд не би могъл да го допусне, той беше извикал Хайторн, за да го убие — той е мой, ничий друг — и Бая никога повече нямаше да го чуе след тази вечер.

Това беше игра на шах, измислена в ада, при която царете и пешките винаги бяха по равно, неспособни да се елиминират един друг без пробив, който би могъл да унищожи всички... Но това не можеше да се случи. Тя беше толкова близо — само няколко дни и Ашкелон щеше да бъде отмъстен. Целият ѝ изтерзан живот щеше да придобие смисъл! Смърт на всяка власт! Тя не можеше да бъде спряна, това беше немислимо.

Париж. Трябваше да разбере какво става.

— Какво става? — попита Николо шепнешком, все още дишащ тежко след стрелбата и бързото бягство. — Мисля, че е по-добре да ми кажеш.

— Нищо, което ни засяга — отговори Бая и се пресегна към телефона на лимузината.

Баярат набра презокеанските кодове до Париж, след това номера на улица „Корнише“.

— Полин? — каза тя. — Няма да говоря с друг.

— Аз съм — потвърди жената в Париж, — а ти си...

— Единствената дъщеря на *padrone*.

— Това е достатъчно. Какво мога да направя за теб?

— Саба обади ли се отново?

— Разбира се, мадам. И беше много развълнуван. Попита защо не сте била на остров Саба, но мисля, че го поуспокоих. Остана удовлетворен.

— Как удовлетворен?

— Прие факта, че чичо ви се е преместил на друг остров и че знаете къде да се свържете с него, когато се върнете в Карибите.

— Добре. „Олимпик Чатърс“, нали?

— Не знам, мадам.

— Тогава забрави, че съм ти казала. Аз ще му оставя съобщение.

Баярат прекъсна разговора, после набра Сейнт Томас, за Олимпик Чатърс. Това, което чу, беше точно което очакваше да чуе в този час на вечерта.

„Тук е «Олимпик Чатърс». Офисът е затворен и ще бъде отворен в шест утре сутринта. Ако това е тревога, моля натиснете едно, което ще ви свърже с бреговата охрана. Иначе можете да оставите съобщение.“

— Скъпи мой, Доминик е! Обаждам се от едно скучно пътуване край бреговете на Портофино. Но добрите новини са, че ще се върна след три седмици. Убедих съпруга си, че трябва да се върна при моя чичо — сега той е на Дог Айлънд. Съжалявам, че не ти го споменах, но нали ти казах, че той непрекъснато е в движение? Небеса, Полин ми се скара, че не съм била по-ясна. Няма значение, скоро ще бъдем заедно. Обичам те!

Бая затвори телефона, раздразнена от погледа на Нико.

— Защо казваш тези неща, Каби? — попита младежът. — Отново ли отлитаме за Карибите? Къде отиваме?... Тази вечер, стрелбата, внезапното бягство! Какво става, сеньора? Трябва да ми кажеш!

— Не мога да ти кажа нещо, което не знам, Нико. Ти чу шофьора, той каза, че се извършва обир. Собственикът на имението е много богат, а сега са лоши времена в Америка. Престъпниците са навсякъде. Затова са пазачите и високите огради. Трябва винаги да са готови за тези ужасни неща. Това няма нищо общо с нас, повярвай ми.

— Трудно ми е да го направя. Щом има пазачи и толкова много охрана, защо бягаме тогава?

— Полицията, Николо! Полицията беше повикана, а ние естествено не искаме да бъдем разпитвани от полицията. Ние сме гости в тази страна. Това би било унижително, неудобно... Какво ще си помисли Анжелина?

— Ох... — непреклонният поглед на момчето от доковете омекна. — Защо дойдохме тук?

— Защото чрез един приятел ми беше казано, че ще имаме собствени стаи и слуги, а нашият домакин ще ми осигури секретарка. Имам да пиша дузина писма.

— Ти знаеш толкова много и си близка с толкова хора. — Младият италианец продължи да гледа проблясващите сенки по жената, която беше спасила живота му на доковете в Портичи.

— Мисли си за живота в Неапол, мое скъпо момче. Имам да решавам разни неща.

— Може би трябва да решиш къде ще останем тази нощ.

— Аха, сега вече мислиш. — Бая натисна бутона на интеркома с шофьора. — Има ли наоколо подходящи места за преспиване, приятелю?

— Да, мадам, обадох се предварително и те са готови за вас. Като гости на господин Ван Ностранд, разбира се. В Шенадоа Лодж, много ще ви допадне.

— Благодаря.

Тайръл се промъкваше по края на тревата и сянката на боровете. Каменната къщичка на пътя беше на не повече от трийсетина метра, а последните няколко не бяха прикрити с дървета. Беше открито пространство, подрязана морава между пътя и високата два метра ограда със заострени върхове, по която беше ясно, че тече ток. Както беше ясно, че двете бариери не са просто дървени греди. Дебелината им предполагаше, че са от ламинирана стомана. Само танк би могъл да мине през тях. Автомобил с каквито и да е размери би се разбил, сякаш се е блъснал в стена. Сега те бяха спуснати.

Хайторн огледа каменната къщичка. Беше квадратна, прозорците бяха от дебело стъкло, през което можеше да се вижда отвътре и отвън. Покойният Ван Ностранд с прякор Нептун беше предпазлив човек. Входът за неговото имение беше непробиваем за взлом и куршуми, и небето да помага на объркалия се престъпник, който се опита да прескочи оградата. Щеше да се пържи, докато се овъгли.

Никой не се виждаше и Тай пресече откритото пространство към къщичката. Бавно, много бавно той погледна през лявата страна на дебелия непробиваем прозорец. Това, което видя, не само го зашемети — то просто го обърка. На стол, с тяло, свито върху бюрото пред него, може би на три метра от входа, седеше униформен пазач. Главата му беше обляна в кръв. Той беше прострелян не веднъж, а няколко пъти.

Хайторн заобиколи постройката и стигна до вратата. Тя беше отворена. Той се втурна вътре и се опита да асимилира всичко, което имаше да се види. Това беше калейдоскоп от висши технологии: три реда телевизионни монитори, всички работещи, покриващи цялото пространство на имението, които дори предаваха звука. Свируканията на птичките се смесваха с падащите листа и шума на високата трева.

Защо беше убит пазачът? Защо? Каква беше ползата? И къде бяха колегите му? Човек като Нептун, а още по-малко като параноичния шеф на охраната му, никога не би поверил главната врата само на един човек. Това беше безумие, а нито Ван Ностранд, нито хладнокръвният Брайън бяха луди или глупави. Той огледа уредите,

пожелавайки Пул да е с него. Различните индикатори по машините показваха, че аудиото и видеото работят. Отговорите можеха да бъдат намерени, ако се натиснеха подходящите бутони, и обратно, всичко можеше да бъде изтрито, ако бяха задействани погрешно.

Най-тайнственото беше, че мястото е изоставено. Какво е било онова, което би ги накарало да избягат? Изстрелите? Не беше логично, патрулите бяха въоръжени, както свидетелстваше мъртвият мъж на стола. В кобура му имаше пистолет с калибър 38. А Ван Ностранд явно наемаше и плащаше за пълна лоялност. Защо тогава не се бяха притекли неговите добре платени стражи, да спасят работодателя си? Беше съмнително, че могат да си намерят по-добри служби.

Телефонът в къщичката извън и Хайторн не само се стресна, а дори се вкамени от страх... Успокой се, капитане. Ако неочакваното се случи, постарай се да го приемеш като съвсем нормално.

Думите бяха спомен от един инструктор от военноморското разузнаване, думи, които самият Тайръл беше предал на толкова други след него... В Амстердам.

Тайръл вдигна телефона и се закашля няколко пъти, преди да се обади.

— Дааа? — каза той с неясен глас.

— Какво става там? — извика силно една жена по линията. — Не мога да се свържа с никой, нито с господин Ван Ностранд, нито със съпруга си в колата. — Никой!... Къде беше през последните пет минути? Толкова звънях и — нищо!

— Оглеждах наоколо — отговори Хайторн.

— Имаше доста изстрели.

— Може да е имало лов на елени — каза Тайръл, спомняйки си играта на Пул с двамата пилоти.

— С автомат? През нощта?

— Различни хора, различни вкусове.

— Луди хора, всички тук са луди.

— Да...

— Добре, ако се свържеш с господин Ван или някой от другите, кажи им, че съм тук, в кухнята. Ако искат вечеря, могат да ми се обадят! — с тази декларация готвачката на имението затръшна телефона.

Съществуващото положение беше дори още по-объркващо и жената го потвърди. Всички бяха избягали, вероятно убивайки човека, който не е искал да се присъедини към тях и би могъл да ги издаде. Тук сякаш беше настъпила битката при Армагедон^[1]. Дошло е времето. Тази вечер ще е. Да се спасим! Какво друго би могло да бъде?... Тук имаше отговори, но единственият истински отговор, връзката с Баярат, беше в мъртвите мозъчни клетки на мъртвия Ван Ностранд.

Хайторн извади опръскания с кръв пистолет от кобура на убития пазач. Хвана го между палеца и показалеца си, отнесе го до малката открита баня, където го изтри с хартиени кърпички и го пхна в колана си. Върна се при апаратурата и още веднъж я огледа, концентрирайки се в таблото, което беше най-близо до изхода. Предполагаше, че с него се задействат бариерите на пътя. Имаше шест цветни бутона, образуващи два еднакви триъгълника, един до друг. Бутоните отдолу вляво бяха зелени, вдясно от тях кафяви, а отгоре, малко по-големи от тези долу, червени. Под всеки имаше жълта табела с черен надпис. На тях пишеше: отворено, затворено, а под червения бутон отгоре с поедри букви: ТРЕВОГА.

Тайръл избра левия триъгълник и натисна зеления ОТВОРЕНО — по-близката бариера бавно се вдигна. Той натисна кафявия и тя се върна до първоначалното си положение. Левият триъгълник очевидно беше за превозни средства, влизащи в имението, а десният — за излизащи. За да бъде сигурен, той повтори процедурата на втория триъгълник — по-далечната бариера се вдигна и падна. Толкова с висшите технологии, нямаше смисъл, нито причина да задейства тревогата. Беше взел решение, отчитайки, че поне за момент рискът е минимален. Щеше да отиде при Пул и Нелсън и да им го предложи. Можеха или да излетят с пилотите и да преследват връзката Шарлот, Северна Каролина — да открият кой точно щеше да придружи Ностранд до международния полет, или да останат с него и да претърсят кабинета на Ван Ностранд. Изборът беше техен, но и двете алтернативи бяха важни. Зелената светлина на летището би могла да дойде от различни хора, произходът ѝ — бюрократично скрит или фалшифициран, но връзката можеше да бъде проследена нагоре. От друга страна, Тайръл би могъл да използва два допълнителни чифта очи, за да огледа подробно това, което биха могли да намерят в

кабинета на Ван Ностранд, както и в останалата част от жилището му. Човек, напуснал дома си при влудяващи условия, наложени от господаря на тази къща, лесно би могъл да бъде невнимателен.

Хайторн изтегли мъртвия пазач от бюрото, хвана го под мишниците и го издърпа до банята. Тай спря да си измие ръцете на мивката, когато изведнъж чу шум на мотор — силен, дори бесен, който спря със свистене на гуми... Беше ли сгрешил? Полицията ли пристигаше след подадена тревога? Почти без да мисли, той изтича от банята, грабвайки шапката на пазача от пода и застана срещу дебелия прозорец, моментално успокоен. Синият шевролет беше цивилен и не влизаше в имението, а го напускаше. Погледна таблото, бутоните, инстинктивно избра триъгълника за излизане.

— Да? — каза той, завъртайки превключвателя за вградения микрофон.

— Какво искаш да ми кажеш с това да, глупако! — че се един възбуден глас по високоговорителя. — Пусни ме оттук! И когато тъпият ми съпруг се върне с лимузината, кажи му, че съм отишла при сестра си, там може да ме намери... Хей, чакай малко! Кой си ти!

— Аз съм нов, мадам — каза Тайръл, натискай зеления бутон на втория триъгълник. — Приятна вечер, мадам.

— Всички сте лунатици. Самолети летят, автомати стрелят, друго какво? — шевролетът изчезна в тъмнината, докато Хайторн сваляше далечната бариера. Оглеждайки се наоколо, той се зачуди дали има нещо, което трябва да направи, което трябва да вземе... Да, имаше. На бюрото, опръскан с кръв, лежеше голям бележник. Той го отвори и заразгръща страниците. Съдържаха имената, датите, продължителността на престоя на гостите на Ван Ностранд от началото на месеца, за осемнайсет дни. В своята бързина или смущение Нептун беше направил първата грешка. Тайръл затвори бележника и го сложи под мишница. После, изведнъж поразен от очевидното, го захлупи отново на бюрото и прелисти бързо на страницата за тази вечер. Лимузината, която беше хвърчала с двамата бягащи пътници от най-далечната вила. Беше записано само едно име, но то беше достатъчно, за да подпали ума на Хайторн.. Защото бе съставено от имена, които водеха до определени изводи. Тя не знаеше, че Хайторн е там, но въпреки това бе изоставила пълната конспирация, водена от маниакалното си его, беше оставила следа за официалните

комисии и историците. Нямах да й бъде отказано това върховно признание.

Мадам Лебайерон, Париж.

Лебайерон.

Бая.

Доминик.

Баярат!

[\[1\]](#) Според християнството — битка, предшестваща края на света. — Бел. ред. [↑](#)

19.

Тайръл остави вратата на къщичката отворена и се затича по пътя към огромната морава, откъдето щеше да притича към пистата. Стигнал на тревата, той забави смутено ход, в началото без да разбира защо. Инстинктивно беше очаквал да види сигналните светлини, приближавайки се към пистата. Тях ги нямаше. Светеше само луната. Отново се затича, този път по-бързо от преди, преминавайки през едно тясно място на високия плет, граничещ с края на полето.

Беше предполагал, че Нелсън и Пул ще го чакат на светло до пистата с двамата пилоти. Нямаше никого, нещо се беше объркало. Той напъха бележника под един храст, затрупа го с пръст и огледа пистата.

Тишина. Нищо. Само жълтеникаво-белите очертания на самолета.

Изведнъж усети някакво движение! Къде? Улови го с ъгъла на окото си — отдясно, през пистата. Той се съсредоточи върху мястото, луната му помагаше, защото лъчите ѝ се отразяваха като в огледало. Това беше контролната кула с погрешното название, защото не беше кула, а едноетажна постройка от стъкло, с антена-чиния на покрива, от която излизаха много кабели. Някой беше мръднал зад един от големите прозорци, отразени от луната.

Тъмнината в небето се завърна и Хайторн се сниши на тревата, промъкна се до високия плет, където се изправи и отново затича, заобикаляйки пистата. За по-малко от минута той се приближи до кулата. Дишаше тежко, с подгизнала от пот риза. Бяха ли двамата пилоти победили Кати и младия въоръжен лейтенант? Това не беше възможно да стане без изстрели, а не беше чул стрелба.

Отново движение! Една неясна фигура, по-скоро сянка, плавно се беше приближила до големия стъклен прозорец, а след това бързо се беше оттеглила... Бяха го видели, когато се промъкваше през дупката в плета, и сега го наблюдаваха. Изведнъж един скорошен спомен се яви отново на Хайторн. Спомен отпреди три дни, от преди три нощи — неназованият остров на север от Анегада... Огън и силует на човек

или животно, под лая на бесните и атакуващи кучета в крепостта на падроне.

Оставайки зад плета, Тайръл започна да събира опадали листа и клони, изсушени от слънцето. За четири минути той направи голяма купчина, която можеше да служи за подпалването и на по-сурови клони. Бръкна в джоба си за кибрит — постоянно носеше в себе си кибрит, още от дните, когато беше страстен пушач. Подпали купчината листа, а от нея пламна и плетът. Сега беше на десет метра от стъклената постройка.

Горящите храсти се разпалваха все по-бързо и по-бързо. Влажният нощен бриз от хълмовете още не беше се появил. Върховете на храстите бяха сухи, което позволяваше на огъня да се разпространява бързо в двете посоки. За секунди пламъците започнаха да избухват. Тогава две, не, три фигури се появиха на големия западен прозорец. Те бяха развълнувани, главите им кимаха и се клатеха, ръцете им се размахваха, а телата им се мятаха насам-натам в паника. Металната врата се отвори и трите фигури се появиха в рамката, едната отпред, двете след нея. Тайръл не можеше да види лицата им, но знаеше, че те не бяха Нелсън и Пул. Той извади пистолета от колана си и зачака, задавайки си въпроса: Къде бяха Кати и Джаксън? Кой бяха тези хора? Какво общо имаха те с изчезването на двамата офицери.

— О, господи, резервоарите с гориво! — извика първият мъж.

— Къде са те? — гласът на втория мъж беше познат на Хайторн. Помощник-пилотът на самолета.

— Насам! — Той можеше да види фигурата, сочеща към някаква точка на пистата. — Би могъл да прати цялото шибано място на луната! Побират сто хиляди галона. Най-експлозивните!

— Но те са под земята! — протестира пилотът.

— Да, приятел, и са покрити с един метален капак! Резервоарите са наполовина пълни, изпаренията са най-отгоре и могат лесно да избухнат. Да се махаме оттук!

— Не можем да ги оставим! — извика помощник-пилотът. — Това е убийство, господине, а ние не искаме да имаме нищо общо.

— Правете каквото искате, задници, аз тръгвам! — Първият мъж се затича през тревата, покрай говорещия пилот. Двамата пилоти се изгубиха в сградата. Хайторн се втурна напред, застана отстрани, в

ъгъла на стъклената сграда и надникна. Пламъците се движеха бавно, издигайки се до небето. Изведнъж Пул и Нелсън, със завързани на гърбовете им ръце и увити около устата лепенки, бяха изблъскани от вратата. Кати падна, а Джаксън се хвърли върху нея, покривайки я с тялото си, сякаш очакваше стрелба. Пилотите на самолета се появиха след тях, уплашени, несигурни в себе си.

— Хайде и двамата — каза помощник-пилотът. — Ставайте, да вървим!

— Никъде няма да ходите! — Тайръл беше пред тях, пистолетът му се насочваше към главите на двамата пилоти. — Вие, негодници! Помогнете им! Развържете ги и махнете тези лепенки!

— Хей, човече, не сме направили това по своя воля! — запротестира пилотът, докато вдигаха Нелсън и Пул, развързаха ги и ги оставиха да свалят лепенките. — Тоя гаден телеграфист ни държеше на прицел.

— Той ни накара да ги вържем и им запушим устата — намеси се пилотът. — После реши, че след като работим за Ван Ностранд — той беше при тренировките тази сутрин, — сме добри.

— Повече от добри — прекъсна го помощник-пилотът, поглеждайки към горящия плет. — Той ни каза, че сме гарантирани от охраната на господин Ван, но не познавал тези двамата и не искал да рискува... Да изчезваме отгук. Нали чухте какво каза той за резервоарите с гориво.

— Къде са те? — попита Хайторн.

— На около триста метра на запад от този стъклен радиохамбар — отговори Пул. — Видях помпите, докато те чакахме с Кати.

— Не ме интересува къде са — извика помощник-пилотът. — Това копеле каза, че могат да ни вдигнат до луната.

— Биха могли — каза лейтенантът, — но е малко вероятно. Тези помпи са двойно подсигурени, а капаците трябва да бъдат ударени с нещо, за да достигнат температурата на запалване.

— Би ли могло да се случи?

— Разбира се, Тай — Шансът е едно на неколкокостотин. По дяволите, забраните за пушене по бензиностанциите имат смисъл.

Хайторн се обърна към уплашените пилоти.

— Нещата са във ваша полза, момчета — каза той. — Дайте ми портфейлите си, а също и паспортите.

— Какво значи това? Арестувани ли сме?

— Не, ако направите това, което ще ви кажа. Хайде, дайте ги, ще ви ги върна.

— Кой си ти, от ФБР ли си? — пилотът неохотно бръкна в джоба си и подаде на Тайръл портфейла и паспорта. — Надявам се, разбираш, че ние бяхме законно наети и не носим оръжие и непозволени неща.. Претърси и нас, и самолета, ако искаш. Нищо няма да намериш.

— Звучи, сякаш сте били подлагани на такива процедури и преди, а?

— Аз съм пилот с разрешително, който предлага уменията си, господине — каза помощник-пилотът, подавайки на Хайторн документите си.

— Извади имената и необходимата информация, майоре — продължи Тайръл, давайки паспортите и портфейлите на Нелсън. — Иди вътре и включи светлината.

— Веднага, капитане — Кати влезе бързо в стъклената къща.

— Майор... капитан?... — извика помощник-пилотът. — Какво, по дяволите, е това? Изстрели, горяща писта в богато имение, военни. В какво са ни въвели тия кучи синове, Бен?

— Аз съм лейтенант — каза Пул.

— Проклет да съм, ако знам, Сони, но щом се измъкнем оттук, сваляме имената си от списъка.

— От кой списък? — попита Хайторн.

Летците се спогледаха.

— Давай, кажи му — каза пилотът. — Те нямат нищо против нас.

— Скай Транспорт Интернешънъл — каза помощникът. — Нещо като агенция за намиране на работа.

— Сигурен съм, че е така. Къде се намира?

— Нешвил. Никога не сме транспортирали съзнателно някой престъпник, нито спекуланти с наркотици...

— Да, казахте го вече, пилот. Къде сте се обучавали? При военните?

— Съвсем не — отговори сърдито помощник-пилотът. — В най-добрите цивилни школи, плюс пет хиляди допълнителни летателни часа.

— Вие да нямате нещо против военните? — попита Пул.

— Строгостта на йерархията изключва личната инициатива. Ние сме професионални пилоти.

— Сега изчакай една проклета минута!...

— Задръж, лейтенант. — Катерин Нелсън излезе от постройката.

— Някакви изненади? — попита Хайторн, кимайки на майора да върне паспортите и портфейлите.

— Една или две — отговори Кати, връщайки нещата на пилотите. — Нашите момчета се казват Бенджамин и Езекил Джоунс. Те са братя. Пътували са нашироко през последните двама месеца. По интересни места като Картахена, Каракас, Порт о Пренс и Естеро, Флорида.

— Хубави местенца за пускане на оръжия, наркотици и разни нещица — каза Пул с отвращение.

— Можем ли да се измъкваме оттук? — попита помощник-пилотът, а от челото му се стичаше пот, докато гледаше горящия плет.

— О, ще заминете веднага — отговори Хайторн, — и ще заминете където аз ви кажа и както аз ви кажа. Лейтенантът ме информира, че имате разрешение за Шарлот, Северна Каролина...

— Времето за заминаване отмина, а не сме заявили ново — възпротиви се Бенджамин Джоунс. — Никога няма да получим разрешение за същия маршрут — горе си има трафик!

— Вие, момчета, по-добре се върнете в една от вашите висши школи — каза Джаксън. — Докато направите един кръг, аз или ще съм ви осигурил нов маршрут, или ще съм потвърдил стария.

— Можеш ли да направиш това, Пул?

— Разбира се, че може — отговори Кати. — И аз мога. Тези уреди достигат кулите от Дълес до Атланта. Както Бен каза, при Ван Ностранд всичко е първа класа.

— Очаквате да долетим право при тълпата агенти на ФБР, чакащи пътник, който не водим? — извика Сони Джоунс. — Направо сте си загубили ума.

— Ти си загубен, ако не го направиш — каза Тайръл спокойно и бръкна в джоба си за малкото тефтерче и молив от хотела в Сан Хуан. — На този номер трябва да се обадите, когато стигнете Шарлот. Използвайте кредитна карта, защото той е на Вирджинските острови и ще ви се обади телефонен секретар.

— Ти си луд — каза Бенджамин Джоунс.

— Наистина трябва да го направите. Виждате ли, вие никога повече няма да управлявате самолет в тази страна, ако откажете. От друга страна, ако правите това, което ви казвам, ще бъдете свободни да си отидете у дома — при едно условия, което ще спомена след малко.

— Какво условие? Какво трябва да направим?

— Да започнем с това, че няма да ви посрещне тълпа, а дипломатическият ескорт на Ван Ностранд — най-много един-двама души. Искam техните имена — ще отказвате дори да разговаряте с тях, докато не подпишат някакъв документ.

— Какъв документ?

— Датата, времето и подписите, които отговарят на самоличността им, както и името на индивида, който е дал пропуск на вашия пасажер и е осигурил посещението му. Това няма да им хареса, но ще ви разберат.

— Е, значи вземаме информацията и после какво? — попита помният, Бен Джоунс... — Не можем да доставим Ван Ностранд!... Къде е той всъщност?

— Неразположен е.

— И какво, по дяволите, ще им кажем?

— Че това е било суха тренировка по заповед на Ван Ностранд. Това дори ще го разберат по-добре. Тогава намирате телефон и се обажда на този номер. — Хайторн пхна малко листче в джоба на ризата на помощник-пилота.

— Хей, почакай още една минута! — каза Сони. — Ами парите?

— Колко ви се полагат?

— Десет хиляди — по пет на човек.

— За един ден работа! Обзалагам се, че е по две на човек?

— Ще се съгласим и на четири. Значи осем.

— Виж какво ще ти кажа, Сони. Съгласен съм на четири хиляди, ако предадете информацията от Шарлот. Ако не — нищо.

— Думи, капитане — каза Бенджамин Джоунс. — Те звучат хубаво, но как ще ни се плати?

— Най-лесното нещо на света. Дайте ми петнайсет часа след обаждането си от Шарлот. После назовете времето и мястото на телефонния секретар в Сейнт Томас и при вас ще се появи пратеник с парите.

— Думи.

— Приличам ли ви на глупак, че да ви кажа номер, който можете да проследите?

— Ами ако никой не ни отговори? — настоя по-младият брат.

— Ще има кой. Вижте, губим време, а вие нямате избор! Предполагам, че ключът за запалването, или както му викате, е във вас.

— В мене е — отговори Сони. — Само че това е ключ към пилотската врата. Самолетът работи с превключватели.

— Тогава тръгвайте.

— Изобщо не си помисляй да ни прецакаш — каза Бенджамин. — Не знаем какво е станало тук, но ако си мислиш, че сме повярвали на вашата версия... Пак си помислете — фактът, че нашият работодател не е в самолета, ни кара да се чудим. Аз съм чел за този Ван Ностранд — той е известен, разбираш ме. Можем да се разприказваме срещу пари...

— Вие да не заплашвате един офицер от военноморските сили на САЩ, от военното разузнаване, да бъдем по-точни?

— А вие подкупвате ли ни, капитане? С парите на американските данъкоплатци?

— Твърде рязък си, Джоунс, но аз знам, че това е често срещано при по-малките братя... Изчезвайте. Ще се обадя в Сейнт Томас след няколко часа.

— Обиколете и ми се обадете отгоре — каза Пул. — Дръжте апаратите си настроени.

Братята се спогледаха. Сони сви рамене, след това отново погледна Хайторн.

— Свържете се с този ваш секретар, капитане. После отново се свържете за нашите пари, само че да не бъде чек, а в брой.

— Бен — каза Тайръл твърдо, гледайки в лицето на по-младия брат Джоунс, — доставете ми информацията от Шарлот, или ще проследя този самолет. И последното мое условие: напуснете търговията с наркотици!

— Кучи син! — промърмори помощник-пилотът, когато двамата мъже се обърнаха и затичаха към плета, който вече догаряше.

— Огънят догаря — каза Кати.

— Сухите клонки изгоряха бързо — отбеляза Джаксън. — Повече свети, отколкото гори, така че суровото няма да прихване.

— Има още да гори нататък — каза Хайторн.

— Не, няма — каза Пул, насочвайки се към вратата на постройката. — Между помпите и храстите има поне трийсет метра.

— Ето защо няма да избухнат — отбеляза Нелсън.

— Нека е така, Кати. Имам да върша работа. Знам кулата в Андрюс, а те ще достигнат до Пешътър за разрешение преди компютърът да успее да мигне. Самолетът е на път за Шарлот.

— После ела при нас в къщата, в библиотеката — каза Хайторн на Пул, докато лейтенантът изчезваше през вратата. — Хайде! — добави той, обръщайки се към майора. — Искam да претърсим мястото. Трябва да намерим начин да се свържем с другата лимузина. Баярат е в нея.

— Господи! Сигурен ли си?

— Ще ти го докажа. Скрих бележника на пазачите от къщичката сред полето. Лимузината, която сте видели, е била последната кола, влязла тук. Доказателството е в името. Ела, ще ти покажа. — Двамата се затичаха покрай димящия плет до мястото, където Тайръл беше скрил бележника. Останал без дъх, Хайторн се наведе да го разрови. Не беше там.

Като изгладнял човек, ровещ за сладки корени, той задраска земята, обхождайки мястото в паника. После спря с блестящи очи.

— Изчезнал е! — прошепна той. По челото му се стичаха вадички пот.

— Изчезнал?... — Нелсън се намръщи смутена. — Дали не си го изпуснал в бързането?

— Сложих го точно тук! — Хайторн скочи на крака като разярена кобра и извади пистолета от колана си. — Аз не изпускам нищо в бързането, майоре.

— Съжалявам.

— Аз също... Може да ми се е случвало, но не и сега. Твърде голям е и твърде важен... Боже, тук има още някой. Ние не можем да го видим, но той ни наблюдава!

— Готвачката? Пазачите от къщичката?

— Не, Кати. Всички са изчезнали, дори готвачката — аз лично я пуснах. Никой не може да бъде открит по телефона, тя ми го каза.

— Всички?

— Освен пазача, който е бил убит. Застрелян в главата на бюрото си.

— Но ако този дневник не е тук...

— Точно. Някой е останал. Някой, който знае, че Ван Ностранд е мъртъв и иска да измъкне всичко ценно от имението.

— Но защо точно дневника от къщичката? Той не е златен, нито предмет на изкуството.

Тайръл се загледа в майора на лунната светлина.

— Благодаря ти, майоре, току-що ми каза нещо, което трябваше да съм разбрал. Нашият изплъзващ се непознат е по-навътре в нещата, отколкото предполагах. Този дневник има цена само за човек, който знае колко е важен. Наистина отдавна съм се откъснал от тези неща.

— Какво искаш да направим?

— Трябва да правим всичко много внимателно. Имаш оръжие, нали?

— Джаксън ми даде пистолета, който взе от телеграфиста. Мисля, че е добър.

— Добър е. Дръж го изваден, да се вижда, и ме следвай. Прави каквото правя и аз, завъртай се на всеки няколко крачки, обратно на моите, ако можеш. Аз ще обикалям наляво, ти заобикалай надясно — така ще покрием всички точки. Можеш ли да го направиш?

— Мога ли да управлявам миниподводница, която никога не съм виждала преди?

— Не е същото, майоре. Ти не управляваш машина, сега ти си машината. Това е стреляне по сянка, която може да е, а може и да не е човешка. Не може да има извинение, ако не го направиш. Нашият живот може да свърши, ако проявим нерешителност.

— Аз чета, говоря и разбирам английски, Тай, и ако се опитваш да ме уплашиш, си успял.

— Добре. Мен ме плаши смелостта, от която можеш да умреш.

Движейки се внимателно, двете фигури пресякоха голямата морава по посока на главната къща. Те стигнаха разбития прозорец на библиотеката. Приглушената светлина отвътре подчертаваше безформените стърчащи парчета стъкло. Тайръл ги изби с дулото на пистолета, за да намали риска от нараняване.

— Добре, аз ще мина първи и ще те издърпам — каза Хайторн, докато нервната Катерин Нелсън стоеше зад него, обърната към тъмнината, а пистолетът ѝ се движеше наляво-надясно.

— Не съм много сигурна дали въобще искам да се обърна — каза Кати. — Аз наистина не обичам оръжието, но сега ще ми е много приятно да употребя това грозно нещо.

— Одобрявам отношението ти, майоре. — Тайръл прескочи, държейки рамката с лявата си ръка, а пистолета в дясната. — Добре — продължи той отвътре на прозореца. — Постави пистолета където можеш да го поставиш и хвани ръката ми.

— Господи, ужасно драска! — извика Нелсън, пъхайки пистолета в пазвата си и грабвайки протегнатата ръка на Хайторн. — А сега какво?

— Постави си крака на стената и направи това, което е естествено, когато те издърпам нагоре. Само няколко стъпки и ще успееш... но не стъпвай в ъгъла, ако можеш. Нямах подходящи обувки.

— Аз съм с високи токове, не забравяй. Те не са удобни за такива упражнения. — Катерин направи както ѝ беше казано, полата ѝ се вдигна, докато се издигаше нагоре... — Да върви по дяволите приличието — измърмори тя. — Ако бельото ми те възбужда, това си е твой проблем.

Телата на Ван Ностранд и шефа на охраната му лежаха там, където бяха паднали. Нямахше признаци нещо да се е променило, някой да е бил в библиотеката, след като стрелбата бе отнела живота им. За да се увери, Хайторн отиде бързо до тежката врата. Тя все още беше заключена.

— Аз ще прикривам откъм прозореца — каза Тай. — Провери телефона, той трябва да има памет, описваща кои номера на кого са. Виж дали има номерата на лимузините.

С гръб към стената, Хайторн застана до разбитата рамка, докато Нелсън отиде до бюрото.

— Имало е етикет, който сигурно е покривал индекса пред телефона — каза Кати. — Той е бил откъснат, има парчета хартия по ъглите, сякаш някой се е затруднил, докато го къса.

— Погледни в чекмеджетата, кошчетата, навсякъде, където може да е хвърлен.

Кати бързо отваряше чекмеджетата и бързо ги затръшваше.

— Празни са — каза тя, вдигна едно кошче за боклук и го постави на стола до бюрото. — И тук няма нищо. Я чакай малко.

— Какво?

— Квитанция от една компания за превозване на вещи, Сий Лейн Контейнерс. Познавам тази фирма, големците я използват, когато се местят на работа през океана за няколко години..

— Какво пише за нея?

— Ван Ностранд, склад за трийсет дни, Лисабон, Португалия. — После отдолу, под графата „вещи“: — Двайсет и седем кашона, лични вещи, лепенки за проверката на митницата. — Подписана е от Г. Алварado, секретар на Ностранд.

— Това ли е всичко?

— Има още едно условие под инструкциите. То гласи: Изпращачът ще изисква от фирмата склад в Лисабон. Това е... Защо някой ще изхвърля квитанция за дваайсет и седем кашона с лични вещи, когато повечето от тях сигурно са ужасно ценни?

— Първото нещо, което ми идва на ум, е, че когато си Ван Ностранд, нямаш нужда от квитанция, за да си получиш вещите. Какво още има в кошчето?

— Всъщност нищо... Три обвивки от шоколад, две страници от бележник, без нищо на тях, и компютърна разпечатка от борсата с днешна дата.

— Безполезни — каза Тайръл с поглед навън. — А може и да не са — добави той. — Защо би изхвърлил Ван Ностранд тази квитанция. Или, казано по друг начин, защо си е направил труда да я изхвърля?

— Ти да не се учиш от Пул? Объркваш ме.

— Той е имал секретарка. Защо просто не ѝ я е дал? Тя очевидно се е грижила за всичко, така че защо я е задържал?

— За да потвърди изпращането до Лисабон — ох, ох, забрави го, както ти би казал. Той я е изхвърлил.

— Защо?

— Откъде да знам, капитане. Аз съм пилот, не психиатър.

— Нито пък аз, но разбирам какво ям, когато нагълтам кактус.

— Звучи умно, но не разбирам какво искаш да кажеш.

— Аз не съм умен, просто опитен. Ван Ностранд, по причини, които не мога да разбера, е искал квитанцията да бъде открита.

— След смъртта му?

— Разбира се, че не. Той не е очаквал да умре. Бил е на път за Шарлот, Северна Каролина, но е искал тя да бъде намерена.

— От кого?

— От някой, който би направил връзката с нещо, което не се е случило. Трябва да се оставим на интуицията. Огледай се наоколо. Навсякъде. Провери книгите, които не са по рафтовете, бара, всичко...

— Какво да търся?

— Всичко, което е скрито... — той спря изведнъж. — Чакай. Угаси осветлението!

Нелсън изключи горната лампа, а след това и тази на бюрото.

— Какво става, Тай?

— Идва някой с фенерче, виждам едно светло кръгче в тревата. Това е нашият непознат.

— Какво прави?

— Върви право към този прозорец...

— След като угасих светлините?

— Добър въпрос. Той не спря, нито направи пауза, когато ги изключи. Просто продължава да върви напред като някакъв робот.

— Намерих фенер! — прошепна Нелсън зад бюрото. — Мисля, че видях един в долното чекмедже. Права бях.

— Промъкни се оттам и ми го търкулни.

Кати го стори и Тайръл го пое с лявата си ръка, докато подобната на зомби фигура продължаваше към маршрута си към къщата. След секунди тя достигна прозореца. Изведнъж истеричен писък разкъса тишината.

— Излизай от там! Нямах право да влизаш в стаите му. Ще кажа на господин Ван. Той ще те убие!

Хайторн включи фенера, с насочен към главата на фигурата пистолет. За негово учудване, това беше една стара жена с дълбоки бръчки, напълно побеляла коса и скъпа тъмна рокля. Тя стискаше напоения с кръв дневник от къщичката в лявата си ръка. Нямахше оръжие, само едно фенерче-химикалка. Беше внушителна със святкация си от гняв поглед.

— Защо ще иска господин Ван да ни убива? — попита Тайръл спокойно. — Тук сме по негово желание, самолетът му ни докара. Както може да видите от счупения прозорец, той имаше причини да иска помощта ни.

— Значи вие сте от неговата армия? — попита старата жена с понисък, макар и все още рязък глас с лек акцент.

— Неговата армия? — Тай отклони лъча на фенерчето от лицето на старата жена.

— Неговата и на Марс, разбира се — жената спря, сякаш да поеме въздух.

— Разбира се. Нептун и Марс, нали така?

— Така е. Той казваше, че един ден ще ви се обади. И двамата знаехме, че този ден идва, нали разбирате.

— Какво идва?

— Бунтът, естествено. — Жената отново задиша тежко, погледът ѝ се замъгли. — Ние трябва да защитим себе си, всичко наше и всеки, който е с нас!

— От бунтовниците, разбира се — Хайторн изучаваше напрегнатото лице. Въпреки че беше развълнувана, нейното излъчване и държание, дори при гняв и страх, говореха за някакъв аристократизъм. От Южна Америка ли беше? Говореше с акцент, испански или португалски. Португалски? Рио де Жанейро? Марс и Нептун. Рио?

— От човешките боклуци, ето от кого! — гласът ѝ беше толкова близо до писък, колкото ѝ позволяваше възпитанието. — Нилс работи през целия си живот, за да подобри участието им, да направи нещата по-добри, а те искат единствено още и още и още! Не заслужават нищо! Те са мързеливи и покорни — правят само бебета, а не работят.

— Нилс?...

— За вас господин Ван — жената се закашля.

— Но не и за вас... естествено.

— Скъпи млади човече, аз съм от години с момчетата, от самото начало. По-рано бях тяхна домакиня... всички онези славни партита и банкети, дори техните собствени карнавали! Великолепни!

— Сигурно са били велики — съгласи се Тайръл, кимайки. — Но все пак трябва да защитим себе си и всеки, който е с нас. Затова взехте дневника, нали? Аз го скрих в пръстта, под храстите.

— Това вие ли бяхте? В такъв случай сте глупак! Нищо важно не бива да бъде изоставяно, не го ли разбирате? Ще кажа на Нилс за небрежността ви.

— Изоставяно?...

— Тръгваме сутринта! — прошепна бившата домакиня на Марс и Нептун и се закашля отново. — Не ви ли е казвал това?

— Да, каза ми. Подготвяме се.

— Всичко е подготвено, глупак такъв! Брайън току-що излетя с нашия самолет, за да уреди последните подробности... Португалия! Не е ли прекрасно? Вещите ни вече са изпратени... Къде е Нилс? Трябва да му кажа, че съм свършила.

— Той е горе, проверява... личните си вещи.

— Но това е смешно. Брайън и аз почистихме всичко тази сутрин, нищо не пропуснахме. Оставих само дрехите му, пижамата и тоалетните принадлежности. Те може да потрѣбват на онези араби!

— Араби? А, да! Какво сте свършили за него, госпожице... Алварадо? Това е името ви, нали?

— Разбира се, че е. Гретхен Алварадо. Първият съпруг на майка ми беше герой от войната, член на Висшето командване.

— Вие цялата сте история, лейди — каза Тайръл тихо.

— Божя Майко — продължи госпожица Алварадо мечтателно. — Онези ранни дни с Марс и Нептун бяха наистина приказни, но естествено никога не говорим за тях.

— Какво правите за господин Ван?

— Моля се, естествено. Той ме накара да отида до нашия параклис на хълма и да се моля за благополучното избавление от нашия спасител. Сигурна съм, че осъзнавате, господин Ван Ностранд е набожен като свещеник. Всъщност, млади човече, моите молитви бяха някак си съкратени, тъй като явно имаше повреда в системата за въздушна циркулация. Очите ми сълзяха и едва дишах. Не му казвайте, но все още усещам ужасна болка в гърдите. Той би се тревожил за мене.

— Оставили сте параклиса...?

— Вървах надолу по пътя, видях ви да тичате. Помислих, че е Брайън, така че се затичах след вас и ви видях да скривате дневника и да го покривате с пръст.

— А след това какво?

— Не съм сигурна. Бях потисната, естествено, опитах се да ви извикам, но изведнъж ми стана много трудно да дишам. Не казвайте на Нилс. После всичко притъмня. Когато нещата се проясниха, аз бях на земята, а около мен навсякъде горяха огньове! Изглеждам ли добре? Нилс винаги иска аз да изглеждам на ниво.

— Изглеждате добре, мадам Алварадо, но искам да ви задам един въпрос. Господин Ван ми каза да се обадя на една от лимузините. Спешно е. Как да го направя?

— О, съвсем просто... Когато видях светлините тук, просто трябваше да науча кой... — Аристократичната стара секретарка не можа да продължи. Тя изпадна в конвулсии, толкова силни, че дневникът падна от ръката ѝ, а тя обхвана с ръце гръдния си кош. Лицето ѝ изглеждаше подуто, а очите — изцъклени.

— Леко! — извика Тайръл, неспособен да достигне жената през прозореца. — Облегнете се насам. Трябва да ми кажете! Как да се обадя до лимузината? Казахте, че е просто. Какво трябва да направя?

— ... Беше... просто — тя се бореше за думите си, останала без дъх. — Не и сега. Нилс ме помоли да изтрия всичко от телефонната система.

— Какъв е номерът?

— Аз... не зная... толкова години минаха. — Изведнъж старата жена наддаде сподавен писък. Тя се беше хванала за гърлото, подутото ѝ лице посиняваше под светлината на фенера на Тайръл.

Хайторн скочи през прозореца, претърколи се в тревата. Фенерът излетя от ръката му. Той стана и изтича до Алварадо. Катерин Нелсън се появи над разбитата рамка.

— Мокрият бар е вътре — извика Тайръл. — Включи лампата и донеси вода.

Хайторн беше започнал да масажира гърдите на старата жена, когато светлината в библиотеката се включи и освети наоколо. Тай замръзна, гледката на лицето пред него беше мъчителна. Беше гротескно изкривено, изпънатата кожа беше сиво-синя, очите — червени, зениците — разширени, бялата коса се оказа перука, наполовина паднала назад от плешивата глава. Мадам Гретхен Алварадо беше мъртва.

— Ето! — Кати застана на прозореца с кристална кана с вода и видя лицето на Хайторн. — О, господи — прошепна тя, извъръщайки се, сякаш да не повърне, но веднага се насили да погледне. — Какво ѝ се е случило? — попита тя повече с молба, отколкото с въпрос.

— Щеше да знаеш, ако помиришеше вонята тук долу. Някакъв специален газ — вдишаш ли малко, той започва да се разпространява като смъртоносна плесен в дробовете, забавяйки дишането. Ако не

бъде измит веднага — буквално измит — човекът умира след час, обикновено доста по-бързо.

— И освен ако опитен доктор не прекъсне процеса на разпространението — каза Пул, появявайки се от сянката. — Чел съм за това чудо, беше използвано в Пустинна буря... Коя е тя?

— Довереница и някогашна домакиня на Марс и Нептун — отговори Тайръл. — Току-що си получи пенсията, докато се молеше за тях в параклиса им. Цилиндър във въздушните клапани, предполагам.

— Приятни момчета.

— Горното чекмедже, Джаксън. Хайде, помогни ми. Да я сложим в библиотеката до любимия й работодател и да се махаме.

— Да се махаме? — Катерин Нелсън беше потресена. — Аз мислех, че искаш да претърсим това място из основи.

— Би било загуба на време, Кати. — Хайторн се пресегна надолу за дневника и го пхна неохотно в колана си. — Тази дама може и да не е играла с всички карти, но е била дяволски ефективен робот на Ван Ностранд. Ако казва, че мястото е било почистено, значи е така... Вземи квитанцията за прехвърлянето, искам да е в нас.

Шофьорът беше все още гол, овързан и в безсъзнание. Той щеше да остане там, където си беше. Пул пое управлението на лимузината. В знак на почит, каза той, към изключителния физически стрес, понесен от един застаряващ бивш офицер от флота.

— След всичкото това прескачане на прозорци напред-назад!

— Твоята екзекуция все още не е отменена — каза Тайръл, сам на задната седалка, изпънал наболяващите го крака. — Майоре, провери телефона — нареди той на Нелсън, която седеше отпред с лейтенанта. — Провери дали няма инструкции или номера, които да се отнасят до другата лимузина. Погледни също и в жабката.

— Няма нищо — каза Кати, докато Пул даваше газ по пътя след изхода, вече вдигнал бариерата по инструкциите на Хайторн. — Може би трябва да се обадя на оператора и да накарам да я проследи.

— Трябва да имаш телефонния номер или поне номера на колата — каза Джаксън. — Иначе няма да стане.

— Сигурен ли си?

— Повече от сигурен. Такива са условията.

— По дяволите.

— Ами капитан Стивънс?

— Ще опитам! — възкликна Хайторн и посегна към телефона на задната седалка, закрепен между вратите. Той натисна бързо цифрите и каза на дежурния от флотата, че се намира в кола наблизо и че е спешно. — Тревога четири-нула, моряко!

— Какво правиш там? — извика шефът на морското разузнаване. — Трябваше да си в Пуерто Рико, дявол да те вземе!

— Нямам време, Хенри! Лимузината на Нилс Ван Ностранд, с вирджинска регистрация, но не знам телефонния номер...

— Ван Ностранд? — прекъсна го Стивънс изненадан.

— Точно той. Трябва ми телефонният номер на тази лимузина.

— Знаеш ли колко лимузини има в щат Вирджиния, толкова близо до Вашингтон?

— А в колко от тях се вози Баярат?

— Какво?

— Направи го, капитане! — извика Тайръл, опитвайки се да прочете трептящите цифри на телефона. — Обади ми се, ето номера. — Хайторн му го даде и затвори, като не улучи на два пъти вилката от възление.

— Сега накъде, капитане? — попита Пул.

— Карай наоколо за известно време. Не искам да спираме никъде, преди да се е обадил.

— Ако това ще те успокои малко — каза лейтенантът, — самолетът е насочен право за Шарлот. Ще се приземи след час и половина.

— Нямам търпение да науча кой е дал зелена светлина на това копеле. Бас държа, че името му го има в дневника.

Те караха из Вирджиния, нямаха добра видимост поради тъмнината, но преминаваха през големите имения на различни милионери. Напрежението ги караше да се задъхват. Точно осемнайсет минути по-късно телефонът на лимузината иззвъня.

— В какво си се набъркал? — попита леденостуденият капитан Хенри Стивънс.

— Какво откри?

— Нещо, което никой от нас не би искал да чуе. Проследихме номера на лимузината на Ван Ностранд, на другата лимузина.

Операторът позвъни, но чухме само стандартния запис „шофьорът е извън колата“.

— И какво? Продължавайте да опитвате!

— Няма смисъл. Нашите компютри засякоха полицейски рапорт за същия номер и регистрация...

— Те са били спрени? Задръжте ги...

— Не са били спрени — прекъсна го Стивънс. — Имаш ли някаква представа кой е Ван Ностранд?

— Достатъчно, за да знам, че те е заобиколил, за да се свърже с мен, Хенри... — Когато изненаданият Стивънс започна да говори, Тайръл го прекъсна: — Не си забъркан, капитане, и благослови късмета си, че е така. Ако беше, щях да ти прережа гърлото.

— За какво говориш, по дяволите?

— Бях призован на собствената си екзекуция. За щастие оцелях.

— Не мога да повярвам!

— Повярвай ми, не лъжа, когато се отнася за моя живот. Трябва да намерим другата лимузина, да намерим Баярат. Къде е?

— В дъното на един ров, край черен път във Феърфакс — каза потресеният шеф на морското разузнаване. — Шофьорът е мъртъв.

— Къде са другите? Имаше двама души и единият беше Момиченцето-кръв!

— Ти твърдиш...

— Аз знам! Къде са те?

— Няма никой друг, само шофьорът — застрелян в главата... Питам те отново, Тай, знаеш ли кой е Ван Ностранд? Полицаяте се приближават към имението му в този момент!

— Ще го намерят в библиотеката, вкочанен. Довиждане, Хенри. — Хайторн остави слушалката и се облегна на седалката. Ръцете и краката го боляха, главата му пулсираше от тревогата и напрежението. — Забрави лимузината — каза той, докосвайки очите си с ръце. — Празна е, шофьорът е мъртъв.

— Баярат? — Нелсън рязко се обърна назад. — Къде е тя?

— Кой знае? Някъде в радиус от сто мили, но тази вечер няма да можем да я намерим. Може би ще научим нещо от дневника, а може би още повече от летището Шарлот... или и от двете заедно. Хайде да намерим място, където да можем да починем и да хапнем. Както ми казваше един стар инструктор, понякога и двете са оръжия.

— Подминахме едно симпатично местенце преди малко — каза Пул. — Всъщност не знам къде ще намерим друго. Това беше единственият мотел, който видях, а ние обиколихме района. Пък аз и Кати трябваше да бъдем регистрирани тук с любезното съдействие на Ван Ностранд. Разбира се, не бяхме, защото това изобщо не е било в плана.

— Шенадоа Лодж, това ли беше? — попита майорът.

— Точно така — отговори лейтенантът.

— Обръщай — каза Тайръл.

20.

Николо Монтави от Портичи ситнеше бързо напред-назад, треперещ от страх. По лицето му се стичаха вадички от пот, очите му бяха широко отворени, озъртаха се и издаваха паниката му. Преди по-малко от час той не само беше извършил ужасно престъпление, но и смъртен грях пред очите на Бога! Той беше помогнал при отнемането на човешки живот — не при самото убийство, слава на Христа — но не беше попречил, когато видя как Кабрини вади пистолета от чантата си. Беше объркан, ужасен от стрелбата, която придружаваше бягството им от огромното имение. Сеньората беше наредила на шофьора да спре лимузината, това беше всичко! После тя извади пистолета от чантата си и го застреля в главата хладнокръвно, сякаш смачка муха, това беше! Секунди по-късно нареди на своето момче от доковете да изблъска колата встрани от пътя и тя се плъзна в един ров надолу. Той не можеше да не се подчини, тъй като оръжието беше в ръката ѝ, и знаеше със сърцето си, защото това беше написано в очите ѝ, че тя ще го убие, ако ѝ откажеше.

Амая Баярат беше седнала на кушетката в малкия апартамент на Шенадоа Лодж, с лице към истеричния Николо.

— Има ли още нещо, което искаш да кажеш, скъпо момче? Ако е така, моля те, направи го по-тихо.

— Ти си луда жена, напълно побъркана! Ти застреля онзи човек без никаква причина. Ще изпратиш и двама ни в ада!

— Радвам се, че разбра — и ти си включен в пътуването.

— Ти го застреля, както застреля и черната слугиня на острова, а той беше просто шофьор — прекъсна я младият италианец разпалено. — Лъжите, дрехите, сценките, които разиграваме с такива важни хора, тези игри за богатите, които плащат пари. Не е толкова по-различно от доковете на Портичи. Но да убиваш... Господи, той беше обикновен шофьор.

— Той не беше обикновен шофьор. Когато ти казах да пребъркаш джобовите му, какво намери?

— Пистолет — отговори момчето от доковете тихо, неохотно.

— Обикновените шофьори носят ли оръжие?

— В Италия да, за да защитават клиентите си.

— Възможно е, но не и тук, в Съединените щати. Тук имат закони, каквито ние нямаме.

— Не знам нищо за техните закони.

— Аз знам и затова ти казвам, че този човек беше престъпник, таен агент, нает да погуби нашата велика кауза.

— Ти имаш велика кауза?

— Най-великата, Николо. Няма друга такава. Църквата безмълвно ни благославя, че сме ѝ посветили живота си.

— Ватикана? Но ти не си от нашата църква! Ти не вярваш!

— Вярвам, давам ти честната си дума, и това е всичко, което ми е позволено да ти кажа. Така че страховете ти, както виждаш, са без причина. Разбираш ли ме?

— Не, не разбирам, сеньора.

— Не ти и трябва — прекъсна го Баярат твърдо. — Мисли си колко богат ще бъдеш в Неапол. Докато правиш това, отиди в спалнята и разопаковай багажа ни.

— Ти си една много трудна жена — каза Николо вяло, с немигащи очи...

— Така да бъде. Сега бързай, имам да се обаждам.

Младият италианец се оттегли в спалнята. Бая посегна към телефона на масата. Тя набра номера на хотела и попита за камериера. Представи се, даде инструкции за багажа, който беше оставила там, и се поинтересува има ли съобщение за нея. Беше дала щедър бакшиш на камериера, за да я осведомява за всичко.

— Благодаря за щедростта, мадам — каза един глас от хотела във Вашингтон, — и бъдете сигурна, че за вещите ви се полагат много грижи. Съжаляваме, че трябваше да ни напуснете така изведнъж, но се надяваме отново да ни посетите, когато пак сте в столицата.

— Съобщенията, моля.

Бяха пет. Най-важното беше от сенатор Несбит от Мичиган. Другите вършеха работа, но не бяха жизненоважни, а последното беше загадъчно. То беше от червенокосия млад политически консултант, с когото се бяха срещнали в Палм Бийч и който ги беше насочил към любопитния репортер от „Маями Хералд“, — толкова опасен, че

Баярат трябваше да го елиминира бързо с шипа на смъртоносната си гривна. Тя позвъни първо на сенатора.

— Имам обещаващи, макар и непотвърдени новини за вас, контесо. Колегата ми от Сената е направил опит да организира среща с президента след три дни. Разбира се, тя ще бъде съобразена с нашата уговорка...

— Естествено! — прекъсна го Бая. — Баронът ще бъде толкова поласкан и вие няма да бъдете забравен, сенаторе, повярвайте ми.

— Това е много мило от ваша страна... Вашето появяване ще бъде извън протокола, което значи, че няма да бъде вписано в програмата на президента. Ще присъства само един фотограф, одобрен от началника на протокола на Белия дом, и вие ще подпишете декларация, че снимките ще бъдат за лична употреба, а не за пресата, независимо дали тук или в чужбина. Нарушение на декларацията би ви причинило големи неудобства.

— Напълно лична — съгласи се Бая. — Имате думата на една старинна италианска фамилия.

— И това е напълно приемливо — каза Несбит с добродушен тон. — Все пак, ако финансовите интереси на барона се окажат политически благоприятни, особено в районите, страдащи от депресия, аз гарантирам, че началникът на протокола ще осигури разпространението на снимката с президента и сина на барона навсякъде. За да избегнем неудобствата, моят колега от Мичиган и аз ще се снимаме отделно с вашия племенник — без президента.

— Колко интересно — отбеляза Бая и леко се засмя.

— Вие не познавате началника на протокола — каза Несбит. — Къде може да ви се обадя? От хотела казаха, че прехвърлят съобщенията ви...

— Ние пътуваме много, нали разбирате — прекъсна го бързо Бая, усетила опасност. — Надявам се в един от следващите дни да стигнем до вашия щат Мичиган, но всичко се променя толкова бързо. Данте Паоло има енергията на шест млади бичета.

— Това не е моя работа, контесо, но си мисля, че би било далеч по-лесно за вас, и може би по-ефикасно, ако имаште офис и екип. Поне секретарка, която да знае къде можете да бъдете открита. Аз съм сигурен, че чрез многото приятели на барона тук това може да бъде уредено. Дори бих ви предложил собствения си офис.

— Това е като отговор на молитвите ни, но за съжаление не може да се осъществи. Моят брат е безупречен в много отношения, но той цени дискретността толкова, колкото и етиката, несъмнено поради многото неетични хора в световните финанси. Екипът и секретарките ни са в Равело. Ние се обаждаме там всеки ден, понякога по два-три пъти. Те работят за него от години.

— Той е предпазлив човек — каза сенаторът, — и напълно прав да бъде такъв. Уотъргейт, иранските контри и някои провали напоследък ни научиха на предпазливост. Надявам се, че телефоните ви са подсигурени.

— Ние пътуваме със скрамблери, настроени за мястото, от което ни се звъни, сеньоре. Какво би било по-сигурно?

— О, това е твърде сложно. Департаментът по отбраната ни уведоми, че терористите са преминали към такава технология. Това е наистина впечатляващо.

— Не познаваме такива хора, сенаторе, но за нас това наистина осигурява известна безопасност... Аз, разбира се, ще проверявам за новини при камериера на хотела на всеки час.

— Моля, направете го, контесо. Според вашингтонските нрави три дни означава утре или след час.

— Разбирам го напълно.

— Получихте допълнителните материали, които моят офис ви изпрати, нали?

— Точно сега Данте Паоло разказва много ентусиазирано по другия телефон на баща си за вашите предложения.

— Знаете ли, това действително е прекрасно, контесо. Един толкова умен и съобразителен млад човек. Баронът сигурно е ужасно горд. А и вие, контесо, толкова информирана, любяща сестра, на която той може да се довери, жена с толкова чар, толкова дипломатичност. Замисляли ли сте се някога да се заемете с политика?

— През цялото време си мисля за политика — отговори Бая с усмивка в гласа. — И как ми се иска всички политици да изчезнат — това толкова ме измъчва.

— Моля ви, някои от нас имат нужда от политиците. Ще ви оставя съобщение с подробности за вашата визита в Белия дом. Вие, разбира се, знаете как да се свържете с мен, ако получите новини от Равело.

— Още в мига, когато ги получа, сеньор Несбит. Ариведерчи. — Баярат затвори телефона и погледът ѝ се насочи към списъка с имената и номерата, които ѝ бяха предали от хотела във Вашингтон. Три от тях можеха да почакаат. Както и последният, но чистото любопитство я накара да вдигне телефона и да позвъни на младия червенокос политически консултант от Палм Бийч.

— Водопроводчици Райли — отговори един весел глас по телефонния секретар. — Ако обаждането ви се отнася до заплащане на мои услуги, моля натиснете единицата. Ако не, разкарайте се от линията и дайте възможност на някой, който си струва, да ми се обади. Все пак можете да оставите съобщението и номера, но нищо не обещавам. — Последва един дълъг сигнал и Бая заговори:

— Срегнахме се в Палм Бийч, господин Райли, и ви се обаждам в отговор на съобщението...

— Радвам се, че го правите, контесо — прекъсна я политическият консултант и се включи. — Трудно е да ви открие човек.

— А вие как успяхте, господин Райли?

— Съжалявам, това ще ви струва доста скъпо — отговори младият човек, смеейки се. — От друга страна, тъй като не натиснахте единица, ще ви го кажа безплатно.

— Много мило от ваша страна.

— Беше просто. Спомних си няколко вашингтонски мечки, които душеха около лагерния ви огън, и позвъних на секретарките им. Две от тях ми казаха къде сте.

— И толкова свободно ви дадох информацията?

— Да, след като им обясних, че току-що пристигам от Рим с поверително съобщение за вас от барона, и колко благодарен би бил той да научи името на всеки, който ми е помогнал. Също споменах, че понякога баронът обича да подарява диамантени гривни на любезните момичета. Знаете колко са експанзивни тези богати италианци.

— Вие сте грубиян, господин Райли.

— Опитвам се, контесо. Този град е пълен с професионалисти.

— Защо искате да говорите с мен?

— Опасявам се, че това ще ви струва нещо, лейди.

— Каква услуга бихте могли да ми направите, за която да заплатя?

— Информация.

— От какво естество? Колко ценна?

— Това са две различни неща. За да бъде напълно искрен, мога да отговоря на първото, но не мога да оценя второто. Само вие можете.

— Тогава отговорете на първото.

— Добре. Някой търси по каналите двама души, които може да сте, а може и да не сте вие с момчето. Акцентът е върху не, защото иначе би било твърде пресилено. Но аз пък имам развитено въображение...

— Разбирам — Баярат замръзна. Толкова близо, толкова скоро!

— Ние сме тези, които сме, господин Райли — каза тя с овладян глас.

— Кои биха могли да са другите?

— Както казах, канални плъхове. Може би агенти на мафията, търсещи по-добри пазари за наркотик, или наемници от Сицилия, които знаят кого да отвлекат.

— Можем ли да бъдем сбъркани с такива хора?

— О, на пръв поглед не. Жената е много по-млада от вас, а момчето е описано като неграмотен мускулист главорез.

— Това е абсурдно.

— Да, така си мислех и аз, но, както казах, имам развитено въображение. Искате ли да се срещнем?

— Да, дори само за да изясним това безумие.

— Къде?

— Близо до град Феърфакс има един хотел или мотел, нещо от сорта, наречен Шенадоа Лодж.

— Знам го. Както и повечето от изневеряващите съпруги от Вашингтон. Учуден съм, че сте намерили стая. Ще бъде там след час.

— Аз ще бъда на паркинга — каза Бая. — Не искам да тревожа Данте Паоло.

— Ашкелон!

— Завинаги. Новини?

— Готови сме да започнем фаза едно. Пригответе се.

— Аллах любими. Слава на Аллах.

— Слава на един американски сенатор.

— Шегуваш ли се?

— Нито за миг. Той е на наша страна. Стратегията беше успешна.

— Детайли?

— Не са ви необходими. Все пак, в случай че не оцелея, името му е Несбит. Можете да имате нужда от него, когато мен няма да ме има. Аллах да ви помага!

Лимузината, управлявана от Пул, мина през входа на Шенадоа Лодж. Името Ван Ностранд осигури две съседни стаи, въпреки късния час и раздърпания вид на тримата пътници.

— Какво ще правим сега, Тай? — попита Кати, влизайки в стаята, която той и Пул споделяха.

— Поръчай ядене, почини си и започвай да звъниш. О, господи!

— Какво има?

— Стивънс! — извика Хайторн, втурвайки се към телефона. — Полицията... Ако задържат пилотите в Шарлот, целият сценарий се проваля!

— Можеш ли да ги спреш? — попита Нилсън, докато Тайръл набираше бясно.

— Зависи кога ще стигнат там... Капитан Стивънс, тревога четири-нула!... Хенри, аз съм. Каквото и да става при Ван Ностранд, трябва да натиснеш всеки възможен бутон, за да го запазиш в тайна! — Хайторн замълча, слушайки напрегнато близо минута. — Ще трябва да ми осигуриш някои неща, капитане — каза той накрая, по-малко възбудено. — Ще ти се обадя след няколко часа с едни имена. Искам да огледаш всяко от тях под микроскоп, с телефонни проследявания и цялата торба мръсни трикове... Добро мислене, Хенри. Между другото и аз доста помислих по един друг въпрос. Може да ти звучи откачено в такъв момент, но доколко добре познаваше Ингрид? — тъжна усмивка озари лицето на Тайръл и очите му се затвориха за миг. — Така си и мислех. Ще ти се обадя около полунощ. В офиса ли ще бъдеш или у дома?... Правилно, не трябваше да питам. — Хайторн затвори телефона и вдигна глава. — Стивънс е предусетил сценария. Пуснал е черна завеса около имението на Ван Ностранд.

— Но човекът е мъртъв! — възкликна Пул. — Ами всичките трупове? Как, по дяволите, ще мълчат за всичко това?

— За щастие, там е отишла само една патрулна кола, а Стивънс се е обадил в полицейската централа няколко минути преди двамата патрулиращи да докладват. Той е поставил ограничения на всички

комуникации, отнасящи се до смъртта на Ван Ностранд. Нарича го „код за безопасност“ на морското разузнаване.

— Просто така?

— Така, лейтенант, очевидно се правят нещата днес. Вече не казваш „трайте си“, компютрите го вършат. Не можеш да бъдеш в разузнавателния бизнес, ако не си походен учебник по висши технологии. Нищо чудно, че аз съм минало.

— Ти се справи съвсем добре досега — каза Кати. — По-добре от всеки друг.

— Бих желал, наистина бих желал. Дори и само за да отмъстя заради Кук и Ардисон, двама други „бивши“... Проклети да са тая кучка и всички, с които работи! Искам да избия тези копелета!

— Вече си близо, Тай, много близо.

Близо, помисли си Хайторн, сваляйки памучното си яке, изцапано с кал и пот. Близо...? О, да, той беше близо, толкова близо, че я държеше в ръцете си, любеше се с нея, сякаш парченцата на един разбит сън бяха събрани отново. Тъмната нощ се превърна в славна зора, слънцето избухна на хоризонта, известявайки новия чудесен ден. Проклетата да си, Доминик! Всичко, което ми каза, бяха лъжи. Но аз ще те намеря, кучко, и ще те ослепя, както ти ме ослепи. Ще те накарам да усетиш болката, която аз усещам. Проклетата да си, Доминик, аз ти говорих за любов и те обичах. Ти също ми говореше за любов, но е било само измама. Още по-лошо — в корените ѝ трябва да е имало омраза, изначално отвращение на господаря към слугата. Слугата бях аз.

— Но къде е тя, Джаксън? — попита Тайръл на глас. — Това е реален въпрос, нали?

— Мисля, че недоглеждаш нещо, което е ужасно важно — прекъсна го Нелсън. — Ти установи, че тя е тук, съвсем близо до Вашингтон, така че мерките за безопасност на президента ще бъдат максимални. Как е възможно да проникне през такъв щит?

— Нищо не може да я спре да си изпълни плана.

— Мисля, ти каза, че всички туристи и частните посещения при президента са отменени. Той е изолиран, под карантина, затворник в собствената си къща.

— Знам всичко това. Тревожи ме, че тя също го знае, но то не я спира.

— Разбирам те. Изтичането на информация, убийствата, Чарли, Маями. И тебе — на Саба и тук, с Ван Ностранд. Кои са тези хора, които я подкрепят? За бога, защо?

— Искан ми се да знам отговора и на двата въпроса — Хайторн седна на леглото, отпусна се на възглавницата и постави ръце зад главата си. — Трябва да се върна в миналото, назад в Амстердам. С всичките проклети глупави игри, които се играеха, нещастните случаи, които никога не се обявяваха, телата не се броят, приятели. А е свързан с Б по една причина, Б с В по друга, съвсем различна. В работи с Г и накрая Г достига Д, който получава нужното нещо, защото само той или тя може да го направи. Това е нещото, което А е искал от самото начало. Веригата е толкова сложна, че не можеш да я проследиш.

— Явно ти си успявал — каза Нелсън с възхищение в гласа. — Отзивите за теб го показват съвсем ясно. Ти си бил забележителен.

— Понякога, не винаги. Повечето пъти ставаше случайно.

Пул седеше зад бюрото и прокарваше пръсти през светлокафявата си коса.

— Записах това, което каза за А, Б, В, Г и Д, и тъй като бях доста добър по математика, включително геометрия, тригонометрия и малко ядрена физика, да не искаш да кажеш, че тези хора в Амстердам са били програмирани в различни калибрирани сфери? Като при дисоциираните квадранти?

— Нямам ни най-малка представа какво говориш.

— Но ти каза точно това.

— Не се отричам. Какво съм казал?

— Че никоя от буквите не е имала представа какво е ставало, освен първата и последната.

— Това е твърде опростено, но по принцип е правилно. Нарича се „да използваш паравани“. Партньори, които могат да усетят нещо, но то не е толкова много, така че обикновено дори не подозират.

— Какво ги кара да го правят?

— Алчността, лейтенанте, парите. Много парите.

— Мислиш ли, че така става и при тази Баярат? — попита Кати.

— Не точно. Ядрото е твърде организирано, твърде мощно. Но това ядро трябва да работи и с други хора за своите цели. За неща, които не трябва да бъдат открити, те работят много внимателно, така

че ако някой от помощниците им бъде заловен, да не може да отведе до главните играчи.

— Като този Алфред Саймън от Пуерто Рико? — предложи Пул.

— И авиодиспечерът, който винаги е бил там, но чието име Саймън не е знаел? — каза Нелсън.

— И двамата са затънали до шия с Момиченцето-кръв и нейните снабдители — съгласи се Тайръл. — Всеки от тях е контролиран, заменим и не може да предложи нищо съществено.

— Но Саймън го направи — възпротиви се Кати. — Той ти даде някои имена.

— Само онзи високоуважаван адвокат от Вашингтон, който сигурно си има работа с психиатрите, но освен него нищо... И вторият беше случайност, майоре. Преди не се шегувах, моите забележителни заслуги са изпълнени със случайности, точно както и при успешите ми бивши колеги. Една дума, фраза, случайна забележка, която някак си остава в теб за в бъдеще. Но ето, че образът пасва. Следва прещракване в главата ти — още една случайност, тъй като шансовете да си спомниш са минимални.

— Така беше при Нептун, нали? — каза Андрю Джаксън Пул.

— Да, така беше. Саймън спомена, че неговият наемател, господин Нептун, изглеждаше като от корицата на модно списание. Господи, той беше прав. Ван Ностранд, дори когато някой трябваше да бъде убит пред очите му, беше добре издокаран.

— Не бих нарекла припомнянето случайност — каза Нелсън. — Бих го нарекла школовка.

— Не съм казал, че съм идиот, просто отбелязах шансовете. Едно кратко завалено обяснение от собственик на публичен дом, който имаше такъв махмурлук, че едва се крепеше. Това не е нещо, с което бих се гордял. Както казах, просто шанс.

Хайторн се отпусна на леглото и затвори очи. Беше смъртно уморен. Краката му горяха от болка, ръцете му изтръпваха, главата му пулсираше. Той почти не чуваше бърборенето на Кати и Пул, но мислите му бяха съсредоточени върху случайностите. Случайностите на живота му, толкова много, започвайки с тази, която го вкара във флота. Като дипломант в колежа той беше сменил толкова главни предмети, че често не можеше да ги назове, когато го питаха. Накрая се спря на астрономията. „Защо не се пробваш в тъкачеството на

килими?“ го беше попитал баща му, професорът. „Само стой настрани от моите часове, синко. Майка ти никога не би разбрала защо не съм не допуснал.“

Всъщност, курсът по астрономия не беше толкова скучен. Той се занимаваше с ветроходство, откакто беше проходил, и така усъвършенства навигацията по звездите, че можеше да определи курса на плаване и без секстант, само с поглед. Като атлет беше относително талантлив и се справяше добре в академичните спортове благодарение на ръста и фигурата си, но липсата на постоянство, както и компанията, с която се движеше, предотвратиха евентуалната му спортна кариера. Нямаше желание нито да остава за тренировки, нито да претоварва тялото си. След Орегонския университет, който беше безплатен за деца на професори, стана трудно. Беше постигнал приличен успех, тъй като курсовете, които беше записал, му бяха интересни, но малко от тях бяха интересни за работодателите, търсещи хора с бизнесадминистрация, икономикс, инженерство или компютърни науки. Тогава дойде случайност номер едно.

По улиците на Юджийн, два месеца след като неговата майка беше поставила безполезната му диплома в рамка, той попадна на кантора за набиране на кандидати за флотата. Дали поради привлекателните плакати, показващи кораби в морето, или защото беше нетърпелив да прави нещо, или пък комбинацията от двете, това той никога не разбра, просто влезе и се записа.

Майка му беше втрещена. „Ти изобщо не си за военен“, каза тя.

По-малкият му брат, който учеше в гимназията и вече беше президент на едно почетно общество, добави: „Тай, известно ли ти е, че ще трябва да изпълняваш заповеди?“

Изуменият баща му предложи напитка и беше по-язвителен от другите двама. „Видиш ли някоя хаймана с изхвъркнал акъл, бъди сигурен, че ще иска да се завре в някоя малка каютка до живот. Както казваха прокторите от Салем, когато откриеха магьосник, синко — Боже, смили се над душата му.“

За щастие във флота се бяха научили да бъдат милостиви, когато това им беше от полза. След като провериха постиженията на Хайторн като млад моряк, а те бяха значителни, включително шкиперство на големи ветроходи и няколко дузини сини ленти, той напусна

тренировъчната база в Сан Диего като мичман втори ранг, годен за служба на разрушител, което докара втората главна случайност.

Две години по-късно започна да го измъчва клаустрофобия от военните кораби. Той се огледа наоколо за нещо по-различно. Отвори му се няколко наземни предложения, но те бяха за канцеларска работа, която не го интересуваше. Имаше обаче едно, което му прозвуча забавно, и той се кандидатира. Офицер от протокола в Хага.

Той го получи, както и още една нашивка — за мичман първи ранг. Нямаше ни най-малка представа, че протоколът беше начин за набиране на персонал за военноморското разузнаване. Забавите, игрите и приемите в посолствата и програмите за дипломати, военни и цивилни бяха част от курса. Една сутрин, шест месеца по-късно, той беше извикан в офиса на шарже д'афера, получи похвали, които далеч надвишаваха скромните му заслуги и му беше съобщено, че е повишен в лейтенант.

„И между другото, лейтенанте, беше му казал служителят на посолството, бихме искали да ни направите една малка услуга.“ Случайност номер три. Той каза да.

Колегата на Тайръл на същата служба във френското посолство беше заподозрян, че предава френско-американската разузнавателна информация на руснаците. Под претекст за едно предстоящо вечерно парти, дали лейтенант Хайторн ще се опита да го напие и да научи от него каквото може? За улеснение, беше казал шарже д'афера, като му подаваше едно малко пластмасово шишенце от капки за очи. Две капки от това нещо в питието „ще развържат езика и на немия“.

Случайност номер четири. Хайторн нямаше шанс да употреби фалшивите капки за очи. Нещастният Пиер се наля здраво с вино и изпя ужасното си признание, че е едновременно затънал в дългове и има роман с руски агент, който би могъл да разкрие отношенията им и да го погуби.

Случайност номер пет. Вероятно следствие на няколко бърбъна, Тайръл предложи на отчаяния французин, ако той му каже имената на контактите си с КГБ, да обяви, че Пиер всъщност работи за НАТО, тъй като е подозирал, че има изтичане на информация от собственото му посолство. Бузите на Хайторн изтръпнаха от благодарствените целувки на французина. Човекът стана ценен двоен агент, което беше

отчетено като заслуга на офицера по протокола. Това доведе случайност номер шест.

Командващият генерал на НАТО го извика. Той беше човек, когото Хайторн много уважаваше, защото не беше някой надут задник, а говореше направо. „Искам да те привлека, лейтенант, защото не само имаш необходимата квалификация, но, което е по-важно, не я демонстрираш. Гади ми се от самохвалството, което върлува наоколо. Нещата се правят от тихи, наблюдателни хора. Съгласен ли си?“

Как да не е съгласен? Разбира се, генерале, както кажете, сър. Тайръл беше толкова заслепен от генерала, а някои предложения му прозвучаха така приемливо, че поласканият Хайторн ентусиазирано прие новите си задължения. Случайност шест го изпрати с полет обратно до Джорджия, за един изтощителен дванадесетседмичен престой, вече като офицер, официално назначен в морското разузнаване.

След като се завърна в Хага, за да възобнови изпълнението на службата, случайностите следваха една след друга. Той започна да става майстор в истинската си работа.

Подхранван от широкоразпространеното лицемерие и корупция в НАТО, Амстердам се беше превърнал в Мека на нелегалните мрежи, където парите заменяха задълженията, големи или малки. Той изпълняваше задачи из Холандия и цяла Европа, заобиколен от безполезни убийства и машинации.

Изведнъж Тайръл осъзна, че Кати стои на края на леглото и го наблюдава. Той вдигна глава:

— Къде е нашият лейтенант? — попита той.

— Използва телефона в моята стая. Спомни си, че имал среща тази вечер, преди четири часа.

— Бих искал да чуя как ще я отложи.

— Вероятно няма да можеш. Той без съмнение й казва как изпробва експериментален самолет, много секретен, или как си е счупил врата при падане от високо.

— Голям образ е това дете.

— Така е... Ти какво правеше? Спеше с отворени очи ли?

— Едва ли. Просто един от онези кратки саморазпити, когато се питаш защо си там, където си. Дори може би защо си този, който си.

— Знам отговора на първия въпрос. Ти преследваш Баярат, защото си бил един от най-добрите офицери от разузнаването на флота.

— Това не е вярно — каза Хайторн и се облегна върху възглавницата, докато Нелсън се настани на един стол близо до леглото.

— Стивънс призна, че си бил. Дори и да го е направил неохотно.

— Той се е опитвал да успокои страховете ти, това е всичко.

— Не мисля така. Наблюдавала съм те в действие, капитане. Защо го отричаш?

— Защото, майоре, може и да съм бил ефикасен за няколко години, но след това нещо се случи, и независимо дали моите началници го разбираха или не, аз се превърнах в най-калпавия човек в сферата. Разбираш ли, престана да ми пука кой губи и кой печели глупавите игрички. Пукаше ми за нещо друго.

— Искаш ли да ми кажеш за какво?

— Не мисля, че ще искаш да го чуеш. Освен това е твърде лично. Никога не съм го разказвал.

— Ще направим сделка, Тай. Аз също имам нещо лично, което никога не съм споделяла с никого, дори и с Джаксън, още по-малко с родителите си. Може би ще можем да си помогнем, след като и без друго вероятно никога няма да се видим, когато това свърши. Искаш ли да го чуеш?

— Да — каза Тайръл, изучавайки нейното загрижено, някак си молено изражение. — За какво се отнася, Кати?

— Пул и моите хора си мислят, че аз съм родена да бъда офицер, да бъда пилот от военновъздушните сили, с всичко, което следва от това.

— Ако ми простиш — каза Хайторн, усмихвайки се любезно, — според мен Джаксън вярва, че ти си призвана, а не родена за това.

— Грещиш във всяко отношение — противопостави се майор Катерин Нелсън. — Докато не ме приеха във Военната академия, винаги съм мечтала да стана антрополог. Като Маргарет Мийд, да пътувам по света, да изучавам култури, неизвестни на никого, да откривам нещо за примитивните хора, които в толкова много отношения са по-добре от нас. Понякога тази мечта отново се завръща в мен... Звучи глупаво, нали?

— Нищо подобно. Защо не го направиш?... Аз мечтаех да плавам под собствен флаг, но протаках десет години. И какво от това?

— Обстоятелствата са твърде различни, Тай. Ти си започнал да се обучаваш за това, което си сега, практически от дете. А аз ще трябва тепърва да започна да уча. Бог знае колко време ще ми отнеме това.

— Какво толкова, две години? Не е като да учиш мозъчна хирургия. После можеш да продължиш в процеса на работата.

— Какво?

— Ти можеш да правиш това, което деветдесет процента от антрополозите не могат. Ти си пилот, можеш да ги откараш където си поискаш.

— Този разговор не е нормален — каза Кати тихо, замислено. После се изправи и прочисти гърлото си. — Аз ти казах тайната си, Тай. А твоята каква е? Честната дума си е честна.

— Говорим си като две дечица. Добре... Твърде често се сещам за него, предполагам, че ми е като опора... Една нощ отидох да се срещна с един руснак, човек от КГБ, точно като мен, моряк от Черноморския флот. И двамата знаехме, че нещата излизат извън контрол, труповете в каналите безумно се увеличават. За какво? Междуправителствените срещи не се занимаваха с това, а с него двамата не можахме да прекратим лудостта. Когато го намерих, той беше все още жив, но лицето му беше издълбано с бръснач като хамбургер. Разбрах какво иска от мен и го... освободих от страданието му. Тогава наистина разбрах какво трябва да правя. Не трябваше просто да преследвам корумпираните, които натрупваха състояния от нищо. Или неориентираните агенти и бюрократите, които бяха научени да ни се противопоставят идеологически. Трябваше да преследвам фанатиците, манаците, които можеха да направят такова нещо на човек от своите. Всичко в името на нетрепкащата, неопетнена лоялност, която не означава нищо за големите събития в историята.

— Това е сериозно, капитане — каза Кати меко. — Тогава ли срещна Стивънс, капитан Стивънс?

— Хенри Страшния?

— Такъв ли беше... такъв ли е?

— Понякога. Да кажем, че е агресивен. Всъщност аз познавах жена му по-добре, отколкото него. Те нямаха деца и тя работеше в посолството. Беше в транспортно отделение, координираше

пътуванията на персонала, а аз пътувах доста. Приятна жена, и подозирам, че обуздаваше истериите му по-често, отколкото би признала.

— Преди няколко минути ти го попита за жена си — Тайръл рязко наклони глава наляво, очите му бяха вплетени в нейните. — Съжалявам — каза тя, поглеждайки в страни.

— Аз знаех отговора, но това беше въпрос, който трябваше да бъде зададен — каза той спокойно. — Ван Ностранд направи една груба забележка, за да ме провокира, да ме обезоръжи.

— И Стивънс прибави лъжа към нея — довърши Кати. — Ти му повярва, разбира се.

— Без ни най-малко съмнение — Хайторн се усмихна не толкова от настроението, колкото от спомена, с очи в тавана. — Като оставим агресивността настрана, Хенри Стивънс е много умен, аналитичен, но главната причина да го бутат нагоре е, че той е тотален лъжец. Ето защо съм убеден, че знае повече за смъртта на жена ми, за убийството ѝ, отколкото ми казва... Знаеш какво го попитах, така че можеш да прецениш. Неговият отговор беше толкова спокоен и недвусмислен, а реакцията му толкова бърза, почти моментална. Разбрах, че това е истината. Той каза, че е срещнал Ингрид само веднъж, на малкото сватбено тържество, което посолството ни устрои, когато той придружаваше жена си.

— Толкова за лъжата — каза Кати.

— Никога не съм се съмнявал. Не би се усъмнила и ти, ако познаваше Ингрид.

— Иска ми се да можех.

— Тя щеше да те хареса. — Тайръл помръдна главата си, отново поглеждайки майора. В очите му нямаше враждебност. — Ти си горедолу на същата възраст, на която беше и тя, и със същото чувство за независимост, дори за авторитет, но се бориш да го утвърдиш, а за нея нямаше нужда.

— Много, много благодаря, капитане.

— Хей, хайде стига, ти си офицер, така и трябва да бъде. Тя беше преводач от четири езика. Не те обиждам.

— Господи, тя повярва! — извика Пул, влитайки през вратата от стаята на Нелсън.

— Какво повярва? — попита Хайторн.

— Че съм влязъл като доброволец под водата в безгравитационна батисфера, която е изпуснала кислород в дробовете ми!

— Хайде да ядем — каза Кати.

* * *

Румсървисът^[1] пристигна след четирийсет и пет минути. През това време Хайторн изучаваше дневника от къщичката, Пул четеше вестниците, които беше купил от фоайето, Катерин вземаше топла вана, надявайки се да измие няколкото пристъпа на безпокойство. Телевизорът беше включен, звукът му беше тих, но достатъчен, за да чуят всички внезапни бюлетини с новините за Ван Ностранд. Слава богу, нямаше такива. След като завършиха с яденето, Тайръл се обади на Хенри Стивънс в офиса му.

— Можеш ли да засечеш евентуални подслушвания със скрамблера?

— Все още ли си мислиш, че при нас има изтичане на информация.

— Сигурен съм в това.

— Добре, ако имаш някакво ново доказателство, информирай ме, защото връзката ни през последните три дни е била на обърнат скрамблер, което значи, че изтичанията са ставали от твоята страна.

— Абсолютно невъзможно...

— Иисусе, омръзна ми твоята самонадеяност.

— Не е самонадеяност, Хенри. Просто знам повече от теб.

— Това също ми омръзна.

— Тогава е лесно. Уволни ме.

— Ние не сме те наемали.

— Ако прекъснеш средствата, които са ни нужни, то ще е същото. Искаш ли да го направиш?

— Ох, млъкни... Какво си научил? Нещо за Момиченцето-кръв?

— Нищо повече от това, което и ти знаеш — отговори Тайръл. — Тя е тук, на няколко мили от целта, а никой не знае къде е.

— Няма да има никаква цел. Президентът е изолиран като в сейф. Времето е на наша страна.

— Харесва ми увереността ти, Хенри, но това не може да продължи много дълго. Един невидим президент изобщо не е президент.

— Не ми харесва отношението ти. Какво друго? Ти каза, че ще ми дадеш някои имена.

— Ето ги, и ги подложи на най-щателната проверка, на която си способен — Хайторн прочете имената, които беше подбрал от дневника, след като беше отстранил обичайния персонал на имението — водопроводчика, ветеринаря за конете, както и един квартет испански танцьори, поканен за едно барбекю в аржентински стил.

— Ти ми говориш за едни от най-големите клечки в администрацията! — избухна Стивънс. — Това е абсурдно.

— Всеки от тях е бил там през последните осемнайсет дни. А тъй като Момиченцето-кръв е неделимо свързано с Ван Ностранд, напълно е възможно един или повече от тях да са част от заговора — умишлено или неволно.

— Можеш ли да си представиш какво искаш от мен? Секретарят по отбраната, директорът на ЦРУ, ненормалният шеф на тайните, проклетият държавен секретар? Ти си полудял.

— Те са били там, Хенри. Както и Баярат.

— Имаш ли доказателства? За бога, всеки един от президентските хора може да ме отстрани.

— Държа доказателството в ръцете си, капитане. Единствените хора от този списък, които биха те отстранили, работят за Баярат, отново умишлено или неволно. Сега, по дяволите, заемай се за работа! През следващите двацет минути ще мога да ти дам следа, която би могла да те направи адмирал, ако първо не те убият.

— Звучи сладко. Какво, по дяволите, е и къде ще ни заведе тази следа?

— Към лицето, помогнало на Ван Ностранд да напусне страната.

— Ван Ностранд е мъртъв!

— Това не го знаят на мястото, откъдето е трябвало да замине. Повтарям, започвай работа, Хенри. — Тайръл затвори телефона и последователно погледна към Нелсън и Пул, които го наблюдаваха със зяпнали уста. — Нещо тревожи ли ви? — попита той.

— Ти определено играеш твърдо, капитане — каза лейтенантът.

— Няма друг начин, по който да се играе сега, Джаксън.

— Ами ако грешиш? — каза Кати. — Ами ако никой от списъка няма нищо общо с Баярат?

— Няма да приема това. И ако Стивънс не може да открие нищо, ще се погрижа този списък да стане достояние на медиите. С толкова подробности и недомлъвки, лъжи и полуистини, че цялата структура на властта ще се разклати да дава обяснения. Няма да има убежище дори за истинските светци във Вашингтон.

— Твоят цинизъм граничи с пълната безотговорност — каза Нелсън.

— Така е, майоре, защото за да открием Момиченцето-кръв, ядрото на групата, която я поддържа, трябва да се паникьоса. Ние знаем, че те са наоколо, знаем, че са проникнали в най-вътрешните кръгове и тук, и в Лондон, и в Париж. Само една грешчица, една личност, опитваща се да подсигури задника си, и експертите се заемат за работа с вълшебните си серуми.

— Правиш го да звучи толкова просто.

— В основата си то не е особено сложно. Започваме с хората от списъка. Известно е, че те са били в близък контакт с Ван Ностранд. След това списъкът се разраства с подробности за всеки един от тях. Кой са техните приятели, техните съдружници, кой работи в техните офиси и има достъп до секретни материали? Кой от тях има стил на живот, надвишаващ доходите му? Имат ли слабости, които биха ги направили обект на изнудване? Всичко се развива с огромна скорост, като двигатели са страхът и паниката. — Телефонът звънна и Тайръл го вдигна. — Стивънс? — Хайторн се намръщи. Той прикри слушалката и направи знак на Пул: — За теб е.

Лейтенантът вдигна телефона на бюрото.

— Стана ли, Мак?... Преди десет минути? Добре, благодаря... Откъде, по дяволите, да знам? Продай проклетото нещо! Ако имаха акъл, щяха да са го пренесли в Куба. — Пул затвори и погледна Тай. — Самолетът на Ван Ностранд се е приземил и очевидно е настъпило голямо объркване. Вашингтонските посрещачи са се скарали с братята, които оставили самолета, казали, че са освободени от собственика и се измъкнали.

— Време е за Сейнт Томас — каза Тайръл, взе телефона и набра номера в Карибите. Лицето му се беше изкривило в очакване. Той натисна двуцифрения код и прослуша съобщенията си... Скъпи,

Доминик е! Обаждам ти се от едно скучно пътуване край бреговете на Портофино... Хайторн пребледня, очите му се разшириха, мускулите на лицето му се напрегнаха. И това беше фалш, както всичко, свързано с Доминик. Подлостта на убиеца, чийто живот беше лъжа. А Полин и Париж бяха част от тази лъжа, един фрагмент, който би могъл да ги отведе стъпка по-близо до Баярат.

— Какво има? — каза Кати, разчитайки объркването на лицето му.

— Нищо — отговори Тайръл тихо. — Току-що чух някой, който направи грешка. — Последва друго съобщение, напрежението му се възвърна.

Изведнъж откъм прозореца на хотела се разнесе разкъсващ писък. Той продължи, стана по-силен, след това истеричен. Нелсън и Пул изтичаха до прозореца. — Долу на паркинга! — извика лейтенантът. — Погледни!

Долу, на огромната черна повърхност на паркинга, осветена от съседните лампи, стояха една руса жена и един мъж на средна възраст. Жената пищеше от ужас, вкопчена в компаньона си, докато той се опитваше да я успокои и да я отведе. Пул отвори прозореца, молбите на сивокосия мъж сега се чуваха.

— Млъкни! Трябва да се измъкваме от тук. Ще млъкнеш ли, идиотке, хората ще те чуят!

— Той е мъртъв, Майрън! Исусе, погледни главата му — наполовина е отрязана! Исусе Христе!

— Млъкни, проклета уличнице!

Няколко келнери с бели сака се появиха, тичайки от задната врата. Един от тях носеше фенер, чийто лъч прескачаше напред-назад, спирайки се накрая върху фигурата на мъж, чието тяло се беше подало от отворената врата на едно порше кабриолет. Половината беше върху седалката, половината върху паважа. Тъмното пространство около главата на мъжа блестеше под лъча на фенера. Черепът му беше разбит и кървеше.

— Шшшшт! — Хайторн притисна дланта на лявата си ръка към ухото, съсредоточавайки се в думите, които чуваше от линията в Сейнт Томас.

— Убили са някого точно тук, отдолу! — продължи Кати. — Мъж в спортна кола. Сега викат полицията.

— Тихо, майоре, трябва да запиша това — Тайръл пишеше върху менюто на румсървиса.

По коридора на Шенадоа Лодж Амая Баярат избърза покрай вратата на Хайторн, сваляйки хирургическите си ръкавици.

---

[1] Обслужване по стаите. — Бел. прев. ↑

21.

— Боже господи, бил е държавният секретар — каза тихо Тайръл на себе си. Потресен, той постави слушалката на телефона, докато полицейските сирени изпълваха паркинга долу. — Не искам да го повярвам! — прошепна той достатъчно силно, за да бъде чуто.

— Какво да повярваш? — попита Кати, отвърщайки се от прозореца. — Долу е страшна бъркотия.

— Тук горе също е бъркотия.

— Някой е бил убит, Тай.

— Разбирам, но това няма нищо общо с нас. Ние сме забъркани в нещо, което поставя страната в инфарктна ситуация.

— Какво, какво?

— Военният ескорт на Ван Ностранд на летището в Шарлот е бил под преките заповеди на държавния секретар.

— О, господи — каза Пул с поглед в Хайторн. Ръцете му затваряха прозореца. — А аз си мислех, че просто фантазиращ, когато спомена за хора на такова ниво.

— Трябва да има някакво обяснение — прекъсна го Нелсън. — Защото и ти си прав, но не би могло да има връзка между него и Баярат.

— Той е имал доста солидни контакти с Ван Ностранд и достатъчно сили, за да го изведе от страната при такива странни обстоятелства. А Ван Ностранд, господин Нептун, беше приютил Момиченцето-кръв в къщата си за гости, на няколко метра от библиотеката. Да се върнем пак към азбуката. Ако А е равно на Б, а Б е равно на В, тогава имаме специфични отношения между А и В.

— Но ти каза, че си видял двама мъже да влизат в лимузината, Тай. Единият с шапка...

— Кое е обичайно за прикриване на плешива глава — намеси се Хайторн. — Казах, Джаксън, но съм сгрешил. Това не бяха двама мъже. Единият е бил жена. Шапката не прикрива само плешивата глава, а също и женската коса.

— Това наистина е била Баярат — прошепна Кати. — Бяхме толкова близо!

— Толкова близо — повтори Тайръл тихо. — Нямаме избор — аз нямам избор, и нямаме време за губене. — Той посегна към телефона и в същия момент на вратата се почука. — Виж кой е, Пул.

В коридора стояха двама униформени полицейски офицери.

— Това ли са стеите на майор Нелсън, лейтенант Пул и някакъв роднина, чичо от Флорида? — попита човекът отдясно, четейки от една папка.

— Да, сър — отговори лейтенантът.

— Регистрацията ви е непълна, сър — каза вторият полицай, надничайки в стаята. — Законите на Вирджиния изискват допълнителна информация.

— Съжалявам, момчета, аз лично написах това, тъй като ужасно бързахме — каза Пул.

— Може ли да видя документите ви? — човекът с папката заобиколи лейтенанта и влезе в стаята, а колегата му го последва след няколко крачки, блокирайки вратата. — И, моля, обяснете къде сте били през последните два часа.

— Не сме напускали тези стаи, откакто пристигнахме преди повече от два часа — каза Хайторн, затваряйки телефона. — И тъй като сме пълнолетни, нямате право да се месите в заниманията ни, независимо колко странни ви се струват.

— Какво? — майор Нелсън пребледня, възпирайки протестите си.

— Може би не разбирате, сър — каза човекът с папката. — Долу беше застрелян един мъж. Ние разпитваме всеки, който е бил наоколо, и ако искате направо, всеки с неясна регистрация, точно както е вашата. Тук не е записано името на чичо Джо, нито адреса във Флорида, освен някакъв град. Няма и номера на кредитната карта.

— Казах ви, бързахме и платихме в брой.

— При тези цени сигурно носите доста пари. Може би повече от необходимото.

— Това не е ваша работа — каза Тайръл остро.

— Слушайте сега, жертвата долу е била измамена — каза полицаят с папката. — Той е носил кутия със скъпи бонбони за този, с

когото е трябвало да се срещне. На картичката пишеше „На моя добър приятел“.

— О, това е страхотно! — възкликна Хайторн. — Ние го застрелваме, изчакваме в мотела и дори не вземаме бонбоните!

— Случвали са се и по-странни неща.

— Определено — съгласи се офицерът на вратата, извади полицейската си радиостанция и разкопча кобура си. — Сержант, тук имаме трима заподозрени, стаи петстотин и пет и петстотин и шест. Изпрати подробности колкото можеш по-бързо... Познай какво забелязах току-що? Побързай.

Следвайки погледа на полицаия, четири глави се изстреляха към другия край на стаята, където върху бюрото лежах валтерът на Пул и револверът на Хайторн.

* * *

Баярат погледна през прозореца към тълпите долу. Не я интересуваха врявата и действията на полицаите — и двете ѝ бяха добре известни. Зяпачите се блъскаха да зърнат трупа, полицията се опитваше да поддържа нещо подобно на ред, докато пристигнеха по-висшите началници да им кажат какво да правят. Дотогава обезобразеното тяло трябваше да си остане на мястото. То беше покрито в напоен с кръв чаршаф, събрал всички погледи.

Баярат не беше загрижена за безполезните действия на безполезните полицаи, тя отчаяно се опитваше да открие Николо, когото беше изпратила долу, веднага след като се беше върнала в апартамента, с изрични инструкции. „Нещо ужасно се е случило и ние трябва да напуснем веднага. Намери кола, дори и да трябва да заплашиш собственика! Вземи куфарите и използвай пожарната стълба!“ Ето къде беше! В сянката на една лампа, вдигнал дясната си ръка, в която държеше нещо и кимаше с глава. Беше успял!

Баярат се огледа в огледалото, оправяйки перуката с тънката си бяла коса. Течният восък на лицето ѝ поддържаше бръчките на мястото. Бледата пудра, сенките под очите и тънките избелели устни създаваха впечатление за стара жена, една ексцентрична стара жена, която носеше кафява мъжка шапка на главата си.

Баярат отвори вратата към коридора и веднага се изненада от врявата и потока бягащи полицаи, които се събираха пред една врата в дъното с извадени пистолети. Тя се придвижи към асансьорите, подминавайки униформите, една превита фигура, бореща се с напредналата възраст.

— Кучи синове, пуснете ме!

— Не се приближавайте до мен или ще съжалявате много повече, отколкото аз!

— Не смей да ме докосваш!

Бая се парализира за миг, цялото ѝ тяло отказа да се подчини. Кучи синове, пуснете ме. Един глас, един мъж. Хайторн! Инстинктивно изви прегърбеното си тяло надясно, хаосът вътре привличаше вниманието ѝ.

Между телата и протегнатите ръце, които притискаха Тайръл към стената, техните погледи се срещнаха. Очите ѝ бяха присвити от шока, а неговите — широки, ядосани, невярващи и паникьосани.

* * *

Хауърд Девънпорт, признат гигант на индустрията и в същото време потиснат, победен шеф на ненаситния Департамент на отбраната, си наля второто курвоазие на бронзовия сух бар и бавно се върна към бюрото си. Той беше се успокоил, успокоението дойде преди два часа, когато от колата на пост се обадиха и потвърдиха, че от имението на Ностранд е излязла негова лимузина с един или няколко пасажери на задната седалка.

Ако Хайторн бъде откаран с моята лимузина, ще знаеш, че информацията ми е била погрешна, и никога не трябва да споменаващ, че съм ти я предал.

Девънпорт нямаше никакво намерение да го прави. Имаше достатъчно истерия по преследването на Момиченцето-кръв. Да се обременят преследвачите с фалшиви слухове щеше само да засили паниката — някой педант от разузнаването щеше да ги въведе в някой компютър, увеличавайки по този начин объркването, ако друг след него ги откриеше. Ван Ностранд го разбираше твърде добре, това беше причината да отправи последните си инструкции в случай, че бившият

капитан Хайторн не е член на печално известния Алфа пазар... Господи, що за секретар по отбраната беше той — размишляваше Девънпорт. Никога не беше чувал за Алфа, каквото и да беше това!

Моментът беше настъпил, помисли си той. Искаше му се жена му да си беше у дома, вместо в Колорадо, на гости при дъщеря им, която току-що беше родила третото си дете. Той наистина искаше тя да е с него, защото най-накрая беше напечатал оставката си на стария ремингтън, който неговите родители му бяха купили преди цяла вечност. Вестниците често споменаваха старата пишеща машина. Потомъкът на богатството на Порт Хилс, водещ си бележки на древна машина, когато би могъл да има най-съвършените компютри, да не говорим за армия от секретарки. Но „старият Рем“ беше стар приятел, приятел, с когото можеше да мисли, затова Девънпорт не виждаше начин да го смени.

Той седна, завъртя стола надясно към машината и препрочете краткото си писмо до президента. Да, жена му трябваше да е с него, защото тя презираше Вашингтон, копнееше за тяхната ферма за коне в Ню Джърси и се радваше на съвместната им конспирация. Особено й хареса, че докторите в клиниката Майо бяха признали нейното отлично здраве. Девънпорт отпи от блендита с усмивка.

Скъпи г-н Президент,

С голямо съжаление трябва незабавно да подам оставката си, следствие на скорошното откриване на сериозен проблем със здравето в моето семейство.

Мога да кажа, че за мен беше чест да служа под Вашето отлично ръководство, сигурен в знанието, че следвайки Вашите съвети, Департаментът по отбраната е в отлично състояние. Накрая, искам да благодаря за привилегията да бъда част „от отбора“.

Моята съпруга Елизабет, Господ да ѝ праща успокоение, Ви изпраща сърдечните си поздравии, както, разбира се, и аз.

Искрено Ваш

Хауърд У. Девънпорт

Секретарят отново отпи от коняка, цъквайки при вида на фразата, която улови с поглед. Той се колебаеше дали нямаше да отговаря повече на неговия стил, ако добави едно „би трябвало да бъде“. Тогава пасажът би бил „... следвайки Вашите съвети, Департаментът по отбраната би трябвало да бъде в отлично състояние“. Не, нямаше да има обвинения, прехвърляне на вината на други. Може би трябваше да остави някои бележки на онзи, който щеше да заеме неговия пост — сигурно щяха да са му необходими, — но в последна сметка всичко зависеше от човека, който поемеше работата. Ако беше подходящ човек, той щеше да види слабостите на системата и да ги поправи с железен юмрук. Ако не беше подходящ, никакви съвети нямаше да му помогнат. А Хауърд Удзуърт Девънпорт разбираше, че принадлежи към последната категория. Всъщност той беше попаднал на този пост случайно.

Постави чашата бренди на бюрото, а тя се плъзна и се разби на паркета. Странно, помисли си Девънпорт, беше я поставил стабилно — но беше ли? Зрението му се замъгли, започна да чува затрудненото си дишане, задушаваше се, къде беше въздухът? Неуверено, той се изправи на крака, мислейки, че еър къндишънът^[1] се е повредил, а нощта беше гореща, влажна, задушна. Нямаше въздух! Вместо това една остра болка се надигна в гърдите му и бързо се разпространи из цялата горна част на тялото. Ръцете му трепереха, за секунди вече не можеше да ги контролира, след това и краката му не издържах. Той падна по лице на твърдия под, гърчейки се спазматично. Очите му бяха широко вперени в тавана, но не виждаше нищо.

Тъмнина. Хауърд Девънпорт беше мъртъв.

Вратата на кабинета се отвори, разкривайки фигурата на мъж, облечен в черно, с маска на лицето и тънки копринени ръкавици. Той се обърна и клекна до цилиндъра със смъртоносен газ, чиято дюза беше промушена под вратата. Завъртя копчето и прекъсна подаването. После стана, премина покрай мъртвия до двата френски прозореца и ги отвори. Летният топъл въздух изпълни стаята с миризми от градината. Мъжът отиде до пишещата машина и прочете оставката на Девънпорт. Той я свали от валяка, смачка я и я напъха в джоба на панталона си. След това сложи чист лист в машината и написа следното:

Скъпи г-н Президент,

С изключително съжаление Ви поднасям оставката си, която влиза в сила незабавно, поради проблеми, свързани с личното ми здраве, които криех от моята скъпа жена. Директно казано, аз повече не мога да работя, което доста от моите колеги несъмнено ще потвърдят.

Докторът ми в Швейцария, на когото съм обещал пълна дискретност, ме информира, че сега всичко е въпрос само на дни.

Писмото прекъсваше изведнъж и Скорпион 24, според разпорежданията, дадени му предната сутрин от Скорпион едно, събра смъртоносната екипировка и напусна стаята през френските прозорци.

* * *

Във Феърфакс, Вирджиния, полицията беше напуснала двете свързани стаи в Шенадоа Лодж и на нейно място се беше появил униформеният капитан Хенри Стивънс.

— За бога, Тай, успокой се!

— Добре, Хенри, добре — каза все още бледият Хайторн, седнал на края на леглото. Нелсън и Пул тревожно се бяха облегли на столовете в стаята. — Просто е невъзможно! Познах я, познах очите ѝ, и тя ме позна! Но това беше една стара жена, едва способна да се държи на крака. Въпреки това я познах!

— Повтарям — каза Стивънс, застанал срещу Тайръл. — Жената, която си видял, е една италианска контеса на име Кабрини или нещо такова, и е много суетна, според рецепцията. Дори не пожела да се подпише в регистъра долу, тъй като — забележи това — не била „подходящо облечена“. Накарала ги да ѝ го занесат в апартамента. Проверих я чрез имиграционните власти. Тя е златна овца, от горе до долу, с всичките ѝ милиони и прочее.

— Тя напусна хотела. Защо?

— Както и още двама от гостите, а мотелът побира само трийсет и пет. На паркинга беше убит човек, Тай, а тези туристи

не са с железни нерви.

— Добре, добре... ще се успокоя. Но просто не мога да изтрия това лице от съзнанието си! — повтори Хайторн, тресейки глава. — Стара, тя беше толкова стара, но познах очите ѝ — познах ги.

— Генетиците твърдят, че съществуват точно сто трийсет и две вариации на форма и цвят на очите, нито повече, нито по-малко — обяви Пул. — Това е твърде малка цифра, като се има предвид броят на хората по света. „Не се ли познаваме?“ е един от въпросите, които хората най-често си задават.

— Благодаря — Хайторн се обърна отново към Хенри Стивънс. — Преди да започне цялата тази лудост, аз ти се обаждах. Не знам как ще го направиш, но трябва.

— Какво трябва?

— Първо ми кажи истината, някой знае ли, би ли могъл да знае, че Ван Ностранд е мъртъв.

— Не. Информацията е засекретена, къщата е изолирана и охранявана. Диспечерът от Феърфакс и двамата патрулиращи са професионалисти и си разбират от работата. Така че не могат да бъдат уловени. В случай на изтичане на информация, и тримата са извън района.

— Добре. Тогава ще трябва да натиснеш всеки бутон, който можеш, за да ми уредиш среща с държавния секретар. Тази нощ, още сега. Не можем да губим нито минута.

— Ти си лунатик. Почти полунощ е!

— Да, знам, а също знам и че Ван Ностранд тайно се измъкваше от страната, защото държавният секретар му беше разчистил пътя.

— Не ти вярвам!

— Повярвай. Елегантният Брус Палисър е уредил нещата, включително и военен ескорт от Шарлот, Северна Каролина. Искам да знам защо.

— Исусе, и аз също!

— Няма да е толкова трудно. Кажи му истината — той може би така и така я знае, — че съм вербуван от МИ-6, а не от теб или някой друг във Вашингтон, тъй като няма много хора наоколо, на които бих повярвал. Кажи му, че имам информация за Момиченцето-кръв, която ще предам само на него, тъй като британският ми работодател беше убит. Няма да откаже, той е близък с англичаните... Ти дори би могъл

да преувеличиш и да му кажеш, че макар и да не сме се разбирали с тебе, аз съм бил наистина спец в работата си и може наистина да знам нещо... Ето телефона, Хенри. Направи го.

Шефът на военноморското разузнаване го направи. Думите му към държавния секретар съдържаха смесица от тревога, неотложност и респект. Когато свърши, Хайторн го дръпна настрана и му подаде едно листче.

— Това е телефон в Париж — каза Тайръл тихо. — Обади се на Дъозием и им кажи да го поставят тотално под наблюдение.

— Чий е този телефон?

— Номер, на който Баярат се е обаждала. Това е всичко, което трябва да знаеш. Всичко, което ще ти кажа.

* * *

Таксито спря на бордюра в Джорджтаун, района на Вашингтон, в който живееше елитът на столицата. Импозантната четириетажна постройка стоеше сред една покрита с дървета морава. Оградата беше осветена, вратата на входа блестеше, стъпалата бяха белосани, перилата също бяха бели, всичко беше бяло, сякаш за да улесни изкачващия се в нощта човек. Хайторн плати и слезе от таксито.

— Искате ли да почакам, господине? — попита шофьорът, гледайки небрежното облекло на Тайръл и очевидно уверен в късния час, ако не и в къщата на държавния секретар.

— Не знам колко дълго ще се забавя — отговори Хайторн начумерено, — прав си. Ако си свободен, защо не се върнеш да кажем след четирийсет и пет минути. — Тайръл бръкна в джоба си, извади десетдоларова банкнота и я пусна през отворения прозорец на колата. — Мини оттук, но ако ме няма, заминавай.

— Нощта е бавна, ще ви дам малко време.

— Благодаря.

Хайторн се заизкачва по стълбите, чудейки се защо човек над петдесетте живее в къща, където за да стигне до предната врата, трябваше да е планинска коза. На безмълвния въпрос на Тайръл беше отговорено, когато видя, че отгоре, на тухлената веранда, има един голям електрически ескалатор. Старият Палисър не беше глупак, що се

отнасяше до удобствата. Той не беше глупак и за много други неща. Тайръл не беше привърженик на вашингтонското благополучие, но Брус Палисър сякаш беше една степен над цялата тълпа. Хайторн не знаеше много за него, но от това, което беше чел във вестниците и беше видял на телевизионните пресконференции, секретарят имаше бърз ум, находчивост и дори чувство за хумор. Тайръл не уважаваше представителите на политическата власт, на които липсваха тези качества. Навсякъде. Във всяка страна. Въпреки това в момента беше много колеблив, подозрителен до крайност към държавния секретар. Защо той беше направил услуга на Нилс Ван Ностранд, приятел и домакин на Баярат?

Бляскавият звънец беше повече орнамент, отколкото практичен инструмент, затова Хайторн натисна яркоосветения бутон за вратата. След секунди тежката врата беше отворена от Палисър по риза, с познато лице под корона от сива коса. Панталоните му все пак не отговаряха на безупречната му репутация — той носеше дънки, скъсани на колената.

— Вие сте смелчага, капитане, това мога да кажа за вас — обяви секретарят. — Влизайте и докато вървим към кухнята, започнете да ми разказвате защо не отидохте при директора на ЦРУ или тайните служби, или при вашия собствен началник от морското разузнаване капитан Стивънс.

— Той не ми е началник, господин секретар.

— О, да — каза Палисър, спря в коридора и изгледа Тайръл. — Той спомена нещо за британците, мисля за МИ-6. Тогава защо, по дяволите, не се свързахте с тях?

— Не вярвам на Тауър Стрийт.

— Не вярвате...

— Също не вярвам и на ЦРУ, господин секретар. Те всички са инфилтрирани.

— Господи, вие говорите сериозно.

— Не съм тука, за да си правим комплименти, Палисър.

— Сега пък Палисър?... Е, предполагам, че това е освежително. Елате, аз варя кафе. — Те преминаха през дъбова плъзгаща се врата в голямата бяла кухня. В средата имаше кръгла маса, на края на която бълбукаше старомодна кафеварка. — Всеки си има разни пластмасови неща, които писукат, казват времето, колко чашки съдържат и господ

знае какво още, но никое от тях не може да изпълни стаята с такъв великолепен аромат на истинско кафе. Как го пиете?

— Черно, сър.

— Първото прилично нещо, което казвате — секретарят наля чашките. — Сега кажете ми защо сте тук, млади човече. Приемам за инфилтрирането, но бихте могли да се върнете обратно в Лондон, до върха, както разбирам. Не бихте имали проблем с тях.

— Имам проблем с всички комуникации, които могат да бъдат подслушвани отвътре.

— Разбирам. И какво сте открили за Момиченцето-кръв, което можете да кажете само на мен?

— Тя е тук...

— Знам това, ние всички го знаем. Президентът не би могъл да бъде по-добре охраняван.

— Не за това поисках да се срещна с вас лично.

— Вие сте едно самодоволно копеле, капитане. Засега ме дразните! Разказвайте!

— Защо уредихте на Нилс Ван Ностранд да напусне страната по начин, който може да бъде определен като много тайнствен?

— Превишавате правата си, капитане! — секретарят плесна със свободната си ръка по масата. — Как смееете да се месите в поверителни дела на Държавния департамент?

— Ван Ностранд се опита да ме убие само преди няколко часа. Мисля, че това ми дава достатъчно смелост.

— За какво говорите?

— Аз само започвам. Знаете ли къде е Ван Ностранд сега?

Палисър наблюдаваше Тайръл. Загрижеността му се превръщаше в страх, близък до паниката. Той стана бързо на крака, разля кафето си и отиде до един телефон на стената с много бутони. Сърдито натисна продължително един бутон.

— Джанет! — извика той. — Получавал ли съм някакви обаждания тази вечер?... Защо, по дяволите, не си ми казала? Добре, добре, не погледнах... Той какво? Исусе...! — Секретарят бавно затвори телефона, уплашените му очи се срещнаха с тези на Хайторн. — Не е стигнал до Шарлот — прошепна той, сякаш задаваше въпрос. — Аз бях навън... в моя клуб... обадила се е охраната на Пентагона. Какво се е случило?

— Ще отговоря на въпроса ви, ако вие отговорите на моя.

— Нямате право!

— Тогава си тръгвам — Тайръл се изправи.

— Сядай! — Палисър заобиколи масата, грабна стола си, избърса разсипаното кафе с опакото на ръката. — Отговаряй! — нареди той, сядайки.

— Вие ми отговорете — каза Хайторн, все още прав.

— Добре, седнете... моля. — Тайръл седна, забелязал болезненото изражение на лицето на секретаря. — Използвах служебното си положение за лични цели, но те по никакъв начин не са компрометирали Държавния департамент.

— Това вие не можете да знаете, господин секретар.

— Аз го знам! Това, което вие не знаете, е какво е преживял този човек и какво е направил той за страната ни!

— Ако това е обяснението, по-добре е да ми разкажете.

— Кой сте вие, по дяволите?

— Най-малкото човек, който може да отговори на въпроса ви... Не искате ли да научите какво се е случило? Защо той не е стигнал до Шарлот?

— Най-добре да науча — каза Палисър. — Има един бригаден генерал, който ще бъде доволен да ме нарече некадърник по въпросите на разузнаването... Добре, капитане, ще ви разкажа, но ако не ми дадете сериозни доказателства за някакви разкрития, това ще си остане поверителна информация. Не мога да пожертвам един добър човек и жената, която обича, заради непотвърдени слухове. Разбираме ли се?

— Разказвайте.

— Преди години, в Европа Нилс е имал брак, който се е разпаднал — не е важно чия е била грешката, бил е приключен. Той се влюбил в съпругата на известен политик от онази страна, една зловеща жена, бих добавил — и те имали дете, момиче, което сега, двайсет и няколко години по-късно, умира...

Хайторн се облегна назад и изслуша с безизразно лице разказа на секретаря за любов, измяна и отмъщение. После се усмихна.

— Моят брат Марк вероятно би нарекъл това руска драма от деветнайсети век, нещо като Толстой или Чехов. Според мен са глупости. Проверихте ли този европейски брак?

— Добри боже, разбира се, че не. Ван Ностранд е един от най-уважаваните — дори обожавани мъже, които съм познавал някога. Той е бил съветник на агенции, департаменти, дори на президенти!

— Ако изобщо е имало брак, той е бил само на книга. А ако някога е имал дете, трябвало е да надмине себе си. Ван Ностранд не беше от тези мъже, които харесват жените. Той ви е излъгал, господин секретар, и точно сега се чудя колко души още е хванал на въдицата си.

— Обяснете! Не сте обяснили все още нищо!

— Всичко ще си дойде на мястото по-късно. Засега ще получите отговор на въпроса си... Ван Ностранд е мъртъв, господин секретар, застрелян, докато командваше моята екзекуция.

— Не ви вярвам!

— А би било по-добре, защото е вярно... Както и че Момиченцето-кръв в този момент беше наблизо, в една от неговите вили за гости.

* * *

— Какво се случи, сеньора? Защо бе убит човекът от паркинга?
— момчето от доковете направи пауза, въпросът му беше сърдит, той за кратко отклони погледа си от вирджинския път и го впери в Баярат.
— О, господи, ти ли беше?

— Да не си си загубил ума? Аз пишех писма, докато ти гледаше телевизия в спалнята, и звукът беше толкова силен, че едва можех да мисля!... Чух полицаите да казват, че било работа на ревнив съпруг. Младият мъж е имал роман с неговата жена.

— Ти даваш твърде много обяснения, *contessa* Кабрини. Кое да приема?

— Ще приемеш каквото ти казвам, иначе те връщам в Портичи, за да те убият на доковете заедно с майка ти, брат ти и сестрите ти! Разбра ли?

Николо се умълча, лицето му, невидимо от пробягващите сенки, се изчерви.

— Сега какво ще правим? — попита накрая той.

— Отбий някъде в гората, където е тъмно и няма да могат да ни видят. Ще си починем няколко часа, след това рано сутринта ти ще вземеш останалия багаж от хотела. После ще възстановим ролите си на Данте Паоло и неговата леля *contessa*. Виж! Там има поле с висока лятна трева, като тревата в долната част на Пиренеите. Карай натам.

Николо завъртя кормилото толкова силно, че Баярат се блъсна във вратата. Начумерена, тя го погледна.

Държавният секретар Брус Палисър скочи на крака, изпращайки стола си с трясък на земята.

— Нилс не може да е мъртъв!

— Капитан Стивънс е все още в офиса си в морското разузнаване. Накарайте нощния дежурен да ви свърже, той ще го потвърди.

— О, господи, вие не бихте направили такова невероятно съобщение... ако не можехте да го подкрепите.

— Би било загуба на време, господин секретар, а по мое мнение време за губене няма.

— Аз, аз не знам какво да кажа. — Старчески, непривично за възрастта му, Палисър се наведе и изправи стола си. — Всичко е толкова невероятно.

— Точно затова е истинско — каза Хайторн. — Защото всички те са толкова невероятни. Тук и в Лондон, Париж, Йерусалим. Не са се насочили към голямата атомна бомба, защото тя носи масово унищожение. Не това е целта им. Те ще дадат воля на гнева си, като създадат нестабилност, хаос. И независимо дали искаме да го приемем или не, те могат да го направят.

— Не могат! Тя не може!

— Времето е на нейна страна, господин секретар. Президентът не може да живее дълбоко замразен. Някога, някъде той ще се появи на място, където тя ще може да стигне до него и да го убие, а докато чакането продължава, другите подготвят нападенията в Лондон, Париж и Йерусалим. Те не са глупави.

— Нито пък аз, капитане. Какво има още? Какво пропускаете?

— Ван Ностранд сам не би могъл да направи това, което се е опитал да направи с вас. Трябва да има и други.

— Какво искате да кажете?

— Казахте, че той е искал да напусне страната завинаги.

— Това е вярно. Така каза той.

— И всичко се е случило толкова бързо, за два дни, подразбрах.

— Беше по-скоро за часове, да, беше за часове. Той трябваше да стигне до Европа незабавно, преди кучият син съпругът да разбере, че той е там. Такава беше неговата версия! Трябвало да стигне при детето си, преди то да умре, и да отведе майката на това дете надалеч, за да остане до края на живота си с нея, жената, която е обичал най-много от всичко.

— Това е част от нещата, които ме тревожат — каза Хайторн. — Цената. Нека започнем с не толкова малкото имение на Ван Ностранд. То струва милиони.

— Той каза, че го е продал...

— За дни, нека да са часове?

— Не беше съвсем ясен, нито пък очаквах да бъде.

— А сметките, които е имал тук? Това са милиони, много милиони. Човек като Ван Ностранд не оставя такива неща зад себе си, без да вземе мерки, а тези мерки изискват доста повече от няколко часа.

— Не сте наясно, капитане. В наши дни чрез компютрите тези неща могат да се правят светкавично. Адвокати и институции се грижат за това всеки ден, милиони пресичат океана в двете посоки всяка минути.

— Но всички те могат да бъдат засечени, нали?

— По-голямата част, да. Правителствата не обичат да изпускат данъците, които им се полагат.

— Но вие казахте, че Ван Ностранд е трябвало да изчезне. Евентуално засичане би осуетило това, нали?

— По дяволите, разбирам, че е така. И...?

— И той е имал нужда от някой, който да прикрие прехвърлянията, които биха довели към него и местонахождението му. В досегашния си живот, господин секретар, аз научих, че умните избягват да правят сделки с престъпници, които лесно биха изпълнили желанията им, не от никакви морални съображения, а за да се предпазят от бъдещо изнудване. Вместо това те се насочват към високоуважаваните, като или ги убеждават или ги корумпират, за да изпълнят това, което им е нужно.

— Ах ти, нагло копеле! — изсъска Палисър презрително, със святкащи очи. — Да не искаш да кажеш, че съм корумпиран...

— О, по дяволите, вие сте бил убеден — прекъсна го Тайръл. — Вие не лъжете, бил сте подведен от началото до края. Това, което казвам, е, че някой друг, също толкова властен като вас, би могъл да направи така, че следата към него да се изгуби.

— Кой, по дяволите, би могъл да направи такова нещо?

— Някой друг секретар Палисър, може би убеден, че върши нещо правилно... Между другото, издадохте ли му фалшив паспорт?

— Слава богу, не! А и защо? Той не ми е искал.

— Аз съм използвал — като разузнавач — доста пъти. Фалшиви имена, фалшиви професии, фалшиво минало, фалшиви снимки. Имах нужда от тях, защото истинската ми личност трябваше да изчезне.

— Да. Капитан Стивънс каза, че сте бил изключително засекретен офицер от разузнаването.

— Сигурно му се е обърнал стомахът, докато го е казвал. Знаете ли защо се нуждаех от тези фалшиви документи?

— Вие сам отговорихте. Капитан Хайторн е трябвало да изчезне, а на негово място да се появи друг — Палисър кимна разбиращо. — Ван Ностранд е имал нужда от друг паспорт — каза той. — За да изчезне, му е бил жизнено необходим.

— Две точки за държавния секретар.

— Вие сте един безочлив млад човек.

— Такъв и възнамерявам да бъда. Плащат ми много добре, а аз правя най-доброто, на което съм способен, когато хората ми плащат добре.

— Няма да се опитвам да вниквам в зловонните ви оправдания, господин Хайторн, но мисля, че тук ви разбрах. Никой друг освен Държавният департамент не може да издаде законен паспорт, а тъй като вие изключвате незаконното, що се отнася до Ван Ностранд, кой тогава би могъл да го направи?

— Някоя високопоставена паралелна правителствена агенция или департамент, която има достъп до вашите технологии. Такъв достъп, че да го направи.

— Това означава корупция!

— Или убеждение, сър. Вие не сте бил корумпиран. — Тайръл направи пауза. — Последен въпрос, господин секретар, и може би не

трябва да го задавам, но се налага. Имате ли някаква представа как аз се приземих с частния самолет на Ван Ностранд от Пуерто Рико, пристигайки за собствената си екзекуция, както казах преди минути?

— Дори не съм се замислял. Предполагам, че капитан Стивънс е бил замесен. Той очевидно е ваша връзка, а не началник, тук, в Щатите.

— Хенри Стивънс изпадна в шок, когато му казах, че съм тук, тъй като не можеше да разбере как е станало. Всяко мое действие е било наблюдавано, когато аз исках да бъде наблюдавано, от затворения кръг на преследвачите на Момиченцето-кръв. Но това би трябвало да бъде известно, тъй като е било извършено от един от главните ви играчи. Той ви е заобиколил, както е заобиколил и цялата разузнавателна общност, за да стигне до мен писмото на Ван Ностранд, което аз трябваше да последвам. Аз ухапах стръвта, и ако не бяха двама изключителни приятели, аз щях да съм труп във Феърфакс, а вашият светец Ван Ностранд щеше да кацне в Брюксел, оставяйки Баярат да действа от неговото имение.

— Кой го е направил? Кой се е свързал с вас?

— Хауърд Девънпорт, секретарят по отбраната.

— Не мога да го повярвам! — извика Палисър. — Той е един от най-почтените хора, които съм познавал! Отидохте твърде далеч. Напуснете моя дом!

Хайторн бръкна в джоба на сафарито си и извади писмото на Ван Ностранд, на чиято запечатана страна личеше синята лента.

— Вие сте държавен секретар, господин Палисър. Можете да се обадите на всеки, навсякъде по света. Защо не се свържете с шефа на военното разузнаване в базата в Пуерто Рико? Попитайте го как това писмо е стигнало до мен и на кого е трябвало да докладва за него.

— О, господи...! — възкликна Брус Палисър, сивокосата му глава се наведе над стола, очите му бяха стиснати. — Ние сме правителство от опортюнисти или реформатори, от непоследователни умове, твърде често зверове, които нямат право да управляват. Но Девънпорт не може да е такъв! Хауърд не би могъл да направи такова нещо за лично облагодетелстване, той просто не е знаел!

— Нито пък вие, сър!

— Благодаря, капитане — държавният секретар погледна проникващо в Тайръл. — Приемам това, което ми казахте...

— Искам то да бъде записано — прекъсна го Хайторн.

— Защо?

— Защото Ван Ностранд е единствената ни връзка с Баярат и ако предположим, че не знае за неговата смърт, тя ще се опита да се свърже с него.

— Това не отговаря на въпроса ми. Не че не бих се съгласил да позвъня на капитан Стивънс, за да потвърди всичко, което ми казахте, но все пак защо?

— Защото искам да използвам името ви в този град, за да стигна до Момиченцето-кръв, а не ми се иска да получа трийсет години затвор заради злоупотреба с авторитети.

— Тогава вярвам, че ще трябва да обсъдим вашия план.

Телефонът иззвъня, стряскайки и двамата. Секретарят стана от стола и бързо се насочи към апарата.

— Палисър е, какво има?... Той какво? — Лицето на държавния секретар загуби цвета си. — Не мога да проумея! — Палисър се обърна към Хайторн. — Хауърд Девънпорт току-що се е самоубил! Прислужницата го е намерила...

— Самоубийство? — намеси се Тайръл меко. — Да се обзаложим ли, че не е?

---

[1] Климатичната инсталация. — Бел. ред. ↑

22.

Баярат, с лице, покрито с тъмен воал, стоеше сама на бюрото в стаята на един евтин, отдалечен хотел, избран набързо. Тя се обади на сенатора от Мичиган и му се оплака, че е изтощена от телефонните обаждания в предишния хотел, добавяйки, че еднодневното ѝ пребиваване в имението на неин познат било още по-голямо изпитание поради светските задължения, които е имала.

— Аз ви споменах, че ще бъдете затрупана — беше казал Несбит. — Затова ви предложих офиса и персонала си.

— И аз ви казах защо това е невъзможно.

— Така е, и не бих могъл да виня барона. Този град е водовъртеж, дори яма от натрапници, появяващи се където не трябва.

— Тогава сигурно бихте помогнали на Данте Паоло и на мен.

— Бих направил всичко за вас, контесо, знаете това.

— Бихте ли ни препоръчали добър хотел, където да отседнем дискретно?

— Сецам се за един — отговори законодателят от Мичиган. — „Карилон“. Обикновено е пълен, но сега е лято и туристите трудно могат да си го позволят. Аз ще уредя резервациите, ако желаете.

— Баронът ще бъде очарован от вашата любезност и съдействие.

— Ще се радвам. На ваше име или предпочитате да бъдете инкогнито?

— О, не бих искала да извършвам нещо незаконно...

— Това не е незаконно, контесо, то е ваше право. Нашите хотели се интересуват само от плащането. Не ги е грижа защо сте избрали анонимността. Моят офис ще гарантира вашата надеждност. Какво име бихте желали да използвате?

— Аз се чувствам толкова — как го казвате — нечиста да правя такова нещо.

— Недейте. Не сте. На чие име?

— Предполагам, че трябва да бъде италианско... Ще използвам сестриното, Балзини, сенаторе. Мадам Балзини и нейния племенник.

— Уредено е. Къде мога да ви се обадя?
— По... по-добре е аз да ви се обадя.
— Дайте ми петнайсет минути.
— О, вие сте чудесен!
— Не искам да настоявам, но бих бил благодарен, ако кажете на барона и това.
— Certo, signore!^[1]

Новият хотел беше съвършен. Потвърждаваше го и присъствието на четирима членове на саудитското кралско семейство, които Бая разпозна. В по-ранните дни тя би ги застреляла на място и би избягала, но сега залозите бяха толкова високи, а резултатите — толкова важни, че тя кимна любезно на четиримата, белязани с кръв саудитски наследници, които я подминаха във фоайето.

— Николо! — извика тя, ставайки от бюрото във всекидневната на апартамента, внезапно забелязала светещия бутон на телефона. — Какво правиш!

— Обаждам се на Анжел, Каби! — Баярат се спусна към вратата на спалнята и я отвори. — Опасявам се, че трябва да правиш това, което ти казвам.

Младежът затвори телефона сърдито, очевидно раздразнен.

— Тя не отговори. Беше ми казала да изчакам телефона да звънне пет пъти и тогава да оставя съобщение.

— Ти остави ли съобщение?

— Не, бяха минали само три сигнала, когато ти ми изкрещя.

— Bene^[2]. Съжалявам, че ти говорих толкова грубо, но ти не трябва никога да използваш телефона, освен ако не си ми казал предварително и аз не съм го одобрила.

— Да използвам телефона? Ревнуваш ли?

— Всъщност, Нико, ти можеш да спиш с някоя принцеса, проститутка или магаре, за мен няма значение. Но не трябва да водиш разговори, които могат да разкрият къде сме.

— Ти ми каза да ѝ се обадя, когато бяхме в другия хотел...

— Там ние бяхме регистрирани с истинските си имена, а тук не сме.

— Не разбирам...

— Няма нужда. Това не е част от нашата сделка.

— Но аз обещах да ѝ се обадя!

— Ти обеща? — Бай размишляваше, докато се взираше в момчето от доковете на Портичи. Николо се държеше странно противоречиво, с кратки изблици на гняв, като младо животно в клетка, раздразнено от ограниченията си. Така беше. Трябваше да го поотпусне малко. В този момент, толкова близо до предначертаното убийство, би било глупаво да има на главата си ядосано момче от доковете. Освен това имаше неотложен разговор, който трябваше да проведе. Тъй като щяха да последват други, увеличаваше се опасността да бъдат разкрити. И както Ван Ностранд я беше предупредил, би било по-добре да не ги провежда от телефона в хотела. — Прав си, Нико, аз съм прекалено строга. Ще ти кажа какво ще направим. Трябват ми някои неща от аптеката отсреща, така че ще сляза долу и ще те оставя сам. Обади се на твоята bella ragazza^[3], но не ѝ давай номера тук, нито името на хотела. Кажи ѝ истината, Нико, защото не бива да лъжеш твоята хубава приятелка. Ако трябва да оставиш съобщение, кажи ѝ, че се местим след час и ще се свържеш с нея по-късно.

— Но ние току-що пристигнахме.

— Нещо се случи, плановете ни се промениха.

— Madre de Dio^[4], сега какво? Знам, знам, това не е част от нашата сделка. Ако някога се върнем в Портичи, ще трябва да те заведем при Ennio il Coltello^[5]. От него всички се страхуват, защото казват, убивал. Той бръсне мъжете с камата си, когато е ядосан, и човек никога не знае какво ще направи в следващия миг. Мисля, Каби, че ти ще го уплашиш.

— Аз го сторих, Нико — каза Баярат просто, с лека усмивка на лицето си. — Той ми помогна да те открия, но повече никой на доковете няма защо да се страхува от него.

— Che?^[6]

— Той е мъртъв. Обади се на красивата си актриса, Николо. Ще се върна след петнайсет минути. — Бая вдигна чантичката си от стола, отиде до вратата, оправи воала си и излезе.

Сама в асансьора, тя тихо си повтори телефонния номер, който Ван Ностранд ѝ беше дал. Сега той беше програмиран на новия Скорпион едно. Заповедта, която тя щеше да издаде, трябваше да бъде изпълнена без въпроси, за двацет и четири часа, колкото се може по-

скоро. Ако последваше и най-малко колебание, гневът на долината Бекаа, особено бригадата Ашкелон, щеше да връхлети върху цялото ръководство на Скорпионите. Смърт за тези, които пречеха на Ашкелон!

Вратите се плъзнаха и Баярат пристъпи в малкото уютно фоайе, отправяйки се направо към изхода. На тротоара тя кимна на униформения портиер.

— Може ли да ви повикам такси, мадам Балзини?

— Не, grazie, но колко любезно от ваша страна, че знаете името ми. — Бая огледа мъжа изпод воала си.

— Политиката на хотела е да познаваме гостите си, мадам.

— Колко впечатляващо... В този приятен следобед реших да подишам малко чист въздух.

— Хубаво време за разходка, мадам.

Баярат кимна отново и се отправи по тротоара, спирайки пред няколко магазина, под предлог, че оглежда скъпите стоки, но всъщност хвърляше към любезния портиер небрежни погледи, докато докосваше косата или воала си. Не вярваше на любезни служители, които можеха да проследяват влизанията и излизанията на гостите на хотела. Беше подкупвала доста такива портиери в миналото. Загрижеността ѝ бързо изчезна, тъй като портиерът безцелно оглеждаше пешеходците, но нито веднъж не погледна в нейната посока. Нямаше да е така, помисли си тя, ако се беше облякла нормално, без бабешкия пълнеж, който Николо толкова ненавиждаше. Тя продължи надолу по тротоара и видя това, което очакваше да види: обществен телефон на ъгъла през улицата. Тя се забърза към него, повтаряйки си номера, който беше жизненоважен за Ашкелон. Жизненоважен.

— Scorpion Uno? — каза Бая меко, но достатъчно рязко, за да бъде чута въпреки случайните изсвирвания на кола по тихата улица.

— Предполагам, че говорите италиански — отговори равният колеблив глас по линията.

— Аз предполагам, че няколкото странни звуци, които последваха набирането на този номер, са ме отвели до мъжа, с когото трябва да говоря при пълна поверителност, без страх от подслушване.

— Бъдете сигурна в това. Кой е?

— Аз съм Баярат...

— Очаквах обаждането ви! Къде сте? Трябва да се срещнем колкото се може по-скоро.

— Защо?

— Нашият общ приятел, който е сега някъде в Европа, остави един пакет, за който каза, че е решаващ за вашето... начинание.

— Какво има в него?

— Дадох дума, че няма да го отварям. Той ми каза, че ще ми е от полза да не знам съдържанието му. Каза, че ще оцените това.

— Разбира се. Могат да ви разпитват с химикали, с наркотици. Значи Ван Ностранд е оцелял?

— Оцелял?

— Имаше изстрели...

— Изстрели? Аз не знам...

— Няма значение — Баярат внезапно го прекъсна. Охраната на Ван Ностранд го беше спасила от кандидат-убиеца Хайторн. В крайна сметка пенсионираният агент от разузнаването не се беше оказал на нивото на змията Нептун. Ван Ностранд е организиран проследяването на Хайторн, след това и арестуването му в Шенадоа Лодж, без съмнение оставяйки един-два трупа в имението, които щяха да бъдат записани на сметката на злосторника от военноморското разузнаване. Арестуван! Тя го беше видяла с очите си! Колко точно, колко хитро изиграно. — Тогава нашият досегашен Скорпион е на сигурно място и няма да чуем нищо за него? — добави тя.

— О, да, това беше потвърдено — каза новият Скорпион едно. — Къде сте сега? Ще изпратя кола за вас и за момчето, разбира се.

— Колкото и да нямам търпение да получа пакета — прекъсна го Бая, — има един друг проблем, който трябва да бъде решен незабавно. Аз се срещнах с един млад човек, червенокос политически консултант, за когото ще прочетете във вестниците. Името му беше Райли, той е мъртъв, но информацията, която мислеше, че притежава, е разрушителна за нашата мисия и трябва да бъде изтръгната из корен.

— Господи, за какво става въпрос?

— Един адвокат на име Ингерсол, Дейвид Ингерсол, е вдигнал тревога сред дребните елементи във вашето гето. Търсят жена и млад мъж, чужденци, вероятно пътуващи заедно. Който ги намери, ще получи сто хиляди долара. Боклуците биха избили майките и братята си за такава сума! Търсенето трябва да бъде преустановено, а този

адвокат — убит!... Не ме интересува как ще бъде направено, но трябва да е достатъчно бързо, за да се появи в сутрешните вестници. Трябва да бъде!

— Исусе Христе! — прошепна гласът по телефона.

— Сега е два и половина следобед — продължи Баярат. — Този Ингерсол трябва да бъде мъртъв до девет часа тази вечер, иначе всичките ножове на долината Бекаа ще започнат да режат гърлата на Скорпионите... Ще се обадя за пакета, когато чуя новината по радиото или телевизията. Ciao, scorpione Uno.

Дейвид Ингерсол, адвокат и току-що произведен в Скорпион едно, макар и само по пореден номер, затвори черния обезопасен телефон, който се намираше в стоманена каса, скрита в стената зад бюрото в офиса. Той погледна през прозореца ясното синьо вашингтонско небе. Това беше невероятно. Току-що беше получил заповед за собствената си екзекуция! Не можеше да се случи на него! Винаги е бил над насилието, над мръсотията. Той беше катализатор, координатор, генерал, оркестриращ събитията чрез влиянието и поста си, а не в окопите с „боклуците“, както тази Баярат беше описала понископоставените Скорпиони. Скорпионите. О, господи, защо? Защо го беше направил, защо го бяха вербували толкова бързо?... Отговорът беше твърде лесен, твърде обикновен. Причината беше неговият баща, Ричард Ингерсол, известен адвокат, прославен съдия, асоцииран към Върховния съд, човек, който успяваше.

Дикий Ингерсол беше роден сред богатство, което намаляваше с тревожна скорост. Трийсетте години не бяха добри към военните, господари на Уолт Стрийт, притежатели на наследено богатство, които не можеха да забравят големите си имения от двайсетте години с купища прислужници. Те постепенно осъзнаваха, че вече не могат да ги поддържат, както и лимузините, и летните почивки в Европа. Светът, в който навлизаха, беше нечестен и непредвидим, а в края на десетилетието дойде войната и за много от тях тя беше Армагедон за една ера, за един начин на живот, който малко от тях можеха да изоставят. Те водеха дела или пропадаха в пламъци, пълнеха бойните кораби с аристокрация от военния корпус. Много не дочакаха повиквателната заповед, още по-малко Пърл Харбър. Повечето от „тяхната тайфа“ се присъединиха към британските служби. Бяха

романтици, издигнати над сбирщината с униформи и правилни черти. Както го изрази един Рузвелт от Рузвелтовите в Сан Жуан Хил и Оистър Бай, а не предателят на своята класа от Хайд Парк: „Господи, по-добре така, отколкото да караш форд!“

Ричард Дики Ингерсол беше сред първите, които се записаха в армията на САЩ, във въздушния корпус, като обещаваща перспектива, с гарантирани нашивки на петлиците. Междувременно армията научи, че Ричард Аберкомби Ингерсол наскоро е получил разрешение за адвокатска практика от щат Нью Йорк. Назначиха го към правното отделение на армията, тъй като липсваха адвокати — съвсем малко имаха подходяща квалификация и никой от тях нямаше разрешително от Нью Йорк. Там беше най-трудно да се получи, затова беше и най-авторитетното.

Дики Ингерсол прекара войната като обвинител и защитник във военните съдилища от Северна Африка до Южния Пасифик, мразейки всеки миг от работата си. Накрая Америка спечели войната и от двете страни на глобуса и Дики се намери в Далечния изток. В окупираната Япония дела за военни престъпления имаше в изобилие. Много врагове бяха съдени и обесени под агресивните обвинения на Ингерсол. И изведнъж една съботна утрин той получи телефонно позвъняване от Нью Йорк в офиса си в Токио. Семейното му състояние се беше сринало. Не му оставаше нищо друго освен банкрут и неизвестност. Беше си отишъл един стил на живот.

Но армията му дължеше нещо, вярваше Дики, самата нация му дължеше, дължеше на цялата му класа, която беше управлявала страната от създаването ѝ. Така че започна да сключва сделки. Дузини „военни престъпници“ бяха оправдани или присъдите им намалени в замяна на японски пари, насочени към сметки в швейцарски банки от индустриални семейства от Токио, Осака и Киото. Заедно с плащанията получаваше документи за участие в бъдещите корпорации, които щяха да се издигнат като феникси от бунището, каквото представляваше сега победената Япония.

Завърнал се в Съединените щати, отново сигурен в своето богатство, Ингерсол захвърли Дики, стана Ричард и създаде своя собствена фирма с повече капитал, отколкото на всеки друг адвокат на неговата възраст в Нью Йорк. Той се издигна бързо, висините го приеха отново като един от своите, аплодираха, когато Втори апелативен съд

го обяви за съдия, ликуваха, когато Сенатът го зачисли към Върховния съд. Един от „тяхната тайфа“ беше успял, преутвърждавайки техните небесни права в юридическите висини.

И после, след много години, в една съботна утрин един мъж, който се представи като господин Нептун, пристигна в дома на Дейвид, сина на асоциирания съдия Ингерсол, в Маклийн, Вирджиния. В това време Ингерсол-син беше търсен партньор в „Ингерсол и Уайт“, една високоуважавана фирма във Вашингтон, въпреки че се знаеше, че синът никога няма да води дело пред най-висшия съд в страната. (Мнозинството от клиентите дори не считаха, че това е необходимо. Техните петиции щяха да стигнат до ушите на когото трябва.) Неочакваният посетител в къщата в Маклийн беше посрещнат от съпругата на Дейвид, елегантността му засенчи необявеното му присъствие.

Господин Нептун любезно помоли блестящия млад адвокат да му отдели няколко минути за един неотложен проблем, за който не бивало да се губи време. Неотложността се отнасяше до неговия баща.

Когато останаха сами в кабинета на Дейвид, непознатият извади папка с финансови документи, които бяха изнесени от сейфове на една от най-старите банки в Берн, Швейцария. Папката съдържаше не само историята на оригиналните японски депозити, датиращи от 1946, но също и продължаващите плащания към сметка Нула, нула, пет, седем, две хиляди. Беше разкрито и документирано, че принадлежи на асоциирания съдия Ричард А. Ингерсол от Върховния съд на Съединените щати. Плащанията идваха от най-успяващите японски компании, както и от световни конгломерати, контролирани от японски интереси. Накрая, приложен към папката, имаше препис на решенията, взети от съдията Ингерсол, които облагодетелстваха тези компании и конгломерати при техните операции в Съединените щати.

„Решението“ според Нептун беше колкото кратко, толкова и ясно. Или Дейвид ще се присъедини към организацията, или „тези от горе“ щяха да бъдат принудени да направят обществено достойно историята на следвоенното богатство на Ричард Ингерсол, както и неговите действия във Върховния съд, разрушавайки по този начин бъдещето и на бащата, и на сина. Нямаше алтернатива. Синът беше информирал баща си, който подаде оставка от съда, под предлог за влошено здравословно и интелектуално състояние и нужда от почивка.

Неговото обяснение беше възприето като универсално и той беше поздравен за прямотата и куража си, повдигайки подобни въпроси за няколко други членове на застаряващия съд. В действителност Ингерсол-баща се премести в Коста дел Сол, в Южна Испания, където животът му се завъртя около голфа, надбягванията с коне, крикета и подводния риболов, наред с официалните партита и танците. Ако не географски, то поне по начина си на живот Дики се беше прибрал у дома. А Дейвид Ингерсол, синът, стана Скорпион три. Сега като Скорпион едно той получи собствената си смъртна присъда. Лудост! Дейвид посегна към интеркома на бюрото си.

— Жаклин, задръж всички разговори и отмени ангажиментите ми до края на деня. Предай на клиентите, че се появило нещо спешно, за което трябва да се погрижа.

— Разбира се, господине... Мога ли да помогна с нещо?

— Боя се, че не. Впрочем можеш. Обади се на агенцията за коли под наем и предай, че искам веднага кола. След петнайсет минути да ме чака при страничния изход.

— Вашата лимузина е в гаража, сър, а и шофьорът е налице...

— Това е нещо лично, Джакли. Ще използвам товарния асансьор.

— Разбирам, Дейвид.

Адвокатът се придвижи до скрития телефон. Той го вдигна и набра номера, изчака серията от сигнали, след което натисна петте допълнителни цифри и заговори:

— Предполагам, че ще го научиш през следващите двайсет минути. Ако може да използвам твоя жаргон, проблемът е четири-нула. Ще се видим край реката, както сме говорили. Побързай.

От другата страна на Потомак, в офиса си в Централното разузнавателно управление, Патрик О'Райън — Скорпион две... макар и само по име — усети лека вибрация от електронното устройство, което се помещаваше в джоба на ризата му. Той преброи тънките писукания и разбра: вдигната е тревога от Повелителите. Това беше неловко, тъй като след четирийсет и пет минути му предстоеше конференция при директора на ЦРУ за Баярат, а тя беше първостепенната им задача. По дяволите! Въпреки това нямаше какво да прави. Повелителите винаги бяха на първо място. Той вдигна телефона си и позвъни на директора на ЦРУ.

— Да, Пат, какво има.

— За конференцията, сър...

— О, да — прекъсна го директорът. — Разбирам, че имаш нова следа, която искаш да предоставиш. Нямам търпение да я чуя. По мое мнение ти си най-добрият аналитик, който имаме!

— Благодаря ви, сър, но не е съвсем готова. Имам нужда от няколко допълнителни часа, за да я изгледа.

— Разочаровате ме, Патрик.

— Най-вече съм разочарован аз. Има един арабин, смятам, че е параван, който може да попълни някои празноти. Току-що получих вест от него, той е съгласен да се срещнем, но ще трябва да е след час. В Балтимор.

— Дръж го тогава! Аз ще отложа конференцията, не се грижи за нея. Обади ми се от Балтимор.

— Благодаря, сър. Ще се обадя.

Мостът Ривъруок изобщо не пресичаше Потомак, а само малък неин приток, дълбоко в района на Вирджиния. На източния бряг имаше малък старомоден ресторант от средна ръка, където идваха млади хора за хот-дог, хамбургери и бира. На запад няколко пътеки потъваха в горите, където, говореше се, много повече момчета и момичета се превръщаха в мъже и жени, отколкото през дните на Содом и Гомор. Това беше преувеличение. Пътищата бяха твърде тесни, а земята осеяна с камънаци.

Патрик О'Райън сви към паркинга, доволен да види, че там имаше само три коли. Ресторантът не се оживяваше, преди да се е стъмнило. Скорпион две слезе, провери преносимия си телефон и се насочи към моста, докато палеше пурата си. Дейвид Ингерсол звучеше паникьосано по непроследимия телефонен секретар, а това не беше добър знак. Лигльото беше добър юрист, но никога не беше изпробван в ситуации, когато работата се натопорчеше и се пуснеше малко кръв. Момченцето Дейви беше един слабават кучи син въпреки адвокатските си хитрости. Повелителите щяха да научат това рано или късно. Най-вероятно по-рано, отколкото по-късно.

— Ей, господине! — един пиян млад мъж се измъкна, залитайки от вратата на ресторанта. — Тия задници се прецакаха, копеленцата! Дай ми петачка и съм твой до гроб, човече! Само ми я дай, човече!

Инстинктите на аналитика, както винаги предполагаха и възможното, и невъзможното, се задействаха.

— Да кажем, че ти дам десет, дори двайсет. Ще направиш ли онова, което ти кажа?

— Хей, човече, и гол ще те прескоча, ако искаш. Имам нужда от мангизи, човече!

— Няма да ме прескачаш. А може да не ти се наложи нищо да правиш.

— С теб съм, човече.

— Последвай ме, докато пресека моста, но се дръж настрани, когато навлиза в гората. Ако ти свирна, ще тичаш като вятър при мен. Разбра ли?

— По дяволите, да, човече!

— Дори може да ти дам и петдесет.

— Рай, човече, истински рай! Петдесет ще ме освободят, знаеш какво искам да кажа, нали?

— На това разчитам... човече. — О'Райън се приближи към моста, пресече го и се насочи към втората пътека надясно. Беше изминал едва няколко метра през калта и камъните, когато фигурата на Дейвид Ингерсол изведнъж се появи зад едно дърво.

— Патрик, това е ненормално — извика адвокатът.

— Говорил си с Баярат?

— Това е лудост. Тя нареди аз да бъда убит! Дейвид Ингерсол да бъде убит. Аз, Скорпион едно.

— Тя не те познава! Защо ще дава такова нареждане?

— Обявих ги за издирване.

— О, направи ли го, Дейви? Това не е било много умен ход. Не си го обсъдил с мен.

— За бога, О'Райън, и двамата се съгласихме, че тази лудост трябва да бъде спряна!

— Така беше, но не по този начин. Това, което си направил, е просто тъпо, Дейви. Трябваше да използваш подставено лице. Исусе, Марийо и Йосифе, по нареждането ти са стигнали до тебе? Ти не би изтраял и няколко минути в опасна ситуация, нещастнико!

— Грещиш. Бях премислил всичко. Ъглите бяха покрити.

— Смисълът на съществуването, така ли? — прекъсна го аналитикът на ЦРУ. — Това звучи велико, признавам.

— Фирмата търсеше тези хора. Не отделен човек, не аз! С мен просто трябваше да се свържат за наградата. Дори подкрепих търсеното с нотариално заверена клетва, ясно посочваща, че жената и младежът са наследници на много пари, число със седем нули. Хонорарът от десет процента за този, който ги намери, е в реда на нещата.

— О, това е разкошно, Дейви. Само си мисля, че забравяш, твоите търсачи не могат и да произнесат нотариално заверена клетва, камо ли да им пука за легитимност. Но затова пък усещат някои неща, които ти не можеш... Не, наистина не би преживял и пет минути в реална ситуация.

— Какво ще предприемем — какво да предприема? Тя каза, че за моята смърт трябва да пише в утрешните вестници, иначе долината Бекаа — ох, Исусе, всичко излиза из контрол.

— Успокой се, Скорпион едно — каза О'Райън саркастично, поглеждайки часовника си. — Подозирам, че ако твоето „изчезване“ е обявено във вестниците утре, това ще е достатъчно за ден-два.

— Ох?

— Това е само версия, Дейви, знам за какво говоря. За начало, ще трябва да се измъкнеш веднага от Вашингтон. Ти си малко величие, адвокате, и за няколко дни не искаш да те виждат. Ще те закарам до летището, ще спрем да ти вземем тъмните очила...

— Имам едни в джоба.

— Добре. Тогава си купи билет докъдето искаш, но плати в брой, не с чек. Имаш ли достатъчно?

— Винаги.

— И това е добре... Има само един проблем, но той може да е трудничък. За следващите дни ще трябва да програмираме твоя телефон Скорпион едно към мен. Ако Баярат позвъни и не получи отговор или не й се обадят, след като остави съобщение, Бекаа може да избухне, особено нейните лунатици. Padrone ми даде достатъчно добре да разбере това.

— Ще трябва да се върна до офиса...

— Не бива да го правиш — прекъсна го аналитикът. — Повярвай ми в това, Дейви, знам как се правят тези неща. С кого си говорил последно?

— Със секретарката... не, с човека от агенцията, който докара колата. Карах дотук сам, не исках да използвам моята лимузина.

— Много добре. Когато тази кола бъде намерена тук, те ще започнат да те търсят. Какво каза на твоята секретарка?

— Че има нещо спешно, личен проблем. Тя ме разбра, от години работи при мен.

— Обзалагам се, че те познава.

— Не е време за такива намеци.

— Нито пък беше в Пуерто Рико... Имаш ли планове за тази вечер?

— О, господи — възкликна Ингерсол. — Забравих! Миджи и аз ще ходим на вечеря до Хефлинови за тяхната годишнина.

— Не, ти няма да отидеш. — Патрик Тимоти О'Райън се усмихна лукаво на паникьосания адвокат. — Всичко си идва на място, Дейви. Твоето изчезване за няколко дни, имам предвид... Да се върнем към телефона в офиса ти. Къде е той?

— В стената зад бюрото ми. Преградата се отваря чрез бутон в долното дясно чекмедже.

— Добре. Ще програмирам телефона за моя номер, след като те оставя на летището.

— Това става и автоматично, ако не отговарям пет часа.

— Заради тази Баярат трябва да го направим веднага.

— Жаклин, моята секретарка, никога няма да те пусне. Тя ще се обади на охраната.

— Но ще ме пусне, ако се обадиш ти, нали?

— Ами да.

— Направи го сега, Дейвид — каза О'Райън, вадейки преносимия си телефон от самото. — Това нещо не работи много добре от кола — има твърде много стомана и му липсва земя, а на летището няма да имаме време. Ще те оставя и веднага изчезвам.

— Това ли искаш наистина? Смяташ, че веднага трябва да хвана самолет от Вашингтон? Какво ще си помисли жена ми?

— Обади ѝ се утре. По-добре да прекара една мъчителна нощ, отколкото останалата част от живота си без теб. Помни — долината Бекаа.

— Дай ми телефона! — Ингерсол позвъни в офиса си и заговори на секретарката: — Джаки, изпращам господин... Джонсън да вземе

някои неща от моя офис, които ми трябват. Изключително поверително е и ще ти бъда признателен, ако когато съобщят, че е пристигнал, оставиш вратите отворени и отидеш за кафе. Ще направиш ли това за мен, Джаки?

— Разбира се, Дейвид. Разбирам напълно.

— Готово, Патрик, да тръгваме!

— Момент само, трябва да пусна една вода. Ще падне доста каране през следващия час. Наблюдавай моста, не ми се ще някой да ни види заедно...

О'Райън направи няколко крачки към гората, поглеждайки през това време към адвоката. Междувременно вместо да се облекчи, той се наведе и вдигна един ръбест камък с размерите на топка за американски футбол. Тихо се върна обратно на пътя, приближи до развълнувания адвокат, който наблюдаваше моста между зеленината и го удари с все сила с камъка в главата.

О'Райън избута тялото от пътя и подсвирна на пияния младеж, когото временно беше наел. Отговорът дойде веднага.

— Вече съм тук, човече! — изприпка неуверено младежът. — Надушвам мангизите.

Това беше последното нещо, което надушваше в живота си, тъй като беше посрещнат с голям остър камък, който се заби в лицето му. Патрик О'Райън отново погледна часовника си. Имаше достатъчно време, за да завлече и двете тела до водата долу. И да премести някои предмети от джобовете на едното тяло в тези на другото. След това всичко беше въпрос на точно разпределение на времето. Първо, посещението в офиса на Ингерсол. Второ, едно сърдито, унижаващо извинение към директора на ЦРУ — арабинът така и не се беше появил в Балтимор. Трето, няколко анонимни телефонни обаждания, едното може би от неназован източник, забелязал две тела на западния бряг под моста Ривъруок.

Беше 10,15 вечерта и Баярат сновеше из хола на апартамента в хотел „Карилон“, докато Николо лежеше в спалнята, гледаше телевизия и се тъпчеше със сандвичи. Той беше приел нейното обяснение, че ще се местят сутринта, а не тази нощ.

Бая също беше включила телевизора, но гледаше новините в десет часа. Тя продължаваше да ги гледа и с всеки изминал миг

погледът ѝ ставаше все по-сърдит. След това изведнъж гневът ѝ изчезна и една усмивка се плъзна по лицето ѝ, когато водещата изведнъж спря репортажа за богатствата на водещ бейзболен отбор, след като ѝ подадоха някакъв лист.

— Току-що получихме съобщение. Известният вашингтонски адвокат Дейвид Ингерсол е намерен мъртъв преди около час под моста Ривъруок във Фолкс Форк, Вирджиния. До него е бил намерен труп на мъж в кални дрехи, идентифициран като Стивън Кенък, за когото от съседния ресторант потвърдиха, че бил пиян и неспособен да си плати сметката, за което бил изхвърлен от заведението. И двете тела са били окървавени, което кара полицията да предполага, че адвокатът Ингерсол е оказал сериозна съпротива, когато пияният Кенък се е опитал да го ограби... Дейвид Ингерсол, считан за един от най-влиятелните адвокати в столицата, беше син на Ричард Аберкомби Ингерсол, който изненада нацията преди осем години, когато се оттегли от Върховния съд поради интелектуална „умора“, повдигайки въпроса дали е уместно пожизненото назначаване на съдиите от Върховния съд...

Баярат изключи телевизора. Още една победа за Ашкелон. Най-хубавата все още предстоеше, но и тя щеше да настъпи!

Беше почти два часа през нощта, когато Джаксън Пул нахлу в спалнята, която споделяше с Хайторн.

— Тай, събуди се — извика той.

— Какво...? Току-що заспах, по дяволите! — Хайторн премигна и вдигна глава. — За бога, какво има? Нищо не можем да направим до сутринта. Девънпорт е мъртъв и Стивънс се е заел с това — да не е за Девънпорт? Пробив?

— Питай за Ингерсол, капитане.

— Ингерсол? Адвокатът?

— Трупът, Тай. Той е бил убит в някакво място, наречено Фолкс Форк. Може би нашият пилот Алфред Саймън ти е дал повече от улика.

— Откъде знаеш, че е бил убит?

— Гледах повторението на „Отнесени от вихъра“ — супер филм — и когато свърши, започнаха новините.

— Къде е телефонът?

— Точно до главата ти.

Хайторн праметна краката си през леглото и грабна телефона, докато Пул включи осветлението. Той позвъни във военното разузнаване и с изненада откри, че му отговори самият Стивънс.

— Хенри... Ингерсол!

— Да, знам. — Гласът на Стивънс беше отпаднал. — От четири часа ми е известно. Очаквах обаждането ти, но между бесния държавен секретар Палисър, който задейства собствени канали във връзка със смъртта на Девънпорт, Белия дом, където Ингерсол беше в почетния списък за покани, и това убийство на паркинга — нямах особено много време да ти позвъня.

— Ингерсол, по дяволите! Запечатай офиса му!

— Направено е, Тай-бой. На островите ти викаха Тай-бой, нали?

— Направи ли го наистина?

— Не аз. Накарах ФБР да го направят. Така стават нещата.

— Исусе, ами сега?

— Слънцето ще изгрее и всичко ще е още по-объркано.

— Не разбираш ли какво прави тя, Хенри? Всички бързат и се блъскат един в друг. Дестабилизация. Кой е заподозрян, кой не е? Тази кучка ни накара да бягаме в кръг и колкото по-бързо бягаме, толкова повече сблъсъци има, а тя ще прескочи през една от пролуките.

— Думи, Тайръл. Президентът все още е в изолация.

— Така си мислиш ти. Ние не знаем кой друг е манипулирала.

— Проверяваме подробно всички от списъка ти.

— Ами ако е някой, който го няма в списъка?

— Какво да ти кажа? Не съм ясновидец.

— Започвам да си мисля, че Баярат е...

— Това не ни помага, само потвърждава най-лошото, което сме чували за нея.

— Тя има група тук, висши чиновници, които са ѝ задължени, на нея или на нейните хора.

— Това е логично. Би ли ни направил услуга да ги намериш?

— Ще направя всичко, капитане, защото сега вече е между мен и нея. Аз искам Момиченцето-кръв и я искам мъртва. — Хайторн затвори телефона.

Но той искаше не само Баярат, а и ужасната лъжа, наречена Доминик, която го разтърси с начина, по който никое човешко

същество не би трябвало да постъпва към друго. Прие любовта му и се подигра с нея, на най-съкровените тайни отговори с лъжи. Толкова дълго, толкова подло. Убийщата.

Тя забравяше нещо. Той също беше убиец.

---

[1] Разбира се, господине! — Бел. ред. ↑

[2] Добре. — Бел. ред. ↑

[3] Красавица. — Бел. ред. ↑

[4] Божя майко. — Бел. ред. ↑

[5] Енио Ножа. — Бел. ред. ↑

[6] Какво? — Бел. ред. ↑

23.

Патрик О'Райън седеше на стола до бюрото си, пожелавайки си лятото да е свършило и децата да са отишли на училище — далеч на училище, благодарение на Повелителите. Не че не им се радваше, напротив. Те занимаваха жена му и ѝ оставаше малко време за скандали. Не че не обичаше жена си, по някакъв начин считаше, че я обича, но доста се бяха отчуждили и той разбираше, че причината е в него. Средният човек можеше да се прибере у дома и да се оплаква от работата и шефа си, или от факта, че не прави достатъчно пари, а той не можеше да направи никое от тези неща. Особено за парите, след като Повелителите бяха влезли в живота му.

Патрик Тимоти О'Райън беше потомък на голямо ирландско семейство от Куинс, Ню Йорк. Благодарение на монахините и няколко свещеници в енорийската училищна система, той беше подтикнат да прескочи традиционната полицейска академия, в която бяха постъпили трима от по-големите му братя, следвайки стъпките на своя баща, дядо и прадядо. Вместо това беше решено, че Патрик Тимоти има изключителен ум, толкова над средния, че беше окуражен да иска стипендия от университета Фордам. След като беше впечатлил и професорите от Фордам, той получи още една, за да защити степента магистър в университета в Сиракуза към департамента за международни отношения, място, от което ЦРУ набираще повечето от кадрите си.

Беше постъпил в управлението три седмици след като получи степента си. След месец някои началници му намекнаха, че трябва да спазва определен стил на облеклото си. Неизгладени полиестерни панталони и оранжева вратовръзка върху синята риза, под едно зле прилягащо сако от евтин магазин просто не вървяха. Той направи всичко възможно да се подчини, подпомогнат от жена си, италианско момиче от Бруклин, което смяташе, че съпругът ѝ изглежда добре, но въпреки това правеше изрезки от списания, показващи как трябва да се облича един мъж във Вашингтон.

Годините минаваха и както монахините и свещениците бяха предусетили, висшите ешелони на управлението започнаха да разбират, че в лицето на Патрик Тимоти О'Райън имаха един изключителен ум. Той не беше от хората, които прашаха да свидетелстват в Сената. Стилът му на обличане се беше подобрил, но езикът му беше невъздържан до грубост, безцеремонен и изпълнен с вулгаризми. Въпреки това анализите му бяха директни, стегнати и точно по същността, без да се впускат в самодоволна резервираност или заобикалки. През 1987 той предрече колапса на Съветския съюз до три години. Това нечувано изявление беше не само погребано, но О'Райън беше извикан в офиса на заместник-директора и му беше казано „да си затваря устата, по дяволите“. На следващия ден беше повишен в длъжност, повишиха му и заплатата, което потвърди аксиомата, че добрите момчета биват възнаграждавани.

В онези времена О'Райънови имаха пет деца за осем години, една твърде кризисна икономическа ситуация за редови служител на ЦРУ. Но Патрик Тимоти можеше да си го позволи, защото работата в управлението му осигуряваше сравнително евтини заеми от банките. Това, което О'Райън не можеше да приеме, беше, че резултатите от неговия труд често попадаха в центъра на вниманието, а него самия оставяха в сянка. Неговите думи биваха повтаряни на конгреси от преуспяващи контета, които говореха, сякаш бяха родени в Англия, както и от сенатори, представители, служители на кабинета по най-гледаните телевизионни шоута. Той се беше потил над тези анализи, но всеки друг освен него обираше лаврите му. Това го вбесяваше, а се разяри още повече, когато отиде направо да се оплаче на директора. Краткият отговор, преди да го отпратят, беше:

„Ти върши своята работа, а ние ще вършим нашата. Ние знаем кое е най-добре за управлението, а не ти.“

Дивотии!

И тогава, в една неделна утрин преди петнайсет години, един перко, който се наричаше господин Нептун, дойде в неговата къща във Виена, Вирджиния, носейки в куфарчето си много от свръхсекретните аналитични доклади на О'Райън.

— Откъде, по дяволите, взе това? — беше попитал О'Райън, когато останаха сами в кухнята.

— Това е наша работа. Твоята работа, както и твоята грижа е съвсем ясна. Докъде мислиш, че ще можеш да се издигнеш в Ленгли? О, би могъл да стигнеш донякъде, но това са само пари, и то не чак толкова много. Други на твое място, ползващи това, което си осигурил, могат спокойно да пишат книги и да получават стотици хиляди, претендирайки, че са експерти, докато всъщност разчитат на твоята експертиза.

— Накъде биеш?

— Да започнем с това, че ти имаш дългове като цяло от трийсет и три хиляди долара към една банка във Вашингтон и две във Вирджиния, Арлингтън и Маклийн...

— Откъде, по дяволите...

— Знам, знам — прекъсна Нептун. — Това е поверителна информация, но съвсем не е трудна за научаване. Освен това ти имаш значителна ипотека, а енорийските училища са повишили таксите... Не завиждам на положението ти, господин О'Райън.

— Нито аз, мамка му! Смяташ, че мога да напусна и да издам собствена книга ли?

— Това не би могло да стане по законен начин. Подписал си документ, в който заявяваш, ме няма да го направиш, или поне не без редакцията на ЦРУ. Ако напишеш триста страници, когато ги прегледат, вероятно ще ти оставят петдесетина...

Въпреки това има друго разрешение, което ще приключи финансовите ти проблеми и ще подобри значително стила ти на живот.

— И какво е то?

— Нашата организация е много малка, финансово обезпечена и в същността ѝ са заложени единствено интересите на страната. Трябва да го повярваш, защото е истина, и аз лично ще го гарантирам. Притежавам също така един плик, който съдържа чек за теб от Ирландската банка на Дъблин, на стойност двеста хиляди долара, от името на твоя велик чичо Шон Кафърти О'Райън от графство Килкърни, починал преди два месеца, оставяйки едно твърде странно, но заверено от съда завещание. Ти си единственият жив наследник, който е посочен.

— Не си спомням за никакъв чичо с това име.

— Не бих си правил труда да си го спомням на твое място, господин О'Райън. Чекът е тук и е подписан. Чичото е преуспял

собственик на ферми за расови коне, това е всичко, което трябва да помниш.

— Сега ли ще го получа?

— Ето чека, сър — Нептун бръкна в куфарчето си и извади един плик. — Можем ли да обсъдим нашата организация и нейните благотворни намерения относно нашата нация.

— Защо не, по дяволите? — отговори Патрик Тимоти О'Райън, приемайки плика.

Всичко това стана преди петнайсет години и боже всемогъщи, последвалите години бяха минали прекрасно. Всеки месец Ирландската банка в Дъблин му изпращаше потвърждение за депозит на негово име в Швейцарската кредитна банка в Женева. О'Райънови заживяха охолно и легендата за заможния чичо стана истина дори само заради повтарянето ѝ. Децата посещаваха престижни училища, а след това още по-престижни университети, докато жена му превземаше магазините и се насочи към недвижимите имоти. Те се преместиха в по-голяма къща в Удбридж и си купиха просторна лятна вила на Чесапийк Бийч.

Животът беше хубав, наистина хубав, и Патрик все по-малко и по-малко го беше грижа, че другите използват неговите заслуги, защото той се наслаждаваше на работата си. Тази толерантност изчезваше, когато някой наперен клоун се запенеше на прослушванията в Конгреса или по сутрешното телевизионно шоу със заключенията на Патрик.

Ами Повелителите? Той просто им предаваше цялата разузнавателна информация, която поискаха, рутинна, секретна и свръхсекретна. Винаги, разбира се, чрез Скорпион едно или чрез radrone. Света дево, някои от материалите бяха толкова опасни. Овалният кабинет нямаше и представа, нито пък Сенатът или Камарата. Хората там бяха или твърде политически непрактични, или твърде тъпи, или просто безотговорни... Във всеки случай Повелителите не бяха такива. Които и да бяха, те несъмнено имаха мотиви далеч от почтеността, но О'Райън отдавна беше решил, че движещата сила на Повелителите беше на първо място икономическата. Те абсолютно сигурно не бяха комунисти и още по-сигурно имаха основания да защитават страната, която ги възнаграждаваше финансово доста щедро. Кое то вероятно беше по-

ефективно, отколкото да я оставят в ръцете на политици, които се кълнях на изборите и чийто гръбнак лесно се превиваше пред силата на парите. Така че ако Повелителите правеха по някой друг долар чрез предварителна информация, това беше чудесно в дългосрочна перспектива. Те бяха готови да направят всичко възможно, за да запазят кокошката, която снасяше тези златни яйца, в крепко здраве... Имаше още едно нещо, което аналитикът от Куинс, Ню Йорк, никога нямаше да забрави.

През един следобед в Ленгли преди дванайсет години той излизаше от процедурна конференция с група други аналитици, когато един висок, добре облечен — елегантно облечен — мъж се насочи по коридора направо към офиса на директора. Исусе, Марийо и Йосифе, това беше Нептун! Без да се замисля, младият О'Райън се приближи към него.

— Хей, помниш ли ме?

— Моля — отговори мъжът хладно, очите му бяха като две ледени топки. — Имам среща с директора и ако някога отново се приближиш до мен в присъствието на други хора, семейството ти ще изпадне в мизерия, а ти ще си мъртъв.

Такъв поздрав не се забравяше.

Но сега, точно сега, мислеше си О'Райън, гледайки към реката от бюрото в своята къща в Чесапийк Бийч, нещо ужасно се бе объркало при Повелителите. Покойният неоплакан Дейвид Ингерсол имаше право, цялата работа с Баярат беше някакво безумие. Някаква група или мрежа се беше вмъкнала сред тях — имала е властта да се вмъкне. Или беше просто някакъв оглупял старец на забутан остров в Карибите, чиито заповеди все още трябваше да се изпълняват? Отговорът всъщност нямаше значение, трябваше да бъде намерено разрешение, което не нарушава съществуващото положение и не вреди на Скорпионите. Ето защо преди шест часа той разбра, че трябва да стане Скорпион едно с произтичащите от това права и привилегии. Това разбиране дойде с думите на Ингерсол: „Тя нареди да бъде убит, Дейвид Ингерсол да бъде убит!“

Така да бъде. Скорпионите не можеха да бъдат унищожени. Някъде, някога той щеше да получи обаждане и ще трябва да има едно уникално обяснение: истината. Сега, точно сега той трябваше да задейства цялото си анализаторско умение. Трябваше да надхитри не

само Баярат и тези зад нея, но също и правителството на Съединените щати. Скорпионите не можеха да бъдат унищожени.

От плажа се носеше смях. Децата, техните приятели и жена му се бяха скупчили около огъня на пясъка. Беше приятна късна вечер на брега на Чесапийк. Боже всемогъщи, животът беше хубав!... Не, Скорпионите не можеха да бъдат унищожени. Нищо не можеше да се промени.

Телефонът бръмна леко, едно приглушено позвъняване, за което всички в къщата знаеха, че може да бъде прието само от татко. Цялото семейство го наричаше „страшното телефонче“ и децата често се шегуваха със сивия телефон в малката бърлога на баща си. О'Райън добродушно приемаше тази заблуда, знаейки, че тя засилва предположението, че го търсят от Ленгли, и понякога измисляше такива мелодраматични измислици, от които по-малките деца се ококорваха, докато по-големите момчета обясняваха: „Искат от татко да достави пица, нали?“

Всичко беше така забавно, зловещо, но забавно, а също така и необходимо. Сивият телефон нямаше нищо общо с управлението. Патрик Тимоти се отблъсна от стола на бюрото и премина през малката всекидневна до своята бърлога. Той вдигна обезопасения телефон, натисна необходимите копчета и се обади.

— Кой е? — попита той тихо.

— Кой сте вие? — женският глас от линията говореше с акцент.

— Не сте същият човек.

— Временно подкрепление, нищо необикновено.

— Не обичам промените.

О'Райън мислеше бързо.

— Той просто трябваше да се погрижи за жлъчния си мехур, какво толкова? Дори и ние се разболяваме, знаете това. Ако си мислите, че ще ви дам името му и болницата, в която е, забравете го, госпожо. Получихте резултата. Ингерсол е мъртъв.

— Да, да, отчитам това и одобрявам ефективността ви.

— Стараем се да се подчиняваме... Радгоне ми каза, че трябва да ви осигурим всички удобства и аз мисля, че дотук се справяме добре.

— Има още един човек, който трябва да бъде премахнат — каза Баярат.

Гласът на О'Райън стана хладен.

— Не сме по убийствата. Твърде опасно е.

— Това трябва да стане — прошепна Амая Баярат напрегнато. — Настоявам.

— Radrone го няма, така че в исканията ви би трябвало да има мярка.

— Никога! Ще изпратя нашите отряди от Бекаа, за да ви открият чрез каналите ни в Атина, Палермо и Париж! Не си правете шеги с мен, сеньор!

Аналитикът беше предпазлив. Твърде добре му беше известна психиката на терориста, склонността му към насилие и шантаж.

— Добре, добре, успокойте се. Какво искате?

— Какво ви е известно за човек на име Хайторн, бивш офицер от морското разузнаване?

— Знаем всичко за него. Вербуван е от МИ-6, Лондон, заради карибската връзка. Последното, което знаем, че той е в Пуерто Рико и се мотае в Сан Хуан.

— Той е тук, аз го видях!

— Къде?

— Едно място, наречено Шенадоа Лодж, във Вирджиния...

— Знам го — прекъсна О'Райън. — Той ви е проследил?

— Убийте го. Изпратете animales^[1]!

— Имате го, лейди — каза О'Райън, импулсивно готов да обещае всичко на фанатичката... — Ще бъде убит.

— А сега за пакета...

— Какъв пакет?

— Хоспитализираният scorpione упо каза, че неговият предшественик е оставил един пакет за мен. Ще изпратя момчето да го вземе. Къде да дойде?

О'Райън се дръпна от слушалката и трескаво се замисли. Какво, по дяволите, беше направил Ингерсол? Какъв пакет?... Все пак с момчето щеше да се справи. Каквато и да е неговата цел и ролята, която играеше в плановете на Баярат, той можеше да бъде елиминиран.

— Кажете му да кара на юг по шосе 4, докато стигне до 260, после да се насочи към мястото, наречено Чесапийк Бийч. Има табели по пътя. Когато стигне там, нека ми се обади от външния телефон до малкия ресторант край пътя. Ще се срещнем с него десет минути след това на пристана на обществения плаж.

— Много добре, записвам го... Вярвам, че не сте отваряли пакета.

— Изобщо не е моя работа.

— Bene!

— И аз така мисля. И не се грижете за този Хайторн. Той е finito^[2].

— Италианският ви се подобри, сеньоре.

Николо Монтави стоеше под дъжда на скалите до пристана и наблюдаваше отдалечаващите се светлини на таксито, което го беше докарало до това пусто място. Шофьорът на таксито беше буквално изкомандван от строгия портиер на хотела да откара младия човек докъдето той поиска или въобще да не се връща за таксата. Почти двучасовото каране беше ядосало шофьора и той си тръгна бързо. Николо се надяваше, че съдружникът на Кабрини ще му осигури обратен транспорт. Тъмнината не беше пълна и докерът от Портичи наблюдаваше как една фигура се появява във влажната сиво-черна нощ. Колкото повече приближаваше мъжът, толкова по-неловко се чувстваше Николо, виждайки, че в ръцете му няма пакет. Вместо това те стояха в джобовете на шлифера му, а един човек, който трябваше да се срещне с друг през такава дъждовна нощ, не върви толкова бавно. Просто не беше нормално. Фигурата се изкачи по неравните скали на импровизираната стена срещу вълните. Подхлъзна се, разпери ръце, за да предотврати падането си. В дясната му ръка имаше пистолет.

Николо се завъртя и скочи от скалите в тъмните води, докато изстрелите изпълниха нощта. Един от тях одраска лявата му ръка, друг избухна над главата му. Той заплува под водата колкото можеше по-дълго, благодарейки в паниката на доковете на Портичи, които го бяха научили на това умение. Излезе на повърхността на по-малко от трийсет сантиметра от брега, въртейки се, докато се качи на скалите. Неговият потенциален убиец сега държеше фенер, чийто лъч кръстосваше водата, и вървеше към края на пристана, очевидно удовлетворен, че убийството е успяло. Нико се придвижи във водата обратно до каменната стена. Той издърпа ризата си, вдигайки ръце в тъмнината, и я свали. Щеше да се задържи на повърхността минута-две, преди да потъне. Може би щеше да е достатъчно, ако успееше да я хвърли правилно. Той заплува настрани покрай пристана, докато

фигурата се отдалечаваше към брега. Сега беше моментът! Захвърли ризата пред себе си, докато лъчът на фенера се плъзгаше по водата.

Изстрелите бяха оглушителни. Надупчената дреха подскочи под силата на куршумите, преди да потъне. И тогава Николо чу това, което искаше да чуе, неколкостранното изпукване на празния пълнител. Той се втурна напред, гмурна се и с кървящите си ръце сграбчи глезените на изумения човек с празния пистолет. Едрият човек се опита да се съпротивлява, но туловището му не можеше да си съперничи с тренираното мускулесто тяло на добрия плувец от Портичи. Младият италианец скочи и заби юмруците си в корема на мъжа, после в лицето, накрая го стисна за гърлото и го хвърли през скалите. Тялото застина неподвижно, с разбита глава и широко отворени очи, после бавно в нощния дъжд трупът се плъзна във водата.

Николо усети как го обзема паника, парализира го, кара го да се поти по лицето и врата, въпреки студения дъжд и подгизналите дрехи — това, което беше останало от тях. Какво беше направил! А какво друго би могъл да направи? Той беше убил човек, но само защото този човек се беше опитал да го премахне! Все пак той беше в непозната страна, чужденец в чужда страна, където езекутираха хора за това че са убили други хора. Защото хората, които не са били там, решаваха, че тези, които са убивали, трябва да умрат, вярваха, че техните присъди заменят ръката Божия.

Какво да прави сега? Не само панталоните му бяха подгизнали, но голият му гръден кош беше издран и кървеше, а раната на рамото му беше отворена, макар и не дълбока. Беше порязван и по-лошо от древните камъни и котви, когато се гмуркаше в миналото с археолозите, но това не беше обяснение, което можеше да даде на *polizia* в Америка. Те щяха да кажат, че това няма значение, той беше убил американец, дори и да е бил саро^[3] от омразната сицилианска мафия. Божа майко, той никога не беше ходил в Сицилия!

Трябваше да се окопити. Николо разбираше това. Трябваше да мисли, а не да губи време в безполезна разсъждения. Трябваше да се свърже с Кабрини, кучката Кабрини! Дали го беше пратила на смърт заради някакъв несъществуващ пакет?... Не, той беше твърде важен за графинята. *Barone-cadetto* беше твърде важен. Нещо се беше объркало за неговата *signora salvatora puttana*^[4]. Мъжът, на когото се беше доверила, искаше единствено да я погуби чрез убийството на някой си

Николо Монтави, докер от Портичи. Той скочи от плъзгавия пристан във водата и доплува до брега, а после мина по пясъка до паркинга, където имаше само една кола, без съмнение принадлежаща на неуспелия му убиец. Чудеше се дали ще може да издърпа жиците за запалването, да ги кръстоса и пусне мотора, както беше правил толкова пъти в миналото.

Не можеше. Колата беше скъпа, спортна кола за богати, които защитаваха добре имуществото си. В Неапол или Портичи никой не докосваше такива, дори да отвореше вратата. Алармата се чуваше на триста метра, акумулаторът излизаше от строя и кормилото не можеше да се помръдне.

Крайпътният ресторант със стъклената телефонна будка! Той имаше монети в джоба, няколко монети, хвърлени му от сърдития шофьор на таксито, който започна да се извинява, когато Николо му даде двайсетдоларова банкнота бакшиш, обяснявайки каква неприятна професия има. Николо се насочи надолу по пътя в дъжда, като вървеше отстрани и често се обръщаше, за да гледа преминаващите коли.

След трийсет и пет минути стигна до ресторанта, чиято червена неонова табела гласеше: „Гнездото на Рустър“. Той се примъкна в сянката на сградата, докато колите и камионите идваха и заминаваха. Само някои спираха пред телефонната будка. Външният телефон беше позната гледка за италианските кафенета, удобство, заради което много хора влизаха и в самото заведение, да хапнат и пийнат. Изведнъж една ядосана жена в будката извика така силно, че гласът ѝ се чу през пороя. Тя блъсна слушалката във вратата с такава сила, че стъклото се разби на парчета, след това излезе, клатушкайки се, навън и повърна в близките храсти пред паркинга. Няколко новодошли я заобиколиха в дъжда и Николо разбра, че моментът е настъпил. Лампата в будката все още светеше, отразявайки заплашително счупеното стъкло. Той се затича по паважа с монети в ръка.

— Информация, ако обичате? Номерът на хотел „Карилон“ във Вашингтон? — операторът му го продиктува и той го надраска на стената с една монета. Без предупреждение един голям камион спря пред будката. Шофьорът беше огромен, с дълга брада. Той извика, виждайки окървавения Николо.

— Кой, по дяволите, си ти бе, шушумиго?

Воден от инстинкта си, мускулестият докер отвори вратата на кабината и извика:

— Прострелях ме, сеньор! Аз съм италианец и това място е обградено от mafiosi. Ще ми помогнете ли?

— Само в шибаните ти сънища, глупако! — Камионът отмина и Николо се втурна към телефона.

— Ти какво? — каза грубо Баярат.

— Не ми се ядосвай, сеньора! — отговори бесният Николо по телефона на Чесапийк Бийч. — Този ужасен човек дойде да ме убие, а не да ми донесе пакет.

— Не мога да повярвам!

— Да, но ти не чу изстрелите, нито ти прострелях лявата ръка както на мен, а тя сега се подува и още кърви.

— Il traditore! Bastardo!...^[5] Нещо е станало, Николо, нещо много лошо, нещо ужасно. Този човек не само трябваше да пази живота ти като своя, но и трябваше да предаде пакет за мен.

— Нямаше пакет. Ти ме изпрати на смърт. Не ми казвай, че е част от нашия договор! Аз няма да умра заради теб, дори и за всичките пари на Неапол!

— Никога, мое момче, никога! Ти си моята голяма любов, не съм ли ти го доказала?

— Видях те как убиваш двама души, прислужницата и шофьора...

— Обясних ти и за двамата. Или предпочиташ те да ни бяха убили?

— Ние бягаме от едно място на друго.

— Както правехме в Неапол и в Портичи, за да спасим живота ти.

— Има толкова неща, които не мога да разбера, сеньора Кабрини! Може би тази нощ ще е последната!

— Ти не трябва да мислиш по този начин. Никога не мисли по този начин! Заложено е твърде много! Остани където си, аз ще дойда при теб. Къде си?

— В ресторант „Гнездото на Рустър“ на Чесапийк Бийч.

— Стой там. Ще дойда колкото мога по-бързо. Спомни си Неапол, Николо, помисли за бъдещето си. Стой там!

Бая затръшна телефона бясна, потресена, несигурна. Към кого да се обърне? Скорпионите ще умрат, всички ще умрат, но на кого трябваше да нареди това? Radrone го нямаше, Ван Ностранд бе в неизвестност някъде в Европа, човекът, твърдящ, че е Скорпион две, беше убит от Николо на един забутан американски бряг, а неизвестният Скорпион едно беше в болницата, и тя не знаеше нито къде е, нито името му. Примитивният младеж беше прав — всичко беше ненормално. Но все пак какво можеше да направи тя? Мрежата на Бекаа се разпростираше навсякъде, по цялата земя, но тя беше разчитала на връзките на radrone в Америка. Скорпионите. О, господи, дали ръководството на Скорпионите не се беше обърнало срещу нея, превръщайки най-голямото ѝ предимство в най-голяма слабост?

Това не можеше да е станало! Върховното дело на нейния изпълнен с болка живот, единствената причина, поради която беше изживяла агонията на Пиренеите. *Muerte a toda autoridad!* Тя нямаше да бъде спряна от мъжете в тъмни костюми, собственици на имения и лимузини, които ги возеха от едното до другото стъпало на властта, както някога убийците-фараони от Египет, возени от каляски. Това не можеше да стане! Какво знаеха те за зверствата, за ужаса да бъдеш принуден да гледаш обезглавяването на майка ти и баща ти от властите?... Така беше на много места, цели баски селища бяха опожарени, защото искаха нещо свое. Хората на любимия ѝ съпруг бяха изклани, а домовете им — изравнени със земята. Защото искаха своето, откраднато им от хора, въоръжени от гигантите на света, носещи вината, че не са спрели убийците на евреите, с които хората на нейния съпруг нямаха нищо общо! Къде беше справедливостта, къде беше човечността? Не, на властите навсякъде трябваше да бъде даден урок. Трябваше да бъдат наранени, трябваше да разберат, че и те са толкова уязвими, както и техните жертви.

Баярат вдигна телефона и набра номера, даден ѝ от Нилс Ван Ностранд. Нямаше отговор. Тя си спомни думите на radrone.

Всички мои приятели притежават устройства, подобни на пейджъри, които им казват, че трябва да отговарят веднага на обажданията, независимо от положението им. А ако дълго време нямат достъп, се програмира друг номер. Изчакай двамайсет минути, после опитай отново.

Но какво да правя, ако все още няма отговор, единствен мой татко?

Не вярвай на никого. Електронните кодове могат да бъдат подправени от съвременните технически средства. Бъди предпазлива, дете мое, и напусни, където и да си.

Бая не е сама, моя единствена дъщеря. Използвай другите.

Баярат изчака двамадесет минути и отново позвъни. Нищо. Както беше инструктирана от радгоне, тя прие най-лошото. Скорпион две се беше опитал да убие Николо и бе убит при опита си.

Защо?

Беше 4,36 сутринта, когато острият звън на телефона прониза слуха на Хайторн в стаята в Шенадоа Лодж, която споделяше с Пул.

— Вдигна ли, Тай? — попита далеч по-бодрият лейтенант от другото легло.

— Вдигам го, Джаксън — Тайръл откачи слушалката и я притисна до ухото и възглавницата. — Ало?

— Капитан Хайторн ли е?

— Аз съм. Кой сте вие?

— Лейтенант Алън, Джон Алън, от морското разузнаване. Временно замествам капитан Стивънс, който си взе почивка.

— Какво има, лейтенант?

— Информираха ме за най-важното, капитане, но искам да получа един бърз анализ от ваша гледна точка за последните събития, който би ме накарал да обезпокоя капитан Стивънс...

— За бога, говорете по-ясно!

— Бил ли сте в контакт с Патрик Тимоти О'Райън, аналитик от ЦРУ?

Тайръл направи пауза и отговори спокойно:

— Не съм и чувал за него. И какво?

— Тялото му е било открито до Чесапийк от една лодка за стриди, в чиито мрежи се е оплело преди около час. Реших да ви се обадя, преди да обезпокоя капитана.

— Откъде получихте съобщението?

— От бреговата охрана на Чесапийк, сър.

— Информирана ли е местната полиция?

— Засега, не, сър.

— Това е достатъчно, лейтенант, разбирам. Запазете всичко непокътнато, докато стигна до там. Вие къде сте?

— В Ривър Бент Марина, на около две мили на юг от Чесапийк Бийч. Сега тръгвам за там, сър. Да се обадя ли на капитан Стивънс?

— В никакъв случай, лейтенант. Остави човека да поспи. Ние ще се справим.

— Благодаря, сър. Той може много да се ядоса.

Хайторн се измъкна от леглото си, докато Пул, вече на крака, запали лампите. — Започна се, Джаксън — каза Тайръл. — Това е истински пробив.

— Откъде разбра?

— Казах, че не познавам мъртвеца с име О'Райън лично, но знам, че той е най-добрият аналитик, който управлението някога е имало... Той идва в Амстердам преди шест-седем години за онези тихи учения на ЦРУ, търсеше грешки във военните комуникации. Хора като мен бягаха от него като от чума.

— И каква е връзката?

— Той беше най-добрият, а Баярат използва само най-добрите, докато вече не могат да й служат. Тогава ги изхвърля, убива ги, за да прекъсне всякаква връзка.

— Това е пресилено, Тай. Наистина отиваш далече.

— Може би, Джаксън, но го чувствам, усещам го — той трябва да е предавал главната информация.

— Това е безумие, капитане. Ти говориш за най-висшите рангове в ЦРУ.

— Знам, лейтенант. Събуди майора.

* * *

В един изискан квартал на Монтгомъри Каунти, Мериленд, настоятелно жужене се носеше от телефона до леглото на сенатор Пол Сийбанк. Беше толкова тихо, че не би могло да бъде чуто от съпругата му, която спеше до него. Сийбанк отвори очи и натисна бутона, прекъсвайки жуженето, и отиде долу в кабинета си. Натисна един бутон на телефона, набра кода за приемане и чу следните думи:

„Има проблем с нашите съдружници, тъй като контактите ни вече не работят. Ти ще приемаш всички разговори. Поеми цялото ръководство.“

Сенатор Пол Сийбанк, един от лидерите на законодателното тяло, с треперещи пръсти набра номера, който му даваше достъп до нелегалния персонал на Повелителите. Той беше Скорпион четири, а сега се превръщаше, с всичко произтичащо от това, в първия от Скорпионите.

Сенаторът замръзна на стола си, лицето му беше бяло като тебешир, безкръвно. Дори не можеше да си спомни някога да е бил толкова ужасен.

* * *

Трупът, оплетен в рибарската мрежа, беше бял като тебешир и корав, подут от поетата вода. Лицето бе променено до неузнаваемост. На дока под единствения прожектор лежаха личните му вещи, които бреговата охрана беше извадила от джобовете на покойника.

— Това е всичко, което имаше, капитане — каза Джон Алън, офицерът от военноморското разузнаване. — Нищо друго не беше открито. Използвани са пинсети при ваденето на вещите. Както можете да се убедите, той е от ЦРУ, напълно чист и напълно мъртъв. Докторът тук, който направи само бегъл преглед, твърди, че смъртта е настъпила следствие на сблъскването на главата на О'Райън с твърд предмет или няколко твърди предмета. Той казва, че аутопсията би могла да открие и друго, но се съмнява.

— Добра работа, лейтенанте — каза Хайторн. Пул и Катерин Нелсън бяха до него като хипнотизирани от грозната гледка. — Преместете тялото и започвайте аутопсията.

— Мога ли да задам един въпрос? — каза Пул.

— Учудвам се, че мълчиш толкова време — отговори Тайръл. — Какво има?

— Ами аз съм само едно селско момче...

— Спести си дивотиите — прекъсна го Кати тихо, отмествайки поглед от мъртвото подутото тяло. — Питай.

— Ами, в Луизиана има притоци, които идват от Пончартрейн и минават навсякъде. Наричаме ги подводни течения. Тази тук Чесапийк нормално ли се движи, от север на юг?

— Така мисля — каза Алън.

— Така е — отговори един брадат рибар, дочул разговора. Той освобождаваше трупа от мрежата. — Как иначе да се движи, по дяволите?

— Ами при река Нил не е така, сър. Тя се движи...

— Забрави го — намеси се Хайторн. — Какъв е въпросът ти?

— Добре, ако приемем, че течението е от север на юг и имаме работа с „твърди предмети“, на север оттук има ли някакви бентове.

— Какво искаш да кажеш, Джаксън? — попита Кати, обръщайки се към него, сигурна, че подчиненият ѝ офицер не задава глупави въпроси.

— Хвърли един поглед, лейтенанте.

— Накъде биеш, Пул? — запитва Тайръл.

— Главата на този мъж е била блъсната на няколко места. Погледни подутините и всичко. Това не е един „твърд предмет“, а доста такива. Това старо момче е било разнасяно в различни посоки. Има ли бентове наоколо?

— Защитни стени — каза брадатыят рибар, с ръце на мрежата и очи върху Пул. — Нагоре и надолу, за да могат богатите да плуват пред къщите си.

— Къде е най-близкият, сър?

— Може би пристанът на север от Чесапийк Бийч. Децата се въртят доста там.

— Мой ред е да го кажа, Тай. Да тръгваме.

Баярат се бореше с нетърпението си.

— Не може ли да караш по-бързо? — попита тя хладно шофьора на наетата от хотела лимузина.

— Ако го направя, мадам, ще ни спре полицията и тогава ще се забавим повече.

— Само побързай, моля.

— Правя каквото мога, мадам.

Баярат се облегна на седалката, а в главата ѝ отекваха детонации. Тя не можеше да загуби Николо, той беше ключът. Беше го планирала

толкова внимателно, така брилянтно, всяка стъпка беше оркестрирана, всеки ход и нюанс — пресметнати. Само дни я деляха от главното убийство, което щеше да бъде прелюдия към световен хаос. Muerte a toda autoridad!

Тя трябваше да е любезна, загрижена, убедителна. Веднъж момчето от доковете да я въведеше в Белия дом, в самия офис на президента, след това навън тя би могла да се освободи от barone-cadetto, както реши. Не можеше да допусне той да живее повече от няколко минути след убийството на президента.

Дотогава тя беше готова да изпада в истерия в името на добруването на Нико, да се кълне в гробовете на светците, да накаже отговорните за това ужасно престъпление, да се люби с младия Адонис по начини, каквито той не беше и сънувал. О, господи, беше готова на всичко! Той трябваше още веднъж да се превърне в нейна марионетка колкото се може по-бързо. Срещата в Овалния кабинет беше твърде близка. Това пътуване продължаваше безкрайно!

— Ние сме в Чесапийк Бийч, мадам. Ресторантчето е там, вляво — обяви униформеният шофьор. — Мога ли да ви придружа?

— Ти влез вътре — каза Бай. — Моят приятел ще дойде при мен. Имаш ли одеяло, сигурно ще ми потрябва.

— Точно зад вас, мадам, между лампите.

— Благодаря. Сега ме остави.

— Да, капитан Стивънс, направих го, сър — каза потиснат лейтенант Алън от колата на морското разузнаване. — Капитанът беше категоричен, сър. Той ми нареди да не ви безпокоя.

— Той не е капитан и не може да ти нарежда! — извика Стивънс от телефона до леглото си. — Къде, по дяволите, е той?

— Споменаха за някакъв пристан в Чесапийк Бийч...

— Същото място, където живее О'Райън ли?

— Съвсем не, сър. Капитанът...

— Той не е капитан!

— Добре, неговите инструкции бяха всичко да се пази в тайна, а това съвпада с нашата политика в такива моменти. Така се разбрахме. За момента, естествено.

— Разбира се — въздъхна примиреният Хенри Стивънс. — Аз ще уведомя директора на ЦРУ веднага. Той ще се заеме с това. А ти

веднага ми намери оня кучи син и го накарай да ми се обади.

— Извинете ме, сър, но ако Хайторн не е офицер от разузнаването, тогава какъв е?

— Останка, Алън. Стар кадър, когото всички бихме искали да забравим.

— А защо тогава е тук, капитане? Защо е в кюпа?

Мълчание. След това изведнъж Стивънс отговори тихо:

— Защото той беше най-добрият, лейтенант. Наложил ни се да си спомним това. Намерете го!

Докато шофьорът беше в ресторанта, голият до кръста, кървящ Николо се приближи до прозореца на лимузината. Баярат отвори вратата и го издърпа на задната седалка, прегърна го силно и го уви с одеялото.

— Спри, сенъора — извика той. — Отиде твърде далеч. Едва не ме убиха!

— Ти не разбираш, Нико. Той беше един agente segreto^[6], човек, който се възпротиви срещу нас, срещу мен, срещу желанията на твоята Света църква!

— Защо тогава всичко е толкова потайно? Защо ти, хората с тебе и моите свещеници не говорите за това ужасно нещо, каквото и да е то, в името Господне?

— Нещата не стават по този начин, мое славно дете. Ти се опита, опита се открито да изобличиш един корумпиран човек на доковете и какво се получи? Всички в Портичи пожелаха смъртта ти, дори собственото ти семейство не можеше да те защити и те щяха да загинат. Не разбираш ли?

— Разбирам, че ти ме използваш, сенъора, използваш своето изобретение barone-cadetto за собствените си цели.

— Naturalmente! Аз те избрах, защото притежаваш естествена интелигентност повече от всеки друг. Казвала съм ти това, нали?

— Понякога. Когато не ме наричаш глупак или момче от доковете.

— В моменти на гняв. Какво мога да ти кажа?... Вярвай ми, Нико. След години, когато мен няма да ме има, а ти ще си добре благодарение на парите в Неапол, ще си спомниш и ще разбереш. Ще си горд от ролята, която си играл в името на една велика кауза.

— Тогава, в името на Мария, майката на Исус, кажи ми какво е то!

— Не е много по-различно от това, заради което искаха да те бесят в Портичи. Да се изобличат корумпираните, не по забутаните докове, а в целия свят.

Нико поклати глава треперещ под одеялото в лимузината. Зъбите му тракаха.

— Отново думи, много думи, които не мога да разбера.

— Ще разбереш, скъпи мой. След време... Сега страдаш! Какво мога да направя за теб?

— Това е ресторант, нали? Може би кафе или малко вино. Толкова съм измръзнал.

Бай отвори вратата на колата и се затича под дъжда към стълбите на ресторанта. Изведнъж две коли влязоха в предната част на паркинга, спирайки една зад друга със свистене, докато Баярат достигна вратата. После тя чу гласовете през вятъра и пороя.

— Капитане, трябва да направите, каквото ви казвам! Това е заповед!

— Разкарай се!

— Тай, за бога, послушай го! — чу се женски глас, докато групата спорещи приближаваше към стълбището на ресторанта.

— Не! Достатъчно неща прецакаха! Аз продължавам и ще употребя всичко, за да изкопча каквото мога от О'Райънови и Ингерсолови! Това е!

Това беше Хайторн! Баярат, облечена в модните си дрехи от Виа Кондоти, се втурна в ресторанта и видя шофьора, който ядеше голямо парче пай в близкото сепаре.

— Навън! — прошепна тя. — Веднага!

— Какво става, по дяволите! Да, разбира се, мадам. — Шофьорът остави три долара и стана бързо, докато петима души, които спореха разгорещено, влязоха в ресторанта.

— Седни долу! — нареди Бай, притискайки рамото на шофьора, за да се наведе под нивото на сепарето. Петимата натрапници заеха една голяма маса до изхода. Гневните им спорове бяха затихнали, но както Амая Баярат забеляза, нейният някогашен любовник беше несломим. Беше ставала свидетел на това твърде често: офицерът от разузнаването в Амстердам знаеше кога интуицията не го подвежда.

Мъртвият мъж беше още един ключ към Момиченцето-кръв. Браво, Тай-бой, каза тя на себе си, докато се навеждаше заедно с шофьора.

Аз рядко се любя с по-низше същество. О, ти си същия като съпруга ми, Тайръл, благородно животно, което винаги иска най-доброто. Аз му го дадох, както го дадох и на теб, скъпи мой. Защо при цялата тази лудост в света ти не беше на моя страна? Права съм, знаеш го, скъпи мой. Няма Бог! Защото, ако имаше, децата нямаше да умират от глад с подути кореми. Защо Господ е срещу тях? Аз мразя твоя Бог, Тайръл! Ако изобщо някога е имало Бог. Това никога не съм го знаела, наистина. Никога не си го показвал. И сега трябва да те убия, Тай-бой. Не искам. Трябваше да го сторя още в Сейнт Бартелеми, но не можах. Мисля, че радроне ме разбра. Мисля, че той усети наистина колко много те обичам, и беше достатъчно умен да не задълбава, защото и той обичаше един човек, когото не можеше да убие, макар че трябваше да го направи. Истината е, мой скъпи Тай-бой, че Скорпионите се сринаха, защото моят единствен баща не можеше да направи това, което трябваше да свърши преди години: Нептун трябваше да бъде премахнат. Той беше твърде емоционален, когато ставаше дума за любов.

С мен не е така, капитане!

— Сега — каза Баярат на шофьора до нея. — Стани бавно, отиди до вратата, излез и тичай до колата. Не се тревожи — един ранен младеж е на задната седалка. Той е мой племенник, добро момче, което е било пребито от престъпници. Докарай колата до стълбите. Натисни свирката два пъти, когато дойдеш.

— Мадам, никога не са ме карали да се държа така.

— Но сега е друго, и заради това ще си с хиляда долара по-богат. Тръгвай!

Шофьорът на лимузината тръгна към вратата далеч по-бързо, отколкото беше инструктиран и я отвори с такава сила, че от няколко маси хората се обърнаха. Между тях беше и Тайръл Хайторн от мястото си в ъгъла. Бай не можеше да види лицето му, изразяващо начумерено учудване, но други го видяха.

— Какво има, Тай? — попита Катерин Нелсън.

— Какво прави този сърдит шофьор тук?

— Нали чу рибаря от дока. Той каза, че наоколо живеят богати хора. Защо да нямат шофьори.

— Може би.

Баярат не можеше да чуе последвалия разговор. Тя имаше уши само за сигнала, който щеше да ѝ извести, че лимузината е отпред. Той дойде — две кратки изсвирвания.

— Шофьор? — каза Хайторн по-скоро на себе си. — На Ван Ностранд? — възкликна високо. — Да излизаме от тук — каза той и избута Пул и Кати.

В същия момент Баярат стана от сепарето и се насочи към вратата с притисната към гърдите брадичка. Сега имаше две фигури, които се бяха насочили към изхода, и всяка от тях имаше намерението да изпревари другата.

— Съжалявам! — каза Тайръл любезно на жената, покрай която се промъкна, забърсвайки я с дясното рамо, и излезе в пороя.

— Хей, ти! — извика той на невидимия шофьор в лимузината, докато тичаше надолу по стълбите. Той спря, извърна се в дъжда и погледът му се насочи към жената, която току-що беше блъснал. Шенадоа Лодж, старата жена — очите! Доминик! Баярат!

Изстрелите отекнаха в дъжда. Куршумите пронизаха метала на лимузината и рикошираха в паважа, докато Хайторн избяга вляво, изведнъж усетил нещо леденостудено в бедрото си. Беше улучен! Той се хвърли, претърколи се за прикритие зад един паркиран пикап, докато друга фигура изскочи, викайки го през отворената врата на ресторанта. Баярат изстреля оставащите куршуми със нея, отвори вратата и скочи в автомобила. Катерин Нелсън се свлече по стълбите, когато лимузината потегли с пълна скорост и изчезна в тъмнината.

Беше пет часът сутринта и Хенри Стивънс осъзна страданията, които произтичаха от работата му. Той беше в състояние отвъд изтощението, когато сънят не идваше, след като беше разбит от изненадващото прекъсване. Умът не можеше да спре, не искаше да спре, въпросите нарастваха геометрично, докато главата му се изпълни с толкова възможности и хипотези, че те изместиха всяка мисъл за сън. Да остане в леглото означаваше само да се върти непрестанно с отворени очи, загрижен, че жена му в леглото до него ще усети движенията му и както обикновено ще се събуди и ще се опита да го успокои. За това я биваше, винаги беше така. Той не можеше да го признае, но дълбоко в разсъжденията си знаеше, че нямаше да е там,

където е сега, без Филис. Тя беше дразнещо разумна, винаги спокойна, като умел лоцман, който винаги насочваше правилно кораба си, без да е диктатор. Винаги беше сигурна, че съпругът ѝ плава в бурното море без отклонения.

Беше смешно, каза си той, като седна на кушетката в остъклената веранда, че му се налага да мисли с морски термини. Единственото време, което бе прекарал по море, беше последната година в Анаполис, когато всички дипломанти трябваше да издържат десет кошмарни дни на един голям кораб, правейки се на моряци от проклетия деветнайсети век. Той едва си спомняше тези десет дни, тъй като, честно казано, прекара повечето от времето в тоалетната, повръщайки — ах, горката му глава!

Като оставим настрана морските умения, флотът оцени другите му таланти, организационни и административни. Той беше типичен канцеларски моряк, който откриваше посредствените и некомпетентните и ги освобождаваше, без да чака обясненията им.

Веднъж — само веднъж — беше сбъркал. Фатално. В Амстердам беше казал на Филис за жената на Хайторн Ингрид и тя беше отвърнала просто и ясно: грешиш, Хенк, тук грешиш. Познавам Тайръл, познавам и Ингрид, а на теб нещо ти се губи.

И когато трупът на Ингрид Хайторн беше открит в един от каналите на Амстердам, жена му дойде в офиса от посолството.

Имаш ли нещо общо с това, Хенк?

Мили боже, не, Фил! Били са руснаците, напълно в техният стил!

Надявам се, Хенри, защото си на път да загубиш най-добрия разузнавателен офицер, който флотата някога е имала.

Филис никога не го наричаше Хенри, освен когато му беше ядосана.

По дяволите! Откъде можеше да знае той? Отписана от системата! Що за дивотия беше това?

— Хенк?

Стивънс завъртя главата си към вратата на верандата.

— О, съжалявам, Фил, просто си седя тук и си мисля, това е всичко.

— Не си спал от позвъняването. Искаш ли да поговорим за това? Можеш ли да говориш за него или е тайна?

— Това засяга твоя стар приятел Хайторн.

— Той се е върнал в системата? Ако е така, това си е изненада, Хенк. Той не те обича особено.

— Теб винаги те е харесвал.

— И защо не? Аз планирах само пътуванията му, не живота му.

— Да не искаш да кажеш, че аз към правил второто?

— Всъщност не знам точно. Каза ми, че не си.

— Не съм.

— Тогава темата е приключена, нали?

— Приключена е.

— И какво прави Тайръл за теб? Или не можеш да говориш за това? — нямаше лошо чувство в забележката на Фили Стивънс, защото тя разбираше, че съпругите и съпрузите на висшите служители от разузнаването са уязвими. Само това, което не знаеха, не можеше да бъде изтръгнато от тях. — Работиш непрекъснато и затова предполагам, че е нещо много сериозно.

— Мога да ти дам някои детайли, и без това изтичането на информация е вече огромно... Има една терористка от долината Бекаа, тя се е заклела да убие президента!

— Това са смешки, Хенк! — прекъсна го съпругата му, спря и наведе замислено глава. — Или може би не са. За да бъда честна към пола си, има ужасно много неща, които можем да свършим, и ужасно много места, където можем да проникнем, а мъжете не могат.

— Тя вече го прави, оставяйки по пътя си странни покойници и „нещастни случаи“.

— Няма да те питам за подробности.

— Недей.

— А Тайръл? Къде се вписва той във всичко това?

— За известно време жената действаше от Карибите, от островите...

— А чартърният бизнес на Хайторн е там.

— Точно така.

— Но ти как въобще се свърза с него? Не бих повярвала, че е възможно.

— Не бяхме ние, а МИ-6. Ние само му плащаме, договорът му е с Лондон.

— Добрият стар Тай. Трета класа не му беше никога по сърце, освен когато беше нужна за неговата безопасност.

— Ти наистина го харесваше, нали?

— И ти щеше да го харесваш, ако му беше дал шанс, Хенк — каза Филис, сядайки на стола срещу своя съпруг. — Тай беше хитър при операциите на улицата — не от твоята класа, не кандидат за МЕНСА, с коефициент на интелигентност сто и деветдесет, но имаше инстинкти и силата да ги следва дори когато отгоре мислеха, че греши. Той обичаше риска.

— Звучи сякаш си била влюбена в него.

— Всички млади жени бяха влюбени в него. Аз май не бях. Да, харесвах го, бях очарована от това, което правеше, разбира се, но „любов“ не. Той беше като един талантлив братовчед, не достатъчно близък, за да ми бъде като брат, но братовчед, когото наблюдаваш с интерес, защото нарушава правилата и понякога поднася изненади. Самият ти си казвал това.

— Да, така е. И получаваше резултати. Но той прекъсна много мрежи, които трябваше да бъдат възстановявани. Никога не съм му казвал за тези кадри, които временно бягаха от нас, защото казваха, че в нашите редици беснее маниак. Те бяха подплашени, той се опитваше да прави сделки с нашите врагове — стига толкова убийства, това ни казваха, че им говорел. Но не ние вършихме убийствата, а други.

— И тогава беше убита Ингрид.

— Тя беше убита от руснаците, не от нас.

Филис Стивънс кръстоса два пъти краката си под копринения халат, изучавайки съпруга си вече двайсет и седем години.

— Хенк — каза тя меко, — нещо те яде отвътре и знам кога да не се натрапвам, но трябва да го споделиш с някого. Ти живееш с нещо, с което не можеш да се справиш, но аз трябва да ти кажа, скъпи, никой от флотата не би направил това, което ти направи в Амстердам. Ти запази непокътната цялата организация, от посолството до Хага, до НАТО. Ти беше мозъкът зад всички успехи, по времето когато се изискваше действително страхотен интелект, за да се направляват тайните операции. Ти го направи въпреки недостатъците си, но го направи, скъпи. Не смятам, че някой друг би успял, най-малкото пък Тайръл Хайторн.

— Благодаря ти за това, Фил — каза Хенри. Изведнъж той се облегна назад, поднасяйки длани към бледото си лице, за да прикрие

сълзите, които започнаха да се стичат от очите му. — Но ние сбъркахме в Амстердам. Аз сбърках. Аз убих жената на Тай!

Филис скочи от стола и го прегърна:

— Стига, Хенк, руснаците я убиха, не ти. Самият ти го каза, видях докладите. Следите водеха натам.

— Аз ги заведох до нея... А сега той е тук, и защото аз съм сгрешил, сгрешил и отново сгрешил, него също може да го убият.

— Престани! — извика жената на Хенри Стивънс. — Достатъчно, Хенк. Ти си изтощен, но ще се справиш. Имаш сили. Ако това те яде, изключи Тайръл от операцията. Можеш да го направиш.

— Той ще се скара с мен, не знаеш как се чувства. Убиха няколко негови близки приятели...

— Прати отряд и го принуди да напусне операцията. — И тогава телефонът звънна с дълбок, неестествен тон. Филис стана от кушетката и отиде до трите апарата, бежов, червен и тъмносин.

— Дом Стивънс — каза тя, поемайки червения телефон, чиято лампичка светеше.

— Капитан Стивънс, моля.

— Може ли да попитам кой го търси? Капитанът е бил на крак седемдесет и два часа и наистина има нужда от почивка.

— Добре, предполагам, че няма значение по това време — каза младият глас по линията. — Аз към лейтенант Алън от морското разузнаване. Капитанът трябва да знае, че бившият капитан Хайторн беше прострелян пред един ресторант в Чесапийк Бийч, Мериленд. Доколкото можем да определим, раните вероятно не са опасни за живота му, но докато не пристигне линейката, не можем да сме сигурни. Що се отнася до жената от военновъздушните сили...

— Хенри!

---

[1] Животните. — Бел. ред. ↑

[2] Свършен. — Бел. ред. ↑

[3] Шеф. — Бел. ред. ↑

[4] Сеньора свещена курва. — Бел. ред. ↑

[5] Предател! Нещо е станало! — Бел. ред. ↑

[6] Таен агент. — Бел. ред. ↑

25.

Хайторн и подпухналият от сълзи Пул седяха един срещу друг в коридора пред операционната на болницата, Тайръл на стол, лейтенантът на пейка, облегнат напред, подпрял глава на ръцете си. Бедрената рана на Хайторн изискваше изваждане на куршума и седем шева, които той едва изтрая да му направят, настоявайки да го занесат до чакалнята пред залата, в която майор Катерин Нелсън се бореше за живота си.

— Ако тя умре — каза Пул, нарушавайки тишината с напрегнатия си, едва доловим глас, — събличам тая проклета униформа и ако се наложи, ще прекарам останалата част от живота си в преследване на гадовете, които я убиха.

— Разбирам те, Джаксън — каза Тайръл, поглеждайки отчаяния лейтенант.

— Може би не ме разбираш, капитане. Един от тях можеш да бъдеш и ти.

— Мога да разбера дори това, макар че е пресилено!

— Пресилено! Ти, кучи сине! — Пул свали ръцете си и вдигна глава, впивайки поглед в Тай. — На моя език, който е дяволски по-висш от твоя, ти се опитваш да се оневиниш. Не си безгрешен, господин Хайторн. Ти дори не ни каза, на Кати и на мен, за какво е всичко това, докато не те принудих да го направиш на онзи гаден остров, след като Чарли беше убит.

— Щеше ли да има някаква разлика, след като Чарли вече беше убит?

— Откъде да знам? — възкликна лейтенантът. — Какво въобще бих могъл да знам? Просто разбирам, че не си бил откровен с нас.

— Бях откровен, колкото изобщо бих могъл да бъда, без ненужно да поставям в опасност живота ви чрез информация, която не трябваше да знаете.

— Това са разузнавачески дивотии!

— Така е, но някога аз бях разузнавач. Виждах как мъже и жени биваха убити, защото знаеха неща — дори само фрагменти от неща, които подписваха смъртните им присъди. Отдавна съм прекъснал, но тези хора все още не ми дават мира.

Вратата на операционната се отвори и оттам се появи доктор в бяла престилка, опръскана с кръв.

— Доста време бях вътре — каза той вяло. — Кой от вас е Пул?

— Аз — отговори Джаксън от пейката и дишането му се забави.

— Тя ми каза да ти предам да се успокоиш. Така каза.

— Как е тя?

— И до там ще стигна — хирургът се обърна към Тайръл. — Вие сте Хайторн, значи, другият пациент.

— Да.

— Тя иска да ви види...

— За какво, по дяволите? — Пул скочи на крака. — Ако тя ще вижда някого, това ще съм аз!

— Аз я оставих да избира, господин Пул. Дори изобщо не исках да го правя, но тя е една много упорита дама. Един посетител, за максимум две минути, желателно дори по-малко.

— Как е тя, докторе? — запита Тай, повтаряйки въпроса на Джаксън, но с тон, който изискваше отговор.

— Предполагам, че заместват семейството ѝ?

— Предполагайте каквото искате — продължи Хайторн спокойно. — Докарани сме тук заедно и вие вероятно си давате сметка за загрижеността на правителството.

— Определено да. Двама пациенти, приети без регистрация, без полицейски доклади, всички въпроси отклонени, за да не научим нищо... и двамата пациенти са били простреляни. Неща твърде необикновени, но аз не мога да задавам въпроси на властите. Никога не съм говорил с толкова високопоставено лице в разузнавателната служба.

— Тогава отговорете на въпроса ми, моля.

— През следващите двайсет и четири часа ще стане известно.

— Известно какво? — избухна Пул. — Дали ще умре или няма да умре?

— Откровено, не мога да ви обеща, че тя няма да умре, но мисля, че сме отстранили тази възможност. Не съм сигурен обаче дали

ще могат да се възстановят двигателните ѝ способности...

Пул отново седна на пейката и зарови глава в ръцете си.

— Кати, о, Кати? — изхлипа той.

— За гръбнака ли става въпрос? — попита хладно Тайръл.

— Значи вие знаете за такива рани?

— Да кажем, че съм бил тук и преди. Нервните окончания след травма?

— Ако те откликнат — кимна хирургът, — тя ще започне да се възстановява след няколко дни. Ако не, какво мога да кажа?

— Казахте вече достатъчно, докторе. Може ли да я видя сега?

— Разбира се. Ето, нека ви помогна да станете. Разбирам, че и вие сте пострадал. — Хайторн стана на крака и с колеблива походка се насочи към вратата. — Патериците ви — каза хирургът и му ги подаде.

— Току-що ги отказах, докторе — отговори Тайръл. — Благодаря все пак.

Той беше придружен до стаята на Катерин от една сестра, която му каза любезно, но твърдо, че визитата му ще бъде кратка. Хайторн гледаше фигурата в леглото. Кичури от русата ѝ коса се огряваха от меката светлина на лампата над нея. Тя чу стъпки и отвори очи, обръщайки глава. Когато видя Хайторн, направи жест с ръка да се приближи, посочвайки стола до нея. Той го направи, куцайки, и седна. Тогава бавно, колебливо ръцете им се приближиха и се сплетоха.

— Казаха ми, че си добре — каза Кати. Гласът ѝ беше слаб, леката ѝ усмивка — одобрителна.

— И ти ще бъдеш добре — каза Тай. — Дръж се.

— Хайде, Тай, можеше да измислиш и нещо по-умно.

— Опитвам се... Джаксън е малко потиснат, че не си питала за него.

— Аз го обичам много, но сега не е време за това брилянтно дете, не съм във форма. — Нелсън говореше задъхано, с усилие, но ясно, поклащайки глава, когато Хайторн вдигна лявата си ръка да я забави. — Не е ли това решението, което ние, офицерите, сме тренирани да вземаме? Мисля, че се опита да ми кажеш нещо такова, когато убиха Чарли.

— Може и да съм го казал, Кати, но аз не съм най-добрият учител. Като офицер се провалих в Амстердам, помниш ли?

— Но сега не, нали?

— Странно е ти да казваш това, но се надявам, че е така. Аз съм сърдит човек, Кати, толкова сърдит, колкото и в Амстердам... Защо го казваш?

— Премислих някои неща, Тай и ме е страх...

— Всички ни е страх — прекъсна я Тайръл нежно.

— Страх ме е за теб, за това, с което си се заел... Когато с Джаксън се върнахте от стария Сан Хуан, от Саймън, ти се беше променил. Не мога да определя как, нито съм сигурна, че искам да знам, но беше нещо дълбоко, нещо ужасно...

— Загубих двама приятели — прекъсна я Хайторн нервно, — също както ти загуби Чарли.

— По-късно — продължи майорът спокойно, без да обръща внимание на прекъсването му, — ти получи съобщение по телефона в Шенадоа. Никога не съм виждала лице да се променя толкова бързо. Изведнъж то побеля, после стана почти синьо, а очите ти бяха в треска. Всичко, което каза, беше, че си получил вест за някой, който е направил грешка. След това — знам, че не предполагаш, че съм те чула — ти даде на Хенри Стивънс един телефонен номер в Париж.

— Онова беше...

— Моля те... После, тази нощ, ти изхвърча от ресторанта като маниак, сякаш искаше да убиеш шофьора... Аз изтичах след теб и когато стигнах до вратата, която се затваряше, точно преди изстрелите, ти извика — не, Тай, ти изкрещя, ти! И тогава жената откри огън.

— Да, така беше — каза Тайръл. Очите му бяха вперени в Кати.

— Това беше Баярат, разбира се.

— Да.

— Ти знаеш коя е, нали? Искам да кажа, позна я.

— Да.

— Тя е човек, когото си познавал много добре, нали?

— Мислех, че да. Сбърках. Не съм я познавал.

— Толкова съжалявам, Тай... Не съм казала на никого, а ти?

— Няма смисъл. Аз познавах съвсем различна жена.

— Сигурен ли си, че сега е изцяло променена?

— Да. Нейният свят е в долината Бекаа. Аз я познавах в един друг свят, който няма нищо общо с Бекаа.

— В онзи хубав свят, в който лодката ти кръстосва от остров на остров и залезите са мирни?

— Да.

— Номерът в Париж ще помогне ли?

— Би могъл. Надявам се. Иска ми се.

Катерин гледаше умореното му лице, очите му, пълни с толкова болка, толкова гняв.

— О, боже. Ти, бедни, нещастни човече. Толкова ти съчувствам, Тай... повече няма да говорим за това.

— Оценявам го, Кати. Лежиш тук, след всичко, което преживя, и можеш да мислиш за мен!

— Мога — прошепна тя с усмивка. — По-добре е, отколкото да мисля за себе си, нали?

Тайръл се наведе от стола, вдигна ръката си от нейната и обгърна лицето ѝ. Те се приближиха, докато устните им се срещнаха.

— Ти си хубава Кати, много си хубава.

— Хей, това е по-добре от „забележителна“, капитане.

Вратата се отвори и се появи сестрата. Тя се закашля да прочисти гърлото си.

— Време е — каза тя. — Най-хубавата пациентка в тази болница трябва да почива.

— Обзалагам се, че казвате това на всеки, който е бил опериран — предположи Нелсън.

— Ако е така, значи лъжа много. Но не и тук, не сега.

— Тай?

— Да? — каза Хайторн, ставайки.

— Използвай Джаксън. Той може да прави всичко, което мога аз, и то по-добре.

— Добре, но ти сякаш казваш нещо друго.

— Това ще отклони мислите му от мен.

Филис Стивънс вдигна телефона. Беше почти десет часа сутринта, но чак към шест и петнайсет тя заведе своя изтощен, измъчен от вина съпруг до леглото. Жената от военновъздушните сили беше оперирана, прогнозата беше неизвестна, но Тай Хайторн не беше сериозно ранен. Факт, който облекчи загрижеността на Хенри Стивънс, но с нищо не помогна на унинието му — само сантиметри и той е можел да бъде мъртъв.

— Да, какво има? — каза Филис тихо в телефона, издърпвайки кабела към далечния край на леглото.

— ФБР, госпожо Стивънс. Може ли да говоря с капитана, моля.

— Откровено, не бих искала. Той не е спал почти три дни и чак сега заспа. Можете ли да ми оставите съобщение?

— Само част, мадам.

— Разбирам напълно.

— Фил, какво има? — Хенри Стивънс се изправи в леглото до нея. — Чух телефона, сигурен съм в това.

— Той е изцяло ваш — въздъхна Филис, подавайки слушалката на своя съпруг, който вече беше стъпил на пода.

— Стивънс е. Какво има?

— ФБР, сър, агент Бекър. За офиса на Ингерсол.

— Какво открихте?

— Трудно е да се обясни, сър. Открихме телефон в стоманена каса, скрит в стената. Трябваше да я разбием.

— Обикновен телефон ли е и защо е бил скрит?

— Това е ненормалното, капитане. Откриха сателит на покрива, който е свързан със скрития телефон, но всичко, което успяха да открият, е, че той отива и се връща до щата Юта.

— Юта? Къде, по дяволите, в Юта?

— Може да има към двеста лазерни честоти и хиляди приемащи антени до там, сър. А може и да са повече.

— Това са глупости!

— Такива са новите технологии, капитане.

— Тогава задействайте скъпите си компютри, същите тези магически машинки, които костват на данъкоплатците толкова пари, и открийте нещо.

— Работим по това, сър.

— Работете по-усилено! Стивънс затръшна телефона, падайки на възглавницата си. — Те си имат собствени сателити горе — прошепна той. — Това е невъзможно!

— Не знам за какво говориш, Хенк, но ако казваш това, което мисля, че казваш, всеки от нас е спомогнал да стане възможно. Всичко, което е нужно, са пари.

— Прогресът — каза Стивънс — не е ли чудесен?

— Зависи кой го контролира — отвърна жена му. — Ние всички си мислехме, че той е за най-добрите и най-умните. Очевидно сме сгрешили.

Беше късна сутрин и от болницата нямаха нищо за състоянието на Катерин Нелсън, освен че почива и жизнените ѝ функции са стабилни. Хайторн, по шорти, проверяваше крака си в спалнята на Шенадоа Лодж под наблюдението на Пул.

— Боли, нали? — каза лейтенантът. — Боли те.

— Не е толкова лошо — отговори Тайръл. — Поспах нормално, а не го очаквах. Главното е да не натоварвам лявата страна.

— Най-добре е да починеш пълноценно за няколко дни — каза Пул. — Нека шевовете се стегнат.

— Нямаме никакво време. Вземи бинт и го стегни силно. — Телефонът иззвъня. — Вероятно е Стивънс. Филис обеща, че ще го накара да ми се обади, когато се събуди.

— Аз ще вдигна — каза Джаксън и отиде до бюрото. — Ало?... Да, да, той е тук. Момент. — Лейтенантът се обърна към Хайторн. — Някой, който се представя за твой брат, и предполагам, че е такъв. Дори гласът му е като твоя, само че малко по-приятен.

— А всъщност не е, научил е това умение по време на преподаването. — Тайръл закуцука до леглото и бавно седна. — Звънях до Сейнт Томас от болницата снощи. — Тай вдигна телефона до леглото. — Ало, Марк, предполагам, че ще излезеш до брега по някое време.

— Преди около час, и е много мило от твоя страна да ме уведомиш, че още си жив — каза Марк Антъни Хайторн саркастично. — Още си жив, нали?

— Но накратко, братле, зает съм и не бъди любопитен, защото този телефон си има ограничения.

— Да, но не и за някои други...

— Какви други, не съм проверил съобщенията.

— Първото е от Б. Джоунс. Той се обади вчера в 4,12 следобед, остави номер в Мексико Сити и настоя да му се обадиш в следващите двайсет и четири часа.

— Дай ми го. — Братът продиктува номера и Хайторн го записа на едно меню. — А другият?

— Жена на име Доминик, която каза, че се обажда от Монте Карло. Според таймера разговорът е дошъл в 5,02 тази сутрин.

— Съобщението?

— Ще ти го пусна. Не е нещо, което един невинен по-малък брат би трябвало да повтаря на своя модел в живота... О, ти си истински островитянин, човече.

— Дай да го чуя, стой на линията и си задръж коментарите.

— Слушам, сър.

— Тайръл, скъпи мой, моя любов, Доминик е! Обаждам се от Л'Ермитаж в Монте Карло. Знам, че е късно, но съпругът ми е в казиното и аз имам чудесни новини. Справих се чудесно през тези няколко дни, но ми писна от всичко и ти толкова ми липсваш, а също така смятам, че е мой дълг да бъда с чичо през последните му дни. Представих последното обяснение на моя съпруг и няма да повярваш какво каза той! Той каза: „Върни се при твоя чичо, защото той има нужда от теб, както съм сигурен, че и ти имаш нужда от твоя любовник.“ Казвам ти, бях изумена. Попитах го дали е сърдит, а отговорът му беше невероятен. „Не, моя скъпа съпруго, защото си имам планове за следващите седмици. Напротив, дори съм много щастлив за теб.“... Не е ли чудесно — казах ти, че е мил, макар и да му липсват някои мъжки качества. Във всеки случай, сега карам към летището в Ница, за да хвана първия самолет. Утре ще бъда в Париж и ще ходя къде ли не, разбира се, защото има толкова неща, които трябва да бъдат свършени преди такава дълга ваканция. Но ако имаш нужда от мен, звъни в Париж. Ако не съм в къщи, говори само с Полин. Аз ще ти се обадя... Ох, мога да усетя ръцете ти около себе си, тялото ми, притиснато до твоето. Господи, приличам на влюбено малко момиче, а вече не съм толкова млада. Ще бъда на острова след ден-два, най-много три и ще ти се обадя веднага... Моя любов, скъпи мой.

Хайторн сподави първичния вик на ярост, който се надигна в гърлото му. Любовни думи, използвани толкова злокобно, за да поддържат един смъртоносен мит. Обаждането беше дошло само час след като тя се беше опитала да го убие!... Колко лесно беше да кажеш на един телефонен секретар, че си където ти хрумне? Спомени за игрите в Амстердам: придържай се към прикритието си на всяка цена, то може да бъде всичко, което ти е останало. Момиченцето-кръв

играеше с фалшивите си карти, вярвайки, че той ще ги приеме на масата. Той щеше да я увери в това с обаждането си до Париж, до тайнствената Полин, като преди това предупреди Дъозием.

— Добре, Тай — прозвучаха думите на брат му по телефона. — Аз пренавих лентата и я пускам отново от последния пасаж. Не си ли щастлив, че не правя никакви коментари?

— Няма нужда от такива, Марк.

— Добре, но щом искаш да остана на линията...

— О, Исусе, съжалявам, братле — прекъсна го Хайторн. — Имам делови въпроси... Предполагам, че парите са пристигнали и ти търсиш чифт първокласни яhti.

— Хей, стига, Тай. Пристигнах в Ред Хук преди час. О, да, свързах се със Сирил в Шарлот Амали и той ми каза, че сме получили невероятен трансфер от Лондон. Искаше да изкопчи от мен някаква връзка с хората на Нориега.

— Може да го проследи, но ще се увери, че е чист като бельото на кралицата. Действай за яхтите.

— Без теб?

— Казах да се захващаш за работа, а не да ме уговаряш. Ако намериш нещо обещаващо, запази го с аванс.

— О, да, сега си спомням, аванс. Кога мислиш, че ще се върнеш?

— Няма да е много дълго — по един или друг начин.

— Какво искаш да кажеш с това по един или друг начин?

— Не мога да ти кажа. Ще ти звънна след ден-два.

— Тай...?

— Да?

— За бога, бъди внимателен, чу ли!

— Разбира се, братле. Знаеш моя девиз, мразя лекомислените хора.

— Ти го казваш.

Хайторн остави телефона и направи гримаса, облягайки се на ляво.

— Къде са бележките, които бяха в панталона ми? — попита той Пул.

— Ето ги — отговори Джаксън, отиде до бюрото и вдигна няколко листчета, сгънати заедно.

Хайторн взе листчетата, разгъна ги, извади едно и го изглади на леглото. После вдигна телефона, отново направи гримаса при стъпването, прочете номера на листчето и го набра.

— Секретар Палисър, моля — каза той любезно. — Обажда се Хайторн.

— Да, сър — каза секретарката. — Веднага ви свързвам.

— Благодаря.

— Капитане? — гласът на Палисър беше като самия него — авторитетен, без да е агресивен. — Какво научи, ако изобщо нещо си научил.

— Още едно убийство, а и аз за малко да стана жертва.

— Мили боже, добре ли си?

— Няколко шева, това е всичко. Попаднах право в центъра.

— Какво се случи?

— По-късно ще ви кажа, господин секретар. Има нещо друго. Познавате ли аналитик от ЦРУ на име О'Райън?

— Да, мисля, че да. Той беше старши помощник на директора при последния ни брифинг. Доколкото си спомням, той е стар кадър и е смятан за един от най-добрите.

— Не грешите. Той е мъртъв благодарение на Момиченцето-кръв.

— О, господи.

— Ако разбирам правилно, от него е изтичала разузнавателната информация към Баярат и хората й.

— Не си ли противоречиш? — прекъсна изненаданият, но мислещ Палисър. — Ако той е имал такава стойност за нея, за тях, защо ще го убива?

— Само предполагам. Може да е направил грешка, която да ни насочи към нея, или дори по-вероятно е да е изпълнил функцията си. Трябвало е да бъде елиминиран заради това, което е знаел.

— Което отново ни връща към тезата ти, че проникването на Бекаа във Вашингтон достига опасно високи места.

— Съзнателно или несъзнателно, господин секретар — прекъсна го Хайторн бързо. — Например вашата помощ за Ван Ностранд е била акт на състрадание, а не на обвързаност. Вие сте бил подведен.

— Толкова трудно е да се повярва...

— Освен това, ако смъртта на Хауърд Девънпорт е свързана с тях, а аз съм сигурен, че е, дори и най-запаленият борец срещу конспирацията не би го нарекъл приятел на Баярат.

— Небеса, никога!

— Но О'Райън беше...

— Защо си толкова категоричен?

— Тя беше на миля от мястото, където той е бил убит.

— Откъде знаеш това?

— Казах ви, тя се опита да ме прибави към своя списък.

— Ти си я видял?

— Да го кажем по друг начин. Опитвах се всячески да избегна погледа ѝ. Моля, господин секретар, губим време. Имате ли документите, които ви поръчах?

— Ще ги имам след половин час, макар че все още се съмнявам...

— Имате ли избор? Имаме ли избор?

— Не и ако служебното ти досие е вярно, а не е написано от майка ти. Взехме снимката ти от последната ти морска карта, отпреди шест години. Явно не си се променил видимо.

— Изглеждам по-добре, защото имам по-добра работа. Питайте майка ми.

— Благодаря, но не ми се ще да имам още един Хайторн на главата си, колкото и да е чаровна, може би. Нека лейтенантът да дойде тук и да вземе всичко. Да каже, че трябва да се види със заместник-секретаря по карибските въпроси. В него ще има плик с твоите документи. Ще бъде запечатан и надписан: Геоложки проучвания, Северно крайбрежие: Монсерат.

— Като за Баярат?

— Човек трябва винаги да предугажда интригите на бъдещите конгреси, капитане. Също така и психиката на инквизиторите. Такъв един очевиден код смекчава спектъра на секретността.

— Наистина ли?

— Разбира се. Сенаторът пита: „Монсерат и Баярат. Не е ли прекалено очевидно, господин секретар?“ „Защо, сенаторе, вие сте много проникателен. Затова, както вие брилянтно отбелязахте, ние не сме използвали измама, когато вербувахме бившия капитан Хайторн.

Ако беше така, определено нямаше да сме толкова — както вие отбелязахте — толкова очевидни.“

— Накратко казано, вие прикривате задника на Държавния департамент.

— Точно така — съгласи се секретарят, — както и твоя, капитане. Освен това, Хайторн!...

— Да, сър!

— Какъв е подходът ти към семействата на покойните?

— Долен и мръсен.

— Точно сега, след като съм ти приготвил документите, бъди малко по-конкретен, ако обичаш.

— Директно противопоставяне. Ще претендирам, че има криза в Държавния департамент, в която може да са намесени покойните. Няма време за обичайното оплакване преди разпита.

— Това ще ти доведе неприятности. Можеш да бъдеш спрял от членовете на семействата или от религиозни лица.

— И аз имам какво да им предложа... Да кажем, че съм лично засегнат. Освен всичко, което се случи, един мой приятел е в болница и може би никога няма да може да ходи — Тайръл затвори телефона и погледна към замисления Пул, който гледаше през прозореца. — Ти си избран, Джаксън — каза той. — Ти ще се срещнеш със заместник-секретаря по карибските въпроси. Той ще ти предаде за мен един голям плик... Какво става?

— Нещата се случват ужасно бързо, Тай — отговори лейтенантът, като отстъпи от прозореца и погледна Хайторн. — Преброяването на труповете върви по-бързо, отколкото можем да се справим... Ван Ностранд и шефът на охраната му, плюс пазачът от къщичката, после старата жена, шофьорът, червенокосият мъж тук на паркинга, после Девънпорт, Ингерсол и сега О'Райън.

— Забравяш някого, нали, лейтенант? — попита Хайторн. — Доколкото си спомням, те бяха мои близки приятели, а има и твой близък приятел. Не мисля, че сега му е времето за евангелски пацифизъм.

— Ти не ме слушаш, капитане.

— Какво съм пропуснал?

— Ние не сме на хиляди мили в Карибите, където донякъде можем да контролираме нещата. Географията се е стеснила доста и

има замесени дяволски много хора, които не познаваме.

— Това е логично. Нямаме програма, но знаем, че мерникът е вдигнат и Баярат систематично елиминира всички хора, които могат да бъдат следа към нея.

— Ние знаем откъде идва тя, но кой е от нашата страна? Кой контролира нещата тук?

— Ще бъде отново като в Сан Хуан — отговори Хайторн. — Ти ще поемеш мястото на Кати и ще се справяш с базовия лагер. Ще координираш моите ходове, докато постъпва допълнителна информация.

— С какво и от кого?

— С високите технологии, които явно са заменили вече хората като мен. Разбирам, че и навремето ги е имало, но ние не ги ползвахме особено, пък и лабораторните момчета не вярваха, че можем да се научим.

— Каква е техниката?

— Първо има едно устройство, наричано траспондер...

— Това е следящ модул на ултрависоки честоти — обясни Пул остро. — На определени разстояния той може да показва местонахождението ти на електронна карта.

— Така го разбрах и аз. То ще бъде в колана, който ще получиш с плика. След това има пейджър механизъм, който издава кратки електрически сигнали и нарежда на този от другия край да се свърже с мен. Два сигнала означават: когато има възможност, три сигнализируют за тревога. Монтиран е в пластмасова запалка и не се улавя от детекторите за метал.

— Кой ще го контролира? — попита лейтенантът.

— Ти. Ще го настроиш по този начин.

— Ще го настрой така, че чрез смяна на кодовете да знам кой от управлението или Държавния департамент предава информация за теб. Броят им трябва да е ограничен до необходимите служители, които ще се редуват на четиричасови смени, ще бъдат охранявани и няма да имат достъп до телефони.

— Ти да не си бил в бившия ми занаят, Пул?

— Не, капитане, аз съм старши компютърен оператор на АУАКС. Фалшивата информация — умишлено фалшивата — е един кошмар, с който сме принудени да живеем.

— Чудя се къде ли е Сал Манчини?... Съжалявам.

— Недей. Ако някога го срещна, ще разбереш това от вестниците. Ще го убия, защото е толкова отговорен за смъртта на Чарли, колкото и другите! Ти подsigури хората, които ти препращат информация, да работят и на мрежите.

— Какви мрежи?

— Екраните, които фиксират местонахождението ти от транспондера. Един екип може да върши и двете работи едновременно. При два вече става несигурно.

— Не ставаме ли параноици? Палисър ме увери, че само най-опитните и доверени хора на ЦРУ ще работят за нас.

— С други думи — каза лейтенантът, — може и да е някой като покойния О'Райън?

— Ще кажа на Палисър изрично, че така трябва да бъде — каза Хайторн, кимайки бавно. — Добре, да действаме. — Тайръл стана несигурно от леглото и посочи бедрото си. — Говорех сериозно, Джаксън, стегни това нещо по-здраво.

— Ами дрехите ти? — Пул грабна бинтовете от бюрото, докато Хайторн стана, свали надолу шортите си и наблюдаваше как лейтенантът умело бинтова раната му. — Не можеш да отидеш до О'Райънови или Ингерсолови с тях.

— Дадох мерките си на секретарката на Палисър. До час всичко ще бъде доставено тук. Костюм, риза, вратовръзка и обувки. Служител на Държавния департамент не може да нарушава правилата за обличане. — Телефонът звънна и Хайторн отново се тръшна на леглото с гримаса. — Да? — каза любезно той.

— Хенри е, Тай. Поспа ли малко?

— Повече, отколкото очаквах.

— Как се чувстваш? Как е раната?

— Няма нищо, само шевовете ме стягат. Филис каза, че и ти накрая си подремнал. Никога няма да се промениш, нали, Хенк?

— Благодаря за това, за Хенк.

— Няма защо. Не съм забравил нищо и може би някой ден и ти ще попълниш липсващите страници, изгубени в Амстердам. Но засега работим заедно.

— Като говорим за това, имаш ли нещо ново? Какво стана с телефона в Париж?

— Той е на една къща в Порт Мансо, принадлежаща на едно семейство, предполагам династия, на име Кювие, много стари, много изискани френски богаташи. Според Дьозием собственикът е на около осемдесет, а настоящата му съпруга до миналата година е била съдържателка на заведение в Сан Тропе.

— Някакви телефонни записи? Международни?

— Два от Карибите и два от страната през последните десет дни. Подслушват ги и вече ще могат да установят точно откъде са проведени разговорите.

— Кювие в къщата ли са?

— Не според главната икономка. В Хонконг са.

— Значи икономката приема разговорите?

— Така са разбрали от Дьозием — отсече Стивънс. — Името ѝ е Полин и е под строго наблюдение, електронно и физическо. В момента, в който нещо се случи, те ще се свържат с нас.

— Това е най-доброто, за което бихме могли да настояваме.

— Може ли да попитам откъде си разбрал за Кювие?

— Съжалявам, Хенри, може би по-късно, по-късно... Нещо друго?

— Да. Имаме доказателство, че Ингерсол е бил затънал до гуша в аферата Баярат — капитанът описа скрития телефон в офиса на мъртвия адвокат, както и сателита на покрива. — Очевидно е бил в мрежа с яхтата от Маями Бийч и острова на онзи луд старец.

— Луд е силна дума, Хенри. Мога да разбера Ван Ностранд, но защо и хора като О'Райън и Ингерсол? Защо и те ще бъдат намесени? Просто не се връзва.

— Ами, връзва се и още как — отговори шефът на морското разузнаване. — Вземи твоя пилот от Пуерто Рико, Алфред Саймън. Той е вярвал, че те имат такова нещо срещу него, което ще му донесе четирийсет години затвор. Може да е така и при О'Райън и Ингерсол. Междувременно, управлението изпраща цялата информация, която е събирало за тях двамата.

— Къде е Саймън, между другото? Какво стана с него?

— Потопи си човката в блягините, скрит в апартамент в Уотъргейт, на услугите на любящия Пентагон. Присъства на частна церемония — в Овалния кабинет, — където получи няколко медала, както и солиден чек.

— Мислех, че президентът се държи в сянка през последните дни.

— Не ме слушаш. Беше частна церемония, без пресата, без фотографии, само за пет минути.

— Как, по дяволите, Саймън обясни своето, меко казано, продължително отсъствие? Господи, всичките тези години!

— Много хитро, разказаха ми. Достатъчно ясно за хора, които не искат обяснения. Уволнението му е било изпратено по пощата във вътрешността на Австралия и впоследствие изгубено. Той се местел с години, като истински изгнаник, от работа на работа, от страна в страна. Никой не искаше да научи повече.

— Това е изстрадалият Саймън — каза Хайторн. — А не влиятелен адвокат в списъка за гости на Белия дом, нито високоуважаван аналитик от Централното разузнавателно управление. Ингерсол и О'Райън не са от чергата на Саймън.

— Не съм казал, че са. Те просто са от по-добро качество. — От телефона на морския офицер се разнесе звън. — Изчакай, Тай, има някой на предната врата, а Филис в момента взема душ.

Мълчание.

Капитан Хенри Стивънс не се върна при телефона.

26.

— Тръгваме веднага! — извика Баярат, отваряйки вратата на спалнята, като събуди Николо от дълбокия сън. — Ставай и пригответи багажа ни, бързо!

Младежът се надигна от възглавницата и потърка очи на ярката следобедна светлина, струяща през прозореца.

— Срегнах моя Бог снощи и бях достатъчно късметлия да оживея. Остави ме да поспя.

— Ставай и, моля те, прави каквото ти казвам. Поръчала съм лимузина, ще бъде тук след десет минути.

— Защо? Толкова съм уморен и така ме боли.

— Честно казано, нашият шофьор може да има по-голяма уста, че да не я затворят хиляда долара, макар че му обещах повече.

— Къде отиваме?

— Всичко съм уредила, не се грижи. Побързай! Трябва да направя още едно обаждане. — Баярат се върна обратно в хола на апартамента и завъртя номера, който така добре беше запомнила.

— Представи се — каза непознатият глас по линията, — и изясни за какво се обаждаш.

— Вие не сте човекът, с когото говорих последния път — отговори Баярат.

— Имаше промени...

— Има прекалено много промени — каза Бая тихо и тайнствено.

— Бяха направени за добро — прекъсна я мъжът от телефона на Скорпионите. — И ако сте тази, която мисля, че сте, от тях вие само спечелихте.

— Откъде мога да бъда сигурна? Мога ли изобщо да бъда сигурна? Този хаос нямаше да бъде позволен в Европа, а в Бекаа всички вие щяхте да бъдете екзекутирани.

— Скорпион Две и Три вече ги няма, нали? Не бяха ли те екзекутирани, Момиченце-кръв?

— Не си играйте детски игрички с мен, сеньоре — каза Баярат, вече с леденостуден глас.

— Нито вие с мен, лейди... Искате доказателство, добре. Ще го получите. Аз съм в кръга и знам всеки ход, който се прави, за да бъдете открита. Сред замесените е капитан Стивънс, шеф на морското разузнаване. Той работи с оттеглилия се капитан Хайторн...

— Хайторн? Знаете това...

— Точно така, те са ви проследили до мястото, наречено Чесапийк Бийч. Всеки от нас в кръга беше уведомен чрез нашите тайни факсове. Все пак капитан Стивънс повече няма да участва в преследването. Той е мъртъв и рано или късно ще го намерят в гъстия плет зад дома му. Ако това стане, ще прочетете за него в сутрешните вестници. Дори може да го предадат и по вечерните новини, ако не решат да се пази в тайна.

— Удовлетворена съм, сеньоре — каза Баярат меко и бързо.

— Толкова лесно? — попита елитният Скорпион. — От това, което съм чел и чувал, не е във ваш стил.

— Аз имам своето доказателство.

— Моята дума?

— Не, едно име.

— Стивънс?

— Не.

— Хайторн?

— Това е достатъчно, Скорпион едно. Имам нужда от екипировка. Шансът може да се появи всеки момент.

— Ако не ви трябва танк, ще получите екипировката си.

— Не е танк, но е твърде сложна. Могат да ми я изпратят за една нощ от Бекаа, през Лондон и Париж, но не вярвам на нашите техници. В три от пет случая техниката не се задейства. Не мога да си позволя такъв риск.

— Нито пък хората, които мислят като мен, а ние сме из целия град. Спомнете си Далас преди трийсет години — ние го помним. Какво искате да бъде направено?

— Имам детайлна схема...

— Дайте ми я — прекъсна я Скорпион едно.

— Как?

— Предполагам, няма да ми кажете къде сте.

— Разбира се, че не — отвърна Баярат. — Ще оставя копие за вас на рецепцията на хотел по мой избор. Ще ви звънна минути след като го оставя.

— Под какво име?

— Изберете си.

— Раклин.

— Избрахте го твърде бързо.

— Той беше лейтенант, военнопленник, който загина във Виетнам. Мислеше като мен. Той мразеше нашето бягство от Сайгон, мразеше лигльовците във Вашингтон, които не осигуриха достатъчно огнева мощ.

— Много добре, нека бъде Раклин. Къде да ви се обадя, на този номер ли?

— Ще бъда тук до два часа, това е всичко. След това трябва да се върна в офиса на съвещание... То се отнася за вас, Момиченце-кръв.

— Такъв чаровен прякор, умалителен и в същото време смъртоносен — каза Бая. — Ще ви звънна, да кажем, в следващите трийсет минути. — Баярат затвори телефона. — Николо! — извика тя.

— Хенри! — изкрещя Тайръл в телефона. — Къде отиде, по дяволите?

— Случило ли се е нещо? — попита Пул.

— Не знам — отговори Хайторн, поклащайки глава. Хенри винаги лесно се разсейваше, когато се появеше нещо ново. Може би е получил секретен доклад от вътрешния кръг. Щеше да седне първо да го прочете, забравил за телефона. — Ще му се обадя по-късно, и без това нямаше нищо ново. — Хайторн остави телефона и погледна лейтенанта. — Хайде, притегни този крак и се понасяй към Държавния департамент. Искам да започваме. Нямам търпение да се срещна със скърбящите Ингерсолови и О'Райънови.

— Никъде не можеш да отидеш, преди да получиш документите и дрехите си. Мога ли да ти предложа дотогава да легнеш и да почиваш, сър? Изкарал съм медицински курсове и наистина вярвам, че капитанът...

— Млъквай, Джаксън, и вържи проклетото нещо.

След като се обади на Скорпиона за името на хотела, Баярат остави плик, съдържащ смъртоносните схеми, на портиера на „Карилон“. На него беше записано: Господин Раклин. Да бъде прието от куриер, с цели печати.

— Sono desolato^[1] — прошепна Николо, докато качваха багажа им в лимузината. — Главата ми още не се е оправила. Обещах на Анжел, че ще ѝ се обадя от новия хотел и закъснявам!

— Не мога да търпя тези безсмислици — каза Баярат, вървейки към голямата бяла кола.

— Но трябва! — извика момчето от доковете, грабна я за раменете и я спря. — Трябва да имаш уважение към мен в това отношение, уважение към нея.

— Как смееш да ми говориш по този начин?

— Чуй ме, сеньора, аз преживях с теб ужасни неща и убих един човек, който искаше да ме убие. Но ти ме въвлече в този луд свят и ме насочи към тази млада жена, към която съм много привързан. Знаеш, че съм млад и съм имал много жени, но това момиче е различно.

— Звучиш по-добре на италиански, отколкото на английски... Разбира се, обади се на приятелката си от лимузината, щом трябва.

Вътре в колата възрастният черен шофьор запали мотора, докато Николо вдигна слушалката.

— Операторът каза, че трябва да имате номер за мен, мадам.

— Един момент, моля — Баярат докосна бузата на Нико. — Говори по-тихо — каза Бая на италиански. — Нашият шофьор не трябва да научава нищо.

— Тогава ще почакам, докато свършиш, за да ревна от щастие.

— Ако почакаш още малко, да кажем, половин час, ще можеш да викаш от радост колкото си искаш.

— Ооо?

— Преди да стигнем до следващото ни жилище, ще трябва да спрем. Аз ще трябва да спра. Няма смисъл да ме придружаваш, така че ще бъдеш сам в колата поне двамадесет минути.

— Ще почакам дотогава. Смяташ ли, че шофьорът ще се обиди, ако го помоля да вдигне преградата между нас?

— Защо му е? — Баярат спря и очите ѝ светнаха. — Аз съм сигурна, че той не разбира италиански. Ти говориш само на италиански с своята актриса, нали?

— Моля, сеньора, тя разбра, преди да замине за Калифорния. Тя знае, че говоря английски. Каза, че го е усетила по очите ми, когато сме били с други хора — как съм се смеел с очи, когато са казвали нещо смешно...

— Ти си признал, че говориш английски?

— Ние го използваме през цялото време по телефона. Какво лошо има?

— Всички си мислят, че ти не говориш английски!

— Грешиш, Каби. Журналистът в Палм Бийч мислеше другояче.

— Той е без значение, вече е...

— Той е какво?

— Няма значение.

— Адресът, мадам? — попита шофьорът, чул, че италианската реч спира.

— Да, ето го. — Бай отвори чантичката си и извади парче кафява хартия, на която бяха изписани арабски букви, закодирани с думи и числа. Декодирайки го по памет, тя прочете на глас номер и улица в Силвър Спринг, Мериленд. — Знаете ли къде е?

— Ще го намеря, мадам — отговори шофьорът. — Няма да е проблем.

— Вдигнете преградата, моля.

— С удоволствие, мадам.

— А тази твоя Анжел говори ли на други за тебе? — попита Баярат сърдито, неприятно, обръщайки се рязко към Нико.

— Не зная, Каби.

— Актрисите са лесни, те са ексхибиционистки и винаги търсят популярност.

— Анжелина не е такава.

— Видя всичките снимки във вестниците. Пък и тези слухове...

— Това, което пишеше, беше ужасно.

— Как мислиш, че се е стигнало до тях?

— Защото е известна личност. И тримата го разбрахме.

— Тя го е планирала. Цялото! Това, което иска от тебе, е реклама, нищо повече.

— Не ти вярвам.

— Ти си глупаво момче от доковете. Какво изобщо можеш да разбереш? Ако тя знаеше кой и какво си всъщност, би ли повярвал, че ще те погледне втори път?

Николо се умълча. Накрая проговори с облекната назад глава.

— Права си, Каби, аз съм нищо, никой. Надминах себе си, вярвайки на нещо, в което не трябваше да вярвам, заради вниманието и хубавите дрехи, които нося в тази твоя голяма игра.

— Целият живот е пред теб, скъпо мое момче. Считай всичко това за опит, който ще ти помогне да се превърнеш в мъж... А сега бъди тих, искам да помисля.

— За какво трябва да мислиш?

— За жената, с която трябва да се срещна в Силвър Спринг.

— Аз също трябва да помисля — каза момчето от доковете на Портичи.

Хайторн облече новите дрехи с помощта на Пул, който оправи връзката му, отдалечи се и даде оценка:

— Знаеш ли, не изглеждаш лошо като цивилен.

— Чувствам се като в усмирителна риза — каза Тайръл, напъвайки врат от яката.

— Кога за последен път си бил с вратовръзка?

— Когато свалих униформата. — Телефонът звънна и Хайторн се завъртя болезнено към него.

— Остани където си — каза Пул. — Аз ще се обадя. — Той отиде до бюрото и вдигна телефона. — Да?... Аз съм помощникът на капитана. Моля, изчакайте. — Той закри слушалката и се обърна към Тайръл. — Леле-мале, обаждат се от канцеларията на директора на ЦРУ. Той иска да говори с теб.

— Кой съм аз, за да откажа? — каза Хайторн, наведе се предпазливо към леглото и вдигна телефона. — Хайторн е.

— Директорът желае да говори с вас, сър. Моля изчакайте.

— Добър ден, капитане.

— Добър ден, господин директор, предполагам знаете, че съм в запаса.

— Знам повече от това, млади човече, и то със съжаление.

— Какво искате да кажете?

— Говорих със секретаря Палисър. Като него и аз бях част от изключителната каша на Ван Ностранд. Боже господи, този човек беше безупречен.

— Той беше длъжен да бъде безупречен, сър. Но също така е и мъртъв.

— Той знаеше кои бутони да натисне. Ако нещата се бяха развили по друг начин, ние погрешно щяхме да се оневиним един друг в светлината на неговите, така наречени, заслуги. Беше съвършен актьор и аз, както и моите колеги му повярвахме безрезервно.

— Какво направихте за него?

— Пари, капитане, преведохме му над осемстотин милиона долара, прехвърлени на различни европейски сметки.

— Кой ще ги получи сега?

— За такива суми, предполагам, че ще се стигне до международен съд. Първо, когато настъпи моментът, ще трябва да разкрием нелегалните трансфери. Аз ще си подам оставката, разбира се.

— Спечелил ли сте нещо от тези трансфери?

— Божичко, не.

— Тогава защо ще се оттегляте?

— Защото въпреки добрите ми намерения, това, което направих, беше незаконно. Аз използвах положението си, за да облагодетелствам един индивид, нарушавайки закона и скривайки действията си.

— Така че сте виновен за погрешната си преценка. Не сте единственият. Фактът, че желаете да признаете това, което сте сторили и защо сте го сторили, облекчава положението ви.

— С оглед на всичко, което ви се случи, това е забележително изявление. Можете ли да си представите натиска върху президента? Човек, назначен от него на такъв чувствителен и влиятелен пост, изнася осемстотин милиона долара? Опозицията ще изпищи за корупция в най-висшите сфери.

— Забравете тези глупости, господин директор — каза Хайторн, с очи над телефона, широки, изпълнени със смесица от гняв и страх.

— Какво според вас ми се е случило?

— Ами, аз... мислех си, че разбирате.

— Амстердам?

— Да. Защо звучите толкова изненадан?

— Какво знаете вие за Амстердам? — прекъсна го Тайръл с дрезгав глас.

— Това е труден въпрос, капитане.

— Отговорете.

— Мога само да ви кажа, че капитан Хенри Стивънс не беше отговорен за смъртта на жена ви. Системата беше погрешна, не индивидът.

— Това е най-наглото изявление, което съм чувал след „Просто изпълнявах заповеди“.

— В случая е истина, Хайторн.

— Чия? Вашата, неговата, на системата? Никой не е отговорен за нищо, така ли?

— Да излекуваме тази болест беше една от илюзиите, които имах, когато заех този пост. Справях се много добре, докато не се появихте вие с Баярат.

— Разкарай се от моя случай, кучи сине!

— Потиснат сте, капитане, но аз бих могъл да ви отговоря същото. Нека ви кажа нещо. Не ми харесва това, че великолепно обучен американски разузнавач, както сте бил обучен вие с парите на данъкоплатците, се продава на едно чуждо правителство! Ясен ли съм?

— Това, което казвате и мислите, не ме интересува. Вие с вашата система убихте жена ми, и го знаете. На вас, копелета, аз не дължа нищо.

— Тогава напуснете преследването. Аз имам дузина дълбоко законспирирани агенти, по-добри от вас, и мога да ги използвам, без въобще да се усети липсата ви. Направи ми услуга, разкарай се.

— Само в сънищата ти! Мои приятели бяха убити, добри приятели, а единият, който оцеля, може би никога вече няма да може да ходи! Вие и вашите умници бяхте толкова неадекватни, както винаги сте били. Аз слизам надолу и надълбоко и ви съветвам да ме следвате, защото ще ви заведе до Момиченцето-кръв.

— Знаете ли, капитане, вярвам, че това е възможно, защото, както казах, вие сте добре обучен. Колкото до следенето, имате го, защото вашите уреди са на честота с нашите макрокомпютри. Да се върнем към работата, капитане. Както искаха вашите хора чрез Палисър, комуникациите и транспондерът ще бъдат без достъп до външни телефони. Честно казано, смятам, че това е излишно и нашият

персонал ще бъде индивидуално и колективно обиден — те са сред най-добрите, които имаме.

— Такъв беше и О'Райън. Казахте ли им за него?

— Разбирам идеята ви — директорът помълча известно време. — Може би ще им кажа, макар да нямаме конкретно доказателство, че ни е предал.

— Следствие ли водим, господин директор? Той беше там и тя беше там. Единият оцеля, другият не можа. Да не са се променили правилата?

— Не, не, не са. Съвпадението рядко е фактор. Може би ще им обясня, че има доказателство за внедрен агент в тази операция. Това може да е достатъчно. Недоверието е много лошо за вътрешния морал, а всички тези хора са изключителни. Ще трябва да помисля за това.

— Не мислете. Кажете им за О'Райън! Какво друго, по дяволите, ви е нужно? Защо, когато има хиляди километри брегова линия, той се е оказал на няколко метра от нея, преди да бъде премахнат?

— Това не е убедително, господин Хайторн.

— Нито пък убийството на жена ми беше убедително, господин директор. Но вие знаете и аз знам какво я уби! Нямаме нужда да мислим, ние знаем. Не сте ли го проумели? Защото, ако не сте, мястото ви не е на този стол.

— Това беше преди години, млади човече, но където съм сега, трябва да направя и друго — не толкова от вяра, а заради практичността. Има много неща, които бих искал да променя тук, но не мога да го направя, понеже съм във властта. Имало е достатъчно такива неща. Въпреки това ние с вас сега работим от една и съща страна.

— Не, господин директор, аз работя от своята страна, с определена степен здрав разум, ако това е някакво успокоение. Но не съм на вашата страна. Да повторя, на вас, копелета, не дължа нищо, а вие ми дължите това, което никога не бихте могли да ми върнете! — От гняв кръвта се качи в главата му, Хайторн затръшна телефона, а слушалката се строши от удара.

Реймънд Жилет, директорът на Централното разузнавателно управление, се облегна на бюрото и замасажира с пръсти острата болка в главата си. Смущаващо, споменът за Сайгон се беше върнал

при него, изпълвайки го с гняв и тъга, и той не знаеше защо. После изведнъж разбра — причината беше Тайръл Хайторн, морският офицер от запаса. Приликата със Сайгон беше болезнено остра.

Във Виетнам един офицер от военновъздушните сили, възпитаник на Военновъздушната академия, бил улучен заедно с екипажа си и те скочили с парашути от горящия самолет близо до границата с Камбоджа, на по-малко от пет мили от замаскираните криволичещи снабдителни пътища на Хошимин. Как беше оцелял човекът през джунглите и блатата, избягвайки виетнамците, само един господ знаеше, но той беше успял... Беше си проправял път през реки и гори, ял горски ягоди и корени, докато стигне на приятелска територия. А разказът, който донесе на разузнаването, беше невероятен.

Видял един скрит огромен комплекс с размерите на двамайсет футболни игрища, изкопан под планините, в който стотици танкове, цистерни и бойни машини изчезваха през дневните часове, само за да продължат отново на юг през нощта. Според младия офицер това било също и склад за амуниции, защото той виждал да влизат пълни военни камиони, а после да излизат празни.

Видения от Втората световна война, германската ракетна база Пенемюнде, изпълваха въображението на разпитвания офицер от разузнаването, който сега седеше на бюрото си като директор на ЦРУ. Да се бомбардира, да се разруши напълно и да се закрие такъв стратегически комплекс щеше да бъде не само огромна победа, но също значителен и необходим психологически тласък за военната машина, която се задъхваше от постоянството на един враг, който нито искаше, нито броеше телата на своите.

Къде беше това огромно светилище, достатъчно, за да побере цяла дивизия заедно с техниката? Къде?

Младият офицер от военновъздушните сили не можеше точно да го отбележи на картите. Той се беше крил и борил за живота си на земята. Все пак той знаеше координатите, на които е бил свален в небето, и вярваше, че ако го спуснат долу с парашут в района, би могъл да повтори собствения си път. Беше сигурен, че отново ще достигне хълмовете срещу планинското скривалище, откъдето беше наблюдавал движението. Не само сигурен, а и категоричен. Имало

само една такава група хълмове „като топки зелен сладолед една върху друга“, но тя не била отбелязана на въздушните карти.

— Не мога да ви накарам да направите това, лейтенант — беше казал Жилет. — Загубили сте трийсет килограма и физическото ви състояние не е добро.

— Мисля, че може и трябва, сър — отговори пилотът. — Колкото по-дълго чакаме, толкова по-объркана става паметта ми.

— За бога, това е просто още един склад...

— Една поправка, сър, това е Складът. Никога не съм виждал подобно нещо, нито пък вие. Това е все едно да се обърне част от Големия каньон настрани и да се вкара вътре! Пуснете ме да отида, капитане, моля ви.

— Тук нещо не е наред, лейтенант. Защо сте толкова ентусиазиран? Вие сте разумен човек, не ламтите за медали, а това би могло да бъде много опасна операция.

— Имам всички основания, които са ми нужни, капитане. Двамата мои помощници скочиха с мен. Те се приземиха близо един до друг в полето, докато аз паднах сред някакви дървета на около половин миля от тях. Хвърлих парашута си под едни храсти и побягнах към полето с всичка сила. Стигнах до началото му едновременно с група войници, които идваха от другия край — войници в униформи — не деца в пижами — аз клекнах в тревата и наблюдавах как тези гадове наръгаха с байонетите си моя екипаж! Те не бяха само мои приятели, капитане, единият от тях ми беше братовчед. Войници, капитане! Войниците не убиват с байонетите си пленниците на полето... Разбирате ли, трябва да се върна там. Сега. Преди всичко да се е замъглило.

— Ще получиш цялото осигуряване, което можем да осъществим. Ще носиш най-съвършената апаратура за комуникации и всяка твоя стъпка ще бъде следена. Хеликоптерите „Кобра“ никога няма да бъдат на повече от три мили от твоята позиция, готови при твой сигнал да се спуснат и да те приберат.

— Какво повече мога да искам, сър?

Много повече, млади човекче, защото и ти не разбираше повече от мен. Тайните операции не стават по този начин. Там имаше друг морал, друга етика, кредото на която е „свърши работата на каквато и да е цена“.

Младият офицер излетя на североизток с един виетконгски предател, който беше живял до камбоджанската граница. И двамата бяха спуснати с парашути през нощта в района, където беше паднал самолетът на пилота. Двамата започнаха повторното преминаване на пътя. Жилет, капитанът от разузнаването, отговорен за мисията, отлетя на север, южно от Хошимин, присъединявайки се към екипа на тайните служби, проследяващ проникването на двамата.

— Къде са „кобрите“? — попита разузнавачът от Сайгон.

— Не се тревожи, капитане, на път са — беше отговорът на полковника.

— Досега трябваше да са тук. Нашият пилот и другият се приближават. Чуйте ги!

— Ние слушаме — каза майорът, който работеше на радиостанцията. — Спокойно. Почти са стигнали и знаем точно позицията им.

— Ако те дадат сигнала, значи са на хиляда метра от целта — добави полковникът.

— Тогава пращайте „кобрите“! — изрева капитанът от Сайгон. — Това е всичко, което искахме да направят!

— Когато го направят — каза полковникът.

Изведнъж се чу припукване, последвано от залп изстрели. След това мълчание — страшно мълчание.

— Това е! — изкрещя майорът. — Те са отрязани. Свържи се с бомбардировачите, да тръгват и да изсипят всичко, което имат! Ето координатите!

— Какво искаш да кажеш с това, че са отрязани? — извика Жилет.

— Те очевидно са били разкрити и убити от виетнамски патрул, капитане. Дадох живота си за една изключителна операция.

— Къде, по дяволите, бяха „кобрите“, хеликоптерите, с които трябваше да ги приберат?

— Какви „кобри“? — каза майорът от тайните служби саркастично. — Ти си мислиш, че щяхме да провалим всичко с „кобри“, летящи на няколко мили от целта? Те щяха да бъдат засечени от радар, а това е дяволска планина.

— Какво значи това! — изкрещя капитанът. — Аз дадох дума на този пилот!

— Своя дума — каза полковникът. — Не нашата. Ние се опитваме да спечелим война, която губим.

— Вие, копелета! Аз дадох на този пилот обещание...

— Твоето обещание, не нашето. Между другото, как ти е името, капитане?

— Жилет — отговори объркан офицерът от разузнаването. — Реймънд Жилет.

— Отсега го виждам: бръснарят на Жилет прерязва главна транспортна артерия. Имаме големи връзки в рекламата.

Реймънд Жилет, директор на Централното разузнавателно управление, вдигна глава, разкърши врат и отиде до вратата на офиса си. Той щеше да говори лично с всеки човек от комуникационния екип, гледайки го в очите и използвайки жизнения си опит, и да познае, ако някой не беше чист. Дължеше го на мъртвия офицер от ВВС и неговия виетнамски водач отпреди толкова години. Дължеше го на Тайръл Хайторн, на когото беше дал дума само преди минути. Трябваше да направи повече от това, трябваше да изучи всеки мъж и жена, в чиито ръце бе животът на Хайторн. Той отвори вратата и каза на секретарката си:

— Хелън, искам да извикаш целия екип за Момиченцето. Всички да ме чакат в оперативната стая след двамайсет минути.

— Да, сър — каза сивокосата жена на средна възраст, като стана и заобиколи бюрото си. — Но първо, аз обещах на госпожа Жилет да я уверя, че сте си взели следобедното хапче. — Секретарката извади таблетка от малка пластмасова кутийка, сипа вода от термоса в една картонена чаша и подаде и двете на нетърпеливия директор на Централното разузнавателно управление. — Госпожа Жилет настоя да ползвате вода от шишето, сър. Дестилирана е.

— Госпожа Жилет може да бъде дяволски досадна, Хелън — каза директорът, лапна хапчето и отпи от водата.

— Тя иска да сте във форма, сър. Освен това настоява, както знаете, да поседите минута-две, за да може да се разтвори. Моля седнете, господин директор.

— Вие двете заговорничите, Хелън, но аз няма да го позволя — каза Жилет усмихвайки се и седна на широкия фотьойл пред бюрото на секретарката си. — Мразя тези проклети неща, карат ме да се

чувствам сякаш съм изпил три бърбъна, без да изпитвам удоволствието от тях.

Изведнъж, без никаква причина, Реймънд Жилет се свлече от стола, направи гримаса, задави се, притисна пръсти към лицето си и затихна пред бюрото на секретарката с разтворена уста. Беше мъртъв.

Секретарката се втурна към вратата на офиса, заключи я и се върна към трупа. Тя изтегли тялото далеч от бюрото, към кабинета на директора и го постави на дивана под северния прозорец. Върна се във фойето, затваряйки вратата на шефа след себе си, и бавно, дишайки тежко, вдигна тайния телефон. Набра номера на офицера на специалния екип по операцията „Момиченцето-кръв“.

— Да? — каза мъжки глас по линията.

— Аз съм Хелън от офиса на директора. Той ми каза да започвате проверка на техниката си веднага след като получите сигнал от капитан Хайторн.

— Знаем това, разбрахме се преди петнайсет минути.

— Мисля, че не е искал да го чакате. Ще бъде зает с конференции през голямата част от следобеда.

— Няма проблеми. Започваме веднага щом дойде сигналят.

— Благодаря — каза Скорпион седемнайсет и затвори телефона.

---

[1] Самотен съм. — Бел. ред. ↑

27.

Беше 4,35 следобед и Андрю Джаксън Пул беше впечатлен, когато седна зад бюрото в Шенадоа Лодж пред техниката, осигурена от Централното разузнавателно управление. Той беше получил двата компонента, за които беше настоявал: двустранна непрехващаема линия до Хайторн, която заобикаляше трафика на ЦРУ и на чийто екран при подслушване се появяваше едно жълто Х. И втори миниатюрен екран, на който трябваше да се появи радарно изображение от работещия транспондер на Хайторн. Персоналът в Ленгли беше възмутен, смятайки, че това е прекалено, но както Тай изясни на директора, може да има и друг О'Райън, независимо дали Жилет го допускаше или не.

— Чуваш ли ме, Тай? — каза Пул, натискайки превключвателя към изолираната линия, която го свързваше с честотата на Хайторн.

— Да, чувам те — отговори Тайръл от колата и гласът му отекна във високоговорителя. — Сами ли сме?

— Напълно — отговори лейтенантът. — На този екран всичко е като по ноти. Ние сме един на един, няма намеса.

— Нещо от болницата?

— Нищо ново. Всичко, което казват, е, че Кати е добре, каквото и, по дяволите, да означава това.

— Това е по-добре, отколкото обратното.

— Човече, ти си един студенокръвен тип.

— Съжалявам, че мислиш така... Според мрежата къде съм?

— О, да, според Ленгли ти си на югоизточен път 270 и приближаваш кръстовище, което пресича 301. Картата-екран казва, че го знае. Има един стар лунапарк вляво от теб, където виенското колело засича и не можеш нищо да спечелиш на стрелбището, защото целите са фиксирани.

— Току-що го подминах. В добра форма сме.

Телефонът изригна с продължителен звън.

— Изчакай, Тай, моята връзка за екстрени случаи с Ленгли бълва дим. Ще ти се обадя.

Вътре в колата с номер на Държавния департамент Хайторн държеше погледа си към пътя и късния следобеден трафик, но умът му беше другаде. Какво може да се е случило в централата на ЦРУ, което да причини вдигане на тревога? Тревогите трябваше да идват от него, а не от Ленгли. Той беше на около четирийсет и пет минути от Чесапийк Бийч и лятната къща на О'Райън. Тайръл докосна пластмасовата запалка в джоба на ризата си, която издаваше сигнал, когато той беше извън колата и го търсеха. Пул беше проверил, действаше, но беше слаб, може би твърде слаб. Да не би в Ленгли да бяха открили неизправност? Това можеше да бъде причина за тревога.

— Боже господи, това е ужасно! — чу се развълнуваният глас на Джаксън. — Но нищо не се променя. Продължаваме!

— Исусе, какво е ужасното?

— Директорът Жилет бил намерен мъртъв в офиса му. Било е сърцето, той си имал сърдечни проблеми и е вземал лекарства.

— Кой казва така? — запита Хайторн.

— Неговият доктор, Тай — отговори Пул. — Той е казал на лекарите на ЦРУ, че един ден това неизбежно ще се случи, но не е очаквал, че ще е толкова скоро.

— Слушай сега, лейтенант, и слушай добре. Искам незабавна, казах незабавна независима аутопсия на Жилет, съсредоточена върху субстанциите от трахеята до бронхите и стомаха. Трябва да бъде направена до два часа. Направи го!

— Какви ги приказваш?... — заекна Пул. — Чу какво е казал докторът му.

— А аз ще ти кажа какво чух от Жилет преди три часа! „Съвпадението рядко е фактор.“ Смъртта на директора на разузнавателното управление, който е лично отговорен за тази операция, е твърде дяволско съвпадение! Кажете им да търсят следи от дигиталис! — продължи той. — Той е стар колкото пеницилина и също толкова ефективен. Няма нужда да има болно сърце, за да му докара аритмия, а при малко неразположение дори една доза ще го направи. Също така изчезва бързо от кръвта.

— Откъде знаеш това?

— Кучи сине — изпсува Хайторн, — просто го знам! А сега действай и докато не осигуриш външен патоанатом, който да подпише, че всичко е било естествено, тези комуникации се прекъсват. Когато получиш такъв доклад, дай ми пет импулса по твоя трансмитер. Иначе няма да отговарям и не ми пука, ако това отнеме цяла нощ!

— Тай, ти не разбираш. Жилет е бил открит преди два часа и половина. Тялото му е било откарано в Уолтър Рийд.

— Правителствена болница! — избухна Хайторн. — Засечени сме.

— Това е просто тъпо — намеси се Пул. — Познавам тази техника и в Ленгли знаят, че я познавам. Никой не ни подслушва. Направих две проверки. Един на един сме, няма друг.

— Много знам за вашингтонските подсибявания, Джаксън. Казвам, че бихме могли да сме.

— О'кей, нека изперкаме и кажем, че си прав, което е невъзможно. Че има и други гадни хора в Ленгли като О'Райън, които са решили да те преследват и да ти навредят. Изключваме мрежите и няма да има комуникации.

— Аз свалям колана с транспондера в токата и го хвърлям през прозореца — каза Тайръл без обяснения.

— Мога ли да предложа, сър, да се върнеш назад в лунапарка и да оставиш проклетото нещо във веселата къщичка? Или може би на виенското колело?

— Пул, ти наистина си пълен с идеи. Аз се насочвам към веселата къщичка. Нямам търпение да видя екип агенти на ЦРУ, обграждащи тунела на любовта.

— Или, с малко късмет, да се закотвят на върха на виенското колело.

Равният път водеше до вход с колонада. Домът беше уголемено копие на къща в плантациите отпреди Гражданската война. Баярат изкачи стълбите до дебелите резбовани двойни врати. Барелефите им описваха пътешествието на Мохамед, разбрал уроците на Корана, обяснени му от планинските пророци. „Глупости!“, прошепна тя на себе си. Нямало е планини, нямамо е Мохамед, а пророците са били невежи козари! Също така не е имало и Христос. Той е бил приказлив евреин, злосторник, рожба на полуграмотните есеи, които не са

можели да си обработват земята. Никакъв Господ, а глас вътре във възбудения му разум. И този вътрешен глас карал мъже и жени да правят това, което е трябвало да правят — да се борят за справедливост — заради всички потиснати. Бая се изплю на земята, после се стегна, вдигна величествено ръка и натисна звънеца.

Миг по-късно вратата беше отворена от арабин в кафтан. Полите му се влачеха по паркетния под.

— Очакват ви, мадам, а вие закъснявате.

— Ако бях закъсняла още, нямаше ли да ме пуснете да вляза?

— Възможно е...

— Тогава ще си тръгна сега — каза Баярат. — Как смеете?

Отвътре се чу женски глас.

— Моля те, пусни дамата да влезе, Ахмед Ашад, и махни оръжието си, това е много нелюбезно.

— То не се вижда, мадам — обади се слугата.

— Това е още по-нелюбезно. Покани нашата посетителка.

Стаята беше съвсем нормална всекидневна, що се отнасяше до прозорци, пердетата и тапети, но обикновеността свършваше тук. Нямаше столове, само огромни възглавници, поставени на пода, с миниатюрни масички пред тях. Облегната върху един такъв хълм от огненочервен сатен, седеше една тъмнокожа жена с необикновена красота и неопределена възраст, с класически черти на лицето. Когато се усмихна, очите ѝ грейнаха като опали. В тях гореше интерес и искрено любопитство.

— Седни, Амая Акуире — каза тя с мек топъл глас, подходящ на зеления костюм, който носеше. — Както виждаш, знам твоето име и нещо повече за теб. Както можеш да видиш, аз спазвам арабския обичай да сме на едно ниво — за нас това е подът, както при бедуините — пясъкът, така че никой индивид да не стърчи над другия. Намирам това за едно от най-забележителните арабски достижения. Дори с понископоставените ние сме на еднакво ниво на очите.

— Искате да кажете, че аз съм по-нископоставена?

— Не, съвсем не, но ти не си арабка.

— Аз съм се борила за вашата кауза. Моят съпруг умря за вашата кауза.

— В едно глупаво начинание, което не устройваше нито евреите, нито арабите.

— Бекаа го разреши, даде ни благословията си!

— Бекаа го допусна, защото твоят съпруг беше герой на народа и неговата смърт — това се знаеше от преди — ще го превърне в символ, в боен вик. Помни Ашкелон! Мисля, че си чувала фразата. Всичко това беше безсмислица освен емоционалната страна.

— Какво искате да кажете? Че моят живот, моят съпруг, ние сме нищо? — Бая скочи от възглавницата и в същия момент Ахмед се появи на вратата. — Аз искам да умра за най-великата кауза в историята! Смърт на свинете на властта!

— За това трябва да говорим, Амая... Остави ни, Ахмед, тя няма оръжие... Твоето желание да умреш не никак важно. Има мъже и жени по целия свят, готови да умрат за това, в което вярват. За голямото мнозинство от тях никой не е чувал нито преди, нито след смъртта им. Не, аз искам нещо повече от това за теб, за нас.

— Какво искате от мен? — попита Баярат, бавно отпусайки се на възглавницата, с очи, приковани в красивата жена без възраст от другата страна.

— Дотук ти се справи брилянтно, с определено съдействие, разбира се, но главно със собствените си необикновени способности. Само в течение на дни ти се превърна в една влиятелна сила, власт зад сцената, която мъжете на властта търсят заради това, което вярват, че можеш да им осигуриш. Никой от нас не би могъл да го направи вместо теб. То трябваше да дойде от легендата, която ти създаде, а тя беше безупречна. Младежът-барон, който се обучава и семейството в Равело с милиони за инвестиране. Дори детето-актриса, нещо странично, но все пак покъртително. Ти заслужаваш репутацията си.

— Аз правя каквото правя, нека другите съдят. Техните съждения, откровено казано, са без значение за мен. Питам отново, какво искате от мен? Беше ми казано от Съвета на Бекаа да се свържа с вас през последните си дни тук — вероятно последните дни от живота ми. И в двата случая те приближават.

— Ти разбираш, че нямам власт над теб. Тя е само на Висшия съвет.

— Разбирам това. Все пак ще се отнеса към вас с дължимото уважение, като към един истински приятел, съюзник на нашата кауза, и ще изслушам думите ви... Слушам.

— Приятел, да, Амая, но съюзник само до известна степен. Ние не сме част от Скорпионите на Ван Ностранд, тези подземни опортюнисти, чиято единствена цел е да служат на Повелителите и се интересуват само от богатството и властта. Ние имаме достатъчно и от двете тук.

— Коя сте вие, тогава? Вие знаете много.

— Нашата работа е да знаем.

— Но кои сте вие?

— Германците имаха един подходящ термин по време на Втората световна война. Der Nachrichtendienst. Една елитна разузнавателна единица, за която дори Главното командване на Третия райх знаеше малко или почти нищо. Тя беше съставена от по-малко от дузина възрастни членове, главно прусаци, всичките аристократи, които заедно представляваха близо осемстотин години управление и влияние над масите. Те бяха германци до мозъка на костите си, но действаха над дреболиите, над страстите на войната, търсейки само това, което е най-добро за отечеството. Разбираха неудобството, че нацията им е водена от Адолф Хитлер и неговите главорези... Както и ние отчитаме вредите, които произтичат от терористите, убиващи деца и жени в Израел. Това е просто обречено.

— Смятам, че този разговор отиде твърде далеч! — каза Бая, ставайки на крака. — Вие и вашият елит замисляли ли сте се над унищожението на цели народи? Били ли сте в лагери за бегълци? Домовете ви разрушавани ли са от израелски булдозери само по подозрение? Забравихте ли кървавите бани в Шатила и Сабра?

— Казаха ни, че срещата ти с президента е утре вечер, приблизително в осем часа — каза жената спокойно, намествайки се на сатенените възглавници.

— Значи е утре? Осем часа?

— Първоначално беше планирана за три часа следобед, но отчитайки естеството на посещението на контесата, която ще увеличи външните инвестиции, беше предложено на Белия дом да изберат по-късен, вечерен час, като по-подходящ. Ще има по-малък шанс пресата да научи, че президентът осигурява преференции на един чужденец аристократ, възползващ се от икономическото състояние...

— Тяхната реакция?... — попита побеснялата Баярат.

— Шефът на протокола веднага одобри ентусиазирано. Той мрази да угажда на сенатори и конгресмени, но президентът също толкова ненавижда да обижда някого политически. Ще имаш далеч подобър шанс да избягаш — да избягаш и да се бориш отново, — ако успееш в осем часа. Охраната на Белия дом се сменя точно тогава и постове им се разсейват, докато сменящите ги получават инструкции. Ще ти помагат трима души, единият в шофьорска униформа, който ще те заведе, под претекст, че те пази от пресата, през задните стълби до друга лимузина. Наша. Те ще използват едно име, за да се представят. Ашкелон. Вярвам, че го одобряваш.

— Не разбирам — каза Баярат. — Защо правите това? Току-що ме накарате да разбера, че не одобрявате...

— Твоите други начинания — прекъсна я рязко арабката. — Все пак заради живота ти ние ще ти поискаме нещо, ще настояваме, ако желаш. Виждаш ли, приемаме твоята цел. Американският президент се ръководи от бюлетини, а не от принципи, и затова е заменен. Хората усещат това, той не събужда страсти. О, ще има негодувание и безкрайни разследвания, но всичко ще отmine. Вицепрезидентът е извънредно популярен. И макар че го смятаме за мелодраматично, можем да приемем дори убийствата във Франция и Англия, щом настояваш. Те са сложни правителства — европейски правителства — които не правят от лидерите си идоли. Те посрещат жестоката реалност и преговарят. Откровено казано, от хаоса на един американски политически вакуум ние още повече можем да засилим своето влияние тук, но, което е по-важно, ще бъде направено предупреждение до последователите на президента и техните кабинети. Нямаме еврейския вот и неговите пари, но имаме нещо друго, ценно за Мосад. Не сме мит или фантазия на някое болно съзнание. Ние сме реални. Както ти казах само преди минути, ние имаме мъже и жени, готови да умрат, за да отрежат главата на змията. Това е отвътре, мое дете, и както ти доказа с брилянтната си стратегия, те никога няма да знаят откъде и кога ще дойдем и в задните коридори на властта ще се замислят два пъти, преди да целуват израелския ботуш. Тогава и Америка ще се обърка.

— Какво искате от мен и за какво настоявате в замяна на моя живот, който не е от голямо значение?

— Не убивай евреина. Кажи на твоите хора в Йерусалим и Тел Авив да се оттеглят.

— Как можахте да го кажете? Това е нашето окончателно решение, отмъщението на Ашкелон!

— И смъртта на хиляди и хиляди от нашите хора, Амая. Израел действа недвусмислено. Той наистина не се интересува какво става извън техните граници, щом не ги заплашва, и ако някой друг малък народ беше минал през германския Холокост, също би бил такъв. Аз ти казах, ние сме обективни. Ти ще убиеш еврейския лидер и ескадрили еврейски самолети ще летят ден и нощ и ще бомбардират нашите лагери и селища, докато ги разрушат напълно и остане само пепел и горящо месо. Спомни си близката история. Евреите освободиха хиляда и двеста затворници за шест израелски войници, а по-късно изпратиха в изгнание повече от четиристотин палестинци, заради смъртта на един войник. Техният лидер е еквивалентен на десет хиляди еврейски войници, защото е повече от човек, той е жив символ на тяхната нация.

— Вие искате ужасна цена от мен — каза Баярат почти шепнейки. — Цена, която не съм готова да платя. Аз съм чакала цял живот за този момент, този единствен великолепен момент, който ще ме оправдае, че съм живяла изобщо.

— Мое дете... — започна жената.

— Не! Аз не съм ваше, нито ничие дете — каза Баярат с леден глас. — Аз никога не съм била дете. Muerte a toda autoridad!

— Не те разбирам...

— Не е ваша работа да ме разбирате. Както сама казахте, нямате власт над мен.

— Определено не, съгласна съм. Просто се опитвам да те вразумя, да те защитя.

— Разум? — прошепна Бая. — Докъде докара разумът вашите хора. Или моите хора? Вашите са поне в лагери, колкото и да са мръсни, но моите са преследвани като диви животни в планините, екзекутирани, клани на място — обезглавявани. Muerte a toda autoridad! Навсякъде те трябва да умрат.

— Моля те, скъпа моя — каза тъмнокожата жена, изражението ѝ издаваше тревога при вида на хипнотизираната фигура пред нея. — Моля те, аз не съм ти враг, Амая.

— Сега го виждам — каза Баярат. — Вие се опитвате да ме спрете, нали? Вие имате въоръжен служител, който може лесно да ме убие.

— За да се стовари гневът на Бекаа върху нас? Ти си тяхната осиновена, най-облагодетелствана дъщеря, жена на мъртвия герой от Ашкелон, жена толкова почитана, че Съветът търси твоята помощ и завинаги ти дава благословията си. От това, което знам, Бекаа те е проследила до тази къща.

— Никога! Аз действам сама, без да ми се бърка никой.

— Сигурна съм, че смяташ така, но не съм се уверила. Ето защо тук никога няма да бъдеш наранена. Моля те, ти си пренапрегната и аз ти казвам отново, не съм ти враг, аз съм твой приятел.

— Но все пак ми казвате, че трябва да отменя операцията в Йерусалим. Как можете?

— Заради основанията, които току-що ти дадох — между тях унищожението на може би милион палестинци. Тогава вече няма да има палестинска кауза, защото сърцата на хората ще са изтръгнати.

— Те отнеха земите ни, децата ни, бъдещето ни, защо не и сърцата ни?

— Думи, Амая, глупави декларации...

— Те никога няма да отнемат душите ни!

— Още по-глупави думи. Душите не могат да се борят без телата. Човек трябва да оцелее, за да се бие. Ти най-много от всички хора би трябвало да знаеш това. Ти си върховният стратег.

— А вие? Коя сте вие сред всичко това, та да ме поучавате? — Баярат махна с ръка към стаята.

— А, това — красавицата без възраст леко се засмя. — Този образ на богатство и охолство, една комбинация, обозначаваща власт и влияние, защото едното следва другото в този материален свят. Всички ние го демонстрираме. Винаги имиджът е важен, нали? Няма нужда да ти казвам, че си *imagiste extraordinaire*^[1]... Ние не сме толкова различни, Амая Акуире. Ти създаваш диверсии отвън, целещи да проникнат във вътрешността, аз, от друга страна, се движа във вътрешността и когато настъпи моментът, взривявам черупката с граната в ръка... Ти си тази граната, мое дете — и не ми казвай, че не си мое дете в тази кауза, тази свещена кауза — защото сега ти си моя дъщеря.

— Аз вече не съм ничия дъщеря! Избягах от смъртта, гледайки смърт.

— Ти си моя. Каквото и да си гледала, то е нищо в сравнение с това, което аз преживях. Ти говориш за Шатила и Сабра, но не си била там! Аз бях! Ти си мислиш, че искаш отмъщение, мое неарабско дете? Аз го искам далеч повече, отколкото ти някога изобщо би могла да си представиш.

— Тогава как можете да ме спирате да убия евреина?

— Защото ще предизвикаш хиляди въздушни нападения срещу моя народ — моя народ, не твоя.

— Аз съм едно с вас и вие го знаете! Доказала съм го. Дадох ви съпруга си и съм готова да ви дам живота си.

— Не е трудно да изгубиш нещо, което презираш, Амая.

— А ако откажа вашето искане?

— В такъв случай няма да стигнеш до Белия дом, още по-малко до Овалния кабинет.

— Абсурд! Моят достъп до Белия дом е гарантиран! Човекът, който ми помага, е привлечен от милионите на Равело и не е глупак.

— И този човек е сенаторът Несбит от Мичиган. Какво знаеш ти за него?

— Значи знаете кой е той?

Жената сви рамене.

— Срещата беше променена, Амая.

— Да, разбира се... Той има вид на типичен американски политик и аз направих доста проучвания. Трябва да бъде преизбран в един щат с голяма безработица, ето защо иска да убеди избирателите, че заслужава своя пост. Какъв по-добър начин от това да влее милиони в този щат?

— Да, ти си направила проучванията си, скъпа моя. Но какво ще кажеш за самия него? Можеш ли да кажеш, че той е добър, искрен човек?

— Нямам представа, нито ме е грижа. Беше ми казано, че той е адвокат или съдия, няма значение.

— Така е, има съдии и съдии... Помислила ли си някога, че той би могъл да е Скорпион? Че може да ти е помагал, защото му е било наредено?

— Не, такава мисъл не ми е минавала...

— Ние знаем, че в Сената има Скорпион.

— Той щеше да се разкрие — каза Баярат нападателно. — Защо не? Ван Ностранд го направи. Той ми даде телефонните кодове, за да се свържа със Скорпионите.

— Непроследими сателитни трансмисии. Знаем всичко за тях.

— Трудно ми е да го повярвам...

— Отне ни три години, но накрая открихме и купихме наш собствен Скорпион. Всъщност ти се срещна с него във Флорида. Твоята домакиня в Палм Бийч. Имението е много голямо, нали. Силвия и нейният съпруг не биха могли да си го позволят без допълнителна помощ. Единственият талант на съпруга ѝ беше да похарчи едно наследство от над седемдесет милиона долара за по-малко от трийсет години. Тя е Скорпион от социалния регистър, изнамерена от Ван Ностранд. Много полезна. Съвсем просто, ние я проследихме чрез Ван Ностранд, предложихме ѝ повече, отколкото Повелителите, и си осигурихме един съюзник.

— Тя ме представи на Несбит. Значи и двамата са Скорпиони.

— Тя е. Сенаторът — абсолютно не. Беше моя идея той да отлети за Палм Бийч, според него с напълно законни политически основания. Той няма ни най-малка представа коя всъщност си ти в действителност, нито защо си тук. Познава само контеса Кабрини, която има приказно богат брат в Равело.

— В такъв случай вие потвърждавате моето съждение. Не можете да ме спрете, освен ако не ме убие, а самата вие описахте точно последствията от Бекаа. Мисля, че тази среща приключи. Аз изпълних задължението си към Съвета, като ви изслушах.

— Послушай още малко, Амая. Няма да ти навреди, а може да бъде поучително. — Арабката стана бавно на крака, с грациозността на котка, изненадвайки Баярат с ръста си. Тя беше ниска, едва метър и шейсет, една елегантна кукленска фигура, излъчваща скромнен авторитет. — Ние знаехме, че ти работиш със Скорпионите — нашият съюзник в Палм Бийч беше уведомен за това от имиграционното отделение във Форд Лодърдейл — и тъй като научихме за твоето предстоящо появяване в Белия дом, аз трябваше да съм сигурна, че ще дойдеш първо тук.

— Вие сте знаели, че ще дойда — прекъсна я Бая. — Нашата среща беше планирана преди седмици в Бекаа и информацията беше

кодирана на арабски... Адрес, дата и час.

— Имах пълно доверие в теб, но тогава не те познавах. Сигурно можеш да разбереш моята подозрителност. Ако не беше пристигнала тази вечер, мадам Балзини щеше да бъде потърсена в „Карилон“ в ранните часове на сутринта.

— Балзини?... „Карилон“? Вие сте знаели всичко това?

— Разбира се, не чрез Скорпионите — отговори жената, отивайки до позлатения интерком в другия край на стаята, — защото и те не знаеха — тя продължи, обръщайки се към Баярат. — Нашият приятел в Палм Бийч се обади и каза, че дори и тя имала проблем при връзката си с шефовете по кодирания телефон на Скорпионите.. Всъщност тя спря опитите си от страх да не бъде разкрита.

— Имаше някакви проблеми — допълни Бая без други коментари.

— Очевидно... Но в крайна сметка няхаме нужда от Скорпионите, както ще видиш. — Миниатюрната жена се пресегна и натисна сребърния бутон на интеркома... — Сега, Ахмед — каза тя, с очи все още върху Баярат. — Това, което ще видиш, скъпа Амая, е човек с две напълно различни личности, дори идентичности, ако желаш. Този, когото ти вече познаваш, е също толкова реален, колкото и другият, който ще видиш. Първият е предан обществен служител, честен, добър човек. Другият е понесъл болката на един нещастен живот, независимо от атрибутите на властта... Нещастен не е точно, непоносим е далеч по-подходящо.

Изумена, Баярат наблюдаваше как един мъж, когото тя едва разпознаваше, слиза бавно по стълбището. От едната му страна бе слугата Ахмед в роба, а от другата — полугола руса жена, която се движеше като котка. Човекът беше Несбит! Другите двама придържаха сенатора от Мичиган надолу по стълбите. Лицето му беше бледо, почти смъртнобяло, очите му — две керамични топчета, лишени от разум, изражението му — замръзнало, сякаш в транс. Носеше син халат, краката му бяха боси, вените — изпъкнали.

— Той е получил инжекцията си — каза домакинята на Бая меко. — Няма да те познае.

— Дрогиран ли е?

— Медицински, по предписание на отличен лекар. Той е двоен.

— Двоен?

— Раздвоена личност, Амая, Джекил и Хайд^[2]. Без злото, единствено несбъднати желания... Накратко, след неговата женитба преди повече от четирийсет години, се случило едно трагично събитие, едно нападение, което повредило жена му физически и психически. С една дума, тя останала абсолютно фригидна. Актът на съвкуплението бил отблъскващ за нея, самата мисъл за него я довеждала до истерия и с основание. Тя била изнасилена от психопат, крадец, който проникнал в техния апартамент, вързал младия адвокат и го принудил да гледа изнасилването. От тази нощ нататък жена му не можела да изпълнява съпружеските си задължения. Въпреки това той бил предан съпруг и далеч по-лошо, религиозен човек. Не потърсил изход за своята напълно нормална сексуалност. Накрая, след като тя починала преди три години, мъката го разрушила, разрушила част от него.

— Как го открихте?

— Има сто сенатори и ние знаехме, че един от тях е Скорпион. Изучихме ги всичките по азбучен ред, всяко късче от живота им... За съжаление не открихме Скорпиона, но открихме един очевидно дълбоко обезпокоен човек, чиито чести и мистериозни отсъствия биваха прикривани от единствения близък приятел, неговата икономка от двайсет и осем години, жена около седемдесетте.

Несбит и двамата му пазачи слязоха до края на стълбището и минаха покрай вратата към всекидневната.

— Той не вижда нищо — прошепна Бая.

— Не, не вижда — съгласи се домакинята на Баярат. — След час и нещо ще прогледне, макар че няма да си спомня събитията от вечерта. Ще разбере, че е бил удовлетворен, едно вътрешно осъзнаване, което носи покой.

— Често ли го прави?

— Веднъж или два пъти в месеца, обикновено късно вечерта. В началото си тананика една странна мелодия от миналото. После, като сомнамбул се преоблича в напълно различни дрехи, които държи в гардероба на жена си. Дрехите съвсем не подходат на сенатор, а по-скоро на някой преуспял мръсник, търсещ забавления. Кожено яке, често перука или барета, винаги тъмни очила, но никога никакви документи. Това са ужасни дни за икономката. Сега, когато това се случи, тя вика нас и ние го вземаме.

— Тя ви сътрудничи?

— Няма друг избор. Тя е добре платена, както и неговият шофьор-бодигард.

— И така вие го контролирате.

— Ние сме много специални приятели. Появяваме се, когато той има нужда от нас, но понякога, както сега, ние имаме нужда от него, от силата на неговата власт.

— Мога да видя това — каза Баярат ледено.

— Разбира се, максимумът ще бъде да научим кой в Сената е най-високопоставеният Скорпион, така че както Повелителите го контролират, да го контролираме и ние. Все пак да стане това е само въпрос на време. Твоите действия ще ни помогнат, тъй като всеки член на това тяло ще бъде изучен отново и в тяхната реакция към хаоса ще бъдат намерени слабостите, които са привлекли Ван Ностранд.

— Толкова ли е важно за вас?

— Не прави грешка, скъпа Амая, то е от жизнено значение. Повтарям това, което казах преди, ние имаме голяма симпатия, както и тесни връзки с Бекаа, но те не се разпростират до наемниците Скорпиони. Те са създания на Ван Ностранд и неговия луд компаньон в Карибите, наети са чрез шантаж и държани към яслите с пари — пари, които са нищожни в сравнение с това, което правят за Повелителите *padrone* и Ван Ностранд. Скорпионите нямат кауза, а страх от изобличаване и, разбира се, парите, които получават. За тези хора няма нищо свято, освен нещастното им съществуване, подхранвано от алчност и тревога. Те трябва да бъдат разбити, обезсилени... или наети от нас.

— Напомням ви — прекъсна я Бая. — Скорпионите ми служиха добре, а чрез мен служиха и на Бекаа.

— По нареждане на всесилния Ван Ностранд. Той може да им прекъсне фондовете с едно обаждане, да не говорим, че може да разкрие престъпленията им — сегашни и минали — на властите. Смяташ ли, че им пука за нас, за нещата, които са ни скъпи? Ако да, то ти не си онази, която ме накараха да повярвам, че си.

— Ван Ностранд се оттегли. Той е някъде в Европа или е мъртъв. Вече не е Скорпион едно.

— ... Объркването в Палм Бийч с телефонните кодове — каза едва чуто арабката. — Това е изненада. Сигурна ли си?

— Дали е жив не мога да кажа с положителност. Един друг оцеля, бивш офицер от разузнаването, на име Хайторн. Но Нилс Ван Ностранд го няма, той самият ми каза, че ще изчезне.

— Не само учудващо, но и крайно обезпокоително. Докато Ван Ностранд си беше на мястото, можехме да го следим, имахме хора в имението му, в охраната, предани информатори... Сега с кого действаш, трябва да ми кажеш!

— Не знам...

— Белият дом, Амая!

— Не ви лъжа. Казахте, че имате кодовете, наберете ги сама. Който отговори, определено няма да се представи.

— Ти си права, разбира се.

— Аз мога да ви кажа, че Скорпионът, с когото говорих последно, е човек толкова привилегирован, че му се поверява най-секретната информация. Знае всички подробности за напредъка в моето търсене. Всичко беше точно. Той го нарича вътрешния кръг.

— Вътрешния кръг ли?... — Палестинската красавица се намръщи. — Вътрешният кръг — повтори тя, докато вървеше замислена през огромната стая. — Ако това е сенаторът, който търсим, има само един комитет, който е посветен в такава поверителна информация. Сенатското разузнаване. Разбира се, това е толкова естествено, толкова просто! След скандала с Уотъргейт и Иран-контри всяка агенция във Вашингтон бърза да докладва за тайните си операции на Сенатското разузнаване. Не могат да си позволят да не го правят, на никой не му се ще да понесе обвинения в незаконни действия пред целия Конгрес... Виждаш ли, Амая, ти ни оказа вече неоценима помощ.

— Освен това той е човек, който убива, поне така ми каза. Каза, че е убил Стивънс, шеф на морското разузнаване, защото Стивънс стигнал много близо до откриването ми. Затова съм му длъжница.

— Нищо не му дължиш! Той е изпълнявал заповеди, само това е правел... Дали ти е казал истината или те е излъгал, за да се облагодетелства, е без значение. Единственият човек от Сената, който може да говори с такива самонадеяни думи, а ние сме ги проучвали всичките... Сийбанк, непоносимият, злонрав генерал Сийбанк. Благодаря ти, Бая.

— Ако е той, ще ви кажа, че му дадох тест за лоялността му към мен. Както знаете, в определени военни ситуации, където е решаващо да се премахне едно препятствие, дори команден пост, се избира човек да влезе в района, знаейки, че няма да излезе. Важна е неговата обувка.

— Ботушът на Аллах — каза палестинката. — Експлозиви, събрани в подметката и петата, избухващи, като се удари с пета по твърд предмет. Смърт за носещия я и всичко наоколо.

— Да, аз му доставих схемата — кимна Бай бавно. — Ако прати обратно истинското устройство, ще знам, че мога да му вярвам. Ако не, ще прекъсна всякакви комуникации. Ако е истинско, ще го използвам... а вие ще имате вашия Скорпион.

— Имат ли граница способностите ти, Амая?

— Muerte a toda autoridad! Стига ви да знаете само това.

---

[1] Прекомерен мечтател. — Бел. ред. ↑

[2] Герои на Р. Л. Стивънсън, олицетворение на доброто и злото в раздвоената личност — Бел. ред. ↑

28.

Сенатор Пол Сийбанк вървеше бавно по селския път в околностите на Роквил, Мериленд. Беше мрачен следобед и небето беше натежало от облаци. Той носеше фенер и нервно го включваше и изключваше. Сивата му коса беше покрита с шапка, изваяните му черти се криеха от пешовете на лекия летен шлифер. В действителност стройният, твърд бивш бригаден генерал Сийбанк, а сега стройният, твърд сенатор Сийбанк, беше в паника, близка до загубата на равновесие. Не можеше да овладее треперенето на ръцете си, нито да спре очевидния тик, от който долната му устна подскачаше в резки спазми.

Трябваше да събере мислите си. Не можеше да изгуби контрол. Въпреки това не можеше да сдържи страха си от факта, че е станал Скорпион едно.

Лудостта беше започнала преди осем години на същия този път — той водеше към една отдавна изоставена плевня, в отдавна изоставените поля на отдавна забравено имение, което сега беше просто неизползвана, безплодна почва.

Тя беше предизвикана от едно страховито телефонно обаждане в офиса му, по личния телефон на новоизбрания сенатор, привилегия за семейството и много близките приятели. Беше от непознат, който се представи като Нептун.

— Наблюдавахме кампанията ви за Сената с голям интерес, генерале.

— Кой, по дяволите, сте вие и как се добрахте до този номер?

— Това не е от значение, за разлика от нашия бизнес. Предлагам да се срещнем колкото се може по-скоро, защото моите началници много държат да сключим договор.

— А аз предлагам да хапнете пясък.

— Тогава трябва да ви предложи да преразгледате основата, есенцията на кампанията си. Героят-затворник от войната във Виетнам, който е държал хората си при недопустими условия, чрез

лидерството си и личния си кураж. Ние имаме приятели в Ханой, сенаторе. Трябва ли да казвам повече?

— Какво, по дяволите...

— Има една стара плевня край градчето Роквил...

По дяволите! Какво знаеха те?

Сийбанк беше отишъл до плевнята по този път преди осем години, както отиваше и сега поради едно друго телефонно обаждане, от друг непознат. Но преди осем години, под мъждукането на един стар фенер, в присъствието на елегантния Нептун, той беше прочел докладите на комендантите на пет затворнически лагера, в които лежаха той и неговите хора.

„Полковник Сийбанк ни съдействаше и често вечеряше с нас.“

„Полковникът ни описваше планове за бягство, които неговите офицери бяха съставили...“

„Няколко пъти ние се правехме, че го измъчваме физически, докато той пицеше в ушите на другарите си...“

„Използвахме мека киселина, за да обезцветим кожата му — обикновено когато беше щастливо пиян, — и го працахме обратно в килията му с разкъсани дрехи...“

„Съдействаше ни, но не го уважавахме...“

Всичко беше тук. Бригадният генерал Пол Сийбанк не беше герой. Той беше нещо друго.

И беше ценен за Повелителите, толкова ценен, че те му дадоха елитна позиция: Скорпион четири. Всички бъдещи избори бяха гарантирани, защото никой опонент нямаше неговата политическа и военна слава. Той беше спечелил втори мандат, след като погребва претендента под лавина от пари. Сенаторът, военен експерт, трябваше само да пъха договорите за доставки в ръцете на хората, подбрани от Повелителите.

Старата плевня се виждаше, порутен силует на фона на сивото небе, обграден с буйна трева. Сийбанк напусна пътя и се изкачи към нея, лъчът на фенера му сега беше постоянен. Шест минути по-късно той достигна порутените врати, всъщност бяха останали само панти, и се обади.

— Аз съм тук. Къде си?

Отговори му краткото просветване на втория фенер.

— Ела вътре — каза гласът в тъмнината. — Удоволствие е да се срещна с моя старши офицер — в една различна армия, разбира се... Угаси фенера си.

Сийбанк го стори.

— Заедно ли сме служили? Познавам ли те?

— Никога не сме се срещали лично. Би могъл всъщност да си спомниш номера на частта, ранга и дори разположението на бараките — „южния затвор“.

— Затвор, ти си бил затворник! Били сме затворници заедно!

— Това беше отдавна, сенаторе — прекъсна го невидимата фигура. — Или предпочиташ генерале?

— Предпочитам да знам защо изобщо ме извика и защо избира точно това място?

— Не те ли вербуваха точно тук? В тази плевня? Просто си мислех, че това ще ти посочи колко е спешно положението.

— Вербуван?... Ти?... Значи ти си...

— Разбира се, че съм. Защо иначе щеше да си тук? Нека се представя, генерале. Аз съм Скорпион пет, последният от елитните Скорпиони. Останалите двайсет са също толкова важни, но нямат нашата власт.

— Не мога да кажа, че не съм облекчен — ръцете на Сийбанк все още трепереха, тикът на долната му устна не преставаше. — Разбира се, това място оказа едно непосредствено влияние върху мен. Откровено казано, аз си мислех, че ще се срещна с един от нашите... нашите...

— Кажете го, сенаторе, с един от нашите Повелители, нали?

— Да... с Повелител.

— В светлината на необикновените събития през последните два дни аз съм изненадан, че не си се поуспокоил.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами според телефонните кодове Скорпион четири сега е, с всичко произтичащо от това, Скорпион едно, нали така?

— Да, да, предполагам, че е — тикът на Сийбанк се засили.

— Знаеш ли защо?

— Не, наистина, не. — Сенаторът склочи ръце около изключения фенер, за да укроти треперенето.

— Вероятно не би могъл. Ти нямаш достъп до информацията. За щастие, аз имам и съм действал според нея.

— Говориш със заобикалки, войнико. Това не ми харесва!

— Това, което ти харесва, е без значение. Скорпион две и три бяха премахнати. Те се издъниха, не можеха да живеят по текущия сценарий, така че Момиченцето-кръв ги елиминира и това е достатъчно добре за мен.

— Не разбирам. Кое, по дяволите, е Момиченцето-кръв?

— Бих се изненадал, ако знаеше. Ти не знаеш. Ти работиш за Повелителите в друга сфера, много печеливша, но много различна. Това не е по твоята част. Като се има предвид какво си, какво знам че си — не би могъл да го понесеш. Нарича се да нямаш кураж. Ти си фалшив Скорпион и на мен ми беше казано преди години да те наблюдавам... Сега ти си пречка.

— Как смееш? — изрева паникьосаният Сийбанк. — Ти си мой подчинен.

— Съжалявам, не бих могъл дочакам промяната. Не мога да чакам електрониката да прехвърли сигналите и да те подмени. Ако сега можеш да се обадиш на жена си, тя ще ти каже, че днес в осем часа във вашата къща е дошъл телефонен техник, дванайсет минути след като ти тръгна към сенатския офис. Той свърши работата с телефона в твоята бърлога... Виждаш ли, генерале, ние сме близо, твърде близо да поставим тази страна отново там, където беше. Нас ни оголиха, драстично съкратиха военния ни бюджет, обезглавиха персонала ни, военната ни мощ се стопи. Има двайсет хиляди бойни глави из Европа и Азия, насочени към нас, а ние се правим, че те не съществуват!... Е, това ще се промени, когато Момиченцето-кръв осъществи операцията си. Отново ние ще сме на власт, ще управляваме нацията така, както трябва да бъде управлявана! Страната ще бъде парализирана и естествено, както винаги, тя ще се обърне към нас за управление и подкрепа.

— Аз не съм против теб, войнико — успя да каже само треперещият сенатор. — Тези думи биха могли да са и мои, сигурно знаеш това.

— По дяволите, генерале, знам, но това са само думи. Ти говориш само думи, без действия. Твоята страхливост е недостатък, който не можем да си позволим. Ти не би могъл да го понесеш.

— Да понеса какво?

— Убийството на президента. Как ти се струва това?

— Боже мой, това е лудост! — прошепна Пол Сийбанк, ръцете му изведнъж се успокоиха, тикът му намаля от ужас. — Не мога да повярвам на това, което казваш. Кой си ти?

— Да, предполагам, че е време за го разбереш — иззад тухлената стена се появи едноръка фигура. Десният ѝ ръкав беше сгънат в рамото. — Познаваш ли ме, генерале?

— Ти?...

— Липсата на ръката ми събужда ли някакви спомени? Сигурно ти е било съобщено?

— Не!... Никакви спомени! Не знам за какво говориш.

— Разбира се, че знаеш, генерале, макар че тогава ти изобщо не видя лицето ми — аз бях просто капитан Х за тебе — един много особен капитан Х.

— Не... Не! Ти фантазираш, никога не съм те познавал!

— Както казах, лично не си. Имаш ли представа колко забавно ми беше да седя при твоите безкрайни изказвания в Сената, слушайки своята така наречена военна експертиза, която беше чиста дивотия, осигурена ти от нашите общи благодетели чрез Скорпион едно? Армията благородно ми изработи протеза, изкуствена дясна ръка, която да запълва ръкава, защото Пентагонът прецени, че моите таланти не изискват ръка, а само ум и малко красноречие, което се допуска при военните.

— Кълна се в Христос, че те познавам само такъв, какъвто си сега, никога преди!

— Нека поразсея малко временната ти амнезия. Спомняш ли си южния военнопленически лагер? Да си чувал, че един неизвестен капитан е организирал сигурно бягство? Едно бягство, което щеше да успее. Но не се осъществи, защото един американски офицер беше подшушнал за него на управата на лагера. Жълтите дойдоха в нашата барака, хванаха дясната ми ръка и я отсякоха с една от техните шибани саби. И на почти перфектен английски преводачът на лагера каза: „Хайде, сега се опитай да избягаш!“

— Аз нямах нищо общо с това.

— Признай си, генерале, прозрачен си ми. Когато бях вербуван, Нептун ми показва документи от Ханой, включително един параграф,

който ти никога не си виждал. Нептун ми възложи да те наблюдавам. И да променя телефона ти, ако е необходимо.

— Всичко това е минало! Няма значение!

— А ще повярваш ли, че за мен има? Чакал съм двацет и пет години, за да ти отмъстя.

Два изстрела проехтяха в старата порутена плевня край Роквил, Мериленд.

И председателят на Обединените началник-щабовете се промъкна през високата трева към прикрития си цивилен буик. Ако всичко вървеше според плана, Момиченцето-кръв беше с една стъпка по-близо до целта.

* * *

Обърканият и потиснат Хайторн караше колата на Държавния департамент към Маклийн, Вирджиния, опитвайки се да разбере тайната на семейство О'Райън. Той беше пристигнал в къщата на брега малко след 5,30, и до 7,00 беше започнал да мисли, че Патрик Тимоти О'Райън е бил най-мълчаливият ирландец в историята на тази галска раса. В досието на ЦРУ за О'Райън, предадено му час преди да напусне Шенадоа Лодж, Тайръл беше потресен от шокиращата липса на данни за миналото на аналитика. Внезапната промяна на материалното състояние на семейството от скромна къща и средна заплата в ЦРУ към много по-голямо жилище, както и представителна лятна къща на брега, беше твърде глупаво да се обяснява с наследство от някакъв преуспял чичо в Ирландия. Управлението се беше задоволило със законните документи. Не бяха ровили повече. О'Райън е имал по-големи братя в Нюйоркския полицейски департамент. Къде са били те и защо са били пренебрегнати от богатия роднина, който, според госпожа О'Райън, никога не е виждал никое от момчетата?

— Чичо Финид беше светец! — беше извикала през сълзи Мария Сантони О'Райън. — Господ Бог му е казал, че моят Пади е много привързан към Исус! В този час на скръб и тъга вие сте дошли с такива въпроси?

Не е достатъчно ясно, госпожо О'Райън, помисли си Тайръл. Но и вие нямате никакви отговори. Нито тримата синове и двете дъщери,

посрещнали го с различна степен на невинен гняв. Имаше нещо гнило, миризмата беше всепоглъщаща, но Хайторн не можа да открие източника ѝ.

Беше близо девет и трийсет, когато сви по частния път, водещ към огромната колониална къща на Ингерсолови в Маклийн, Вирджиния. Дългият полукръгъл паркинг беше изпълнен с тъмни лимузини и скъпи коли — ягуари, мерцедеси, много кадилаци и линкълни. На отделна морава, отляво на къщата, също имаше паркинг, обслужван от служители, които паркираха автомобилите на скърбящите.

Той беше посрещнат на вратата от сина на Дейвид Ингерсол, един приятен младеж, искрен и любезен. С много тъга в очите, мислеше си Тайръл, докато показваше акредитивите си.

— Мисля, че ще е по-добре да намеря партньора на моя баща — каза синът на мъртвия. — Няма да мога много да ви помогна — за каквото и да сте дошли.

Едуард Уайт от „Ингерсол и Уайт“ беше набит, среден на ръст човек с оплешивяващо теме и пронизващи кафяви очи.

— Аз ще се погрижа за това! — каза той любезно, след като проучи документите на Хайторн. — Остани до вратата, Тод. Този джентълмен и аз ще отидем в коридора. — След като стигнаха тесния коридор, Уайт продължи:

— Да ви кажа, че съм потресен от вашето появяване тук, би било твърде меко. Разследване от Държавния департамент, когато бедната душа още не е била... опята в погребалния дом? Как можете?

— Много лесно и много бързо, господин Уайт — отговори Тайръл. — Експедитивността е жизненоважна за нас.

— Но, за бога, защо?

— Защото Дейвид Ингерсол може да е бил действащо лице в операция по пране на пари, включваща и стария Меделин и новия Кали картел. И двата са ръководени от Пуерто Рико.

— Но това е лишено от основание! Ние имаме клиенти в Пуерто Рико, главно клиенти на Дейвид, но никога не е имало нищо нередно. Аз бях негов партньор, щях да знам.

— Може би знаете по-малко, отколкото мислите. Чрез намесата на Държавния департамент научихме, че Дейвид Ингерсол има сметка в долари в Цюрих и Берн, които се измерват с осемцифрено число.

Тези суми не са идвали от вашата юридическа фирма. Вие сте богат, но не толкова богат.

— Вие или сте лъжец, или параноик... Нека отидем в кабинета на Дейвид, тук не е мястото за разговор. Елате оттук. — Двата мъже прекосиха събраните в големия хол опечалени и минаха по друг коридор, където Едуард Уайт отвори една врата. Те влязоха в отрупано с книги студио. Мебелите бяха дървени, тапицирани с тъмнокафява кожа — столове, маси, две кушетки, дори високата облегалка на обърнатия настрани стол до бюрото, отрупано с документи на Дейвид Ингерсол.

— Не ви вярвам нито за миг — каза Уайт, затваряйки вратата.

— Това е разследване, адвокате, просто едно разследване. Ако се съмнявате в думите ми, позвънете в Държавния департамент. Сигурен съм, че знаете към кои хора да се обърнете.

— Арогантен кучи син! Помислете за семейството на Дейвид!

— Аз мисля за няколко чуждестранни сметки, които може да са създадени от един американски гражданин, използвал значителното си влияние, за да движи бизнеса на наркомафията.

— Вие всичко ли вършите в това силно подозрително разследване, господин Хайторн? Полицай, съдия и съдебен заседател? Замисляли ли сте се колко е лесно да се създадат „чуждестранни сметки“ на което и да е име, просто като се изпрати подпис?

— Не, не съм, но вие очевидно сте.

— Да, съм, защото съм правил проучване за това, и всеки клиент на нашата фирма е трябвало да има дяволски добро основание за своя подпис, особено след като ни плаща от такава сметка.

— Това е свят, за който аз нищо не знам — излъга Тайръл, — но ако това, което казвате, е вярно, всичко, което трябва да направим, е да пратим по факс подписа на Дейвид Ингерсол до Цюрих и Берн.

— Машинни факсимилета не са приемливи за спектрографска проверка. Учуден съм, че не знаете това.

— Вие сте експерт, не аз. Но ще ви кажа нещо, в което съм експерт — аз съм ужасен наблюдател. Гледам как вашите каубои в лимузини обикалят из града, окъпани в почтеност, докато вие търгувате влиянието си на най-високи цени. И когато пресечете линията, аз съм там, за да ви спипам.

— Това не ми прилича на езика на Държавния департамент. Вие звучите като параноиден отмъстител от комикс и малко се изсилвате. Мисля, че ще направя обаждането, което предложихте...

— Не си прави труда, Едуард — един трети глас в стаята изненада двамата мъже. Изведнъж столът с висок гръб зад бюрото се завъртя, откривайки възрастен човек, слаб, очевидно доста висок, облечен толкова съвършено, толкова модно, че Тайръл настръхна, повярвал за момент на бледата светлина, че вижда Ван Ностранд.

— Името ми е Ричард Ингерсол, господин Хайторн. Бивш асоцииран съдия към Върховния съд. Вярвам, че трябва да поговорим — сами, Едуард, и не в тази стая. Нито в друга стая от тази къща.

— Не разбирам, сър — каза учуденият партньор от „Ингерсол и Уайт“.

— Няма как да можеш, скъпи приятелю. Моля те, дръж снаха ми и внука заети с тези... лимузинни подмазвачи. Господин Хайторн и аз ще се измъкнем навън през кухнята.

— Но съдия Ингерсол...

— Моят син е мъртъв, Едуард, и не мисля, че му пука какво пишат на официалните страници на „Вашингтон Пост“ за неговите оплаквачи, някои от които в юридическото братство са отмъквали несъмнено неговите лични клиенти. — Старият човек се измъкна от стола и заобиколи бюрото. — Освен това вечерта е чудесна за разходка.

Потиснатият Уайт държеше вратата, докато Тайръл последва повъзрастния надолу по коридора, през модерната кухня и навън на заградената морава отзад, където имаше осветен плувен басейн и една малка градина, пред висок няколко метра плет. Бившият асоцииран съдия застана на края на басейна и заговори:

— Защо наистина сте тук, господин Хайторн, и какво знаете?

— Чухте какво казах на партньора на сина ви.

— Пране на пари? Наркокартели?... Стига, сър. Дейвид нямаше нито склонността, нито смелостта да се захване с такива дейности. Въпреки това споменаването на швейцарските сметки не беше съвсем неоснователно.

— Тогава може би ще трябва да попитам какво знаете вие, съдия Ингерсол.

— Това е една зловеща история с елементи на триумф и печал, с определен оттенък на трагедия — атинска по същността си, но без величието на гръцката драма.

— Това е много красиво, но не ми казва нищо.

— Вие ме погледнахте странно вътре — каза Ингерсол, пренебрегвайки забележката на Тайръл. — Не беше само от изненадата, че съм се оказал там. Имаше нещо друго, нали така?

— Напомнихте ми за някого.

— Така си и мислех. Вашето директно появяване тук намирисваше на шокова стратегия — извади субектите от равновесие, докарай ги до паника. Вашата реакция към мен потвърди това.

— Не знам за какво говорите.

— Разбира се, че знаете. Нилс Ван Ностранд, господин Нептун, ако предпочитате... Нашата външна прилика веднага ви порази. Това се изписа на лицето ви, макар че, мога да ви уверя, приликата е само на повърхността. В някои характеристики — ръст, фигура и тен. Мъжете от нашия напреднал век изглеждат еднакво. В случая основното беше облеклото. Вие познавате Ван Ностранд и последното място на земята, където сте очаквали да го срещнете, е тук. Това ми каза много.

— Вие признавате познанството си с Нептун.

— О, това е част от историята — продължи Ингерсол, влизайки под една арка в изпълнената с цветя градина, едно изолирано кътче, далеч от къщата и тълпите. — След като вече бях подредил живота си, Нилс идва в Коста дел Сол няколко пъти. Не знаех кой е той, естествено, но се разбирахме. Той толкова приличаше на всички нас — стари хора с достатъчно пари, за да прелитат от място на място в търсене на удоволствия. Дори го изпратих при моя личен шивач в Лондон.

— Кога научихте, че е Нептун?

— Преди пет години. Започнах да подозирам, че има нещо странно във внезапните му кратки появявания и резки заминавания, в подробностите за семейството му, когато ги обсъждахме, дори в неговото богатство, което беше с неизвестен източник.

— Това, което казвате, е необикновено — прекъсна го Тайръл. — Не познавам много хора от вашата част на града, които да отварят портфейлите си пред съседите.

— Разбира се не, но произходът, общо взето, се знае. Един човек инвестира в нещо или осигурява нещо, което липсва на пазара, запълвайки дупката. Или основава банка в подходящо време, или се занимава с недвижима собственост. Тези са източниците, от които стартират портфейлите, за които говорите. В моя случай, преди моето издигане в съда, аз бях основател и старши партньор на една изключително печеливша правна фирма с офиси във Вашингтон и Ню Йорк. Можех лесно да получа доверието на съда.

— Да, могли сте — каза Хайторн, спомняйки си досието на Дейвид Ингерсол, което включваше точни сведения за бащата. Липсващото беше истинската причина, поради която Ричард Ингерсол си беше подал оставката. Изведнъж Хайторн разбра, че тази липсваща част щеше да се окаже в ръцете му.

— Нептун — каза Ингерсол, сякаш четеше мислите на Тай. Той седна на бялата пейка в далечния край на отдалечената градина. — Това е част от историята, една мръсна част, ненужно брутална. Една нощ на верандата на яхтклуба, срещу огряното от луната Средиземно море, Ван Ностранд, винаги наблюдателен, каза: „Ти намираш нещо странно в мен, нали, господин съдия?“ Аз отговорих, че съм разбрал, че е хомосексуалист, но това не беше нищо ново. В тези среди е пълно с такива. Тогава с най-дяволската тънка усмивка той ми каза: „Аз съм човекът, който разори и управлява бъдещето на сина ти. Аз съм Нептун.“

— Исусе Христе! Той открито го е признал?

— Аз бях шокиран, разбира се, и го попитах защо е пожелал да науча това с толкова късна дата. Какво ли жестоко и перверзно удовлетворение би могъл да получи? Бях на осемдесет и една години и не можех да го предизвикам, още по-малко да го убия. Жена ми беше починала и бях сам, чудейки се всяка нощ, като заспивах, дали ще се събудя на сутринта. „Защо, Нилс?“, попитах го отново аз. „Защо го направи и защо ми го казваш сега?“

— Той отговори ли?

— Да, господин Хайторн, той отговори. Затова се и върнах. Моят син не беше убит от наркоман. Той беше методично унищожаван от хората, които ме разориха и го управляваха, да се изразя с думите на Ван Ностранд. Сега съм на осемдесет и шест и начинът, по който живея, показва, че живея с подарено време, напълно обърквайки

докторите. Но един ден няма да се събудя, за да посрещна слънцето, това го приемам. Което не мога да приема е, че ще отнесе в гроба тайната, превърнала един непочтен живот в напълно безчестен. С това предизвиках убийството на сина си.

— Отговорът на Нептун? — настоя Тайръл.

— Даден със същата злокобна усмивка и леденостудени очи, зад които гореше огън. Спомням си думите точно, те са врязани в паметта ми... „Защото ние доказахме, че можем да го направим, Дики, стари приятелю — над две поколения. С времето можем да въртим на пръста си правителството на Съединените щати — ние, Марс и Нептун. Исках ти да го видиш, да го знаеш, да разбереш, че не можеш да направиш нищо.“ ... Това беше неговото удовлетворение, да ми го хвърли в лицето, в лицето на един безпомощен човек, чието преродено богатство се основаваше на корупция. Но когато убиха сина ми, знаех, че трябва да сляза от луксозното небе на моя ад и да намеря някой, на когото мога да кажа истината. Не бях сигурен откъде да започна, защото има някои неща, които не могат да бъдат казани. Имам чудесен внук, когото трябва да пазя — той ще бъде по-добър от своя баща и дядо — но останалото трябва да бъде казано. И когато ви чух в студиото, господин Хайторн, аз обърнах стола и ви открих. Вие сте избраният, млади човече. Във вас има нещо, което вдъхва доверие. — Очите на Ингерсол бяха вперени в тези на Хайторн. — Вие не просто си вършите работата — каза той. — Вие сте й се посветил, това вероятно обяснява вашето появяване тук.

— Аз не съм актьор, Ингерсол.

— Ние всички сме актьори, Хайторн, ние, които влизаме и излизаме от живота на другите хора или за самосъхранение, облагодетелстване, или за да уреждаме сметки.

— И след това какво става?

— Както казах, всички сме актьори... А сега да минем към моя устен договор...

— Какъв договор?

— Аз съм подготвен да дам определена информация, стига да се разбере, че моята самоличност не трябва да се разкрива. Ще бъда вашият неизвестен „източник“, нашите комуникации трябва да бъдат лични, далеч от чужди очи и уши.

— Но това е безсмислено. Аз имам нужда от потвърждение.

— В такъв случай след погребението аз ще се върна в Коста дел Сол. И ако Ван Ностранд се появи, моето последно действие ще бъде да извадя малък револвер от джоба си, да го застрелям в главата и да се оставя на милостта на испанския съд. Един акт на лично отмъщение, без театралност. И други са го извършвали.

— Ван Ностранд няма да се появи. Той е мъртъв.

Старият човек гледаше Тайръл.

— По новините не беше съобщено...

— Вие сте един от малкото привилегировани, които го научават. Не е разгласено.

— С каква цел?

— За да се обърка врагът, ако това ви харесва като отговор.

— „Врагът“? Значи ви е известно, че съществува организация?

— Да.

— Създадена чрез вербуване, както беше вербуван моят син. Изнудване, шантаж, гарантиран провал, ако кандидатите не се подчинят. И гарантиран престиж, ако приемат.

— Освен малкото, които намерихме, или си мислим, че намерихме — всички мъртви, — ние не знаем нито кои са те, нито къде са. Можете ли да ни помогнете?

— Искате да кажете, мога ли да помогна на вас?

— Мои приятели бяха убити. Друг един вероятно е осакатен за цял живот. Това достатъчно ли е?

— Приемам вашия отговор... Те се наричат Скорпионите, от едно до дващест и пет, като първите пет са над останалите, защото те препредават заповедите от, да го кажем, борда на директорите.

— Какъв борд на директорите?

— Те са наречени доста подходящо Повелителите.

— Кои са те?

— Приемате ли договора с мен? Вие!

— Как можете да искате да си мълча? Нямаме представа докъде са стигнали нещата.

— Не искам да замеся моя внук. Целият живот е пред него и отказвам да го опетня като наследник на корумпирани хора.

— Разбирате, че бих могъл да ви излъжа.

— Може да си го помислите, но не вярвам, че ще го направите. Особено ако ми дадете дума. Това е риск, който мога да приема...

Вашата дума?

Тайръл направи няколко сърдити крачки надясно от Ингерсол, погледна за малко към бледата луна, после се обърна и погледна отново тъжните, но прями очи на стария човек.

— Вие искате от мен да предавам информация от неизвестен източник? Това е лудост!

— Не мисля така. Понякога се случва „неизвестният източник“ да е най-информиран.

— Можете ли да ми дадете нещо конкретно?

— Мога да ви дам насоки, които според мен са съществени. Останалото трябва да установите вие.

— Тогава имате думата ми — каза Хайторн меко накрая. — Аз не лъжа... Продължавайте.

— Ван Ностранд имаше една от онези малки, но много скъпи вили, правени за самотни хора, които не ги е грижа за преспиващи гости, освен за любовници, разбира се. След като ми каза кой е и какво е направил, поставих вилата под наблюдение, както казвате вие в разузнаването: „под микроскоп“. Подкупих прислужниците му, както и местната поща и операторите в нашите клубове. Знаех, че не мога да го убия без последствия. Ако можех да науча всичко, което можеше да се научи за копелето, може би щях да контрирам хватката, с която държеше сина ми и мен.

— Като използвате неговата собствена техника? — прекъсна Тайръл. — Изнудване? Да го заплашите, че ще разгласите това, което сте научили?

— Точно... в комбинация с това, което синът ми ми каза. Трябваше да бъдем изключително внимателни. Никакви писма, никакви телефони, нищо такова... Дейвид пътуваше много и колкото и да е странно, предаваше на Централното разузнавателно управление информацията, която му искаха.

— Казаха ми това — намеси се Хайторн отново. — Когато за първи път споменах името му, шефът на морското разузнаване ми каза, че съм идиот.

— Звучи иронично, нали?... Въпреки това ние се срещаме тайно, взимайки всички предпазни мерки да не ни видят заедно. В тълпите на Трафалгарския площад, в пълните кафенета на Рив Гош или

в неизвестни селски кръчми. Дейвид ми даде телефонните кодове — те са за сателитни трансмисии...

— Знаем това...

— Напреднали сте.

— Не много. Продължавайте.

— Той познаваше Ван Ностранд и в обществото, това беше неизбежно сред вашингтонските кръгове, където се движеха, макар че рядко говореха помежду си на обществено място. Тогава при една неотложна аналитична операция на ЦРУ Ван Ностранд инструктира моя син да предаде получената информация на Скорпион две.

— Скорпион две?... О'Райън?

— Да. Нали разбирате, Дейвид беше Скорпион три.

— Той е бил един от първите пет!

— С върховно нежелание, уверявам ви.

— Кои са другите двама? От петте най-висши Скорпиони, имам предвид.

— Той никога не научи точно, но предполагаше, че единият е сенатор, защото Ван Ностранд веднъж му казал, че Сенатският разузнавателен комитет е чудесен източник на информация. Колкото до петия човек, Дейвид каза, че О'Райън го бил проследил, но казал само, че Скорпион пет е „тежка категория“ — най-тежкия в Пентагона.

— Това е многолюдно място с доста хора от най-тежка категория — отбеляза Тайръл.

— Съгласен съм. Все пак то потвърди нещо, което научих в Коста дел Сол. Когато беше там, Ван Ностранд правеше по няколко обаждания до Вашингтон, много от тях до Пентагона. Въпреки това, както отбелязваше Дейвид, списъкът беше недоказуем. Ако Нептун искаше да се свърже с някой Скорпион, той използваше сателитните кодове.

— Освен ако е използвал прикрития, за да предаде съобщение — каза Хайторн. — Вашият син е бил прав. Това е безполезно... Научихте ли нещо друго от вилата извън телефонните разговори?

— Да, открих кореспонденция с фирма за недвижими имоти в Лозана. Очевидно Ван Ностранд е притежавал собственост край езерото под чуждо име. Испанско име. Самият той беше записан като собственик.

— И тук няма нищо важно. Но дори и да има, ще е необходимо много време, за да се научи. Нещо друго?

— Да — Ингерсол се усмихна тъжно. — Списък с двайсет имена и адреси върху хартия на Гемайншафтбанк в Цюрих. Преди осемнайсет месеца той беше в стенния шкаф на Ван Ностранд. Аз платих десет хиляди долара, за да се неутрализират алармите и сейфът бе отворен от един възхитителен престъпник. Двайсет имена, господин Хайторн. Двайсет.

— Останалите Скорпиони! — прошепна Тайръл. — Синът ви знаеше ли?

— Аз съм опитен юрист, Хайторн. Знам кога да представя подпечатано доказателство и кога не, особено ако доказателството може да причини голяма вреда на адвоката.

— Какво означава това?

— Да го кажем грубо. Дейвид не беше нито дорасъл, нито подготвен за позицията, която го принудиха да заеме. Той беше добър адвокат, но не и адвокат за престъпния свят. Не ставаше за юридически юмрук на подземния свят. Играеше добре ролята си на Скорпион три, но беше само роля. Той често биваше изплашен, склонен към периоди на депресия и моменти на паника. Ако му бях дал списъка, той спокойно можеше да го използва, за да се освободи от пристъпите си на тревога.

— Би ли могъл?

— Господи, използвайте главата си, млади човече! Ван Ностранд, близък приятел на президента, с връзките си из целия Вашингтон. О'Райън, водещ аналитик, посветен в най-дълбоките тайни на страната. И един списък с неизвестни имена, представен от един паникьосан човек, който не може да обясни логично нищо за него.

— Ами сателитните кодове?

— Веднага щяха да бъдат преустановени от Скорпионите, които са в състояние да обявят тревога... Ако аз се занимавах с убийството на Джон Кенеди, бих могъл да обясня как е направено прикритието, заблудило напълно комисията Уорън. Скорпионите са доказателство как може да бъде направено.

— Защо беше убит вашият син?

— Той се е паникьосал. Нямам представа от какво, но трябва да е било нещо, станало наскоро. Както ви казах, ние никога не си позволявахме писмена или телефонна връзка. Той беше убеден, че къщата и офисът му се наблюдават от Повелителите.

— Подслушват ли се?

— Къщата не. За офиса не зная. Фирмата е голяма, със сложна телефонна система. Подслушвателните устройства биха събудили подозрение.

— Сигурен ли сте за къщата?

— Имам свои хора, които можеха да я проверяват веднъж месечно, но никога не успях да убедя Дейвид. Той все казваше: „Ти не знаеш на какво са способни те.“ Съгласен съм, че не знаех, просто настоявах, че къщата е чиста. Подслушвателните апарати се откриват лесно в жилищата, както добре знаете.

— Кои са Повелителите?

— Не съм сигурен. Мога да ви дам само ориентири. Някакви хора посещаваха Ван Ностранд с частен самолет и естествено аз пръснах малко пари наоколо, в летището Марбела и в митницата. О, да, господин Хайторн, аз имам имената и мястото, откъдето са излитали всички, с които той се е срещал. Между тях определено има някой от Повелителите, но за мое съжаление, нищо не се разкриваше. Фалшификациите са нормални за такива документи, но там нямаше ядро, нямаше център, който мога да изровя... Но имаше един мъж и една жена, той от Милано, тя от Бахрейн, които се появяваха много често от другите. В началото си мислех, че са любовници, използващи дискретното гостоприемство на Ван Ностранд. После разбрах глупавата си наивност. И двамата бяха твърде възрастни, величествени, огромни. Ако бяха любовници, никой не би могъл да обладае другия без помощници... Не, Хайторн, те не бяха любовници. По мое мнение те бяха от Повелителите, ако не техните лидери, то поне от най-висок ранг.

— Милано, северният канал за Палермо, мафията — каза Тайръл меко. — Бахрейн с всичките пари на света, често главен източник за долината Бекаа. Можете ли да ги идентифицирате, да ми кажете кои са?

— Шшшт! — Ингерсол рязко вдигна дясната си ръка с длан надолу! — Някой идва през арката.

Хайторн започна да се обръща, но закъсня. Чу се силен пукот, стреляха с пистолет със заглушител. Куршумът пръсна челото на стария човек. Тайръл се втурна надясно към един розов храст, ръката му се плъзна по колана за оръжието, но не успя. Някаква фигура се надвеси над него като гигантска птица и изпълни погледа му с тъмнина. Един тежък метален предмет се разби в черепа му и всичко изчезна.

29.

Хайторн усети първо острата агонизираща болка, а после поточетата кръв, които се стичаха по лицето му. Борейки се за въздух, той се опита да надигне глава, само за да издере косата и кожата си в бодлите. Беше паднал сред розовия храст, бодливите стебла се притискаха към дрехите му така, сякаш някой допълнително беше забил болезнените връхчета в тялото му. Навярно убиецът, който беше довършил живота на Ричард Ингерсол, бащата на Скорпион три.

Бавно, несигурно, отблъсквайки мрежата от бодли, Тайръл стана на крака и усети, че в ръката му има пистолет, твърде голям, твърде тежък, за да бъде неговият. Оръжието беше 38-калибров магнум с перфориран заглушител, прикрепен към дулото, същият пистолет, с който е бил убит старият Ингерсол. Клопка, помисли си Хайторн, едва сега усещайки, че нещо пулсира в джоба му — едно, две три... едно, две, три, — Пул се опитваше да се свърже с него чрез сигнала за тревога. От колко време, не би могъл да каже.

Той се измъкна от меката пръст на лехата, опитвайки се да се ориентира, докато вадеше ризата и попиваше кръвта от лицето си с краищата ѝ. Нямаше никой, само трупът на Ингерсол. Целият му череп бе подгизнал в кръв, лицето му — като блестяща червена маска. Инстинктивно Тай се втурна напред. Той изтегли тялото на Ингерсол от бялата пейка и го довлече под високия плет на градината. Претърси джобовете на стария човек. Нямаше нищо освен портфейл, пълен с пари и кредитни карти. Той ги остави и взе чистата кърпичка от джоба на сакото на Ингерсол. Откъм басейна дойде светлина. Вода!

Хайторн се втурна към басейна, поглеждайки зад ъгъла, докато пъхаше магнума под колана си. Отново никой. Приглушените тихи гласове потвърждаваха присъствието на няколко дузина фигури, движещи се бавно зад плъзгащите се врати на хола. Той нахисна кърпичката в басейна и я прокара по главата и лицето си. Ако успееше да се промъкне през модерната кухня, без да го забележат, щеше да стигне по коридора до офиса на младия Ингерсол. Трябваше!

Трябваше да се свърже с Джаксън, да научи за какво беше тревогата, да му разкаже какво се беше случило. Видя някакъв пешкир на един стол. Грабна го, без да е сигурен какво точно ще прави с него, освен някак да прикрие мръсните си дрехи. Изведнъж си спомни, че от безсъзнанието беше излязъл благодарение на слабите, но непрестанни електрически сигнали от пластмасовата запалка на гърдите му. Без електронната намеса той щеше да бъде намерен на сантиметри от потъналото в кръв тяло на Ричард Ингерсол и да бъде арестуван от полицията за убийство. Така щяха да бъдат премахнати двама души, може би единствените двама души извън терористката Баярат, които знаеха тайните на Скорпионите. Движи се, сега!

Тайръл притискаше кърпата към лицето си и пробяга равния път до вратата на кухнята. Той навлезе в мелето, сякаш беше някой смазан оплаквач, човек, който от мъка беше пил твърде много в този дом на смъртта. Онези, които забелязаха жалкото му присъствие, се извърнаха. Те си имаха свои грижи. В тесния коридор той избърза към студиото, благодарен да види, че вратата все още беше затворена. Вмъкна се вътре и затвори вратата зад себе си, после спусна пердетата на всички прозорци. Раната на главата му се беше отворила отново, но слава богу, шевовеите на бедрото още държаха. Имаше кръв отгоре, но не и отдолу, допълнителните лепенки на Пул вършеха работа. В студиото на Ингерсол имаше баня, вратата беше отворена. Щеше да се погрижи за драскотината на главата си веднага щом имаше възможност. Сега най-важното беше Пул, лейтенантът от военновъздушните сили на САЩ.

— Къде беше? — извика разтревоженият Пул. — Опитвам се да се свържа с теб вече четирийсет и пет минути.

— После, Джаксън. Първо твоите новини. С Кати какво стана?

— От болницата казват, че няма промяна.

— Тогава какво има?

— По-скоро не искам да ти казвам, Тай, но по-добре да го чуеш. Хенри Стивънс е убит, с голяма рана от нож в гърдите. Тялото му беше намерено от полицията зад неговия гараж... Лейтенантът спря, после каза: — Мислех, че ще искаш да знаеш, госпожа Стивънс подлуди секретаря Палисър, докато той не й даде този номер. Тя има съобщение за теб и не приемаше отказ. Аз го приех и се заклех в честта си, че ще ти го предам. Ето какво: „Първо Ингрид, сега Хенри,

Тай. Колко дълго може да продължава? Махни се заради разума на всички ни.“ Какво означава това, капитане?

— Тя прави асоциация между две неща, а връзка между тях няма. — Тайръл не можеше да си позволи да мисли за болката на Филис Стивънс. Нямаше време! — Казват ли от полицията нещо за убийството на Хенри? — попита той.

— Само че раната е необичайна. Всичко се пази в тайна. Полицията има заповед да не съобщава нищо на пресата и на никой друг.

— Какво за раната?

— Било голямо острие, много дебело и изключително рядко срещано, казват те.

— Кой те? Кой ти каза това?

— Секретарят Палисър. След сърдечния удар на директора Жилет, или каквото там е било, Палисър се намеси, тъй като ти работиш от името на Държавния департамент. Той води шоуто.

— Значи говориш директно с него?

— Малко страшно за моя чин, но говоря. Той ми даде личните си номера в къщи и в департамента.

— Слушай ме внимателно, Джаксън, води си бележки и не ме спирай, ако има нещо, което не разбираш. — Хайторн предаде на Пул детайлно всичко, което се беше случило в дома на Ингерсол в Маклийн, Вирджиния, подчертавайки разговора си с Ричард Ингерсол и жестоката смърт на бившия съдия в градината.

— Лошо ли си ранен?

— Ще оцелея с още няколко шева и дяволско главоболие. Сега се свържи с Палисър и му предай всичко, което ти казах. Искам да ми осигури пряк достъп до информацията на ЦРУ за всеки сенатор в разузнавателните комисии и за висшите офицери в Пентагона, за всеки висок ранг, за да взема решение.

— Пиша максимално бързо — каза Пул. — Исусе, какъв сценарий!

— Разбра ли всичко?

— Аз не правя много грешки, капитане. Имам добра слухова памет. Каквото си ми казал, той ще го научи... Иначе твоят брат Марк се обади отново. Беше потиснат.

— Той обикновено е потиснат. Какво има сега?

— Онези пилоти от имението на Ван Ностранд, Джоунс. Имаш дванайсет часа да се свържеш с тях, иначе ще се разприказват.

— Майната им. Нека се разприказват. Това ще паникьоса цялата мрежа на Скорпионите, а един от тях сега е тук, в тази къща! Който и да е, той ме е видял как излизам навън със стария човек, бащата на Скорпион три. Него вече го няма, както и О'Райън и Ван Ностранд. Остават двама от висшата петица. Паниката едва сега започва.

— Тай, как е главата ти?

— Малко замаяна и боли ужасно.

— Намери бинт отнякъде и го кръстосай на косата си. Пристегни го и открадни една шапка.

— Чекът е в пощата, докторе... Трябва да се измъквам оттук. Кажй на Палисър, че съм на път към Ленгли. Това ще ми отнеме поне двайсет минути, така че той има достатъчно време да уреди допускането ми и техните компютри от тайните стаи без прозорци да започнат да бълват информация. Кажй му да си размърда задника и му обясни, че аз съм ти наредил да се изразиш така.

— Обичаш да плюеш в лицето на властта, нали?

— Това е една от малкото радости, които са ми останали.

В секретната зала за аутопсии на болницата Уолтър Рийд двамата доктори, които работеха по трупа на капитан Хенри Стивънс, се спогледаха слисани. На стерилна неръждаема маса близо до тях бяха наредени различни видове остриета, общо трийсет и седем, от среден нож за плодове, до най-големите.

— Господи, било е байонет — каза докторът отдясно.

— Някой психар е пращал съобщение — съгласи се докторът отляво.

Баярат продължи през тълпите до електронните врати на платформата. Вътре тя зави надясно, далеч от гишетата към металните шкафчета. Разкопча чантичката си, извади един малък ключ, който ѝ беше даден в Марсилия, и започна да оглежда номерата на заключените вратички. След като намери номер 116, тя го отвори, бръкна вътре с ръка и напипа залепения към горната му, невидима страна плик. Бай го отлепи, разкъса го и извади една квитанция за

багаж, която бързо пусна в страничния джоб на чантата си, като остави ключа във вече празното шкафче.

Тя се върна отново сред тълпите и пое към багажното, където небрежно извади квитанцията и я подаде на момичето на гишето.

— Един от нашите пилоти е оставил пакет за мен — каза тя, усмихвайки се сладко. — Колкото повече остаряваме, толкова повече ни е нужен парфюм от Париж, нали?

Служителката взе квитанцията. Минаха няколко минути, през които тревогата на Баярат растеше. Ставаше прекалено бавно. Докато очите ѝ се стрелкаха наоколо като на животно, приближаващо към клопка, жената се върна.

— Съжалявам — каза служителката. — Вашият пилот е пообъркал страните — обясни тя, подавайки на Баярат добре опакован колет. — Това не е дошло от Париж, а направо от Тел Авив. Ние складираме пакетите по страната, от която идват, на отделни места. Хората се тревожат, когато идват да си получават нещата.

— Много ви благодаря. — Бая взе пакета, беше лек и тя го разтърси. — Подлият пилот трябва първо да си е отишъл у дома и да е дал половината от моето на друга жена.

— Мъже — съгласи се служителката. — Кой може да им вярва, особено на пилотите?

Баярат понесе пакета назад към изхода. Тя беше въодушевена. Процедурата беше успяла. Ако неутрализираният пластичен експлозив беше преминал през израелската охрана, той ще премине през всичко, което Белият дом би могъл да изобрети! По-малко от двайсет и четири часа! Ашкелон!

Премина през електронните врати на платформата, само за да види, че лимузината не беше там. Очевидно се намираха в район, където не се паркира. Тя беше раздразнена, но не сърдита. Успехът от пристигането на пакета я изпълваше. Той беше преминал не само през уредите на летището, но през скенерите на багажното, които действаха непрекъснато след експлозията в Тел Авив през седемдесетте години. Никой не знаеше, че в долната част на изпратената чанта има една ивица от черна стоманена нишка, не по-дълга от половин инч. Щом бъдеше изтеглена, тя активизираше тънките литиеви батерии и произвеждаше взрив с еквивалент на няколко тона динамит. Задействаше се чрез просто мръдване на стрелките на диамантения

ръчен часовник на дванайсет и след трикратно натискане на коронката. Тя отново се почувства като десетгодишното момиченце, което беше забило ловния нож в испанския войник, който гладно, бясно разкъсваше девствеността ѝ. Muerte a toda autoridad.

— И ако това не е мацето от кибуца Бар-Шоен — думите дойдоха като удар на светкавица, изгаряща мозъка ѝ, разкъсваща мислите ѝ. Тя се обърна, за да види непознатия, който изобщо не ѝ беше непознат! Това бе някогашният тъмнокос агент на Мосад, сега изрусен, когото беше видяла на рецепцията в „Карилон“. — Само дете не мисля, че името е Рачела — продължи той. — Вярвам, че започва с Б, както при Баярат. Ние знаехме, че имаш колеги в Йерусалим и Тел Авив, така че къде по-добре да получавааш съобщения и пакети, освен на единственото място, където никой няма да помисли, че ще се появиш. Беше просто интуиция, но ние сме твърде добри с интуицията...

— Толкова отдавна беше, скъпи мой! — извика Баярат. — Прегърни ме, целуни ме, моя скъпа, голяма любов! — Баярат обгърна с ръце разузнавача на Мосад, под симпатизиращите погледи на тълпите на платформата. — Да дойдеш чак от кибуца Бар-Шоен! Ела вътре в кафенето. Ние трябва да говорим за толкова много неща.

Бая обхвана ръката му, дърпайки агента през разделящите се да ги пропуснат тълпи. След като преминаха вратите, тя поведе смутения израелец към най-близката и най-плътна опашка пред гишетата. Изведнъж изпищя, писъците ѝ бяха пълни с невъобразим ужас.

— Това е той! — изкрещя Бая истерично, с разширени от уплаха очи и издути на шията вени. — Това е Ахмед Соут от Хизбула^[1]! Вижте косата му, тя е боядисана, но това е той! Той уби децата ми и ме изнасили през войната. Как може да бъде тук! Извикайте полиция! Спрете го!

От опашката се откъснаха няколко мъже и заобиколиха офицера от Мосад, докато Бая изтича през вратите на платформата и се втурна срещу еднопосочното движение.

— Измъквай се оттук! — изрева тя, спирайки бавно приближаващата се лимузина, като заудря по стъклото и скочи на задната седалка при сацисания Николо.

— Накъде, мадам? — попита шофьорът.

— Към най-близкия по-приличен хотел по възможност — отговори Бая, останала без дъх.

— Има няколко тук до летището.

— Най-добрият тогава.

— Basta, сеньора! — каза Николо, впивайки в нея големите си тъмни очи, докато затваряше стъклената преграда, която отделяше шофьора от задната част на лимузината. — През последните два часа аз се опитвам да ти говоря, но ти отказваш да слушаш. Сега ще слушаш.

— Има много неща, за които да мисля, Нико. Нямам време...

— Сега ще имаш време или аз ще спра колата и ще сляза.

— Ти ще какво? Как смееш?

— Няма какво да смея, сеньора. Просто ще кажа на шофьора да спре и ако не спре, ще го принудя.

— Ти си едно нагло дете... Добре, ще те изслушам.

— Аз ти казах, говорих с Анжелина...

— Да, да, чух те. Актьорите в Калифорния стачкуват и тя долита у дома.

— Тя ще долети първо във Вашингтон и ние ще се срещнем в два часа на Националното летище.

— Това е изключено — каза Баярат твърдо. — Аз имам планове за утре.

— Тогава ги прави без мен, лелю Кабрини.

— Ти не трябва да ходиш на тая среща!

— Не съм твоя собственост, сеньора! Говориш ми, че имаш велика кауза и убиваш хора, защото казваш, че искат да спрат тази твоя кауза, макар че аз не мога да разбера как може една прислужница на острова и един шофьор да бъдат толкова важни...

— Те щяха да ме предадат, да ме убият!

— Така ми каза, но не ми каза нищо друго. Даваш ми толкова много заповеди, които не разбирам. Ако тази твоя велика кауза е толкова полезна и добродетелна, та чак е подкрепяна от Църквата, защо трябва да се правим на хора, които не сме?... Не, аз вече си мисля, че няма да видя нито една лира в Неапол. Затова ти повече няма да ми даваш заповеди, нито да ми казваш, че не мога да се виждам с Анжелина. Аз съм силен и не съм глупав. Ще си намеря работа —

може би папа Капели ще ми помогне, след като му кажа истината, а аз ще му кажа истината.

— Той ще те изхвърли от къщата си!

— Аз ще отида със свещеник, с благословията и опрощението на изповедта. Той ще разбере, че съм искрен, че искрено се разкайвам за греховната си измама... макар че няма да говоря за човека, който се опита да ме убие. Той си плати за злото и няма да бъде наказан за нещо, което трябваше да направя.

— Ти ще говориш за мен?

— Аз ще им кажа, че ти не си контеса, а една богата жена, която се наслаждава на игрите между богатите, за които и ние от доковете знаем, че са много забавни. Колко пъти в Портичи и Неапол сме приготвяли яхти за тежки дами и господа, които всъщност са проститутки и сводници от Рим?

— Ти не можеш да направиш това, Николо!

— Няма да говоря за лошите неща — аз не знам нищо за тях. Ти заслужаваш моето мълчание, защото доведе Анжелина Капели в живота на един нещастен човек.

— Николо, чуй ме. Само още един ден и ти ще бъдеш богат и свободен!

— Какво говориш?...

— Утре! Изчакай до утре вечерта, само до вечерта, още малко! Само това искам от теб и аз ще си отида.

— Ще си отидеш?

— Да, мое прекрасно момче, и тогава парите в Неапол ще бъдат твои, голямото семейство в Равело ще бъде готово да те приеме като собствен син — всичко това е за теб, Николо! Мечтата на хиляди деца от доковете. Не я изпускай!

— Утре вечерта?

— Да, да, само един час от времето ти... И, разбира се, ти ще се срещнеш с Анжелина следобеда — бях разсеяна и не помислих. Самата аз ще дойда с теб до летището. Разбрахме се, нали?

— И без повече лъжи и бягства, сеньора Кабрини. Помни, аз съм докер от улицата. Мисля, че усещам лъжата по-бързо, отколкото ти. Не е толкова сложно.

Хайторн затвори телефона в студиото на Ингерсол и се огледа. Влезе в банята и отвори аптекката. Там имаше различни лекарства, таблетки валиум, антиацид, крем за бръснене, лосион за след бръснене, марля, лепенки. Завъртя главата си към огледалото, сложи марля върху раната и залепи отгоре няколко лепенки. След това се върна в студиото, намери едно бомбе в гардероба на мъртвия адвокат и го нахлупи на главата си. Превръзката щеше да попие кръвта, докато се добереше до Ленгли. Той искрено се надяваше да стигне до там.

Влезе в хола и изведнъж се замисли дали не би могъл да открадне съболезнователната книга, която беше оставена на открито. Тя сигурно съдържаше подписите на всички пристигнали за погребението. Дневникът от къщичката на Ван Ностранд беше помогнал донякъде, а някой в тази къща беше Скорпион. Смъртта на стария човек беше доказателство. Непознатото оръжие в колана на Тайръл също. Но всички мисли за кражба се изпариха, когато стигна предната врата.

— Тръгвате ли си, сър? — попита младият Тод Ингерсол, присъединявайки се към Хайторн във фоайето.

— Опасявам се, че ще трябва — отговори Тайръл, усетил тих гняв в гласа на младия мъж. — Моето посещение беше официално, защото трябваше да върша работа, но аз уважавам вашето семейство.

— Мисля, че получихме достатъчно уважение. Това място започва да прилича на скучно провалено парти, така че бих искал да намеря дядо си.

— Оо?

— И на него му е писнало от този боклук, колкото и на мен. След едно кратко изречение за баща ми всички тук говорят само за себе си. Ами погледнете кроманьонеца, генерал Майерс. Той наистина се престарава. Татко го мразеше и в червата, само се правеше, че го търпи.

— Съжалявам. Така е във Вашингтон... — Изведнъж един мъж в син костюм с късо подстригана коса влетя през предната врата, подминавайки Хайторн и Ингерсол-син. Той бързо стигна до Майерс и напрегнато заговори в ухото му, сякаш даваше заповеди на своя генерал.

— Кой е той? — попита Хайторн.

— Помощникът на Максимум Майк. Той се опитва през последния половин час да го изведе от тук. Всъщност преди малко дори го видях да грабва ръката на генерала... Къде е дядо ми? Господин Уайт каза, че разговарял с вас. Той може да изхвърли тези самохвалковци от тук любезно. Аз не мога, ще бъда груб и майка ми ще побеснее.

— Разбирам — Хайторн беше изучил лицето на младия човек. — Чуй ме, Тод — твоето име е Тод, нали?

— Да, сър.

— Точно сега това няма да има смисъл за теб, но твоят дядо те обича много. Аз не знам много за него, но от няколкото минути, които прекарахме заедно, разбрах, че той е прекрасен човек.

— Ние всички знаем това...

— Дръж се за това, Тод, повярвай го... Поне що се отнася до теб.

— Какво говорите, по дяволите?

— Не съм сигурен. Просто исках да знаеш, че напускам тази къща с чисти ръце.

— Лицето ви, сър. Вижте лицето си!

Тайръл усети вадичките кръв, които се стичаха по бузите му. Той се обърна и избяга през вратата.

Хайторн беше на половината път към Ленгли, когато удари спирачки и завря колата на Държавния департамент почти до канавката. Майерс! Максимум Майк Майерс, председател на Обединените началник-щабове. Тежка категория в Пентагона. Описанието на О'Райън. Беше ли възможно? Името в първия момент не каза нищо на Тайръл. Той не се интересува от военната аристокрация, нито кой какъв пост заема. Но прякорът Максимум Майк беше запазен в паметта му, защото го мразеше, както мразеше всички, подчинени на носителя на този прякор. А неговото име беше Майерс. Най-тежкият от най-тежките!

Тайръл натисна бутона на пряката линия с Пул.

— Тук съм — отговори веднага гласът на лейтенанта.

— Нещо ново за Кати?

— Тя е помръднала малко с левия крак, но това не е достатъчно. Ами ти?

— Задраскай Ленгли. Обади се на Палисър и му кажи, че съм на път за неговата къща. Имаме нова следа.

[\[1\]](#) Хизбула — проиранска терористична ислямска организация.
— Бел. ред. [↑](#)

30.

— Продължавай нататък! — нареди Баярат, когато шофьорът на лимузината отклони към един хотел до летището. — Предпочитам някой по-отдалечен.

— Те всички са еднакви, мадам — каза шофьорът.

— Опитайте някой друг, моля — Баярат не сваляше очи от прозореца, следеше движението след тях за преследващ ги автомобил, спираща кола, колебаещи се предни светлини — за всичко. Тя усещаше препускащия си пулс, стиснала пакета в скута, и потта, стичаща се по врата ѝ. Мосад я беше открил, беше я открил, въпреки че тя беше засипала всички следи. Сега в играта участваше и Йерусалим, изпращайки човека, за когото знаеха, че може да я идентифицира най-бързо от всеки друг. Някогашният любовник, който познаваше нейната походка, нейното тяло, малките жестове, неизтриваемо записани в паметта на един офицер от разузнаването, който ляга със заподозряна.

Как се вписваше Мосад? Как? Каква беше връзката му с вашингтонския кръг на Момиченцето-кръв?... Най-новият лидер на Скорпионите дали щеше да го знае? Той беше признал, че не само знае, но одобрява нейната мисия. Спомняте ли си Далас отпреди трийсет години? Ние си спомняме, беше казал той ентусиазирано. Също беше споменал, че мрази проклетите лигльовци, които не дали огнева мощ във Виетнам. Струваше си да опита.

— Шофьор — обади се Баярат. — Закарайте ни на паркинга, моля.

— Моля, мадам?

— Разбирам, че ви е неудобно, но има някои вещи, които искам да взема от багажа си.

— Както кажете, мадам.

— И моля да осигурите наблизко да има удобен обществен телефон.

— Ето тук има един много удобен.

— Бих предпочела другия...

— Да, хората правят това все повече и повече, гледах по телевизията. По тези целофанени телефони може спокойно да се подслушва.

— Това съвсем не ме е грижа. — Имаше нещо друго, разсъждаваше Бая. Един вътрешен паркинг беше затворено пространство. Колите, влизащи и излизащи от него, лесно се забелязваха. Ако бяха следени, тя щеше да го научи за секунди, големите засенчени пространства през нощта бяха познати на Амая Акуире... Баярат. Тя попипа чантичката си, усещайки хладната стомана на пистолета. Беше зареден.

Единственият автомобил, който пристигна минути след тяхното влизане, беше един ярко осветен джип. Шофьорката и спътничките ѝ бяха весели млади хора. Изходът беше на неколкостотин метра след паркинга, отвъд редовете паркирани коли. Бяха в безопасност, нямаше опашка. Имаше и телефон.

— Аз съм — каза Бай. — Може ли да говорим?

— Аз съм в обхвата на Пентагона. Дайте ми десет минути да пусна скрамблера и отново ще бъда на линията. — Осем минути по-късно председателят на Обединените началник-щабове се върна. — Вие сте разтревожена, мадам. Аз дадох схемата на един специалист на заплата при мен, който знаеше всичко за нея, работил е в Близкия изток. Ще бъде доставено утре, не по-късно от седем сутринта.

— Вие сте завиден професионалист, Скорпион едно, но не за това се обадох. Можем ли да говорим свободно или сме под наблюдение?

— Можете да кажете и ядрените кодове и никой няма да ги засече.

— Но вие сте в автомобил...

— Едно много особено превозно средство. Току-що отдадох уважението си към един шубелия, когото ми направихте услуга да премахнете. Кучият му син можеше всички ни да издаде.

— Може би го е сторил.

— Няма как, мадам, щях да разбера.

— Да, вие казахте, че сте привилегирован...

— До максимум — пошегува се Майерс, — което е смешно, като се има предвид прякорът ми.

— Моля?

— Нищо, просто малко хумор.

— Това, което трябва да попитам, не е ни най-малко смешно. Мосад се появи. Какво знаете за това?

— Тук?

— Точно така.

— Проклет да съм. Не съм чул, а щях, защото имам някои приятели там от десните.

— Това никак не ме успокоява.

— Аз отделям и разпределям, мадам. Всичко идва първо при мен, а всеки друг чака на опашката.

— Включително и аз ли?

— Точно сега вие сте върховната ми грижа. Вие ще ни върнете отново там, където трябва да бъдем. Така че няма нищо, което не бих направил за вас. Мога да подуша вече огньовете, да чуя писъците на изплашените тълпи, да видя колоните, когато започнем да маршируваме. Отново ще сме на власт.

— Muerte a toda autoridad!

— Какво казахте?

— Няма значение за вас. Само за мен.

Баярат затвори телефона на паркинга, намръщена. Този човек беше фанатик. Той й харесваше, стига да беше истина, а не просто поза. Истински ли беше той или беше просто инфилтриран от същия вътрешен кръг, към който твърдеше, че принадлежи? Тя щеше да научи сутринта, когато разглобеше Ботуша на Аллах, за да провери структурата и компонентите му. Можеше да го направи само опитен специалист. Един техник би могъл да построи копие, което да изглежда като истинско, но имаше три контактни точки, които бяха съществено. Приятел или враг, това всъщност нямаше значение. Тя не му беше казала нищо.

Бая пусна друга монета и се обади в „Карилон“, за да получи съобщенията си. Те бяха няколко, все от молители, с изключение на едно. Съобщението беше от офиса на мичиганския сенатор Несбит и думите му бяха максимално точни. Приемът на контесата в Белия дом е планиран за осем часа утре вечер. Сенаторът ще ѝ се обади утре сутринта.

Баярат се върна към лимузината, инстинктивно оглеждайки паркинга за новопристигнали и небето за въртолети.

— Закарайте ни отново до първия хотел — каза тя на шофьора.
— Промених решението си.

* * *

Хайторн стоеше до масата в кухнята на държавния секретар. Неговият сърдит домакин седеше до вечния си кафеник, изпълнен с неприязън. Разговорът им беше разгорещен.

— Звучите ми като самонадеян глупак, капитане! Всичкия си разум ли сте загубили?

— Вие сте глупак, ако не ме слушате, Палисър!

— Може ли да ви напомня, млади човече, че аз съм държавният секретар.

— Точно сега сте секретар на идиотите.

— Изобщо не сте забавен...

— Казахте това и миналия път, за Ван Ностранд. Тогава сгрешихте, грешите и сега. Ще започнете ли, моля, да мислите и да ме слушате.

— Аз изслушах всичко, което помощникът ви, как му беше името, ми каза, и главата ми още се върти.

— Името му е Пул и той е най-добрият лейтенант на въздушните сили. Много по-умен е и от вас, и от мен, а всичко, което ви е казал, е истина. Аз бях там, а не вие.

— Нека се разберем за това, Хайторн — каза Палисър. — Какво ви кара да мислите, че при тези обстоятелства старият Ингерсол е бил с всичкия си? Той е почти на деветдесет, синът му е бил брутално убит, а той е летял цял ден през шест-седем часови пояса. Като се има предвид възрастта му и стресът, който преживява, един сломен стар човек като Ингерсол спокойно може да е фантазирал, да си е въобразил цяла армия от дяволи, маршируваща от ада, за да създаде бъркотия, включително да убие сина му... Мили боже! Мрежа от Скорпиони с елитни лидери, които предават заповедите на мистичния орден на Повелителите? Това сякаш е излязло от някой супер невероятен роман!

— Такива са били и Schutzstaffel.

— Ранните нацисти?

— Същите главорези, които са имали униформи и няколко чифта кожени ботуши тогава, когато с каруца дойчмарки не е могло да се купи и парче хляб. Точно по време на ваймарския икономически колапс.

— За какво, по дяволите, говориш?

— За един много подходящ пример, господин секретар. Някой е осигурявал всички тези униформи и ботуши. Те не са се материализирали от нищото — били са купени и платени за специалните интереси на страната! Повелителите тук не са много различни. Те възнамеряват да осъществят контрол над правителството и начинът да го направят е убийството на президента и хаосът, който ще последва. Те са проникнали в Сената и Пентагона, толкова знаем ние, а може би и в съдилищата и комуникациите, готови да скочат във вакуума на властта.

— Какво искаш да кажеш с това „знаем ние“?

— Ингерсолови, баща и син, съберете това, което синът е знаел като неохотен Скорпион, и това, което Ван Ностранд е казал на стария в Коста дел Сол...

— Ван Ностранд?

— Същият. Елегантният кучи син е бил в основата на всичко. Той го е заявил на нашия бивш съдия от Върховния съд — обяснил му е че със своята група ще управлява Вашингтон и че Ингерсол и неговият син с нищо не могат да му попречат. Те двамата са били доказателството — от поколение на поколение.

— Абсурд!

— И колкото е сигурно, че вие и покойният секретар по отбраната сте чисти, толкова е сигурно, че председателят на Началник-щабовете не е. Той е един от тях.

— Вие направо сте луд...

— Хич не съм луд, Палисър, напълно съм си с ума, и имам рана на главата, за да го докажа. — Хайторн свали шапката, която беше откраднал от гардероба на младия Ингерсол, наведе се и показва кървавата лепенка на главата си.

— И това е станало в къщата на Ингерсол?

— Преди два часа. Максимум Майк Майерс, всемогъщият председател на Началник-щабовете беше там. Един от Скорпионите е бил описан като „тежка категория в Пентагона, най-тежкия“.

— Ще извикаме стария човек и ще го разпитаме в присъствието на лекари специалисти — каза Палисър замислено.

— Извинете ме, че използвам една стара техника — Хайторн понижи глас. — Това е нещо, което усъвършенствах в Амстердам. Не можете да извикате съдия Ингерсол, защото той е мъртъв. Куршум от „Магнум 357“ пръсна челото му и аз бях прекаран да понеса вината за убийството му.

Столът на Палисър изскърца, когато той неволно го бутна назад по каменния под на кухнята...

— Вие какво искате...?

— Това е истина, господин секретар.

— Щеше да е излязло по новините! Щяха да се свържат с мен!

— Не и от Пентагона. А и е напълно възможно никой от къщата на Ингерсол да не е ходил във вътрешната градина при плувния басейн. Може да не го открият до сутринта. Днешното събиране едва ли предполага къпане в басейна, освен ако не съм подценил много вашингтонските сбирки в отвращението си.

— Кой го застреля и защо? — лицето на Палисър беше бяло, устните — разтворени в шок.

— Мога само да предполагам, след това което видях и което ми казаха, когато се измъквах от там. Аз наблюдавах как развълнуваният помощник на Майерс се втурна вътре и почти насила накара шефа си да си тръгват. Това не е обичайното поведение на един подчинен към председателя на Началник-щабове. Внукът на стария Ингерсол каза, че помощникът се опитвал да измъкне генерала навън през последния половин час. Това съвпада с времето, когато Ингерсол беше убит, а аз — изпратен в безсъзнание.

— Нещо не се връзва. Защо ще искат да убият стария човек?

— Защото Скорпионите съществуват, те са реални. Не знам какво е чул убиецът, но Ингерсол беше на път да ми каже имената на двама души, които често са посещавали Ван Ностранд в Коста дел Сол. Той чувстваше, че те са ключът към Скорпионите. Би направил всичко, за да отслаби хватката, с която са държали сина му.

— Значи казвате, че помощникът на Майерс е убил Ингерсол?

— Това е единственото обяснение.

— Но ако сте го видял при тръгването, защо той не е видял вас — човекът, когото почти е убил. А ако ви е видял, защо не е реагирал?

— Фоайето беше тъмно, аз носех тази шапка и залата беше препълнена. Освен това той прелетя покрай нас като бесен. Изглежда, имаше само една мисъл в главата си и тя беше да се измъкна.

— И върху тези разхвърляни предположения вие искате да поставя под съмнение предаността на председателя на Началник-щабовите, човека, преживял четири години като военнопленник в Северен Виетнам и да го затвора?

— Това е последното нещо, което искам да направите! — каза Тайръл натъртено. — Искам да ми помогнете да направя това, което започнах да правя. Да потъна навътре, да се вмъкна в ядрото на тези хора колкото се може по-бързо... Той е част от „кръга“, нали, един от малкото хора, които се информират ежедневно, дори ежечасно, за напредъка на Момиченцето-кръв, така ли е?

— Естествено, той е...

— Аз знам кой е той — прекъсна го Хайторн. — Но той не знае, че аз знам, че е Скорпион.

— Значи?

— Срещнете ни. Тази вечер. Аз към експерт, когато става дума за Баярат, и бях почти убит у Ингерсолови.

— За бога, ако си прав, той се е опитал да те убие!

— Това не знам и дори не го подозирам — каза Тайръл небрежно. — Аз вярвам, че в къщата е бил някой друг и тъй като знам, че и той е бил там, се срещам с него, за да разбера кой е бил другият. — Хайторн внезапно се обърна и се приближи към тъмното стъкло на готварската печка, гласът му стана дрезгав, настойчив: — Помислете, генерале! Спомнете си всяко име, всяко лице, което сте видели! Това е важно, генерале, някой от тази тълпа работи за Момиченцето-кръв! — Тайръл отново се обърна към Палисър. — Виждате ли как ще стане, господин секретар?

— Той ще ви усети.

— Не и ако го направим добре. Ще ми е нужен един от малките касетофони, които могат да се носят в джоба. Искам да запиша всяка дума, която каже този кучи син.

— Няма нужда да ви го казвам, Хайторн, че ако сте прав и ако Майерс заподозре, че го записвате, той ще ви убие.

— Ако се опита, няма да живее дълго.

Генерал Майкъл Майерс, председател на Обединените началник-щабове, стоеше нетърпеливо по панталони, гол до кръста, докато помощникът му махаше изкуствената дясна ръка, която запълваше ръкава на цивилния му костюм. След като коланите бяха свалени, генералът разтърси парчето месо, стърчащо от рамото му, раздразнен да види, че кожата е почервеняла. Беше време за нова протеза.

— Ще донеса мехлема — каза помощникът му, проследил погледа на началника си и забелязал последвалата гримаса.

— Първо ми донеси питие и си запиши да се обадиш на докторите в Уолт Рийд сутринта. Кажи им да направят проклетото нещо този път добре, о'кей?

— Така им казахме и последния път — отговори старши сержантът на средна възраст, — а това беше преди година. Тези неща се разтягат и когато се отпуснат, драскат кожата.

— Ти си досаден смотаняк...

— Не ме обиждай, задник такъв. Дължиш ми много за тази вечер.

— Чувам те — каза генералът, смеейки се. — Но внимавай, защото ще си взема хубавото порше, което си покрил в Истън.

— Вземи го. Аз ще използвам ферарито, което държиш в Анаполис, и то на мое име.

— Ти си един нагъл тип, Джони.

— Знам — каза старши сержантът, сипвайки две напитки на бара, загледан в Майерс. — Отдавна сме заедно, Майкъл. Животът беше хубав, като изключим някои моменти във Виетнам.

— Ще бъде дори още по-хубав — каза генералът, сядайки на един фотьойл. — На път сме да се върнем обратно, там, където ни е мястото.

— Затова ли беше всичко тази вечер?

— По-добре го повярвай — отговори Майерс замислено, тихо, гледайки стената. — Ингерсолови и двамата бяха гадни шубелии. Свържат ли се с това копеле Хайторн, който и да е от тях — става лошо, най-лошото.

— Хайторн?... Той ли е вторият, когото искаше да убия? Този при стария приятел? Не ми казвай, ако не искаш. Не съм любопитен, аз просто си върша работата.

— Ед Уайт ми каза, че е с него навън. Уайт искаше да научи дали знам за някакво разследване на Държавния департамент за неговия партньор. Мътна история. Лоши новини?

— Няма никакви новини. И двамата вече са минало. — Телефонът звънна, отклонявайки вниманието на старши сержант Джони. — Дом генерал Майерс — каза той. — Да, сър! — възкликна секунди по-късно, обръщайки глава към генерала с изненадано изражение. — Председателят е под душа, господин секретар, но ще му предам да ви звънне веднага щом излезе. — Старши сержантът взе молив и записа нещо в бележника. — Да, сър. Разбрах. Ще ви се обади след няколко минути... Той затвори, с очи все още върху генерала, преглътна и каза: — Беше държавният секретар! Сигурно са намерили телата... Исусе, а ти искаше да останем още!

— Сигурен ли си, че не са те познали отвън?

— Няма начин! Прекалено съм добър, знаеш го! Колко пъти съм правил такива работи на жълтите гниди в Хон Чоу? Девет убийства, и нито едно не водеше към мен.

— Вярвам ти. Какво каза Палисър?

— Само че се е случило нещо ужасно и те — той каза „ние“ — имали нужда от помощта ти... Не искам да имам нищо общо с това, Макс. Не искам да ме виждат с тебе, най-малко тази вечер!

— Имаш право! Обади се на смяната си, Еверет, от колата, кажи му да се облече в тъмен костюм, отиди и го вземи. По пътя обратно му предай всичко, което си правил вътре в къщата, включително всеки, който си спомниш, че си видял, и особено на който си кимнал.

— Тръгвам — каза Джони, донесе на Майерс напитката и пое към вратата. — Не се бави да се обадиш на Палисър. Наистина е напрегнат.

— Забравяш, сержанте, че имаш грозен почерк. Ще трябва да го дешифрирам.

— За бога, Майк, той ще ти звънне пак и това няма да бъде добре.

— Тръгвай, Джони. — Помощникът поклати глава и излезе, мърморейки под носа си.

Максимум Майк Майерс отпиваше от канадското си ръжено уиски, очите му бяха в телефона на бара и мислеше. Брус Палисър беше умен, храбър войник и вероятно най-честният човек в

администрацията, както медиите често заявяваха. Той наричаше нещата с истинските им имена, често за сметка на колегите си в кабинета. Носеха се слухове — винаги отричани, — че е предизвиквал раздразнението на президента по някои въпроси. Той беше Джордж Шулц на тази администрация, както пресата често се изразяваше. Човек като него не играеше игрите на Вашингтон, не беше в негов стил. Така че, ако се обаждаше за помощ, той действително се нуждаеше от помощ. Беше твърде искрен, за да се преструва. Майерс не харесваше особено много държавния секретар — той имаше малка полза от академиците в правителството. Те бяха склонни да обсъждат твърде много страни от един проблем, без твърдо да се обвържат с нещо. Въпреки това той уважаваше копелето.

Генералът стана бавно, лявата му ръка повдигна тялото от дръжката на кожения стол и посягайки към напитката си, отиде до бара. Постави чашата на черната мраморна повърхност и обърна китката си, за да погледне часа. Бяха минали седем минути от излизането на Джони. Той вдигна телефона и натисна цифрите, ясно написани в тефтерчето от помощника му.

— Палисър е — каза държавният секретар на линията.

— Брус, прости ми — извини се Майерс твърдо. — Сержантът е добър адютант, но почеркът му е ужасен. Обадох се на три други телефона, докато улуча този. Аз го отпратих, преди да започна, разбира се, така че сме един на един.

— Тъкмо щях да ти звънна пак, Майкъл. Нещо ужасно се е случило. Ужасно е, но може да е свързано с Баярат.

— Господи, какво е?

— Ти беше у Ингерсолови тази вечер, нали?

— Да, моят офис се съгласи, че трябва да се появя. Дейвид беше приятел на Пентагона. Ние често му се обаждахме за съвети по договорите за отбраната.

— Това може и да е непремерено, но нямаш начин да знаеш.

— Не те разбирам.

— В течение си на докладите за Момиченцето-кръв, нали?

— Естествено.

— Тогава ти е известно, че се подразбира, че зад нея има някаква организация — голяма или малка, ние не знаем, има влиятелни хора, работещи в нейна полза.

— Това е ясно — каза генералът, усмихвайки се на себе си. — Тя не би могла да избегне всичките клопки, ако нямаше такива хора.

— Днес настъпи ново развитие. Не е достатъчно документирано, за да бъде разпространявано, но е вярно. Тази нощ го доказва.

— Какво доказва?

— Ингерсол е бил част от групата на Баярат.

— Дейвид? — възкликна Майерс с фалшива изненада. — Това е последното нещо на земята, което очаквах да чуя.

— Има и още. Баща му е бил свързан, бившият съдия от Върховния съд.

— Това е много трудно за вярване. Кой го е открил?

— Капитан Хайторн е стигнал до този извод.

— Кой?... О, оттеглилият се таен агент, вербуван от британците. Сега си спомням.

— Той е късметлия, че е жив. И също е бил у Ингерсол.

— Жив?... — Учуденият Майерс бързо се окопоти. — Какво е станало?

— Той е бил навън в градината, зад басейна, разговаряли със стария, който му открил няколко шокиращи истини и за бащата, и за сина. Очевидно са били проследени и някой е застрелял Ричард Ингерсол в главата. Убил го е на място. Преди Хайторн да успее да реагира, същият някой го е нападнал, пратил го е в безсъзнание и е поставил оръжието си в ръцете му.

— Това е невероятно! — каза генералът с дрезгав монотонен глас.

— Беше изпратен отряд на ЦРУ, който е изнесъл тялото през съседната гора. На госпожа Ингерсол и сина ѝ е съобщено, че старият човек е бил изтощен от всичко и е бил закаран до хотела.

— Те повярвали ли са?

— Синът да. Той казал, че ако знаел, щял да се присъедини към дядо си. Тъй като това е свързано с Момиченцето-кръв, трябва да го пазим в тайна и да решим какво да говорим по-късно.

— Съгласен съм, но Исусе, Брус, не съм чул никакви изстрели. Щях да ги усетя и от километър.

— Не би могъл. Оръжието е в капитана, „Магнум 357“ със заглушител. Той дошъл в съзнание, преди да бъдат открити — бодлите

на един розов храст го събудили, твърди той, и се измъкнал... Ето, сега иска да говори с теб.

Преди изненаданият председател на Началник-щабове да може да асимилира новините, Хайторн се обади.

— Генерале Майерс?

— Да?...

— Между другото, сър, аз съм голям ваш почитател.

— Благодаря ви.

— Ще трябва да поговорим веднага, сър, и не по телефона. Ще трябва да обсъдим всичко, което вие и аз сме видели тази вечер. Всяко лице, което е било там, с кого сте говорили, защото аз не познавам никого. Знам само едно, генерале. Някой, който е бил там, работи за Баярат.

— Къде искате да се видим?

— Мога да дойда до вас.

— Ще ви чакам, капитане. — Генерал Майерс затвори телефона, за кратко поглеждайки към израстъка, който стърчеше от рамото му. Не беше стигнал дотук, за да бъде спрял от някакъв си моряк.

31.

Централата на МОСАД, Тел Авив

Полковник Даниел Абрамс от отряда за борба с тероризма, натоварен да се занимава с начинанието на Баярат, седеше начело на масата за конференции. Вдясно от него седеше жена на около четирийсет години, с остри черти, с тен от израелското слънце. Тъмната ѝ коса бе завързана на кок. Вляво от него имаше момчешки изглеждащ мъж с изтъняла руса коса, ярки сини очи и безформен нос, разбит по време на залавянето му от групировката на Хизбула някога в Южен Ливан. Тя бяха съответно майор и капитан в Мосад, опитни в тайните операции.

— Нашият агент Яков е бил изигран от Баярат — каза полковникът. — Той я е открил на летище Дълес, но тя се измъкнала от клопката. Почти предизвикала бунт, крещейки, че той е палестински терорист, и избягала. Яков за малко не е бил убит от разярените пътници, главно американци.

— Той изобщо не е трябвало да се приближава към нея сам — каза жената майор. — Не е могла да не го познае, той се беше сприятелил с нея в кибуца Бар-Шоен. Имала е предимство.

— Или е било обратното — предложи младият капитан. — Яков не е знаел, че тя е Баярат, когато е била в кибуца. Ние установихме това по-късно, след Ашкелон, от нашите агенти в Бекаа. Той просто е бил подозрителен.

— Естествено, че е бил — каза Абрамс. — Защо Яков я е пуснал?

— Той излязъл с Баярат няколко пъти съвсем неофициално, приятелски, за да види дали може да научи нещо повече за нея. Тя явно си е имала свои собствени канали и е научила повече за него, отколкото той за нея. И една сутрин не се появила в кибуца за закуска. Изчезнала.

— Тогава е било глупаво от негова страна да бъде в района сам, още повече да ѝ се показва.

— Виж, майоре — каза капитанът, — би ли предпочела към нея да се бяха приближили група агенти, при което щеше без съмнение да последва безразборна стрелба и да загинат много хора, повечето американци? Ние решихме да го изпратим и да го оставим да действа сам, защото той би могъл да я разпознае въпреки нейния добре известен талант да се предрешава. Освен това Яков също е бил предрешен. Черната му коса беше направена по-руса от моята, а веждите му бяха боядисани и пригладени в нова форма. Не беше съвършено, но беше добре.

— Мъжете гледат лицето, а след това изучават тялото. Жените оценяват тялото, а след това изучават лицето.

— Моля — прекъсна полковник Абрамс, — да не се впускаме в сексуална психоспекулация.

— Това е доказано, сър — настоя майорът.

— Сигурен съм, че ще излезе нещо друго след тази неудача и ние трябва да решим как да го използваме. Ние пречупихме палестинеца, когото задържахме, певеца, който толкова забавляваше нашите офицери-идиоти. Един от пазачите заяви, че му е предложен подкуп, за да го освободи, така че преместихме нашия затворник в Негев.

— Мислех си, че ашкелонците на Баярат са се заклели да бъдат измъчвани до смърт, без да разкрият нищо — каза жената-офицер презрително. — Толкова за арабския кураж.

— Това е глупава забележка, майоре — парира полковникът. — По всяка вероятност никакви мъчения нямаше да доведат до нищо. Използвахме химикали.

— Поправям се, полковник Абрамс. Какво научихме?

— Ние го разходихме през няколко телефонни обаждания на Баярат от Съединените щати, пресявайки всяка дума, име или фраза — всичко, което би ни довело до нещо. Преди около два часа го намерихме. — Офицерът от Мосад извади тефтерче от джоба на ризата си и го отвори. — Ето това са думите „...американски сенатор... успешна стратегия... той е на наша страна... името е Несбит“.

— Кой?

— Сенатор от Мичиган на име Несбит. Той е ключът. Ние ще го изпратим на Вашингтон, разбира се, но не чрез официалните канали. Да си кажа честно, не вярвам вече на трафика. Твърде много неща се объркаха.

— Ние щяхме да сме я хванали досега — съгласи се изглеждащият като момче офицер от Мосад. — Това е смешно.

— Арогантността не ни отива, капитане. Тя е един съвършен противник. Никога не съм виждал човек, така убеден в правотата си. Това датира от детството ѝ и може би само по този начин може да бъде обяснен нейният фанатизъм.

— Кой е каналът, който искате да използвате, сър? — жената-майор беше нетърпелива.

— Вас двамата — отговори полковникът. — Изпращаме ви тази нощ. Ще бъдете във Вашингтон рано сутринта. Трябва да отидете директно при държавния секретар Палисър, при никой друг. Ще ви бъде осигурена незабавна аудиенция.

— Защо при него? — почти запротестира капитанът. — Мислех, че ще идем в разузнаването или тайните служби.

— Аз познавам Палисър. Вярвам му. Наистина не познавам никой друг, на когото да мога да вярвам. Това ви звучи параноично, предполагам.

— Така е, сър — каза майорът.

Баярат седеше до дебелото стъкло на хотела на летището, което приглушаваше шума на пристигащите и заминаващите самолети. Ранното слънце проникваше през мъглите, известявайки най-важния ден в живота ѝ. Въодушевлението, което изпитваше, не беше много различно от вълнението, което изживя преди толкова много години, когато заведе испанския войник в гората, а към крака ѝ под полата беше прикрепен нож с дълго острие. Приликата беше в това, че жестоката армейска свиня беше нейното първо убийство и я изпълни с решимост. Но днешният ден беше далеч по-важен от детските емоции. Днес беше триумфът на жената, на узрялото дете, което беше преодоляло преторианската стража на най-мощната нация в света. Тя щеше да влезе в историята, щеше да промени историята. Животът ѝ най-накрая беше оправдан. *Muerte a toda autoridad!*

Детето от миналото ѝ се усмихваше, на нея, на всесилната жена, и в тази усмивка имаше любов, благодарност, отмъщение за всичко, което беше им сторено на тях двете. Ние вървим заедно, мое младо аз, в кървавата слава на отмъщението. Не се страхувай, мое дете. Не се страхуваше тогава, не се страхувай и сега. Смъртта е мирен сън и може

би най-жестокото нещо за нас ще бъде да оцелеем. Но ако оцелеем, моя сърдита младост, поддържай огъня в очите и яростта в гърдите си.

— Сеньора! — възкликна Николо от леглото. — Колко е часът?

— Твърде рано, за да бъдеш буден — отговори Бай. — Твоят ангел още не се е качил на самолета в Калифорния.

— Поне е сутрин — каза момчето от доковете, прозя се шумно и се протегна. — Все се събуждах, надявайки се да видя слънцето.

— Обади се на румсървиса за твоята пищна закуска и когато свършиш, имам задача за теб. Искам да се облечеш и да вземеш кола до „Карилон“. Донеси останалия ни багаж, както и пакета, който ще намериш за мен на рецепцията, и се върни с всичко това тук.

— Добре, така времето ще минава по-бързо. Да поръчам ли нещо за теб?

— Само кафе, Нико. След една чаша аз ще изляза на разходка. Една много дълга разходка в много яркото слънце, което се изкачва величествено на небето.

— Това поезия ли е, сеньора?

— Ако е, не е много добра, но за мен е велика. Денят е велик.

— Защо гледаш през прозореца и говориш толкова тихо?

Бая се обърна и погледна надолу към докера от Портичи на леглото.

— Защото краят е близо, Николо, краят на едно много дълго и трудно пътуване.

— О, вярно. Ти каза, че след тази вечер ще бъда свободен да правя каквото искам. Да се върна в Неапол, да взема всичките пари, които си оставила за мен и дори да ида при великото семейство в Равело, което според теб ще ме посрещне като свой.

— Трябва да направиш това, което ти казва сърцето.

— Още се чудя, Каби. Разбира се, аз ще се върна в Италия и поне ще се срещна с това благородно семейство да им благодаря най-любезно, независимо дали ще остана с тях или не. Но това не може ли да почака няколко дни.

— За какво?

— Нужно ли е да питаш, *bella signora*? Искан ми се да прекарам малко време с Анжелина.

— Прави каквото искаш.

— Но ти каза, че ще ме оставиш след тази вечер...

— Така казах — съгласи се Баярат.

— Тогава ще имам нужда от много пари, защото съм *barone-cadetto di Ravello* и трябва да отговарям на положението си.

— Николо, за какво говориш?

— Точно това, което чу, *mia bella signora*. — Младият италианец отхвърли чаршафа и се изправи гол срещу благотетелката си. — Момчето от доковете не се променя, Каби, макар че се надявам един ден и това да се случи. Аз следях сметките, които ти ми нареждаше да вземам за теб от хотелите и ресторантите, и те наблюдавах... Ти звъниш по телефона и парите ти се доставят обикновено през нощта в много дебел плик. Палм Бийч, Ню Йорк, Вашингтон, винаги е същото.

— Как мислиш, че живеем? — каза Баярат спокойно, усмихвайки се сладко. — С кредитни карти ли?

— А аз как ще живея, след като ти си отидеш? Тук, където искам да остана за известно време. Не вярвам да си се замисляла над това, но то ме засяга. Момчетата от доковете стоят близо до пътниците, защото пътниците ще изчезнат, а с тях и бакшишите.

— Да не би да ми казваш, че искаш пари?

— Да, искам, и мисля, че трябва да ги получа тази сутрин, а не довечера.

— Довечера?...

— Много преди довечера. В един от онези тежки пликове, който ще дам на Анжелина, когато я видя на летището. Дори съм определил сумата, продължи Николо, без да обръща внимание на гнева на Бая. — Начинът, по който живеем ние, иска доста пари, но двайсет и пет хиляди американски долара ще бъдат достатъчни. *Naturalmente*, ти можеш да си ги удържиш от парите в Неапол. Ще подпиша декларация, че съм съгласен.

— Ти си насекомо, едно нищо! Как смееш да ми говориш по този начин? И да правиш такива безсрамни искания, след като съм отворила живота за тебе? Отказвам да продължавам този недостоеен разговор!

— Тогава аз отказвам да взема багажа, нито пък ще бъда тук, когато се върнеш от разходка... Колкото до тази вечер, за която си толкова потайна, можеш да отидеш и сама. Една велика дама няма нужда от насекомо като мене.

— Николо, ти ще се срещнеш с най-властния човек на света, някога ти обещах това! Ще се срещнеш с президента на Съединените

щати!

— Той не ме интересува. Интересувам ли го аз? Или той се интересува само от barone-cadetto di Ravello, който не съм.

— Недей да правиш това! — изпищя Баярат. — То е всичко, за което съм работила, за което съм живяла! Ти не можеш да го разбереш!

— Аз мога да разбера един плик, за който знам, че Анжелина няма да го отвори, преди да я видя отново в Бруклин. В сърцето си знам, че тя ще ми помогне да се освободя от твоето докерче — Николо стоеше прав, очите му гледаха бясно Баярат. — Направи го, Каби. Направи го или изчезвам.

— Копеле такова!

— Ти ме научи и на това, bella signora. Когато стигнахме до непознатия остров след онези ужасни бури, аз те нарекох чудовище... Ти си по-лоша от чудовище, ти си зло, което не мога да разбера. Отиди до телефона и се обади на един от твоите subalterni^[1]. Парите да са тук до обед, иначе изчезвам.

Централата на МИ-6

Беше след полунощ, когато черният мъж с африканска прическа влетя в стратегическата стая, затвори вратата и отиде бързо до първото място от лявата страна на кръглата маса за конференции. Той беше облечен в кафяво яке и панталони с ръждив цвят. Присъстваха още трима други мъже. В северния край на масата беше председателят, сър Джон Хауъл. Обратно на часовниковата стрелка седеше мъж в тъмен костюм. И непосредствено до новодошлия имаше една фигура в кафтан, готрата му лежеше до папката пред него. Кожата му беше тъмна, нито бяла, нито черна. Арабин.

— Мисля, че можем да започнем — каза новодошлият, опитвайки се да приглади буйната си коса. Акцентът му беше аристократичен. — Дойде от моторния парк.

— Какво искаш да кажеш?

— Един от старшите механици на Даунинг Стрийт. При няколко случая той забелязвал две дипломатически коли с вдигнати капаци, явно за проверка на моторите, когато колите са били далече от гаража.

— И какво? — попита сър Джон. — Ако има проблем с мотора, как иначе може някой да разбере какво му е, освен като вдигне капака.

— Това са дипломатически автомобили, сър — каза офицерът от МИ-6, специалист по Близкия изток. — Човъркане не се позволява.

— И всеки шофьор се проверява, препроверява, едва ли не му се прави енцефалограма.

— Там е въпросът, господин председател — прекъсна черният с оксфордската реч. — Всички проблеми с моторите трябва да се докладват на контролорите, независимо колко са малки. Освен това всяка кола има автоматичен вътрешен печат на механизма за освобождаване на капака. Ако той е бил счупен преди рутинната инспекция, на лентата се появява жълта боя. За никоя от въпросните коли не е докладвана повреда, а са били карани все от един и същи шофьор.

— Искаш да кажеш, че може би енцефалографът не е бил наред? — отбеляза мъжът с тъмния костюм, позволявайки си лека усмивка, като погледна към председателя.

— Или пък субектът е изключително талантлив и ужасно добре обучен — отговори черният офицер. — Достатъчно, за да получи работа в моторния парк.

— Да започваме. Очевидно знаеш името на този шофьор и доста други неща.

— Доста повече, сър. Той се представя за натурализиран египтянин, бивш шофьор на домакинството на Ануар Садат, но документите му са недостоверни. Те очевидно са фалшиви, макар и много добре изработени.

— Защо е бил позволен натурализиран статус? — попита мъжът в тъмния костюм. — Тоест, според тези документи.

— Превратът на офицерите срещу Садат включваше убийството на целия му персонал. Получил е убежище.

— Дяволски умно — намеси се Хауъл. — Садат беше специален приятел на Форин офис. Тези приятели се грижеха за неговите сътрудници много повече, отколкото бихме желали, точно поради тези причини. Твърде много гнила риба в спасителните мрежи. Продължавай.

— Представя се под името Баруди. Преследвах го през по-голямата част на вечерта. Той влезе в Сохо, посети най-непочтените места, бих добавил, и се срещна с четирима души поотделно в четири

бара... Тук наистина трябва да направя пауза и да похваля когото трябва.

— Моля?

— Тренировъчния курс в имението в Съсекс. Беше наистина забележително, сър. Имах предвид отнемането на лични вещи от заподозрени, когато желаем информация, която не ни е на разположение.

— О?

— Вярвам, че Джеймс говори за джебчийство — каза мъжът в тъмния костюм. — Той очевидно го е издигнал на нивото на изкуство.

— Аз успях да взема портфейлите на двама от господата. Чантичката на жената беше добре закопчана, а другият приятел сякаш нямаше джобове. Занесох ги в тоалетната и ги пресних с джобния си апарат, после ги върнах на нашите субекти. Единият, за мое съжаление, в друг джоб, но това беше неизбежно.

— Бих казал, че това е забележително — каза председателят. — Какво научи за твърде странните познати на нашия шофьор?

— Отново същото. Шофьорските книжки и кредитните карти изглеждаха истински и сигурно са, освен имената. Все пак във всяко портмоне, нагънати на квадрат, така че да бъдат не по-големи от две пощенски марки, и напъхани в ръба на кожата стояха тези листове. — Офицерът на МИ-6 бръкна в джоба на якето си, извади четири ролки копирна хартия и ги разтегна на масата. — Прекарах моя дубликатор надолу по колоните на двата листа и това са резултатите.

— Какви са? — попита мъжът с тъмния костюм, докато другите двама вдигнаха по една ролка.

— Напечатаните редове са на класически арабски — каза мъжът от Близкия изток. — Написаните на ръка са преводи.

— Арабски? — прекъсна Хауъл. — Баярат?

— Както можете да се уверите, това са списъци на дати, часове и места...

— Това не са много точни преводи — намеси се арабинът от МИ-6, — но някои от тези места са почти непреводими. Кой го е превеждал?

— Говорих с нашия главен арабист в Челси. Отидох към девет. Не му отне много време.

— Не бих казал — каза офицерът в роба. — Той е бил запознат с текстовете и след първите няколко реда е видял ключ и е използвал фонетиката. Добър специалист.

— Какво означават те? — настоя председателят.

— Заради тях закъснях, сър. През последните три часа карах от едното място на другото — има по дванайсет във всеки списък. Бях напълно ядосан. Тогава стигнах до петото място и ми стана ясно. Проверих отново първите четири и се убедих. Сър, това са обществени телефони.

— Нашите субекти приемат разговори, очевидно не ги изпращат — предположи специалистът по Близкия изток.

— Защо казваш това? — попита англичанинът отляво до него.

— Би било просто да се запишат номерата, на които трябва да се звъни на арабски, без съмнение като се употреби диференциален плюс и минус, за да се отхвърли грешка в паметта. Такива тук няма, но в такъв случай би трябвало да има минимум деветдесет и шест и максимум сто и осемдесет цифри за запомняне.

— Да предположим, че има само един номер? — каза Джеймс.

— Възможно е — отговори арабинът, — но това предполага, че приемащите остават на едно място, което би изключило Баярат. Още повече, опасно е да се използва един номер в операция като тази. И последно, всеки профил, който сме изработили за Баярат, посочва нейната страст към секретност, което означава, че там, където е възможно, тя отказва да използва посредници.

— Аз съм убеден — каза сър Джон. — Къде и кога е следващият контакт? — каза той, преглеждайки най-близката лента пред него.

— Утре по обед, на Бромптън Роуд, Нйтсбридж, пред Харъдс — отговори черният разузнавач. — Седем сутринта вашингтонско време.

— Тълпата от пазаруващи по обед тук — отбеляза тъмният костюм. — Звучи като стратегията на ИРА.

— Следващата след това? — попита шефът на МИ-6.

— Двайсет минути по-късно, на ъгъла на Оксфорд Съркъс и Риджънт.

— Още тълпи — отбеляза тъмнокожият офицер. — Най-оживеното движение.

— Не би трябвало да ти казвам какво да правиш, Джеймс — каза председателят. — Комуникационен фургон на всяко място, отворени

линии към Вашингтон и подземните телефонни компютри с двата обществени телефона. Трябва да проследим разговорите.

— Да, сър. Позволих си волността да алармирам нашето отделение за комуникации, но се опасявам, че вие ще трябва да се свържете с телефонистите. Те никога няма да го приемат от мен. Мисля, че е нужна заповед от Върховния съд за проследяването.

— Заповед от Върховния съд, как ли пък не! — избухна шефът на МИ-6 и изведнъж удари с дясната си ръка по масата, веднага осъзнал, че вече не е това, което беше някога. — Бог да ми е на помощ, аз изпратих Джефри Кук към смъртта от тази стая. Картите бяха точно на тази маса и той трябваше да ми обръща страниците и да ми казва каквото не знам!... Искам тази маниакална кучка мъртва! Направете го заради мен, направете го заради офицера Кук.

— Ще бъдем на ниво, сър, обещавам ви — Джеймс стана от стола си.

— Чакай! — Сър Джон направи пауза, а напрегнатите му очи изведнъж се разфокусираха. Главата му се наклони, умът му очевидно будуваше. — Казах отворени линии към Вашингтон — това е твърде широко, твърде обхватно. Баярат има свои собствени агенти там. Трябва да го ограничим. Само една линия.

— Към кого? — попита мъжът в тъмния костюм.

— Кой замества Жилет в ЦРУ?

— Временно първият му заместник. Нашите хора го смятат за добро момче — отговори Джеймс.

— Това ми стига. Ще се свържа с него по скрамблера. Също и този приятел, който насочва Хайторн. Как се казваше?

— Стивънс, сър. Капитан Хенри Стивънс от морското разузнаване.

— Каквото и да излезе от това, си остава вътре, напълно секретно, докато тримата решим къде да го предадем.

Среднощната конференция беше проведена преди десет часа и трийсет минути. Фургоните вече бяха пред Нйтсбридж и Оксфорд Съркъс. Наближаваше седем сутринта на летище Дълес.

---

[1] Подчинени. — Бел. ред. ↑

32.

Баярат тръгна по циментовия път от хотела до летището, след това пресече граничната трева и зави зад ъгъла на сградата с очи към входа. Погледна инкрустирания си с диаманти часовник. Беше 6,32. Тя беше останала в хотелската стая, наблюдавайки как Николо се облича и поглъща закуска колкото за глутница вълци, и го помоли да побърза, но не настоятелно, за да не го разтревожи допълнително.

Бая наблюдаваше изхода на хотела, докато момчето от доковете, облечено в разкошен син блейзер и сини панталони, забързано отиде до чакащото такси. Той беше наистина олицетворение на физическата красота — прекрасно човешко същество, младо, красиво и жизнено. Полагаше се на такова създание да умре при осъществяването на едно великолепно убийство.

Беше 6,47. Можеше да се върне спокойно на пътя и обратно в хотела. Трябваше да направи пет обаждания — две до Лондон, едно до Париж, едно до Йерусалим и едно до банката, която държеше неограничените резерви на Бекаа. Нямаше значение, че използваше хотелския телефон, вече нищо нямаше значение. След час тя щеше да излезе от тук и щеше да остави адреса на друг хотел във Вашингтон, където Николо трябваше да занесе нейните вещи. Адресът, на който щеше да получи парите си. Незначителна сума, която никога нямаше да употреби.

* * *

Найтсбридж, Лондон

На Бромптън Роуд, точно срещу изхода на Харъдс, трима мъже чакаха в един фургон, върху който имаше реклама за уиски. Електронното оборудване вътре беше много над познанията на простосмъртните, които едва успяваха да прочетат упътванията за

телевизорите си. Стените на звукоизолираното превозно средство имаха три тъмни стъкла над апаратите от двете страни. Тези, които гледаха отвътре, виждаха всичко, тези отвън — нищо. Черният офицер от МИ-6, Джеймс, обхождаше с поглед пространството около телефонната будка, докато неговите двама компаньони продължаваха да проверяват уредите си с поставени на ушите слушалки.

— Ето го — каза Джеймс остро, но спокойно.

— Кой? — техникът на средна възраст вдигна очи към прозореца.

— Човекът в сивия костюм и шарената връзка, с вестник под ръката.

— Той не прилича на никой от тези, които си срещнал в баровете в Сохо — изкоментира третият, слаб мъж с очила, завъртайки се на стола си. — По-скоро на банков чиновник от Странд.

— Може и такъв да е, но точно сега поглежда часовника си и се движи към будката... Виж! Той току-що засече една жена, която се опитваше да се вреди първа!

— Добро момче — каза единият техник, ухилен. — Сигурно е играч на ръгби. Направи чист бодичек на старото момиче.

— Тя е бясна, така си е — отбеляза слабият колета, действащ с техниката откъм улицата. — Тя го гледа на кръв.

— Освен това твърде много бърза, за да остане и да направи сцена — каза Джеймс, концентрирайки се върху гълчавата на хората отвън. — Тя се насочва към будката на ъгъла.

— Деветдесет секунди до сканирането — изрече глас по високоговорителя.

— Провери вашингтонската си линия — нареди офицерът от МИ-6.

— Вашингтон, приятелче, там ли си?

— Готов и чакам, приятелче.

— Нашата линия все още чиста ли е откъм прихващане?

— Точно сега и космонавтите не биха могли да ни чуят...

— Добре, Вашингтон. Продължавайте.

— Благодаря, Лондон.

— Всички канали да се активират — каза черният офицер от МИ-6. — Програмното сканиране започна.

Мълчание.

Изминаха осемдесет и седем секунди и през това време се чуваше само тихото дишане на тримата разузнавачи. Изведнъж женски глас прониза ефира, подсилен от високоговорители.

— Ашкелон, аз съм!

— Звучиш напрегнато, любима дъще на Аллах — каза гласът на десет метра от фургона на Найтсбридж.

— Тази вечер е — рано тази вечер, посветени!

— Толкова скоро? Имаме за какво да сме благодарни и сме готови! Работила си с учудваща бързина!

— Това изненадва ли те?

— Когато се отнася за теб, нищо не ме изненадва. Мога само да се възхищавам на способностите ти. Има ли някакви подробности, които трябва да знаем.

— Никакви. Само стойте до радиото. Когато чуete новините, бъдете готови да действате. Правителствата навсякъде ще бъдат събрани веднага на съвещания. Ще има хаос в столиците, пълно безредие. Трябва ли да ти казвам това?

— Вярвам, че не, защото тъмнината там все още означава и тъмнина тук. Тъмнината и безредието са удобни за тези, които искат да убиват. Съвсем просто, защитата е разхлабена. Не би могло да е иначе. Всичко може да се очаква. Безредие.

— Ти винаги си бил от умните мъже...

— Чакай! — мъжът в стъклената телефонна будка изведнъж фокусира погледа си наляво.

— Исусе Христе! — извика Джеймс от МИ-6 вътре във фургона. — Той гледа към нас.

— Изчезвай от там, където си! — изрева гласът на около десет метра. — Стъклата, те са непроницаеми, черни! Бягай, те те следят! — Мъжът в тъмния костюм пусна телефона, изхвъркна от будката, пресече напрегнатото движение на Бромптън роуд и изчезна в тълпите, вливащи се в Харъдс.

— Проклятие! — изкрещя агентът Джеймс. — Изпуснахме ги!

— Вашингтон! Вашингтон! — повтори техникът от апаратната. — Лондон вика, обади се, имаме проблем.

— Знаем това, Лондон — каза американският глас по говорителя. — Чуваме това, което и вие чувате, сещаш ли се?

— И?

— Хванахме телефона. От хотел на летище Дълес!

— Отлично, приятел. Значи влизате?

— Не е толкова отлично, колкото казваш, но се движим.

— Моля, изяснете го! — извика офицерът от МИ-6, надвесвайки се над таблото.

— Ами да започнем с това — отговори американецът, — че хотелът има двеста седемдесет и пет стаи, което значи двеста седемдесет и пет телефона. Няма нужда да минават през централа, за да наберат Лондон или която и да е друга точка по света.

— Не говорите сериозно! — изрева Джеймс. — Проверете шибаната централа!

— Бъди реалист, Лондон, това е хотел, не Ленгли. Но не се коси, охраната на Дълес е на път и ще бъде там колкото се може по-скоро.

— По-скоро? Защо вече не са там?

— Защото Дълес покрива някъде към десет хиляди акра, а сега сме в рецесия и доста служби бяха драстично съкратени. Като полицията на обществени места например.

— Не мога да повярвам! Сега е върхът на тревогата!

Мениджърът на хотела на летище Дълес скочи от бюрото си с телефон в ръка. Той се караше на службата за снабдяване с кърпи, когато разговорът му бе рязко прекъснат от оператор, твърдящ, че има тревога и че трябва да остане на линията за полицията. Последва го един твърд, студен глас. Мъжът се идентифицира като шеф на полицията на летището. Заповедите му бяха кратки и ясни. Хотелските компютри и всички асансьори трябваше да бъдат спрени веднага и на гостите да се съобщи, че има масивен токов удар или каквото намерят за добре. Всички заминаващи трябва да бъдат задържани колкото се може по-дълго. Трескаво мениджърът се свърза със секретарката си и предаде заповедите.

Две пресечки по-далеч, със сирена, разделяща движението, първата от трите полицейски коли фучеше към хотела.

— Какво търсим, по дяволите? — попита шофьорът. — Не мога да чуя нищо!

— Жена между трийсет и четирийсет, пътуваща с млад чужденец, който не говори английски — отговори партньорът на

полицая, с наведена глава, за да чува гласа на диспечера през шума на сирените и околните свирки.

— Това ли е?

— Това е, което знаем.

— Ако те бягат, ще се разделят, за Бога!

— Значи търсим младежа, после разтревожената женска... Чакай! — извика партньорът в микрофона. — Повторете това, моля. Искam да съм сигурен, че го разбрах правилно... Десет-четири. — Офицерът от полицията остави микрофона. — Ето — каза той на шофьора. — Субектите са въоръжени и считани за извънредно опасни. Ние влизаме отпред, нашите хора прикриват.

— И?

— Момчетата носят пушки и ако ги спипаме, стреляме директно, без церемонии.

Белият телефон звънна в офиса на временния директор на Централното разузнавателно управление. Беше линията към групата за Момиченцето-кръв. Шефът на електронните операции говореше с вледеняващ тон. Той настоя да бъде свързан с новия директор незабавно, което според личната секретарка беше невъзможно. Човекът беше на разговор с шефовете на сигурността на три чужди правителства, среща, организирана от президента, за да се покаже колко отзивчив ще бъде новият шеф на американското разузнаване със съюзниците на страната. Не беше време да се прекъсва такъв разговор.

— Дайте ми информацията и аз ще му я представя.

— Трябва да ме свържете незабавно. Ужасно спешно е.

— Хайде, тук съм от осемнайсет години, млади човече.

— Добре, чуйте това. Думата е тази вечер, Момиченцето-кръв ще нападне рано тази вечер. Вдигнете по тревога Белия дом!

— За да сме подсигурени, изпратете и факс тук — незабавно.

— На път е, както се казва. Сигурен, без копие от тази страна, освен компютъра.

Копието от информацията за Момиченцето-кръв излезе от секретарската машина.

Скорпион седемнайсет запали клечка и го изгори над кошчето.

Баярат затръшна двата куфара, след това набута оставащите дрехи под леглото. После се втурна в банята, напои една кърпа и с нея бързо изтри лицето си, премахвайки целия грим. Взе една тубичка с фон дьо тен от рафтчето за тоалетни принадлежности и бързо втри бледия крем по челото, бузите и клепачите си. Втурна се отново в стаята и грабна шапката с воалетката от леглото. Постави я на главата си и спусна воала над лицето, взе чантата си от шкафчето и вдигна куфарите. Отвори вратата и се огледа в двете посоки на коридора.

Видя нужното близо до един знак за изход.

Сладолед. Напитки.

Грабна багажа и отиде до малката, осветена с неон стаичка, в която бяха сладоледът и машините за напитки. Хвърли двата куфара в ъгъла. Щяха да бъдат открити до час, мислеше си тя, докато оправяше дрехите и шапката и отиваше към стълбището на изхода.

Четири етажа по-надолу фоайето беше в хаос. Опашките на касиерските шубери растяха и излизаният багаж се трупаше по вратите и отвън на тротоара. Бая разбра веднага: дадени са заповеди. Обърквай, разсейвай, създавай безпорядък, дори компютърен срив — забавяй!

Носеха се викове за заминаващите полети. Някои псуваха, блъскайки по вратите, хвърляха ключовете си на пода, съскаха фрази като „Съди ме!“, „Говорете с адвоката ми, некомпетентни некадърници!“, „Проклет да съм, ако си изпусна самолета!“, „Оправете проклетите асансьори!“

Всичко е свършено, мислеше си Баярат, докато куцукаше навън към стоянката за таксита. Една възрастна, крехка жена, нуждаеща се от подкрепа. Изведнъж полицейска кола с пуснати сирени и светлини зави рязко, засичайки първото такси. Двама полицаи изскочиха, огледаха колата и се втурнаха през претрупания тротоар към изхода, разблъскайки хората по пътя си. Сърдити викове изпълниха въздуха. Изнервените и разярени пътници бяха на предела на търпението си. Пристигнаха още две полицейски коли, комбинираният им сирени и светлини рязко укротиха тълпата, замествайки виковете на протест с кротки забележки за някакво бедствие.

Полицаяте от новодошлите коли се втурнаха в различни посоки през източната и западната лека, носейки пушки. Свършено, мислеше си Баярат, докато куцукаше към края на опашката за таксита.

— Моля, закарайте ме до най-близката телефонна будка — каза Бая, пускайки една двайсетдоларова банкнота през отворчето на противошумната преграда на шофьора. — След като се обадя, ще ви кажа къде да ме закарате.

— С вас съм, лейди — отговори дългокосият шофьор, грабвайки двайсетачката.

След две минути таксито спря до бордюра пред дузина пластмасови телефонни будки. Баярат слезе и се забърза към най-близкия свободен телефон. По памет, нейната изключителна памет, помисли си тя със задоволство, набра хотел „Карилон“ и попита за портиера.

— Мадам Балзини е — каза тя. — Пристигнал ли е племенникът ми?

— Още не, мадам — каза любезният глас от линията. — Но за вас беше доставен един пакет преди по-малко от час.

— Да, знам това. Когато моят племенник пристигне, кажете му да чака там. Аз ще дойда при него.

Баярат затвори телефона и се върна при таксито. Умът ѝ препускаше. Как беше открил Лондон телефонната програма? Кой се беше провалил или — още по-лошо — кой е бил разкрит и се е разприказвал?

Не! Тя не трябва да размишлява върху тези въпроси без отговор. Само днес, само тази вечер! Сигналът щеше да бъде разпратен по света като чудовищен, разтърсващ гръм! Нищо друго нямаше значение. Само да премине денят.

Беше 2,48 сутринта, когато Хайторн напусна дома на генерал Майкъл Майерс в Арлингтън, Вирджиния. Щом потегли към изхода, извади касетофончето от джоба на самото си и с успокоение забеляза, че червената светлинка все още свети. Той пренави лентата за няколко секунди, натисна копчето и чу гласовете. Беше жест на въодушевление, както и на желанието му да стигне до Шенадоа Лодж колкото се може по-бързо. Беше успял. Имаше записан близо двучасов разговор между него и председателя на Обединените началник-щабове — последния елитен Скорпион.

Когато пристигна, Майерс първо го огледа, а погледът му беше смесица от демонстративно уважение и бяс, както един властен човек

може да се взира в трупа на враг, оказал се по-опасен като мъртъв, отколкото като жив. Тайръл познаваше този тип много добре. Тези типове бяха в изобилие в Амстердам, с неизмеримия си егоизъм. И Хайторн беше подходил към самочувствието на Максимум Майк както трябва, дразнеше го неуморно, докато накрая Майк не можа да устои. Сервилният почитател, задаващ му много въпроси, беше един боготворящ го идиот, той можеше да казва каквото си иска открито, обожателят-капитан щеше да бъде неговата първа защитна линия, ако изобщо някога му бъдеше нужна защита.

Генералът се нуждаеше от тази защита повече, отколкото осъзнаваше, мислеше си Тайръл, като навлизаше в магистралата. Той разбра това още в мига, в който помощникът на генерала отвори вратата, за да го посрещне. На пръв поглед маститият подчинен не се различаваше от военния, когото Тайръл беше видял в тъмното фоайе в къщата на Ингерсол, но това не беше същият човек. Беше друг. Убиецът беше изчезнал.

Хайторн навлезе в паркинга на Шенадоа Лодж в 3,30. Две минути по-късно беше в стаята, където Пул седеше до бюрото, с миниатюрните електронни уреди пред себе си.

— Някаква вест от Кати? — попита Тайръл.

— Не, откакто говорихме преди няколко часа, а аз звънях няколко пъти след това.

— Ти каза, че е помръднала с крак. Това значи нещо, нали?

— Така казаха отначало, а сега не ми казват нищо, освен да не се обаждам повече. Те щели да ме потърсят. Та за да не се замислям, се позанасях малко с Ленгли.

— Какво значи, че си ги занасял?

— Някой е прихванал твоя транспондер и това влудява момчетата от мрежата. Те непрекъснато ми се обаждат да питат дали сме във връзка, и аз им казвам да, от време на време, а те искат да знаят защо си спрял в Уилмингтън, Делауеър и после си потеглил към Ню Джърси?

— Ти какво им каза?

— Че въздушните сили очевидно имат много по-точни апаратури от тяхната и че съм си мислил, че си на път за Джорджия.

— Не се занасяй повече и ако се обаждат пак, им кажи истината — аз съм тук и имаме работа. Която ще вършим.

— Лентата? — очите на Пул се разшириха.

— Дай някаква хартия и за двама ни, така че да можем да си водим бележки. — Хайторн беше пренавил лентата в колата. Той постави касетофона на бюрото. — Започваме — каза той, когато лейтенантът донесе хартия от масичката за кафе. Тайръл отиде до леглото и внимателно се отпусна на възглавниците.

— Как ти е главата? — запита Пул, спирайки касетофона.

— Прислужницата на Палисър я превърза. Сега пусни това проклето нещо, а аз ще си остана с шапката. — Двамата мъже изслушаха в мълчание записания разговор. Той продължи един час и двайсет и три минути. Водеха бележки и когато свърши, поискаха да чуят отделни откъси.

— Ти си много добър в работата си, капитане — каза Пул възхитено. — По едно време си мислех, че си истински Атила.

— Формата ми май се връща, лейтенант. Не изцяло, но поне малко... Хайде да започваме.

— О'кей, ще пускаме частите последователно от началото. Аз ще пропускам някои, защото отбелязвах минутите и знам приблизително къде са.

— Ти сега на какво се правиш, по дяволите, на адвокат ли?

— О, лошо, лошо. Татко искаше да стана точно като него, но...

— Пощади ме — прекъсна Тайръл. — Просто пусни.

Хайторн: Имаше ли някой у Ингерсол тази вечер, когато не очаквахте да видите, сър? Някой, който може би ви е изненадал?

Майерс: Трудно ми е да отговоря, господин Хайторн. Като начало, беше ужасно препълнено и светлината не беше много ярка — тези свещи на масите до бюфета бяха единствената светлина, но аз избягвам да се храня извън времето за хранене, така че не отидох там. Войникът може да пълзи и по корем, но не и ако е прекалено нахранен, нали така?

Хайторн: Абсолютно вярно, сър. Но имаше ли някой, който ви е останал в съзнанието, като се замислите? Чувал съм, че имате невероятна памет. Вашите атаки срещу Конг, чувал съм, са били основани на въздушни снимки, които никой друг не си е спомнял.

Майерс: Съвсем вярно. Но тогава аз постоянно имах помощници, не мога да го премълча... Да, като се замисля, имаше няколко членове

на Сената, чието присъствие ме изненада. Политически съвсем наляво, ако ме разбирате, а всички знаят, че Дейвид Ингерсол беше приятел на Пентагона.

Хайторн: Можете ли да бъдете по-конкретен, сър?

Майерс: Да, мога. Този сенатор от Айова, който непрекъснато циври, че фермерите се пренебрегват заради отбранителните съоръжения, а всеки знае, че никъде не се отпускат повече субсидии, отколкото за фермерските земи. Той поучаваше в типичната за него среднозападна назидателност. Също и някои други от левицата, чиито имена не се сещам, но ще погледна конгресните албуми и ще ви се обадя.

Хайторн: Това би било голяма помощ, сър.

Майерс: Не разбирам как ще ви помогне.

Хайторн: Всичко неочаквано е от полза, генерале. Такива хора биха могли да отхвърлят подозрението чрез присъствието си. Чухме, че има брожение в конспирацията на Баярат.

Майерс, прекъсвайки: Има ли?...

Хайторн: Говори се. След дни, може би и часове, ще имаме имената.

Майерс: Това звучи невероятно, капитане... Бог знае, че се надявам да сте прав.

— О'кей, този е първият откъс — каза Пул, изключвайки касетофона. — Коментари? Ти го избра, Тай, не аз.

— Аз бях вътре и наблюдавах от ъгъла на хола. Видях как Майерс ядеше като вълк до бюфета. Нямаше проблем със светлината, тези свещи бяха много ярки, а на стената имаше свещници. Колкото до това кого е видял, не ми пукаше, просто исках да чуя кои типове ще оплюе, за да мога да се съглася с него.

— И да го поуплашиш малко за несъгласието в редовете на Баярат? — каза Пул ухилен.

— В наши дни на това му викат психодисбаланс, лейтенант. Аз му викам завиране на малка пръчка в задника. Нека чуем втория.

— Кратък е, но мисля че си струва.

Хайторн: Дейвид Ингерсол, за когото сега знаем, че е предател и е действал с Момиченцето-кръв, някога давал ли е грешен съвет за

вашиите сделки?

Майерс: Исусе, аз оспорих някои негови юридически решения! Разбира се, аз не съм адвокат, но нещо намирисваше, това мога да кажа!

Хайторн: Продължихте ли да се възпротивявате, сър?

Майерс: Определено да! Устно, ако не в доклади. Мили боже, та той играеше голф с президента!

— Пълно замазване — каза Пул. — Никой не може да твърди нищо „устно“.

— Съгласен съм — съгласи се Тай. — Следващият, моля.

Хайторн: Едуард Уайт, партньорът на Ингерсол, ни каза, че ви е питал дали знаете за разследване от Държавния департамент на делата на Дейвид Ингерсол. Вие явно трябва да сте знаели, генерале, защото постоянно преглеждате докладите за Момиченцето-кръв с поверителна апаратура...

Майерс: Какъв е въпросът ви?

Хайторн: Това не е въпрос, сър, а просто благодарност, че сте се справили с една сложна ситуация толкова добре. По-малки хора биха паднали в капана.

Майерс: Да издадат свръхсекретна информация? Не и моят персонал. Бих застрелял такова копеле. Разбира се, аз знаех за това, но никой не би го чул от мен.

— Това е бинго — каза Тайръл. — Никой не може да му е казал, че Ингерсол е замесен, защото го знаеше само държавният секретар, а той не го е казвал на никого.

— Точно затова го избрах — кимна Пул. — Да минем към следващия, о'кей?

Майерс: Какво наистина мислите, че е станало там, капитане?

Хайторн: Мога да ви кажа какво ми стана на мен, сър. Вижте главата ми, генерале. Не е приятно, но ето я.

Майерс: Ужасно, просто ужасно. Разбира се, виждал съм и далеч по-лоши рани, но беше война, а не траурно бдение, за бога!

Хайторн: Вие сте бил най-добрият воюващ офицер в армията.

Майерс: Не, синко, моите момчета бяха най-добрите...

Хайторн: Скъпият ви е изключителна за човек с вашите заслуги.

Майерс: Човек не бива да се надува сам, особено след като други го надуват вместо него, така ли е?

Хайторн: Наистина, толкова правилно, сър... Но някой застреля Ричард Ингерсол и ме нападна в градината, преди да успея да видя кой е. Ние ще трябва да открием това лице.

Майерс, прекъсвайки: Трябвало е да тренирате като сините каски, капитане. Като изключим морската пехота, не вярвам да имате такива тренировки във флота. От друга страна, чух че сте имали схватка на островите, преследвайки Момиченцето-кръв. Разбрах, че двама ваши колеги разузнавачи, британец и французин, са били убити, а вие сте се измъкнали. Трябва да сте много способен, капитане...

— Задръж, Джаксън — каза Тайръл, облягайки се напред на стола си, когато Пул спря касетофона. — Искан да съм сигурен, че го чух правилно. Чух го и това е още едно бинго. Никога Лондон или Париж не са заявявали, че Кук и Ардисон са прикрепени към МИ-6 или Дъозиум. Майерс е получил тази информация от мрежата на Скорпионите. Вашингтон никога не е споменавал в докладите си за движението на Баярат. Ние не говорим за персонала на съюзните разузнавания и те не говорят за нас.

— Още един гвоздей в ковчег на Максимум — отбеляза Пул. — Сега нека понаучим нещо за психиката на генерала.

Хайторн: Вашата военна атестация, сър, е върхът на военния, достоен за завистта и уважението на всеки войник, който някога е служил на тази нация...

Майерс, прекъсвайки: Това е много мило от ваша страна, но както казах, аз никога не съм бил сам. Дори в клетките за мъчения и тигровите дупки на Виетконг знаех, че американският народ ме подкрепя. Никога не изгубих тази вяра.

Хайторн: В такъв случай, генерале — и това няма нищо общо с тази вечер, личен въпрос е, — как можете да приемате оголването на бюджета за армията до кости? Питам ви това като голям ваш почитател.

Майерс: Това няма да стане! Това няма да стане! Не може да стане! Има интерконтинентални балистични ракети, насочени към нас от всички части на земята! Трябва да се въоръжаваме и превъоръжаваме! Руснаците може да са приключени, но има други на тяхно място. Да се въоръжаваме, за бога, да се въоръжаваме! Това е наш дълг!

Хайторн: Аз съм съгласен, разбира се, сър, но как може да стане? Политиците и от двете партии изискват съкращения, обещавайки на страната дивиденди от мира, главно за сметка на отбраната.

Майерс, с нисък глас: Как може да стане? Нека ви кажа, капитане. Сега си говорим само между нас, нали?

Хайторн: Имате клетвата ми на морски офицер, пред Господа и пред вас, генерале.

Майерс, с едва чуващ се глас: Ние първо трябва да дестабилизираме страната, Хайторн, да разтревожим нацията, да я накараме да разбере, че има врагове навсякъде! След като веднъж е разтревожена, ние ще заемем мястото на пазители на нацията, което ни се полага.

Хайторн: Как да я разтревожите, сър? Срещу какво?

Майерс: Срещу неизбежното в едно разкъсвано от престъпници и слабоволеви хора общество. Ние трябва да сме силни и да запълним вакуума с лидери.

— Щеше да е шегаджия — каза Пул, изключвайки касетофона — истински комедиант, ако имаше чувство за хумор. Вместо това той е един смешен кучи син.

— Той е параноик — добави Тайръл тихо. — Съвършеният посветен Скорпион на Повелителите. Не само банковите му сметки се пълнят — макар че него едва ли го е много грижа да това, — но той наистина вярва, че неговата мечта за ред чрез сила е реална. Страшното е, че това може да стане за секунди, с един куршум или граната, използвани от някой, когото не можем да намерим. Някоя Баярат, посветила целия си живот на това убийство. Къде... къде е тя?

33.

Беше 8,12, когато хотел „Карилон“ прие отново мадам Балзини и нейния племенник. За всички формалности се беше погрижил един любезен портиер, който беше станал много богат от своя труд. В 8,58 Баярат звънна в банката на Каймановите острови, избрана от долината Бекаа, използвайки кода си, и беше уверена, че сумата от петдесет хиляди долара ще бъде доставена в хотела до час, без да бъде предлаган или търсен механизъм за трансфер. Парите пристигнаха във фирмен плик.

— Да ги взема ли? — попита Николо, когато банковият служител излезе.

— Ще вземеш това, което ти дам. Вярвам, че благородното докерче разбира — и аз си имам разходи. Ще получиш твоите двайсет и пет хиляди, но останалото е за мен, за моите начинания. Защо ме гледаш така особено?

— Какво ще стане с теб, сеньора? Къде ще отидеш? Какво ще правиш?

— На всичко ще получиш отговор тази вечер, мой нежен любовнико.

— Ако толкова ме обожаваш, защо не ми кажеш? Говориш, че ще ме оставиш тази вечер. Изчезваш, аз оставам сам... Не можеш ли да ме разбереш, Каби? Ти ме направи част от себе си. Аз бях никой, а сега съм някой заради теб. Ще мисля за теб през останалата част от живота си. Ти не можеш просто да изчезнеш и да ме оставиш объркан и самотен.

— Няма да си объркан, а колкото до самотата, ти си имаш Анжелина, нали?

— Това е само далечна мечта.

— Достатъчно приказки — каза Баярат, отиде до бюрото и отвори плика, като счупи трите печата и откъсна лентата. Тя извади двайсет и шест хиляди долара, подаде на Николо хиляда, постави на масата двайсет и петте и остави двайсет и четири хиляди в плика.

После притисна печатите и го даде на докерчето от Портичи, заедно с хилядата долара.

— Това ще бъде достатъчно за твоите разходи до Ню Йорк — каза тя. — Мога ли да бъда по-честна или по-искрена с теб от това?

— Grazie — каза Николо, — ще дам плика на Анжелина следобед.

— Можеш ли да й вярваш, докерче?

— Да. Тя не е от твоя свят, нито от пристанището. Аз говорих преди минути с нея, беше на път за летището. Ще пристигне в два и двайсет и пет, изход седемнайсети. Нямам търпение.

— Какво ще кажеш на своята прочута дама.

— Каквото ми дойде от сърцето, сеньора, не от главата.

Брус Палисър, държавният секретар, беше събуден от Белия дом в 5,46 сутринта и в шест и десет беше в лимузината си в посока към Овалния кабинет. Сирия и Израел бяха стигнали до задънена улица в преговорите. Можеха да избухнат враждебни действия — вероятно ядрени, ако съвместните усилия на Съединените щати, Англия, Франция и Германия не успеяха да охладят хардлайнерите и от двете страни. В шест и тринайсет сутринта съпругата на Палисър прие обаждане от капитан Хайторн, искащ да говори веднага със секретаря. Било спешно.

— Очевидно има и други спешни неща — отговори Джанет Палисър. — Той е в Белия дом.

* * *

— Съжалявам, сър, но ми е наредено да не прекъсвам срещата на Съвета за сигурност при никакви обстоятелства.

— Представи си — прекъсна го раздраженият Хайторн, — просто си представи, че във въздуха лети балистична ракета, насочена директно към Белия дом! Можеш ли да ме свържеш в такъв случай?

— Искате да кажете, че има такава ракета...

— Не, не казвам това! Просто казвам, че трябва да говоря със секретаря по много важен въпрос.

— Обадете се в Държавния департамент.

— Не мога да се обадя в Държавния департамент!... Той даде ясно да се разбере, че трябва да говоря само с него.

— Тогава се обадете на спешния му телефон.

— Не знам как...

— Ако нямате номера, не сте толкова важен.

— Моля ви, трябва да предам съобщение на секретаря Палисър!

— Момент. Как казахте, че ви е името?

— Хайторн.

— Исусе, съжалявам, сър. Вашето име е прибавено последно в списъка на компютъра. Буквичките са малки, нали разбирате? Съобщението, моля.

— Нека ми се обади веднага. Той знае къде и аз ще чакам. Ще го получи моментално, нали?

— Изпращам го, сър — чу се изпукване и линията замря.

Хайторн се обърна към Пул, който седеше във фотьойла и слушаше.

— Има спешно съвещание в Белия дом, а операторът трябваше да чете някакъв дребен шрифт, за да ме свърже с Палисър. За да му кажа, че един генерал маниак, който вероятно е в същата стая, подпомага и окуражава убийството на президента.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме — каза Тайръл. — Това е най-лошото.

Двойката излезе от митницата на главния терминал на международното летище Дълес. За първи път пристигаха в Съединените щати и задачата им беше най-важната, която бяха изпълнявали досега. Носеха името на човека, който беше ключовата фигура в начинанието на Баярат. Сенаторът Несбит. Той, отвъд законите на разума, водеше терористката към нейната жертва. Едно убийство, което можеше да стане всеки миг.

Те пристигнаха с полет 8002 от Тел Авив и както обясниха на служителя на митницата, престоят им щеше да бъде кратък. Представиха се за инженери на служба към израелското правителство, изпратени да присъстват на конференция за събиране на средства за иригационните проекти в пустинята Негев. Незаинтересованият служител постави печата си, пожела им приятен ден и погледна към следващия пътник.

Офицерите от Мосад продължиха бързо в терминала, жената в строг черен бизнескостюм, мъжът — в сив. И двамата носеха пластмасови сакове и еднакви дипломатически куфарчета. Заедно те се приближиха към обществените телефони. Жената каза:

— Ще позвъня на частния му номер в Държавния департамент, който полковник Абрамс ни даде.

— Бързо — настоя нейният колега, блондин, чиято руса коса беше видимо оредяла. — Но запомни, че ако няма отговор до петия сигнал, трябва да затвориш.

— Разбирам. — След пет сигнала майорът затвори телефона. — Няма отговор.

— Тогава ще позвъним в дома му. Трябва да избягваме всякакви централи.

— Номерът е тук, при мен. — Майорът го избра.

— Да? — чу се женски глас.

— Държавният секретар, моля. Много е спешно.

— Доста такива работи има наоколо — отговори раздраженият глас. — Ако имате да кажете нещо спешно на секретаря, звънете в Белия дом. Аз заминавам за нашата къща в Сейнт Майкълс.

— Една доста ядосана жена. Затвори — каза нервният офицер от Мосад, обръщайки се към капитана. — Тя каза да се обадя в Белия дом...

— Кое то ни е забранено да правим — намеси се подчиненият. — Трябва да говорим единствено с държавния секретар.

— Той очевидно е в Белия дом.

— Не можем да минем през тяхната централа. На никого не трябва да се вярва, само на Палисър. Абрамс е предал по дипломатическите канали, че трябва да очаква двама посетители. Полковникът и секретарят са приятели и Палисър ще оцени нашата експедитивност.

— Тогава не съм съгласна с инструкциите. Щом Палисър е в Белия дом, не виждам причина да не се обадим на централата и да предадем съобщението. Абрамс каза, че всеки час е решаващ.

— Какво съобщение? Ние не можем да се разкриваме.

— Ще кажем, че братовчедите на полковник Давид са пристигнали и ще му се обаждат колкото се може по-често на неговата частна линия или в дома му, дори в офиса, ако трябва.

— Офисът му? — прекъсна я капитанът намръщен.

— Всеки час е решаващ — каза майорът. — Не се разкриваме, а той може да инструктира помощник, секретарка или служител да ни предаде как и къде да се свържем с него. Трябва да му съобщим името Несбит... Нека намерим лимузина с телефон.

* * *

Видимо разсеяният служител на митницата изчака няколко минути, за да се увери, че двойката няма да се обърне. Убедил се, че са заминали, той натисна червения сигнал за задържане пред гишето си и вдигна телефона. Натисна три цифри, свързвайки се веднага с шефа на имиграционната сигурност в един по-горен офис, в който имаше два реда монитори на стената над електронните пултове.

— Заподозрените израелци — каза служителят. — Мъж и жена, възраст и описания съответни.

— Професии?

— Инженери.

— Цел на визитата?

— Събиране на средства за проекти в пустинята Негев. Сигурно са стигнали в терминала. Жената е малко по-висока и е облечена в черно, той е в сив костюм. И двамата носят сакове и куфарчета.

— Ще ги хванем на монитора и ще ги проверим. Благодаря.

Шефът на имиграционната сигурност, мъж на средна възраст с кръгло лице и безизразни очи, стана от бюрото си зад голямата стъклена преграда и отиде във вътрешната стая, където петима души седяха пред своите апарати и монитори.

— Търсете двойка — нареди той. — Жената е по-висока и облечена в черно, мъжът в сив костюм.

— Открих ги — каза жената на четвъртия стол трийсет секунди по-късно. — Говорят по телефона.

— Добра работа — шефът на сигурността отиде до жената оператор. — Дай ми по-близък образ. — Жената активира телескопичните лещи в камерата на терминала. Фигурите се появиха в

по-едър план, само за да бъдат посрещнати от отвращението на шефа.
— Исусе, те изобщо не приличат на снимките. Подхлъзнали са ни.

— Какво търсиш, Стош? — попита един от мъжете.

— Двойка, която би могла да внася диаманти.

— Мога ли да сляза долу и да ги придружа до моя частен бижутер?

Началникът се засмя заедно с екипа си и се насочи към външната врата.

— Засега постой на телефона. Аз трябва да пусна една вода. — Шефът на охраната излезе в тесния коридор, зави наляво и се забърза към края, където имаше парапет и едно съвсем тясно балконче с изглед към терминала. Той бръкна в джоба си, извади радиотелефон и смени честотата. После го приближи до устните си и заговори, докато гледаше тълпите долу и откри двойката от телевизионния монитор. — Гърмяща змия, тук е Котка. Обади се.

— Гърмяща змия слуша. Какво има?

— Мишените са установени.

— Двойката. Къде?

— Насочват се към платформата за лимузини. Той е в сив костюм, тя е по-висока и облечена в черно. Давай!

— Виждам ги — прошепна трети глас по радиото. — Аз съм на петнайсет метра. Господи, те се забързват.

— Ние също! — каза шефът на имиграционната сигурност, вписан сред Скорпионите като номер четиринайсет.

Двамата офицери от Мосад седяха на задните седалки в лимузината. Саковете и куфарчетата им бяха пред тях. Куфарчето на капитана беше отворено. В лявата си ръка русият таен агент държеше ламинирана карта, десет на двацет сантиметра, на която бяха записани всички неподсигурени телефони, които евентуално можеха да му потрябват в Съединените щати. От посолства и консулства, съюзнически и противникови разузнавателни агенции, до любими ресторанти, барове и няколко жени, които бяха благосклонни към него.

— Откъде взе това? — попита майорът.

— Сам си го направих — отговори капитанът. — Мразя да търся по указателите. Спомни си, бях пратен тук за осемнайсет месеца. — Той пхна картата в отвора на телефона, чакайки да се появи на

екранчето думата избирай. — Тихо сега — продължи той, набирайки номера. — Това е Белият дом и на тях не им е до въпроси. Те само записват съобщения.

— И преди ли си го правил?

— Често. Имаше една сладурана, прислужница на третия етаж... Шшшшт! Ето го операторът.

— Белият дом — каза един уморен женски глас по линията.

— Простете ми, мис, току-що говорих със съпругата на държавния секретар, госпожа Брус Палисър, която ме информира, че нейният съпруг е с президента. Бих искал да оставя съобщение за господин Палисър, моля ви.

— Не бих могла да прекъсвам съвещанието на Съвета за сигурност.

— Не бих желал да ги прекъсвам, мадам, просто искам да оставя съобщение.

— Да, сър.

— Просто му кажете, че братовчедите на неговия стар приятел полковник Давид са в града и ще държат връзка с жилището и офиса му колкото могат по-често. Той може да съобщи къде му е удобно да го потърсим.

— Искате ли да оставите номер?

— Това би било прекалено от наша страна и не бих желал да ви създавам повече работа.

— Той ще получи съобщението ви веднага след като съвещанието свърши.

Капитанът от Мосад постави телефона и се облегна назад на седалката.

— Ще се редуваме да звъним в дома и офиса му на всеки пет минути. Както казваш, ще трябва да му предадем името на Несбит, дори и да е по телефона — каза той. Капитанът се беше навел, за да постави обратно телефонния си указател в куфарчето, когато изведнъж погледна наляво през затворения прозорец. Друга лимузина се опитваше да им прегради пътя! Задните ѝ стъкла бяха отворени... и от отворите стърчаха пистолети.

— Лягай долу! — извика той, хвърляйки се върху майора, докато в същия миг избухна една безкрайна канонада. Тежки куршуми пробиха стъклото и метала и пронизаха телата вътре. При

смъртоносната атака през разбития прозорец беше хвърлена граната. Лимузината изхвърча от магистралата, превъртя се няколко пъти, докато се блъсне в металната стена и експлодира.

34.

Магистралата от летище Дълес беше в пламъци. Трийсет и седем превозни средства се бяха наблъскали едно в друго, когато огньовете от експлозията се пренесоха на пътя, заради надупчения резервоар на разбитата лимузина.

След минути звук на сирени и грохот на хеликоптерни перки изпълни утринния въздух, последван от писъка на линейките, които се опитваха да си пробият път до жертвите.

Това не беше само гибелта на пратениците от Тел Авив. Тук намериха края на живота си двацет и двама невинни мъже и жени, които искаха единствено да се приберат у дома си, при семействата, след бурни пътешествия... Това беше едно безумие, породено от далеч по-безумна конспирация, започнала от своя страна преди години, когато едно дете е било принудено да гледа обезглавяването на своите майка и баща в Пиренейските планини. Лудост в 10,52 сутринта през един ярък летен ден.

11,33

Баярат беше на границата да си изпусне нервите. Не можеше да се свърже със сенатора Несбит! Вместо това първо се свърза със заместник-секретарката, после с личната му секретарка и накрая с един негов помощник.

— Обажда се контеса Кабрини — каза Бай твърдо. — Убедена съм, че сенаторът ще поиска да говори с мен.

— Разбира се, контесо, но за съжаление е извън офиса. Трябва да ви напомня, контесо, че Сенатът е в лятна ваканция и програмата ни не е толкова натоварена, колкото когато сме в сесия.

— Искате да кажете, че не можете да го намерите, така ли?

— Търсим го, контесо. Той спокойно може да е на голф или при приятели...

— Той има шофьор и иконом, млади човече. Те би трябвало да знаят къде е.

— Икономът знае само, че сенаторът е излязъл с колата, а телефонът в колата повтаря, че собственикът е извън нея.

— Намирам това за нетърпимо. Настоявам да говоря със сенатора лично.

— И аз съм сигурна, че той ще иска да разговаря с вас, контесо, но ако ви вълнува вашата среща в Белия дом, нека ви уверя, че всичко е уредено. Ще ви вземат от хотел „Карилон“ точно в седем и петнайсет тази вечер. Малко рано е, но са възможни задръствания.

— Успокоихте ме. Благодаря ви много.

12,17

Хайторн грабна телефона на бюрото в Шенадоа Лодж.

— Да? — каза той.

— Палисър е. Учудвам се, че не сте ми се обаждали.

— Не съм се обаждал? Аз оставих поне дузина съобщения!

— Наистина?... Това е странно. Ти трябваше директно да бъдеш свързан с мен.

— Знам това и телефонистите го казваха. Казваха ми го всеки път, когато изпращаха името ми при вас.

— Изобщо не съм получавал нищо. От друга страна, целият ден тук е бъркотия. Имаше външнополитическа криза, но с късмет и малко заплахи може и да сме я разсеяли... Какво стана с генерал Майерс? Откровено казано, той се държеше като идиот по време на конференцията. Отговорът му на всичко беше „сладките бомби“.

— Какво е това?

— Ракети, които взривяват подобрани мишени. Говореше сериозно.

— Той е сигурен Скорпион. Записахме го на магнетофон. Имаше информация, която може да е получил само чрез мрежата на Скорпионите. Майерс е един от тях, вече няма съмнение. Вярвайте ми, знам го. Хванете го, изолирайте го, подложете го на химикали.

— Има и нещо друго. Мой приятел от Израел, полковник от Мосад, смята че при нас има огромно изтичане на информация. Той е изпратил двама от своите хора с някаква свръхважна информация.

Иначе не би предприел такива драстични мерки. Нека изчакаме, докато те се свържат с мен и тогава ще действаме на всички фронтове.

— Това ме устройва. Ще ги спипаме всичките и ще изпратим тази кучка на небето.

— Как му се викаше, капитане? „От твоите уста в божии уши“? Да се надяваме.

Когато Хайторн затвори телефона, хотелският телевизор показваше трагедията на пътя към летището Дълес от хеликоптер. Камерите предаваха картини на горящи коли, някои от които внезапно избухваха, обгорени тела на паважа, неописуем ужас.

Шефът на имиграционната охрана усети кратките остри импулси на своя скорпионски индикатор, извини се още веднъж пред колегите си и бързо отиде до най-близкия обществен телефон във външния коридор.

— Номер четиринайсет — каза той, след като набра кода.

— Тук е номер едно — дойде дрезгавият глас по линията. — Забележително, четиринайсет, във всички новини е. Браво!

— Надявам се, че бяха същите хора — каза Скорпион четиринайсет. — Реших, че събирането на средства за Негевската пустиня е ключът.

— Така беше. Моят агент в Йерусалим ми го даде, а той е едно старо копеле. Ако можеше да взриви цялата тази администрация лично, щеше да го направи. Ще му се обадя да му кажа новините. Той иска това, което искам и аз, и ние ще оберем целия каймак.

— Не ми казвай, Номер едно, не искам да знам.

— Можеш да разчиташ на мен.

На десет хиляди мили оттам, в един офис на йерусалимската улица Бен Йехуда, набит мъж, наближаващ седемдесетте, седеше наведено на бюрото си и изучаваше съдържанието на една папка. Лицето му беше като пергамент, с дълбоки бръчки, очите — малки и враждебни. Частният му телефон звънна. Ако се обаждаше някой от семейството му, щеше бързо да го отпрати, защото тази линия трябваше да остане свободна. Трябваше.

— Да? — любезно каза старият израелец.

— Шалом, Мустанг — каза гласът от другия край.

— Проклет да си, Жребец! Какво те забави толкова?

— Подсигурени ли сме?

— Не задавай глупави въпроси. Говори.

— Пратениците бяха пренасочени...

— За бога, не ни подслушват. Говори ясно!

— Лимузината на двойката беше направена на решето и след това взривена...

— Документи? — попита остро израелецът. — Инструкции, идентификации?

— Нищо не е могло да оцелее в експлозията, а дори и да е, ще минат дни, преди да го открият в лабораторията. Тогава ще бъде късно.

— Аха! Имаш ли нещо друго да ми кажеш?

— От нашия човек в управлението разбрах, че ще стане тази вечер. Лондон е прихванал разговора.

— Боже мой, в такъв случай Белият дом ще бъде предупреден!

— Не, няма. Нашият човек е пресякъл вътрешната информация и нищо няма да бъде научено. Що се отнася до нещата тук, във Вашингтон, операцията на МИ-6 никога не се е състояла или е била отменена. Тази вечер е една обикновена вечер.

— Браво, Жребец! Всичко, което искахме, а?

— Благодарение на теб, Мустанг.

— Ужасът ще се разнесе по света като огнена стихия! И ако Лондон и Париж успеят — нека Господ в своята мъдрост го разреши — огньовете ще се превърнат в световен пожар. И ние, войниците, отново ще бъдем начело.

— Това и аз го казах съвсем наскоро. Но то не би могло да стане без твоите разговори с мен, стари приятелю.

— Приятел? — прекъсна израелецът. — Не, ние не сме приятели, генерале. Ти си най-големият антисемит, когото някога съм познавал. Ние просто се нуждаем един от друг, ти с твоите причини, аз с моите. Ти си искаш обратно своите ужасни оръжия, аз искам Израел да запази мощта си, което не можем да направим без американската щедрост. Когато това свърши и проследим престъпленията на арабите в Бекаа, твоята администрация и твоят Конгрес ще отворят касите си за нас — защото тези, които искат да разрушат нашата държава, са направили в Америка това ужасно, отвратително убийство.

— Мислим еднакво, Мустанг. Ти никога няма да научиш колко съм ти благодарен, че ми се обади.

— Знаеш ли защо?

— Мисля, че ти току-що го изясни.

— Не, не това.

— Не те разбирам?

— Този компрометиран интелектуалец Абрамс, полковник Абрамс от всемогъщия Мосад, ми се довери. Можеш ли да си представиш, така нареченият организационен гений си мисли, че аз съм на негова страна, че искам мир с мръсните арабски диваци. Просто защото бях най-великият борец в историята на нашата страна и давам съвети на правителствените идиоти, за да запазим позицията си пред обществото... Той ми каза — и аз се кълна в Тората — „Изтичането е твърде дълбоко, не мога повече да вярвам на нашите канали“. И аз казах „А на кого можеш да вярваш?“ той: „Само на Палисър. Когато бях военен шарже д’афер в посолството, ние често се срещаме и аз прекарах един уикенд в неговата къща на брега. Мислим еднакво“... Тогава му казах: „Изпрати куриери, двама, не един, в случай че има проблем, но само за да се видят с него. Направи ги инженери — и двамата, — аз имам проекти в Негев, ще те подкрепя“... Като гладно кутре той започна да джафка колко удачно било това, колко досетлив съм бил. Аз бях. Сега неговият сенатор Несбит от Мичиган няма проблеми.

— И тогава ми се обади? — каза гласът тихо.

— Да, обадох ти се — съгласи се старият човек. — Ние сме се виждали два пъти, приятелю, и аз видях един човек пълен с омраза, която се равняваше на моята по подобни причини. Това беше един интуитивен риск, който реших, че си струва да се поеме. Аз ти казах фактите, но не съм извел заключения. Ти си го направи за себе си.

— Интуицията ти беше правилна.

— Изключителни бойци, особено проверени в битки лидери, имат начин да вникнат в душите си, нали?

— Ти грешиш в едно нещо. Аз не съм антисемит.

— Разбира се, че си. И аз съм! Аз искам първо войници и второ евреи, точно както ти искаш първо войници и после всичко друго! Храмовете и църквите твърде често са пречки.

— Като се замисля, ти си прав.

— Какво ще правиш тази вечер там?
— Ще стоя наблизо, а може би и в Белия дом. Все пак аз трябва да поема управлението, светкавично и безкомпромисно.
— Там ли ще се случи?
— Къде другаде?... Съмнявам се, че ще разговаряме повече.
— И аз. Приятен ден, Жребец.
— Шалом, Мустанг. — Генерал Майерс, председателят на Обединените началник-щабовете, затвори телефона.

35.

14,38

Анжел Капел мина през изход седемнайсет на Националното летище, обградена от пътници и репортери, крещящи въпросите си. Тя забеляза barone-cadetto и неговата леля. Служител от летището ги отведе в отделен офис.

— Толкова съжалявам, Паоло! Цялата тази безсмислица сигурно те е накарала да се чувстваш много неудобно.

— Всички те обичат! Как можеш да ме накараш да се чувствам неудобно?

— При мен е така. Единствената ми утеха е, че месец след като свършат сериите, аз ще бъда минало и ще чувам само: „Не беше ли тя Анжел Капел?“

— Никога!

Баярат ги прекъсна, давайки на Анжел запечатания плик.

— Бащата на Данте Паоло не иска той да вижда инструкциите по-рано от утре сутринта.

— Защо?

— Не мога да кажа, защото не знам, Анжелина. Моят брат си има своите привички и аз не го разпитвам. Всичко, което знам, е, че имам свой бизнес другаде, а Данте Паоло иска да отиде в Ню Йорк утре сутринта, да види теб и семейството ти.

— Ако ти разрешиш, Анжел — каза Николо въпросително, със събрани от страх вежди.

— Да позволя? Света дево, това е страхотно! Аз купих за моите хора едно място край езерото Кънектикът. Всички можем да отидем там за уикенда и аз ще ти покажа една актриса, която може да готви, благородни момко!

Служителят на летището, който ги беше придружил до стаята, внезапно отвори вратата.

— Госпожице Капел, говорихме със студиото ви и те са съгласни. Наехме частен самолет, който ще ви отведе до Ню Йорк. Ще бъде много по-просто и няма да ви безпокоят.

— Аз не се безпокоя. Тези хора са моята публика, господине.

— Ами те освен това стават от местата си и пълнят коридора по време на полет.

— О, разбирам. Тогава вие сте тези, които се безпокоят.

— Става дума за безопасността, госпожице Капел.

— Ох! Добре, тогава няма да ви преча, сър.

— Много ви благодаря. Ако нямате нищо против, бихме желали да отлетите веднага. На изход седемнайсет е лудница.

Анжел се обърна към Николо:

— Хей, благородни момко, можеш да ме целунеш за довиждане, ако искаш. Тук ги няма фотографите, нито баща ми.

— Благодаря ти, Анжел. — Те се прегърнаха и сладко се целунаха. Малката телевизионна звезда напусна стаята, придружена от служителя на летището. Носеше двайсет и четири хиляди долара в един дебел кафяв плик.

15,24

— Хвана ли го? — попита Хайторн по телефона. — Минаха три проклети часа, а не сме чули нито дума от вас. Това е адски ненормално!

— И аз не съм чул нищо от двамата израелци, които щяха да ми донесат важната информация, а това е още по-ненормално, капитане — каза държавният секретар, стараяйки се да сдържа гнева си.

— С Майерс какво става?

— Той е под пряко наблюдение. Това е всичко, на което се съгласи президентът до намирането на по-съществени доказателства. Той даде да се разбере, че би било много непопулярно за неговата администрация да арестува герой от ранга на Майерс. Предложи да отидем в Сената с твоята информация и да ги оставим да вземат решение.

— Уплашил се е, така ли? Добре, къде е Майерс?

— В момента в офиса си. Нещо работи.

— Подслушва ли се телефонът му?

— Той ще усети веднага. Дори не мислете за това.

— Нещо от ЦРУ?

— Нищо. Аз говорих лично с временния директор. И той не е чул нищо. Очевидно има провал, иначе МИ-6 и нашият собствен отряд щяха да вдигнат тревога. Освен това има толкова много изтичания, че не смея да разпитвам дори и чрез нашите напълно сигурни канали.

— Има една стара поговорка, господин секретар. Когато едно начинание се провали, остави го да отмре бързо и тихо. Ако някой го спомене, ти не знаеш за какво, по дяволите, говори той.

— Какво ще правим сега, Хайторн? Или по-точно, какво можеш да направиш ти?

— Нещо, което не ми се ще много, но се налага. Отивам да се видя с Филис Стивънс.

— Смяташ, че може да знае нещо? Че ще ти каже нещо?

— Би могла, дори без да го знае. Тя винаги бдеше над Хенри, когато той беше загрижен. Тя беше бетонната стена около него. Никой не минаваше през нея. Това е една възможност, която не сме изследвали.

— Полицията запази всичко в тайна, но те нямат идея...

— Хората, с които се занимаваме, не оставят улики — прекъсна го Тайръл. — Поне не от тези, които полицията би намерила. Това, което се случи на Хенри Стивънс, имаше нещо общо с мен.

— Сигурен ли си в това?

— Не, не наистина, но има голяма вероятност. Защото Хенк направи грешка, същата, която направи и в Амстердам. Въпреки нормалната си професионална дискретност той говореше твърде много, когато не биваше. Точно това направи в Амстердам.

— Би ли го изяснил?

— На този етап защо не? Вашият директор Жилет знаеше, че между нас има вражда. Самият той ми го каза. Безкрайно по-лошото бе, че той знаеше основната причина, която беше твърде лична. Лош ход от страна на Хенри.

— Не мога да видя връзката. Доколкото си спомням, ти не си крил своята враждебност, що се отнася до капитан Хенри Стивънс. Всички знаеха, че той не успя да те вербува. Това беше оставено на британците.

— Враждебност да, но аз никога не съм я разяснявал на вас или на някой друг. Просто дадох да се разбере, че той не ми е началник.

— Мисля, че се тревожиш за дреболии.

— Да. За това е всичката тази работа... Има една друга аксиома от времето, когато фараоните са изпращали шпиони в Македония: жертвата може да прави каквито си иска обвинения, заподозреният си държи устата затворена. Защо ще казва Хенри на някого за проблема между нас? Това би събудило подозрение за собственото му поведение. Важното тук е на кой друг може да го е казал? Някой, който веднага е видял предимството Хенри да бъде премахнат, прекъсвайки връзката ни, тъй като не са могли да ме достигнат.

— Наистина не разбирам — запротестира държавният секретар.
— Каква връзка?

— Той беше моята връзка със службите, преди да достигна до вас, господин Палисър.

— Все още не разбирам...

— Нито пък аз — каза Тайръл. — Може би Филис ще ни помогне.

16,29

Парата беше толкова гъста, че човекът в ъгъла на сауната едва се виждаше. Съскането спря, вратата се отвори и вътре влезе втори човек, носещ голяма кърпа за голия мъж на горещите плочки. Парата излезе навън, откривайки обляното в пот тяло на сенатор Несбит. Очите му бяха във фазата между опулени и разфокусирани, а устата му отворена, всмукваща оставащата пара.

— Припаднах отново, нали, Юджийн — каза той, докато ставаше на крака и се загръщаше с кърпата, която беше праметната през раменете му от шофьора-бодигард.

— Да, сър. Маргарет забеляза симптомите точно след обед...

— Боже господи, следобед е? — прекъсна го сенаторът почти в паника.

— Не сте го правили от много време, сър — каза бодигардът, водейки разтревожения си работодател към душа няколко метра по-нататък.

— Слава богу, че е лято и Сенатът е във ваканция... Заведохте ли ме до... Мериленд?

— Не можахме, нямаше време. Вместо това докторът дойде тук. Той ви сложи няколко инжекции и ни каза какво да правим.

— Не е имало време?

— Имате среща в Белия дом, сенаторе. Трябва да вземем графинята и нейния племенник в седем и петнайсет.

— Ох, Исусе, каква развалина съм!

— Ще се оправите, сър. След душа Маги ще ви направи масаж и инжекция, после ще починете за час преди тръгване. Ще бъдете в отлична форма, шефе.

— Отлична форма, Юджийн? — изразението на Несбит беше патетично. — Опасявам се, приятелю, че това е лукс, който може никога да не позная. Аз живея в ужасен кошмар, в този кошмар. Той удря без предупреждение и не мога да го контролирам. Понякога си мисля, че всемогъщият Бог проверява издръжливостта ми, за да види дали ще извърша смъртния грях да отнема живота си, за да прекъсна болката.

— Не и когато ние сме наоколо, сър — каза бодигардът-бавачка, внимателно поставяйки голото тяло на пластмасов стол под душа. Пусна хладка вода и постепенно я правеше все по-студена и по-студена, докато накрая по тялото на политика се спуснаха ледени игли. — Понякога главата ви се обърква малко, сър, но, както каза докторът, всъщност можете да функционирате по-добре от много други... Сега ще стане студено, сър. Потърпете малко.

— Ааах! — извика Несбит, когато студената струя го обгърна. — Това е достатъчно, Юджийн.

— Не сър, още малко.

— Замръзвам!

— Ще я спра след около петнайсет секунди. Така каза докторът.

— Не мога да издържам!

— Четири, три, две, едно — край, сър — още веднъж бодигардът хвърли кърпата върху пациента си и му помогна да стане. — Как е сега, сенаторе? Отново сте в земята на живите.

— Те казват, че няма лекарство, Юджийн — отговори сенаторът меко, с прояснени очи. Лицевите му мускули се бяха отпуснали, когато излезе под душа с помощта на своя шофьор. — Те казват, че или си

отива с времето и терапията, или трябва много наркотици, за да издържиш. Естествено наркотиците докарват мозъка до деградация.

— Това не може да се случи, когато ние сме наоколо, сър.

— Да, разбирам, Юджийн, и моята благодарност е така голяма, че ти и Маргарет ще бъдете добре компенсирани, след като аз си отида. Но, мили боже, човече, аз съм двама души! И никога не знам кога единият надделява над другия. Това е жив ад.

— Знаем, сър, както и вашите приятели в Мериленд. Всички ние се грижим за вас.

— Представяш ли си, Юджийн, че аз нямам ни най-малка представа откъде изобщо се появиха тези мои приятели от Мериленд?

— Разбира се, че имате, сър. Техният доктор дойде да ни види, след като се появи онзи малък проблем с киното в Бетезда. Вие не направихте нищо лошо, само дето някои хора решиха, че са ви познали.

— Нямам спомени за това.

— Така реши и докторът... Е, това е минало, нали така, шефе? Вие отново сте във форма и ви очаква велика нощ. Президентът, сър! Ще спечелите много точки от гласоподавателите с тази контеса и нейния племенник, нали?

— Да, предполагам, че да, Юджийн. Хайде, Маргарет да прави масажа и да подремна малко.

17,07

Старата секретарка на временния директор на Централното разузнавателно управление беше приела за трети път разговор от Лондон и накрая заяви, че новият директор, след като „разбрал от отряда за Момиченцето-кръв“, бил до гуша затънал в спешни срещи из целия Вашингтон, в момента с президента в Белия дом, и ще се обади на председателя на МИ-6 в специалния отдел веднага щом кризата отmine. Тя беше толкова твърда, колкото позволяваше положението ѝ. Може би прекалено твърда, но алтернатива нямаше. След успешното изпълнение на летище Дълес тя беше последният пост. Новините от Лондон не можеха да минат през нея. Тя погледна кристалния часовник на бюрото си. Течаха последните ѝ минути в този офис.

Скорпион седемнайсет събра материалите пред себе си, стана и се приближи към стаята на шефа. Тя почука.

— Влез — каза гласът отвътре.

— Време за съобщенията, сър. — Секретарката отвори вратата и влезе, носейки документи и куп съобщения. — Ето бележките, които искахте, както и разговорите, които се натрупаха, докато бяхте на телефона. Господи, като в Кой кой е във Вашингтон, всеки се опитва да се свърже с вас. — Тя постави документите на бюрото на директора.

— Всеки си е приготвил съвет и иска аз да науча колко много се грижат за мен. Естествено, това ще свърши, когато президентът обяви своя постоянен избор за този пост.

— Мислех, че знаете...

— Какво да знам?

— Слухът, че той ви харесва, уважава вашата работа тук и знае, че горните постове на Управлението искат да останете вие, вместо да дойде някой политик.

— Чувал съм го, но не бих заложил на него. Президентът си има много политически задължения и заместник-директорът не е от тях.

— Ами ако това е всичко, аз ще тръгвам за в къщи, сър.

— Нищо ли няма от отряда за Момиченцето-кръв? Трябваше да бъда веднага уведомен.

— Съобщението е в купа. Вие бяхте на телефона с вицепрезидента.

— По дяволите, трябваше да ни прекъснете.

— Нямаше за какво да ви прекъсвам. Не знам всички обстоятелства, но реших, че „провал в Лондон“ означава това, което си означава. Операцията не е успяла.

— Проклятие! — избухна временният директор. — Ако бях успял с това, можех да имам шанс! Къде е, как му беше името, човекът, който ръководи отряда?

— Всички са тук от три тази сутрин, вече петнайсет часа.

— Добре, ще говоря с него утре. Ти също, разбира се.

— Ще остана, ако искате.

— За какво? Да ме гледаш как си ближа раните и започвам да си вземам сбогом с този внушителен офис? Отивай си в къщи, Хелън.

— Лека нощ, господин директор.

— Звучи приятно, нали?

Секретарката стигна до най-близкия търговски център в Ленгли, Вирджиния, заключи колата си и отиде до обществен телефон при супермаркета. Тя пусна монетата, набра отдавна запомнения номер и изчака обичайната серия от сигнали.

— Юта, предполагам?

— Номер седемнайсет... Както става с повечето от нас, моето време дойде. Не мога да се върна сутринта.

— Разбрах това. Ще те изведе от страната тази вечер. Вземи колкото се може по-малко неща със себе си.

— То е почти нищо. Всичко, което искам, е вече в Европа, от няколко години.

— Къде?

— Това няма да ти кажа. Дори на теб.

— Правилно. Кога искаш да заминеш?

— Колкото може по-скоро. Няма нищо, което да вземам от апартамента, освен някои бижута и паспорта. Ще отида дотам с такси. Всичко ще остане както си е, сякаш не съм се прибирала. Живея наблизо, така че мога да съм готова след петнайсет-двайсет минути.

— Тогава вземи такси до Андрюс и отиди при охраната. Ще хванеш следващия дипломатически полет до Париж.

— Добър избор. Кога е той?

— След около час и половина. Желая ти хубав живот, седемнайсет.

— Надявам се да е хубав. Заслужила съм го.

36.

След като инструктира Пул да седи до телефона в Шенадоа Лодж, главно за новини от Катерин Нелсън, Хайторн подкара надолу по трилентовата крайградска улица и сви пред къщата на убития началник на морското разузнаване Хенри Стивънс. В пресечката имаше сива патрулна кола на Военноморския департамент. Един въоръжен униформен офицер посрещна Тайръл. Той кимна към хола, където една жена в черно стоеше до прозореца и гледаше далечината.

Срещата между Филис и Тай в началото беше неловка. Среща на двама близки приятели, разделили се поради обстоятелства, породени от дълбока лична загуба и сега отново събрани от събития, които болезнено и неизбежно напомняха по-ранната трагедия в Амстердам. Мълчанието и техните очи казваха толкова много, докато Хайторн се приближи към нея и тя се хвърли в ръцете му. Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Всичко е толкова гнило, толкова гадно и гнило! — проплака тя.

— Знам, Фил, знам.

— Разбира се, че знаеш.

Те се държаха, разбираха неизказаните си думи, двама достойни хора, които бяха загубили част от живота си в лудостта на тези дълбоко неразбираеми убийства. Дългият момент отмина и Хайторн бавно пусна жената на Хенри Стивънс.

— Да ти донеса ли нещо, Тай? Чай, кафе, напитка?

— Не, благодаря — каза Хайторн. — Но приемам поканата за по-нататък.

— Така да бъде. Седни, моля те. Сигурна съм, че не си дошъл тук просто за да бъдеш мил. Твърде зает си за това.

— Какво знаеш, Фил?

— Аз съм съпруга на офицер от разузнаването, не особено високо интелигентна, но си изясних вероятно повече неща, отколкото

Хенри подозираше. Господи, този човек не спа почти четири дни... и беше толкова разтревожен за теб, Тай. Сигурно си изтощен.

— Значи знаеш, че преследваме някого?

— Очевидно. Някой извънредно опасен, с не по-малко опасни хора зад нея...

— Нея? Ти знаеш, че е жена?

— Хенк ми каза толкова, терористка от долината Бекаа.

— Филис — каза Хайторн, облягайки се напред на стола до вдовицата, загледан твърдо в своята стара приятелка от посолството в Амстердам. — Ще трябва да ти задам някои въпроси за дните, преди Хенк да бъде убит. Знам, че не е време, но може да нямаме друго...

— Разбирам. Живея с това от години, помниш ли?

— Сама ли си тук?

— Сега не. Сестра ми дойде от Кънектикът, за да е с мен. Преди малко излезе.

— Искам да кажа, с Хенк тук живеяхте сами...

— О, да, с обичайните придружители. Въоръжени коли на флота, обикалящи наоколо, лимузини, които го вземаха и го връщаха от офиса и една алармена система, която би уплашила и ракетен специалист. Бяхме в безопасност, ако това е въпросът ти.

— Прости ми, но очевидно не сте били. Някой е дошъл и е убил Хенри, докато той разговаряше по телефона с мен.

— Не знаех, че е било с теб, но аз говорих за това и с флота, и с полицията. Кухненският телефон не беше на вилката. Но в едно нещо си прав — за очевидното. Получавахме обичайните доставки, не можехме да ги спрем, биха ни нарочили и вероятно нямаше да можем да поръчаме дори и пица. Хенк викаше патрулите, когато очаквахме гости, но често забравяше. Тук това е толкова необичайно, не като в Амстердам. Той го наричаше параноично.

— С други думи, човек в униформа с чанта инструменти, или човек с делови костюм с куфарче, или военен не биха били спрени — каза Тайръл, без да задава въпрос.

— Вероятно не — съгласи се вдовицата, — но за да те изпреваря, и полицията, и флотът водеха наблюдение. Патрулът, дежурен тогава, беше разпитан обстойно. И двамата казаха, че никой, освен момчето с вестниците, не се е приближавал до къщата.

— А те са отпреди през цялото време?

— Всъщност не, не като охраната сега навън. Но трябва да кажа, че това не е толкова важно. Те обикаляха, Хенк настояваше за това и по практически съображения, заради съседите.

— Обикаляха?

— Около пресечката, разстояние, което се взема за минута и десет секунди с кола.

— И „практическите съображения“ на Хенк са били само тези — каза Хайторн, кимайки. — Една обикаляща кола, със или без отличителни знаци, е мишена.

— Без отличителни знаци — прекъсна го Филис. — И нашите съседни нямаше много да се зарадват на разни непознати коли, паркирани пред къщата за дълги периоди от време. Не е кой знае какво, но можеше да ни скара със съседите. Ако не бях толкова стара, щяха да си помислят разни работи.

— Ти не си стара, Фил, ти си една много красива жена.

— А, чаровникът се завръща. Това ми липсваше, когато напусна посолството.

— Значи всеки, който е запознат с навиците на охраната тук, би могъл да бъде убиец на Хенри. Минута и десет секунди са час и десет минути в тактическо, не хронологично време.

— Искаш да кажеш някой от флота?

— Или достатъчно висок сред военните, за да има достъп дотук.

— Моля те, бъди по-ясен — каза Филис.

— Не мога, не сега.

— Той беше мой съпруг!

— Тогава ще ти кажа това, което щеше да ти каже съпругът ти и ще бъда колкото мога по-искрен. Има неща, които все още не мога да ти доверя.

— Това е пълна глупост, Тайръл! Аз имам право да знам! Двайсет и седем години са достатъчна привилегия, сър!

— Стига, Фил. — Хайторн грабна ръцете на Филис и ги задържа. — Аз правя точно това, което щеше да направи Хенри, ако беше на мое място. Противно на думите, които често съм му казвал, той беше страхотен аналитик. За това го уважавам... още повече, че ти си му жена.

— Ох, стига с това, хитрецо — каза Филис Стивънс, усмихвайки се кратко и тъжно, докато стисна ръцете му и отдръпна своите. —

Продължавай с въпросите си.

— Остават три. Кога, колко често и на кого е споменавал той за мен?

— Когато ти беше прострелян в крайбрежния курорт в Мериленд, той си загуби ума, мислейки че отново е отговорен...

— Отново?

— По-късно, моля те, Тай — каза вдовицата меко.

— Ингрид?

— Сложно е. По-късно, моля те.

— Добре — Хайторн преглътна, лицето му почервения от притока на кръв в главата. — Продължавай.

— Той спомена името ти може би три или четири пъти, изисквайки да ти бъде дадено най-доброто лечение. Каза че ще обеси всеки, който не го стори.

— Кого, Фил?

— Не знам. Някой, който беше наясно какво правиш ти. Хенк му каза, че иска да се разпространи пълен доклад.

— Което значи, че кръгът на Момиченцето-кръв го е получил, включително и тежката категория.

— За какво говориш?

— Забрави го.

— Предпочитам да спреш да повтаряш това. В Амстердам, когато хората, които ги беше грижа за теб, те виждаха да се връщаш с превързана ръка или подутото лице и те питаха какво има, ти казваше винаги „забрави го“.

— Съжалявам наистина — Тайръл се намръщи и бавно поклати глава.

— Има ли нещо друго, стари приятелю?

— Не мога да се сетя за друго. Аз намерих модел. Както Хенри винаги казваше: „Трябва да има модел, него трябва да търсиш“, докато аз обикновено търсех детайлите.

— Но когато ги намираше, тогава Хенри събираше моделите. Никога не спираше да признава заслугите ти, макар и не пред теб.

— Никога пред мен... О'кей, поне имаме още нещо за патологичния генерал, освен ако има и друго, колкото и да изглежда незначително, което да не си ми казала, Фил.

— Мисля си за двете обаждания от Лондон...

— Лондон?

— Започнаха около седем или осем часа тази сутрин. Сестра ми ги приемаше, аз не можех.

— Защо?

— Защото, стари приятелю, ми е достатъчно. Хенри даде живота си за този гнил, гаден бизнес и аз не искам обаждания от Лондон, Париж или станциите на морското разузнаване в Истанбул, Кюрдистан или Средиземноморието. За бога, човекът е мъртъв! Оставете го — и мен — на мира!

— Фил, тези хора не знаят, че той е мъртъв.

— И какво? Аз казах на сестра си да им предава да звънят в Морския департамент. Нека тези копелета измислят лъжите, аз повече не мога.

— Къде е телефонът?

— Хенри никога не разрешаваше да стои в стаята. Те са на слънчевата веранда — три, в различни цветове.

Хайторн стана и мина през отворените френски прозорци към остъклената веранда. На масата в левия ъгъл имаше три телефона — бежов, червен и тъмносин. Той вдигна червения, натисна бутон 0 и каза на телефониста:

— Тук е капитан Хайторн, действащ аташе на капитан Хенри Стивънс. Свържете ме със старшия офицер на пост.

— Веднага, сър.

— Капитан О'Гилви, червена линия — каза гласът в централата на морското разузнаване. — Името ви е Хайторн? Въвеждам го.

— Същото, капитане, и трябва да ви задам един въпрос.

— По тази линия ще отговарям на каквото мога.

— Имало ли е съобщения от Лондон за офиса на капитан Стивънс?

— Доколкото знам, не, капитане.

— Не ми трябва „доколкото знам“, аз имам нужда — повтарям нужда — от потвърждение за едното или другото.

— Изчакайте — за десет секунди настъпи тишина и О'Гилви се върна. — Нищо от Лондон, капитане. Никакви съобщения.

— Благодаря, капитане. — Тайръл затвори телефона и се върна в хола. — В офиса нямаше нищо за Хенри — каза Хайторн.

— Това е лудост — каза Филис. — Звъняха поне шест пъти.

— Чудя се по какъв ли канал е било — каза Хайторн. — Знаеш ли по кой телефон дойдоха обажданията?

— Не. Казах ти, сестра ми отговаряше. Всичко, което ми каза, беше, че е звучал като много развълнуван, много официален англичанин. И всеки път тя му казвала да се обади в департамента на флота.

— Но той не се е обадил — каза Хайторн. — Той е продължил да звъни тук. Защо?... Какво друго каза сестра ти.

— Не много. Всъщност аз изобщо не я слушах.

— Къде е тя?

— В супермаркета, да купи някои неща. Ще се върне всеки момент. Всъщност, когато ти пристигна, помислих, че е тя. — Отвън изсвири кола. — Ето я. Офицерът ще отиде да помогне за пакетите.

Представянето на Хайторн беше кратко и бързо, неотложността — очевидна за сестрата. Офицерът занесе пазарските ѝ чанти, докато тя беше придружена в хола от Тайръл.

— Госпожо Талбот — започна той.

— Казвайте ми Джоан. Филис много ми е разказвала за вас. Боже господи, какво се е случило?

— Това трябва да разберем от вас... Обажданията от Лондон от кого бяха?

— Те бяха просто ужасни. Никога не съм се чувствала толкова неудобно в живота си! — извика Джоан Талбот. — Този ужасен човек все питаше за Хенри, повтаряйки, че е спешно и трябва да се свърже с него веднага. И аз трябваше да казвам, че се опитваме да го намерим, питах свързал ли се е с департамента на флота, а той ми обясняваше, че от флота казвали, че го няма — нямало го, господи, човекът е мъртъв, а от флота не могат да го признаят и аз не мога да го кажа! Толкова е ужасно.

— Има причини за това, Джоан, сериозни причини...

— За да преживява сестра ми този ад? Защо мислите, че тя не иска да отговаря на телефона? Или отговарям аз, или дежурният в коридора. Нека ви кажа. Хората се обаждаха да търсят Хенри и тя трябваше да казва „О, той е под душа“ или „О, той играе голф“, или „Той е на съвещание някъде“, сякаш очаквам да влезе през вратата и да попита какво има за вечеря. Що за хора сте вие?

— Джоан, стига — каза жената на Хенри Стивънс. — Тай просто си върши работата, отвратителната работа, която трябва да върши. Сега отговори на въпроса му? От кого бяха обажданията?

— Разговорът беше неразбираем, още по-лош от английския акцент, който беше просто зловещ.

— Кой беше той, Джоан?

— Той не остави име, само някакво М и нещо специално...

— МИ-6? — попита Хайторн. — Специален отряд?

— Да, така звучеше.

— Исусе, защо? — прошепна Тайръл сякаш на себе си. Очите му блуждаеха, не виждаше нищо освен облаци на объркване. — Трябва да е било дълбок обратен канал.

— Още по-неразбираеми думи? — каза сестрата от Кънектикът.

— Само вие можете да ми кажете от кой телефон дойдоха обажданията?

— Синия, винаги от синия.

— Точно така, „синьото момче“. Директен, осигурени линии.

— Започвам да разбирам — добави Филис. — Когато Хенк искаше да говори с някой от неговата служба в Европа или Близкия изток, той винаги използваше този телефон.

— Това е глобална мрежа, създадена от шефовете на съюзните разузнавания и военните. Не можеш да бъдеш така сигурен с нищо друго, както със „синьото момче“, само че трябва да имаш номера, а аз го нямам. Ще се обадя на Палисър, той ще ми го даде.

— Искате да кажете номера в Лондон? — попита Джоан Талбот. — Той е записан до телефона.

— Той ви го е дал?

— След като повтори два пъти, че ще бъде „променен сутринта“. Произнасяше всяка дума, сякаш правеше сатанинско проклетие.

Хайторн отиде бързо в остъклената веранда, намери листчето и започна да набира четиринайсетте цифри за Лондон. Докато правеше това, той усети остра болка в гърдите си, едно предупреждение, което беше изпитвал твърде често и което нямаше нищо общо с физическото му здраве, а беше състояние на ума. След въпросите към Филис Стивънс той се беше надявал да открие нещо, което да изясни връзката между него и убийството на Хенри. Разбра, че го е намерил в това, че Хенри е искал пълен доклад за неговото състояние след Чесапийк

Бийч, доклад, използван като заплаха, за да осигури доброто му лечение, но който неизбежно е достигнал до всеки член на кръга Момиченцето-кръв, включително и до Скорпиона Майерс, Максимум Майк Майерс, който лесно можеше да научи режима на патрулната кола, обикаляща къщата на Стивънс. Докладът беше връзката, която беше търсил, но обажданията от Лондон по този телефон, заобикаляйки морското разузнаване, бяха съвсем неочаквано събитие, тактика, която предизвикваше паника и по този начин обясняваше острата болка в гърдите на Тай.

— Да? — твърдо извика гласът в Лондон.

— Стивънс е — излъга Хайторн, надявайки се, че бързо изречените думи ще бъдат приети, в случай че човекът познаваше Хенри Стивънс.

— За бога, капитане, какво правите вие там бе, хора? Не мога да се свържа с шефа на ЦРУ, а с вас се опитвам да се свържа от десет часа!

— Денят беше тежък...

— Знам, знам! Тъй като никога не сме се срещали, името ми е Хауъл, Джон Хауъл — има сър пред него, в случай, че правите справка с компютър, но често се изпуска, уверявам ви.

— МИ-6, Специален отряд?

— Трудно бих се причислил към свитата на кралицата. Предполагам, че вземате максимум предпазни мерки, Бог знае, че ние го правим, както и Париж. Не сме се чули с Йерусалим, но тези момчета обикновено са доста преди нас. Сигурно са скрили техния лидер в тунела под Синай.

— Значи чакаме, Джон, и тъй като бях на кризисно съвещание през по-голямата част от деня и съм пропуснал нещо, проясни ме?

— Сигурно се шегуваш! — извика Хауъл. — Ти си шефът на капитан Хайторн там, нали?

— Да, разбира се — отговори Тайръл, мислейки бързо, отчаяно, опитвайки се да намери логика в нелогичното. — Честно казано, благодаря, че го наехте.

— Джефри Кук го направи, мир на праха му, не аз.

— Да, знам, но както казах, току-що получих твоето съобщение у дома. В офиса ми нямаше нищо.

— Проклятие, капитане, естествено, че нямаше да си оставя името и длъжността. Твоят директор на управлението и аз се разбрахме да държим това нещо между нас. Ти беше включен, защото си връзката с Хайторн. Какво стана, по дяволите? Не се ли свърза с теб директорът на ЦРУ? Секретарката му, проклета арогантна кучка, ако мога така да се изразя, каза, че нейният шеф бил в течение на нещата от отряда и действия, но как би могъл да бъде, без да се свърже с теб?

— Имаше проблем между Сирия и Израел — каза Тайръл. — Непрекъснато говорят за него по телевизията и радиото.

— Пълна безсмислица! — прекъсна го председателят на МИ-6, Специален отряд. — Те просто се перчат. Това, което ни очаква нас, прави техният театър незначителен.

— Чакай малко, Хауъл — каза Тайръл тихо. Лицето му преbledня от паниката, която се надигаше в душата му. — Ти спомена отряд... искаше да кажеш за координираното телефонно наблюдение между твоите хора и управлението ли?

— Това е прекалено! Искаш да кажеш, че не знаеш нищо?

— Какво да знам, Джон? — дъхът на Хайторн спря.

— Тази вечер е. Баярат твърди, че ще атакува тази вечер! Ваше време!

— О, господи... — каза Тайръл едва чуто, с бавна въздишка. — И ти казваш, че разузнавателният отряд е предал за това на директора?

— Разбира се.

— Сигурен ли си?

— Драги, аз лично говорих с кучката секретарка. Тя каза, че вашият директор е на срещи из целия Вашингтон, а когато ѝ се обадох за последен път, беше при президента в Белия дом.

— Президента... За какво, по дяволите, говорите?

— Това е твоята страна, стари приятелю, не моята. Разбира се, ако това беше нашият премиер, той щеше да бъде под протекцията на Скотланд Ярд — както и да е, — а не да се среща с хората от Даунинг Стрийт 10. Твърде много от онези хора просто биха го взривили.

— И тук има такава възможност.

— Моля?

— Забрави го... Ти ми казваш, че директорът е имал тази информация и тъй като е бил по съвещания, не я е предал на хората, които трябва да я знаят?

— Виж, приятел, той е нов и очевидно се е паникьосал. Не бъди прекалено строг с него. Аз повярвах на моите хора, които казаха, че бил опитен, отличен човек.

— Вероятно си прав, но има един пропуск.

— Какъв?

— Не мисля, че изобщо е получил информацията.

— Какво?

— Няма защо да променяш този номер, сър Джон. Аз ще го изгоря и ще се обадя пак по нормалните канали.

— За бога, би ли ми казал какво става при вас?

— Нямам време. Ще говорим по-късно — Тайръл затвори синия телефон, взе червения и натисна бутон 0.

— Капитан Хайторн е...

— Да, капитане, говорихме преди малко — каза операторът. — Знам, че говорихте със старши дежурния офицер на морското разузнаване?

— Да, благодаря. Сега ми трябва държавният секретар Палисър, за предпочитане на тази линия, ако можете да осигурите сигурен разговор.

— Можем и ще го намерим, сър.

— Ще изчакам. Спешно е. — Докато чакаше, Тайръл се опита да формулира думите, с които да предаде невероятната новина на държавния секретар. Едно съобщение, на което Палисър спокойно можеше и да не повярва. Координираното телефонно наблюдение между Лондон и Вашингтон не беше провал, то беше успяло! Баярат е била засечена, думите й — записани. Тя щеше да нападне по някое време тази вечер! Безумието беше, че никой не знаеше това! Не беше възможно, замисли се Хайторн, някой знаеше и този някой не беше предал информацията. Къде, по дяволите, се губи Палисър!

— Капитане?...

— Тук съм. Къде е секретарят?

— Трудно ни е да го намерим, сър. Имаме вашата червена кодова линия, така че, когато го открием, можем да го свържем директно с вас, ако желаете.

— Ще изчакам.

— Добре, сър.

Линията отново замлъкна, продължителното забавяне засили болката, която отказваше да напусне гърдите му. Беше шест часът, мислеше Хайторн, поглеждайки часовника си, почти шест и половина. Въпреки че беше още светло, вечерта беше започнала. Палисър, къде си?

— Капитане...

— Да?

— Не знам как да го кажа сър, но ние просто не можем да открием държавния секретар.

— Сигурно се шегувате! — извика Тайръл, подсъзнателно повтаряйки сър Джон Хауъл.

— Свързахме се с госпожа Палисър в Сейнт Майкълс, Мериленд, и тя каза, че секретарят ѝ се обадил да я уведоми, че отива в израелското посолство и ще бъде при нея след около час.

— И?

— Говорихме с първия аташе на посланика — посланикът е временно в Йерусалим — и той каза, че секретарят Палисър е бил там за двайсет и пет минути. Обсъждали, както го изрази той „бизнес на Държавния департамент“, после секретарят си тръгнал.

— Какъв бизнес?

— Ние трудно бихме могли да зададем такъв въпрос, сър.

— Откога американският секретар посещава израелското посолство вместо обратното?

— Не мога да отговоря, сър.

— Може би аз мога... Свържете ме с израелския аташе и му кажете, че разговорът е спешен. Ако не е там, намерете го.

— Да, сър.

След трийсет и девет секунди на линията се появи дълбок глас:

— Тук е Ашер Ардис от посолството на Израел. Казаха ми, че това е спешен разговор с висш офицер на американското разузнаване. Така ли е?

— Името ми е Хайторн и работя пряко с държавния секретар Брус Палисър.

— Приятен човек. Как мога да ви помогна?

— Известна ли ви е операцията Момиченцето-кръв? На червената линия сме, така че можете да говорите.

— Мога да говоря, господин Хайторн, но не знам нищо за такава операция. Да разбирам ли, че е координирана с моето правителство?

— Да, господин Ардис. С Мосад. Говори ли ви Палисър за двама агенти на Мосад, пристигнали тук, за да му предадат един пакет? Това е много важно.

— Пакет означава толкова много неща, нали, господин Хайторн? Може да бъде лист хартия, планове или каса екзотични плодове, нали?

— Нямам време за тестове, господин Ардис.

— Нито пък аз, но съм любопитен. Нашата любезност стигна до там да осигурим вашия секретар с отделна стая и сигурен телефон, за да може да се свърже с полковник Абрамс, който естествено е в Мосад. Ще се съгласите, че това беше съвсем необикновена молба и съвсем необикновена любезност.

— Не съм дипломат, не бих могъл да знам.

— Мосад често действа извън нормалните канали, което понякога е досадно, но ние се опитваме да разберем старанието им да си поддържат репутацията на таен октопод със скрити пипала...

— Не сте техен почитател, както разбирам — прекъсна го Тайръл.

— Аз ви дадох Джонатан Полард, който в момента е във вашите затвори за неопределен брой години. Нужно ли е да питате повече?

— Не ме интересуват вашите служебни отношения, сър. Интересува ме само визитата на секретаря Палисър във вашето посолство. Свърза ли се той с полковник Абрамс и ако да, какво каза? Понеже съм на червена линия, можете да предположите, че съм допуснат до секретна информация. Ние работим заедно, за бога! Ако ви трябва потвърждение, наберете каквито искате кодове и го получите!

— Много сте изнервен, капитан Хайторн.

— Писна ми от вашите глупости!

— Това го разбирам. Негодуванието на един интелигентен човек разкрива истината.

— Не са ми нужни шибани талмудистки притчи! Какво стана, когато Палисър се свърза с Абрамс?

— Всъщност той не успя. Полковникът от Мосад беше неоткриваем, но когато се върне в офиса си, го чака спешно съобщение

да се свърже с вашия държавен секретар, за което има шест номера, по-малко или повече сигурни. Това отговаря ли на въпроса ви?

С отвращение Тайръл затръшна телефона и се върна в хола на Стивънс. Филис го посрещна точно след френските прозорци.

— Лейтенант Пул се обади по нормалната линия, аз го приех от кухнята.

— Кати? Майор Нелсън? Какво има за нея?

— Не, отнасяше се за генерал Майкъл Майерс, председател на Обединените началник-щабовете. Той ви е телефонира. Искан да се срещне с вас веднага. Казал, че е спешно.

— Обзалагам се. Той търси патици за собственото си стрелбище.

18,47

Лимузината се движеше по шосе 501, насочвайки се на юг по източния бряг на Мериленд към селцето Сейнт Майкълс. На задната седалка държавният секретар продължаваше да натиска бутоните на личния си подвижен телефон с нарастващо раздразнение. Накрая, изтощен, той свали стъклената преграда и каза на шофьора си.

— Никълъс, какво, по дяволите, му има на този телефон? Не мога нищо да свърша с него!

— Не знам, господин секретар — отговори шофьорът, осигурен от тайните служби. — И аз имам проблеми с връзката до базата. Не успях да се свържа с диспечера.

— Чакай малко. Ти не си Никълъс. Къде е той?

— Трябваше да бъде сменен, сър.

— Сменен? За какво? Къде е отишъл? Той беше на това място, когато стигнахме в израелското посолство.

— Може би нещо спешно в семейството. Обадох ми се да го сменя. Това е всичко, което знам, сър.

— Това е абсолютно неправилно. Моят офис щеше да ме уведоми. Такъв е редът.

— От вашия офис не знаеха къде сте, сър.

— Те имат този номер.

— Телефонът не работи, господин секретар.

— Чакай! Ако офисът ми не знае къде съм, ти как научи?

— Имаме си наши пътища, сър. Ние сме зад стената.

— Отговори ми!

— От мен се изисква само да си кажа името, ранга и серийния номер. Така правим с врага.

— Какво каза?

— Вие натопахте генерала миналата нощ така добре, че Белият дом го постави под наблюдение. Това е позорно за човек като генерал Майерс.

— Твоето име, войнико?

— Джони е достатъчно, сър. — Шофьорът изведнъж зави наляво, влизайки в едва различим кален път. Той веднага ускори, пресече неравната повърхност и стигнаха до малко открито пространство, където първото нещо, което се виждаше, беше един хеликоптер „Кобра“.

— Можете да слизате сега, господин секретар.

Потресеният Палисър посегна към дръжката. Вратата се отвори и той излезе на тревата. На три метра отстрани стоеше униформеният председател на Началник-щабове. Десният му ръкав бе прилежно вързан към рамото.

— Ти беше доста добър боец през Втората световна война, Брус, но си забравил някои уроци — каза генералът. — Когато влизаш във вражеска територия, увери се на кого от окупираните може да се вярва. Ти пропусна един човек в Белия дом. Ако беше прекъснал съвещанието на Съвета за сигурност, за да ти предаде съобщенията, той щеше да бъде застрелян.

— Мили боже — каза Палисър тихо. — Ти си всичко, което Хайторн каза, че си. Не само позволяваш президентът да бъде убит, но дори помагаш на убиеца.

— Той е просто човек, Брус. Неориентиран политик, под чието ръководство военната мощ на Съединените щати фатално отслабва. Всичко това ще се промени тази вечер. Светът ще се промени тази вечер.

— Тази вечер?

— След малко повече от час.

— За какво говориш, по дяволите?

— Ти нямаше как да го узнаеш, нали? Пратениците от Мосад не стигнаха до теб.

— Абрамс! — каза Палисър. — Полковник Абрамс!

— Един опасен човек — кимна Майерс. — Поради обърканите му разбирания за морал той не може да види предимствата. Правилно не вярваше на никого, затова изпрати двама души да ти кажат едно име, името на един обикновен сенатор, който ще осъществи всичко — след около час.

— Откъде знаеш това?

— Чрез хора, които съм сигурен, че никога не си забелязвал. Има един дребен помощник към Съвета за сигурност, същият човек, който засече съобщенията за теб тази сутрин от Хайторн. Нашият агент в Белия дом е истински приятел. Президентът много го харесва и обича да разговаря с него. Той е бивш мой адютант — аз му уредих службата. Говорим си с него... — Генералът погледна своя часовник на светлината на залязващото слънце. — След малко повече от час президентът, за да угоди на този дребен сенатор, ще се срещне с — познай кого, Брус? Виждам, че вече си разбрал правилно. Момиченцето-кръв... И тогава бууум! Експлозията ще бъде чута по целия свят.

— Ти, кучи сине — изрева Палисър, напрегна тялото си и се втурна напред с протегнати ръце.

Председателят на началник-щабовете плъзна лявата си ръка зад наметалото и извади байонет от колана си. Когато възрастният държавен секретар сграбчи гърлото на генерала, Майерс плъзна тежкия нож в стомаха на Палисър и с бясно движение го изтегли нагоре към гръдната кост.

— Разкарай тялото — нареди той на своя старши сержант — и потопи колата край остров Тейлър.

— Слушам, Максимум.

— Къде е шофьорът?

— Където никой няма да го намери. Уверявам те.

— Добре. Това е едно от белите петна в историята. След час вече няма да има значение. Аз отлитам към Белия дом. Ще бъда в ложата на втория етаж.

— Да, побързай. Някой трябва да вземе нещата в свои ръце.

На една тъмна странична улица в Йерусалим, в плющия дъжд, с подгизнали дрехи, лежеше труп. Кръвта от тялото му се смесваше с водата от небето и се стичаше в канавката. Полковник Даниел Абрамс,

лидер на операцията срещу Баярат, беше застрелян с шест изстрела от пистолет със заглушител. Един стар набит мъж вървеше надолу, към Шарафат, убеден, че е извършил нещо правилно.

37.

18,55

Баярат облече роклята за най-важния момент от своя живот. Наблюдавайки се в огромното огледало, тя видя десетгодишното дете, което я гледаше с учудване и възхищение.

Ти го направи, мое най-скъпо същество, което някога бях аз! Никой не може да ни спре сега, защото ние ще променим историята. Болката от планините ще изчезне, докато кръвта се стеле по света. И ти, и аз ще бъдем удовлетворени, отмъстени за ужаса, който ни беше причинен... Спомняш ли си, когато главите на мама и татко се търкаляха по скалите, отделени от телата, с широко отворени очи, молещи се на техния Господ, който беше позволил да стане това. Молещи се вероятно за теб и мен, които ще живеем с този спомен до края на живота си! Muerte a toda autoridad!... Ще го направим и двете, ти и аз, защото ние сме едно и сме непобедими!

Образът избледня, когато Баярат се приближи към огледалото, за да провери сребърните нишки в косата и сенките от грима под очите, поставени да направят лицето ѝ по-старо. Облеклото ѝ беше скъпо и модно: синя копринена рокля под коленете, с бродерия между гърдите, създаваща впечатление за жена на средна възраст в борба с килограмите. Двоен гердан от скъпи перли, сини чорапогащи и тъмносини обувки „Фергамо“ допълваха образа. Тя изглеждаше като богата италианска аристократка, чието присъствие беше познато на Виа Кондоти, мястото в Рим, отговарящо на парижката Сент-Оноре. И като допълнение към свършения образ една малка светлосиня вечерна чантичка с перлена закопчалка.

На китката на тази почитателка на висшата мода имаше нежен, инкрустиран с диаманти часовник, на пръв поглед най-хубавия модел на Пиаже. Беше свършен фалшификат, способен да устои на ураган в морето. С механизъм, толкова прост и все пак толкова мощен, че можеше да изпрати електронен импулс до приемник на петдесет

метра, прониквайки през стъкло, твърдо дърво и дебела пластмаса чрез три натискания на коронката му. Приемникът на този електрически импулс беше в синята чанта: тънък кръгъл модул, прикрепен към пластмасова стена, който при детонацията си задействаше втора стена на противоположния край. Беше с мощта на двестакилограмова бомба. Muerte a toda autoridad! Смърт на всички властници, които заповядваха смърт.

— Каби! — извика Николо от спалнята и стресна Баярат, която се спусна към вратата.

— Какво има?

— Тези глупави златни копчета не искат да минат през ръкава ми! Лявото влезе, но дясното...

— Защото си десняк, Нико — прекъсна го Бая, влизаща вътре. — Винаги имаш проблеми с десния ръкав, забрави ли?

— Не мога да помня нищо. Мисля само за утрешния ден.

— Не за тази вечер? За президента на Съединените щати?

— Прости ми, сеньора, но той е награда за теб, не за мен. Моята е в Ню Йорк и аз съм така развълнуван! Не я ли чу на летището? Анжел каза, че можем да прекараме „уикенда“ — fine di settimana на lag^[1] със семейството й.

— Ще я опознаеш по-добре, Нико — Баярат вкара копчето и се отдръпна, оценявайки творението си. — Ти си великолепен, мое красиво докерче.

— Но все пак докерче, сеньора? — намеси се Николо, с очи, впити в създателката си. — Никога не ми даваш да го забравя. Ти ме доведе толкова далече, толкова високо, но никога не ме оставяш да го забравя. Това удоволствие ли ти доставя?

— Докарах те до там, че можеш да бъдеш каквото Бог пожелае да бъдеш.

— Това звучи много странно, казано от теб. Ти нямаш Бог, накара ме да разбера това. Имаш някаква цел, която аз не мога да узная, но много те съжалявам. Аз се моля за теб, защото правиш толкова много неща, които знам, че са грешни. Въпреки тази велика твоя кауза, която не ми обясняваш.

— Не плачи за мен, Нико. Аз определям съдбата си.

— Destino^[2]? Такава голяма дума, сеньора. Аз не я разбирам.

— Нека остане така... Сложи самото си. — Младежът го стори и създателката се отдалечи още повече, очарована от това, което беше всъщност нейно творение. — Ти си несравним. Твоят ръст, ширината на раменете ти, тънкият кръст, съвършеното ти лице под къдравата тъмна коса. Splendido^[3]!

— Спри, смущаваш ме. Моят брат е по-висок от мен.

— Срецнах го, разбира се. Той е животно. Лицето му е безизразно, очите — глупави, и мисли бавно.

— Той е добро момче, сенъора, и много по-силен от мен! Ако някой не се държи добре със сестрите ни, той го хвърля на пет метра. Аз успявам само на два-три.

— Кажете ми, Нико, ти учиш ли се от него?

— Трябва. Той е по-голям и защитава семейството, откакто татко умря.

— Да, но уважавах ли го?

— Сестрите ми и трите го обожават. Той сега е padrone и се грижи за всички нас със силата си.

— Но ти, Нико, ти? Обожаваш ли го?

— О, стига, сенъора, това е non importante^[4].

— За мен е важно, мое скъпо момче, защото искам да знаеш защо беше избран!

— За какво?

— Друг въпрос, на който няма да отговоря. Кажете ми! Какво е твоят по-голям брат за теб?

— Ооох — потръпна Николо, поклащайки глава. — Ако искаш да знаеш, той използва силата си, не мозъка. Всичко, за което го е грижа, е да работи на доковете с мускулите си. Той ще прави това, докато се появи друг lupo^[5], който ще го убие. Stupido^[6]!

— Ето сега разбираш! Аз търсех съвършенството и намерих теб.

— А аз мисля, че ти си razzo^[7]. Може ли да се обадя на Анжелина, на Анжел в Бруклин, в Ню Йорк? Сигурно вече е пристигнала.

— Разбира се. Проведи си любовния разговор, но не по-дълго от десет минути.

— Бих искал да говоря с нея насаме.

— Naturalmente — каза Бая, излезе от стаята и затвори вратата.

Хайторн беше на път да избухне! Всеки човек, за който той и Филис Стивънс можаха да си спомнят от разузнавателните агенции във Вашингтон, беше или „неоткриваем“ или „свършил работния ден“, или „не им се говореше с капитан, за когото не бяха чували нищо“. Употребата на израза Момиченцето-кръв не им говореше нищо. Нямаше никой, който да поеме отговорност, защото на никого не беше даден достъп до решенията. Това беше върховната степен на безотговорността. Никой не беше в състояние на предаде тревогата, защото никой нямаше властта да стигне до властите. Не бяха упълномощени да го направят! Диспечерът на Белия дом реагира най-лошо:

— Ние получаваме такива обаждания по дузина пъти на ден, сър. Ако имате доказателства, обадете се на тайните служби или на Пентагона.

Тайните служби бяха категорични.

— Вашето позвъняване е взето под внимание, сър, и можем да ви уверим, че президентът е в безопасност. Ние имаме да вършим работа, капитане, както, сигурен съм, и вие. Довиждане.

Тайръл не можеше да позвъни в Пентагона. Максимум Майк Майерс щеше да бъде предупреден. Шефът на Скорпионите щеше да прекъсне всички комуникации.

Брус Палисър, държавният секретар, беше изчезнал, както и партньорът му в Израел, полковник Даниел Абрамс от Мосад. Какво ставаше?

Телефонът на верандата звънна и Филис Стивънс, която беше най-близко, се втурна към него.

— Тай! — извика тя. — Израел е. Червеният телефон! Успяхме!

Хайторн скочи от стола и хукна да грабне слушалката.

— Аз съм на ваша страна — каза той. — Кой е?

— Нека да бъдем наясно един с друг — каза гласът от Йерусалим. — Кой сте вие?

— Бивш капитан Тайръл Хайторн, временен аташе на държавния секретар Палисър и връзка на капитан Хенри Стивънс от морското разузнаване. Ако трябва да обяснявам последното, вие не би трябвало да сте на този телефон.

— Няма нужда, капитане.

— Какво открихте, Йерусалим?

— Ужасни новини, но трябва да ги знаете... Полковник Абрамс е бил убит на Шафарат. Полицията откри тялото му само преди минути...

— Съжалявам, наистина съжалявам. Абрамс е изпратил двама агенти, за да се свържат с Палисър...

— Знам, аз подготвих документите им. Аз съм... аз бях личният помощник на полковник Абрамс. Вашият секретар е оставил за полковника шест телефона за връзка с него, когато се върне. Между тях беше и червената линия към вас на телефона на капитан Стивънс.

— Можете ли да ми кажете нещо?

— Да, мога и се надявам да ви помогна. Ключът е сенатор Несбит от Мичиган. Това беше информацията, която нашите агенти носеха за господин Палисър.

— Сенатор от Мичиган? Какво означава това, по дяволите?

— Не знам, капитане, но това е информацията, която нашите офицери трябваше да предадат на господин Палисър. Според полковник Абрамс било свършено секретно и не можел да се довери дори на дипломатическите канали.

— Благодаря ви, Йерусалим.

— За нищо, капитане, и ако научите какво е станало с нашите агенти, ще сме ви задължени, ако веднага ни се обадите.

— Ако науча, ще разберете. — Тайръл затвори телефона. Той беше напълно объркан.

19,32

Нещо се бе объркало! Лимузината на Несбит закъсняваше почти двайсет минути! Това не беше обичайно поведение за един нестабилен политик, който с едно появяване в Овалния кабинет можеше да осигури стотици милиони за щата си, осигурявайки си преизбирането в Сената... Ще бъдете взета точно в седем и петнайсет. Малко рано е, но в случай, че движението е натоварено... Помощникът на Несбит. Точно седем и петнайсет... О, господи! Да не би Несбит да е получил една от своите кризи? Да не би изведнъж да се беше превърнал в патетичен старец, обличащ странни дрехи и перуки, избягал от

пазачите си и бродещ из пълните със секс улици на града? Беше ли неговото друго аз надвило в този славен, почти най-важен момент за един живот, който започна като ад в Пиренеите? Тя не можеше да приеме това. Нямахше да приеме това!

— Николо, скъпи мой! — каза Баярат. Студеният ѝ глас отричаше ласката. — Стой тук и внимавай за колата на сенатора. Аз ще отида до най-близкия обществен телефон.

— Per certo^[8] — отговори високото докерче, стоящо пред входа. С бляскавия си вид той поразяваше минувачите и погледите им залепваха за него, сякаш виждаха някаква знаменитост, която не можеха да познаят, или филмова звезда, чието име не можеха да си спомнят.

От телефона до рецепцията Бая набра номера в Силвър Спринг.

— Аз съм — каза тя. — Имаме тревога.

— Можеш да говориш, Амая, в безопасност сме — гласът на дребната арабка бързо я успокои.

— Лимузината на Несбит закъснява твърде много, за да е нормално. Той в ред ли е?

— Получи пристъп следобеда, но докторът...

— Не може да бъде — прошепна Баярат гърлено. — Тогава аз трябва да отида сама. Срещата ми е предвидена.

— Опасявам се, че не е така. Тя е извън протокола и никога няма да можеш да влезеш без него.

— Ще вляза, щом трябва. Скорпионите са се обърнали срещу мен! Те се опитват да ме спрат. Те са хванали Несбит.

— Това е напълно възможно, скъпа моя, защото за тях съществуващото положение е добро, а ти ги заплашваш. Но не прави нищо прибързано. Изчакай. Аз ще се свържа с колата на сенатора по другия телефон.

Баярат остана до телефона. Тялото ѝ беше напрегнато, изражението ѝ сякаш беше от бетон. Изведнъж усети една фигура до себе си и се обърна. Без да издава шока си, тя се вгледа в скъпо облечената жена от Палм Бийч, на средна възраст, със синкава коса и зъби, твърде големи за устата ѝ. В лявата си ръка тя държеше голяма зелена полуотворена чанта. Дясната ѝ ръка стискаше дръжката на пистолет.

— До тук си — каза Скорпионът.

— Какво мислиш, че ще спечелиш, освен хиляди ножове в гърлото си, с твоето действие? — попита Бая ледено.

— Какво печелим ние, ако провалиш това, което имаме? — каза лидерката на обществото в Палм Бийч.

— Небеса, такъв език от една матрона на богатите?

— Такава и ще остана, госпожице от долината Бекаа — каза жената.

— Грещиш много — натърти Баярат спокойно. — Бекаа е с вас и винаги е била с вас. Нашият общ радроне го доказва.

— Той е мъртъв — прекъсна я жената. — Островът го няма, всички знаем това. Сега не можем да се свържем с никой от първите пет. Всеки е отрязан и единствената причина може да си ти!

— Нека поговорим, но не тук — каза Бая, окачвайки слушалката. — Този разговор е без значение, а ти, разбира се, не можеш да ме застреляш тук, във фоайето на хотела. Ще бъдеш хваната или застреляна... Ела, има страничен изход за дипломатически коли, можем да говорим там. Уверявам те, че ще се съобразявам с пистолета ти. Ще се подчинявам. Аз нямам оръжие. — Те пресякоха фоайето към страничните врати и Баярат продължи. — Кажи ми, питам те само като комплимент, как ме намери?

— Сигурна съм, че няма да се изненадаш, като ти кажа, че аз съм много известна във Вашингтон — каза жената, вървейки отдясно на Бая. Дулото на пистолета ѝ от време на време докосваше нейното бедро.

— Нищо не ме учудва, когато става въпрос за теб...

— Фактът, че съм Скорпион например...

— Ни най-малко... Как ме откри?

— Знаех, че ти и момчето сте се покрили, очевидно под чужди имена, но че не сте могли да промените външния си вид. Поне не неговият. Накарах секретарката си да провери във всички елегантни хотели за хора с вашите описания. Обясних, че моят съпруг е забравил имената ви и къде сте отседнали. Един съвсем нормален негов навик. Останалото беше лесно, мадам Балзини.

— Колко гениално! — каза Бая, отваряйки вратата към шумното тунеловидно пространство, откъдето имаше връзка с непрестанното движение. — Нищо чудно, че си избрана за Скорпион.

— Каквато и ще остана — прекъсна я собственичката от Палм Бийч. — Каквито ще останем всички ние! Знаем какво възнамеряваш да направиш и ще те спрем!

— Да направя какво, за бога?

— Не ме лъжи, госпожице Бекаа — възкликна жената. — От нашата тълпа е — беше — секретарката на директора на ЦРУ в Ленгли. Хелън сега е в Европа, отпътувала и забравена, но тя ми се обади и ми каза какво става. Тя беше потресена, уплашена до смърт, но новият Скорпион едно настоял да изпълнява заповедите, без да й оставя избор, ако иска да живее и да се измъкне... Е, на нас не са ни давани заповеди и ни харесва това, което имаме. Никой няма да го промени. Ти си мислиш, че моят стар приятел Несбит ще те вземе тази вечер?... О, не ме гледай така, той ме нарича Силвия и аз ви запознах, помниш ли? С това, което ми каза Хелън, и от разговора с къщата му аз разбрах, че при президента ще те въведе именно той. Опасявам се, че неговата лимузина е претърпяла малка авария. А сега и ти ще получиш един заблуден куршум по време на някой от честите вашингтонски обири. Какво по-добро място от това, където едва можеш да виждаш на два метра пред себе си. — Жената, наречена Силвия, се огледа и започна да вади пистолета от чантата си.

— Не бих правила това, ако бях на твое място — каза Бая, забелязала приближаването на голям камион за боклук.

— Ти не можеш да постъпиш като мене.

— Моят живот не значи нищо — продължи Баярат, — но съм чувала, че ти държиш на своя, дори с цената на предателство към Скорпионите.

— За какво говориш?

— Силвър Спринг, Мериленд. Една вечер посетих палата на дребната арабска принцеса. Ти си на заплата при нея. Продала си Скорпионите за повече пари. Само заради парите, сякаш не ти се плаща достатъчно.

— Това е невероятно!

— Тогава го обясни на Скорпион едно. Ти не можеш да се свържеш с него, но аз мога. Ако не стигна до Белия дом тази вечер, едно дълго писмо, разкриващо предателството ти, ще лежи на бюрото му утре... Ти забравяш. Аз съм Бая. Аз никога не спирам да наблюдавам, да търся и когато намеря слабост, я превръщам в силата,

която дотогава ми е липсвала. — Баярат мръдна надясно, докато нейната домакиня от Палм Бийч, с широко отворени очи и стърчащи от устата горни зъби, стоеше неподвижно. — Каж ми, сенъора, още ли искаш да ме убиеш?

Отговорът не дойде, защото Бая направи крачка назад, сякаш пада, след това се спусна и с всичка сила блъсна с рамо Скорпиона, изпращайки я на пътя пред огромния камион за боклук, летящ към входа. Скърцането на спирачки не можа да предотврати трагедията. Прочутата собственичка от Палм Бийч беше смазана от предните колела.

— Аз ще извикам линейка! — извика Бая, изтичвайки през страничните врати. Вместо това тя забави крачка и спокойно се насочи към най-близкия телефон. Пусна монета и отново набра номера.

— Да — каза жената-котка в Силвър Спрингс.

— Те ме намериха — каза тя безчувствено. Колата на Несбит претърпяла злополука.

— Знаем това. Изпратила съм лимузина, която ще бъде там след минути.

— Скорпионите се обърнаха срещу мен!

— Трябваше да се очаква, мое дете. Ние го обсъждахме.

— Вашата кучка от Палм Бийч. Тя беше!

— Тя има добри връзки в града. Много е близка и с разузнавателната мрежа на Скорпионите.

— Направи опит, но ѝ беше последният. Тя е мъртва. Под колата на камион за боклук, където ѝ е мястото.

— Благодаря ти, че ни спести грижата. Докато Скорпионите ще пропадат надолу, ние ще се изкачваме... Сега да ти върна услугата. Лимузините ще бъдат сменени, ще те вземат и ще продължите до Белия дом, където всичко е наред. В осем часа двама агенти на Федералното бюро за разследване, с карти, окачени на реверите им, ще слязат долу от ложата на втория етаж. Те ще бъдат придружени от шофьор в ливрея, на когото вътре ще бъде дадено оръжие, в случай че има проблем. Двамата ще се насочат надолу по коридора към Овалния кабинет, където ще чакат да се появиш. Както казах и преди, кодовата дума е „Ашкелон“. Следвай ги бързо.

— Агенти от Федералното бюро...?

— Където сме проникнали дълбоко, Амая Акуире. Това е всичко, което трябва да знаеш. Сега продължавай, дете на Аллах.

— Аз не съм дете на Аллах, нито дете на някой друг — каза Бая.
— Аз съм само аз.

— Тогава иди и изпълни мисията си.

Баярат и Данте Паоло, *barone-cadetto di Ravello*, се качиха в лимузината до сенатора от Мичиган на широката задна седалка.

— Съжалявам, че бяхме забавени — възкликна Несбит, — но можете ли да си представите, претърпяхме произшествие. Предницата ни беше разбита и шофьорът на другата кола избяга. Все пак от офиса ми изпратиха нова кола.

— Вашият екип е безупречен!

— Те са добри хора, трябва да ви кажа. Президентът е толкова ентузиазиран да се срещне с вас двамата. Той ми каза лично, че мисли, че е срещал барона и неговия син — вашият баща — когато се е приземил в Анцио през Втората световна война. Спомена, че много от едрите собственици са ни помагали. Тогава е бил лейтенант.

— Напълно възможно — каза *contessa*. — Семейството ни беше срещу фашистите от самото начало. Докато претендираха, че са лоялни към тази свиня, дучето, те работиха с партизаните, помагайки на свалените пилоти да избягат.

— Тогава ще имате за какво да си говорите.

— Простете ми, сенаторе, но аз съм родена след войната...

— Ами естествено, разбира се.

— Моят брат е доста по-стар от мен.

— Не съм искал да кажа, че сте била там, контесо.

— *Non importa*^[9] — каза Баярат, погледна Николо и се усмихна.
— Не съм родена много след това.

Лимузината пътуваше на изток във вашингтонския сумрак. Щяха да пристигнат в Белия дом за петнайсет минути.

19,33

Операторът на червената линия даде на Хайторн телефона в къщата на сенатор Несбит. Отговори жена, която или не знаеше нищо, или отказваше да каже онова, което знае.

— Аз съм само икономка, сър. Сенаторът не ми казва къде ходи, аз не го и очаквам. Просто се грижа ястията му да са готови, когато ги поиска.

— Проклятие — изрева Тайръл, затръшвайки бежовия телефон.

— Опита ли в офиса му? — попита Филис, излизайки на верандата.

— Разбира се. Телефонният секретар бълва баналности. „Сенаторът или член на неговия екип ще се свържат с вас, ако оставите вашето име, адрес и телефон. Сенаторът винаги е на разположение“ — и така нататък!

— Ами неговият екип? — настоя вдовицата.

— Да, но аз нямам представа кого да търся?

— Хенк имаше — каза Филис и се приближи към едно малко шкафче от масивно дърво с ориенталски резби по него и лампа отгоре. — Тук държеше важни адреси и телефони — каза тя, наведе се и пръстите ѝ започнаха да опипват дясната страна. — Боже мили, той го е заключил, а аз не знам комбинацията.

— За какво говориш, Фил?

— Това е китайска кутия. Купихме я преди години от Хонконг. За да се отвори, трябва да се натискат резбованите фигури в някаква последователност.

— Как ще я отворим?

— Разбий я — Филис Стивънс взе тежката лампа и извади кабела. — Разбивай я, Тай!

Хайторн блъсна с долния тежък край на лампата няколко пъти по шкафчето. При седмия удар то се разпадна и двамата започнаха да вадят съдържанието на различните отделения.

— Ето я — възкликна вдовицата на Хенри Стивънс, като измъкваше една дебела папка. „Камара и Сенат“. Всичко е тук!

Първият човек, с който Хайторн се свърза без телефонен секретар, не беше от главните в екипа на сенатора. Той беше помощник на средно ниво, името му започваше с буквата А.

— Има слухове, че тази вечер той ще ходи в Белия дом, но не съм в течение на подробностите. Току-що се присъединих към екипа, но имам степен магистър по политически науки...

— Браво, браво — каза Тайръл, затвори и се обърна към Филис. — Трябва да потърсим някой от по-висок ранг — добави той.

— Ето един добър избор — каза Филис.

Второто позвъняване беше до личната секретарка на Несбит. Думите ѝ накараха Тайръл да замръзне, а острата болка в гърдите му да избухне, разпространявайки се по цялото тяло.

— Наистина е чудесно, капитане. Сенаторът има частна среща с президента тази вечер. Той придружава контеса Кабрини и нейния племенник, сина на един много богат италиански барон, който ще инвестира...

— Контеса и нейният племенник? — прекъсна Тайръл. — Жена и младеж?

— Да, сър. Предполагам, че не би трябвало да го казвам, но това е голям успех за моя шеф. Всички тези милиони в нашия щат...

— Кога е срещата?

— Около осем часа. Между осем и осем и петнайсет. в Белия дом винаги са гъвкави при тези частни неофициални срещи.

— В помещенията на семейството на президента ли ще се срещнат?

— О, не, сър. Първата дама беше против това, особено след като внуците им са наоколо. Ще бъде в Овалния кабинет.

Хайторн, със смъртнобяло лице, затвори телефона.

— Баярат е на път към Белия дом! — прошепна той. После извика. — Младежът е с нея! Исусе! Патрулът навън, Фил, добър ли е?

— На тях не им е разрешено да напускат, Тай.

— А аз нямам време да ги освободя. Но знам пътя и имам патрулна кола от Държавния департамент със сирена.

— Тръгваш сам?

— Нямам избор. Не мога да се свържа с Палисър. ЦРУ или не са в течение, или, по-лошо, се правят, че нищо не знаят. В Пентагона е невъзможно, тайните служби не ме слушат, а полицията би ме поставила в усмирителна риза.

— Какво мога да направя?

— Свържи се с всеки кучи син, с който Хенри е работил в морското разузнаване, или с някой от другите департаменти, за да ми осигурят достъп до Белия дом!

— Мисля си за няколко души, включително и за един адмирал, когото Хенк отърва някога.

— Направи го, Фил!

Лимузината на сенатора спря на южния вход на Белия дом. Името му беше проверено в списъка и той беше поздравен от морския пехотинец на поста. За секунди, както беше уговорено, шофьорът даде газ към главния вход, а не към западното крило, където беше разположен Овалния кабинет. Когато спряха пред стълбите, Несбит изведе контесата и нейния племенник, каза си няколко думи с охраната пред вратата и ги въведе вътре.

— Това е моят колега от Мичиган — каза той бързо. — Другият сенатор от нашия щат. — Последваха здрависвания, имена, докато един фотограф се появи от коридора с готова камера.

— Както ви казах, графиньо, моят колега е от президентската партия и беше много активен при уреждането на тази среща.

— Да, спомням си — каза Баярат. — Вие искахте снимка с нас, вашия колега и Данте Паоло, всички заедно.

— Вие също, разбира се, ако желаете.

— Не, сеньор, моят племенник ви трябва, не аз. Но моля, побързайте.

Бяха направени четири последователни снимки, докато по коридора се появи една фигура.

— Извинявам се! — каза мъжът в тъмния костюм, когато се приближи към тях. — Инструкциите бяха по-различни. Вие трябваше да дойдете през западното крило.

— Различни, ами — прошепна младият сенатор от Мичиган към своя колега. — Можеш ли да си представиш шефът на протокола да ни разреши да си правим снимки?

— Шшшш — промърмори Несбит. — Приеми забележката, Джон.

— Да, да... Разбира се.

— Ако охраната не ни се беше обадила, щяхте да постоите доста време тук — каза придружителят, разкривайки още една грешка на Белия дом. — Елате, сега ще ви заведе до западното крило.

Четирийсет и шест секунди по-късно, пресичайки бързо по коридорите, групата достигна до Овалния кабинет и всички бяха представени на шефа на президентския протокол. Той беше слаб човек,

среден на ръст, с бледо лице, постоянно набръчкано, сякаш очакваше нападение отнякъде, докъдето очите му не достигаха. Въпреки това поведението му беше приятно, незаплашително и той говореше с уморения глас на изтощен човек.

— Удоволствие е да срещна и двама ви — каза той, като се ръкуваше с Бая и Николо. — Президентът сега ще дойде, но надявам се ще разберете, графиньо, срещата ще бъде кратка.

— Ние не сме искали друго, сеньор. Само една снимка за моя брат, *barone di Ravello*.

— Президентът искаше да знаете — вероятно самият той ще ви каже, — че тежки държавни дела са причина срещата да е така кратка, но истината е, че неговото голямо семейство, включително единайсетте внуци, са на гости тук тази седмица и първата дама има много строга програма.

— Коя майка, още повече баба, я няма? Ние, италианците, сме известни с големите си семейства и хаоса, който произлиза от тях.

— Това е много мило от ваша страна. Моля, седнете.

— Каква великолепна стая, нали, Данте Паоло?

— *Non ho capito.*^[10]

— *La staza Magnifica...*^[11]

— *Ah, si, zietta.*^[12]

— Тук живее владетелят на Вселената! За нас е такава чест!

— Не знам дали на вселената, графиньо, но определено на голяма част от света... Сенатори, ще седнете ли?

— Благодаря, Фред, но не мисля — отговори по-младият сенатор. — Ние бързаме, нали?

— Млади човече...? Господин барон...?

— Моят племенник е твърде нервен, за да седне, сеньор.

— *Ah bene* — каза Николо, сякаш едва-едва е разбрал думите на леля си.

Внезапно от коридора пред Овалния кабинет се чу един силен глас.

— Исусе, ако още едно дете ме удари в стомаха, дръпне косите ми или ме изцапа, ще взема мерки да се ограничи раждаемостта...

Президентът Доналд Бартлет кратко, автоматично се ръкува със сенаторите и влезе в стаята. Той беше човек към края на шейсетте, малко под един и осемдесет, с права сива коса и изваяни черти на

застаряващ актьор, крепящ се на ентусиазма на миналото. Беше съвършен политик, способен да събере необходимата енергия за всякакви ситуации, явление, което не можеше да се отрече.

— Контеса Кабрини и нейният племенник, барон на... барон, господин президент — заекна шефът на протокола.

— Мили боже, ужасно съжалявам! — възкликна Бартлет искрено. — Мислех, че съм подранил... *Scusi contessa. Non e'ho vista. Mi perdoni.*^[13]

— *Parlate italiano, signor presidente?*^[14] — попита учудено Баярат, ставайки от стола.

— Не толкова добре — каза президентът, поемайки ръката ѝ. — *Per favore, si sieda*^[15] — Бая седна. — Трябваше да науча малко през войната. Бях офицер от снабдяването при окупацията на Италия и нека ви кажа, някои от вашите благороднически семейства ни оказваха голяма помощ. Нали знаете, хора, които не обичаха много Мусолини.

— *Il Duce*, свинята!

— Чувал съм го много пъти, графиньо. Преди приземяване ние пускахме пакети с провизии, в случай че нещата тръгнат зле и движението на нашите части на север бъде отрязано. Всъщност аз споменах тук пред съдията, пред сенатора: мисля, че съм срещал брат ви в Равело.

— Мисля, че това е бил баща ни, господин президент. Човек на честта, който не можеше да толерира фашистите.

— Вероятно сте права. *Scusi di nuovo.*^[16] Ставам толкова стар, че десетилетията ми изглеждат като години! Разбира се, че е бил баща ви. Вие сте били просто деца, ако изобщо сте били родени.

— В много отношения аз съм все още дете, сър. Дете, което помни много неща.

— О?

— *Non importa.* Може ли да ви представя племенника си, *barone-cadetto di Ravello*. — Баярат отново стана на крака, докато Бартлет се обърна и се здрависа с Николо, който беше изпаднал в захлас. — Моят брат, който е готов да направи значителни вложения в американската индустрия, моли само за една снимка с вас и сина му.

— Не е проблем, графиньо. Все пак трябва да ви кажа, че този млад приятел може да е следващият барон, но от мястото, където аз седя, той ми прилича на нападател от футболен отбор... Хей, момчета,

може би ще трябва да стъпя на нещо, това дете ме кара да изглеждам като джудже!

— Господин президент — каза фотографът на Белия дом. — Предлагам и двамата да седнете на столове зад вашето бюро. Естествено, ръкувайки се.

Докато фотографът и шефът на протокола подреждаха столовете, Баярат напъха малката си перлена чантичка между възглавничките на стола и когато светкавиците бляскаха, тя я натисна още малко, скривайки я напълно от поглед.

— Това е чудесно, господин президент. Брат ми ще бъде толкова въодушевен, толкова благодарен.

— Аз ще бъда благодарен, ако бизнесмените Равело сметнат за уместно да направят една-две индустриални бази в нашата страна.

— Бъдете уверен, сър. Защо не обсъдите подробностите с вашите двама сенатори? Аз изясних позицията на брат ми и тя няма да ви разочарова, господин президент.

— Възнамерявам, контесо... — каза Бартлет с усмивка, кимайки приятно, докато с Николо ставаха от столовете си. — Да изпием по една студена напитка далеч от тези хулигани горе за няколко минути.

— Вие сте *brigante*^[17], сеньор! — каза Баярат, смеейки се, като поемаше ръката на президента. — Но аз знам, че обичате семейството си.

— Да, разбира се. Предайте моите поздрави на барона.

— *Ma guardi*^[18] — каза Бая, поглеждайки диамантения си часовник. Беше малко след осем часът. — Брат ми. Наистина трябва да му се обадя по нашия специален телефон след по-малко от час.

— Моята кола ще ви откара обратно до хотела — каза Несбит.

— Аз ще ви изпратя до изхода, контесо — каза придружителят им в Белия дом. — Вече уредих лимузината на сенатора да е там.

— Отнехме достатъчно от времето ви, господин президент, и баронът ще се разочарова, ако не му се обадя.

— Специални телефони, специални часове, специални честоти, сега дори сателити — каза президентът. — Не мисля, че някога ще свикна с тази електроника.

— Вие бихте фашистите, *tenente* Бартлет. Вие победихте с човечност. Какъв по-голям триумф от това?

— Знаете ли, контесо, бил съм наричан с много имена, лоши и добри, така си върви със службата. Но това е едно от най-милите неща, които някой е казвал за мен.

— Помислете върху него, господин президент. На тази земя всички ние трябва да побеждаваме с човечност, иначе няма да успеем в нищо... Хайде, Паоло, трябва да мислим за твоя баща.

20,02

Хайторн влезе с колата на Държавния департамент през южния вход на Белия дом. Пропускът му беше осигурен от най-висша инстанция, не му беше поискана идентификация, колата беше засечена от радар в момента, в който влезе в пряката. Тайръл зави към входа на западното крило, спирайки пред стълбите. Той слезе и изкачи стъпалата до капитана пехотинец, който стоеше пред екип от четирима души — охрана на Белия дом.

— Овалният кабинет — каза Хайторн недвусмислено.

— Много се надявам, че имате удостоверение, капитане — каза пехотинецът с ръка на разкопчания кобур. — Казват, че имате, но нищо такова не се е случвало преди и вие май сте го измислили. Такива хора не влизат през тази врата, капитане.

— Трябва да прекъсна една среща. Накъде?

— Никъде! — каза пехотинецът, отстъпи една крачка и извади „Колт“ калибър 45 от кобура си, кимайки на останалите, които направиха същото.

— Какво правите, по дяволите? — извика Хайторн бесен, тъй като оръжията бяха насочени в него. — Имате заповед!

— Тя се отменя, когато изгърсиш една чиста лъжа.

— Какво?

— Няма никаква среща! — каза офицерът заплашително. — Получих обаждането преди петнайсет минути и лично го проверих.

— Какво обаждане?

— Същото това, което те пропусна с кодовете за тревога. Проклет да съм, ако зная как си го направил, но по-далеч оттук няма да стигнеш...

— За бога, какво говорите?

— „Намерете Зевс“ — каза оня с кода. — „Изведете го от срещата и го изолирайте“...

— Дотук сте разбрали правилно...

— Грешка! Няма никаква среща! Отидохме до Овалния кабинет и намерихме там само шефа на протокола. Той ни каза — в лицето ми го каза, — че трябва да проверим дневниците си и че президентът не е планирал нищо за тази вечер. Ако искаме да го отведем някъде, ще трябва да отидем горе до неговите апартаменти и да убедим първата дама, защото цялото семейство е там, включително и стадото внуци.

— Това не е информацията, която имам аз, капитане.

— Добре тогава, можеш да прибавиш това към нещата, които имаш. Тъй като сме патрул, шефът на протокола ни даде да се разбере, че ако пресата ни е обещала нещо, за да надникне за малко, можем да кажем сбогом на най-сладката работа, която ще видим някога в Корпуса.

— Това е глупаво...

— Аз го казвам по друг начин, но той го предаде с прилични военни термини. Сега и ти ще разбереш. Ти се противиш на охраната...

— Я престани, бе, идиот — избухна Тайръл. — Не знам какви игрички се играят наоколо, но знам какви са залозите! Сега аз ще се затичам колкото мога надолу по коридорите, капитане, а вие можете да откриете огън, ако искате, но всичко, което се опитвам да направя, е да попреча на някого да убие президента!

— Какво каза? — потресеният пехотинец изведнъж замръзна на място. Гласът му едва се чуваше.

— Добре чухте, капитане. Изкарайте го от тази среща.

— Няма никаква среща. Шефът на протокола каза...

— Може би той не иска да разберете за нея. Сигурно затова не е и записана, но след като съм допуснат до тук, вие трябва да разберете!... Да вървим!

Хайторн се впусна напред по дългия широк коридор, докато водачът на екипа изглежда хората си и кимна. За секунди четиримата пехотинци оградиха Тайръл, а капитанът вървеше редом.

— Какво трябва да търсим? — попита офицерът шепнешком.

— Жена и момче...

— Момче? Какво момче?

— Голямо момче, в края на пубертета.

— Как изглеждат?

— Няма значение, ще ги познаем... Колко остава още?

— Точно зад ъгъла е, една голяма врата отляво — отговори капитанът.

Тайръл вдигна ръка, инструктирайки другите да спрат и вървят бавно, когато приближиха края на коридора. Изведнъж се чуха гласове, смесица от „ариведерчи“ и „довиждане“, последвана от появата на трима мъже от противоположния източен коридор. Двама бяха облечени в тъмни костюми, третият — в сива шофьорска униформа с шапка. Всичките имаха пластмасови табели, прикрепени към реверите им.

— Ашкелон! — извика шофьорът, обръщайки се към някого в другия край.

— Кои сте вие, по дяволите? — попита изненаданият офицер от охраната.

— ФБР, прикрепени към Държавния департамент за дипломатическа сигурност — каза изненаданият мъж до шофьора, а очите му се стрелкаха между офицера и невидимите фигури, излизаци от Овалния кабинет. — Ние съпровождаме контесата до хотела ѝ. Не ви ли предупреди диспечерът?

— Какъв диспечер? Щом става дума за Овалния кабинет, нашата охрана ми се обажда предварително един час по-рано. Такова е изискването.

— Той лъже! — промърмори Хайторн, вадейки пистолета си. — Те използваха името Ашкелон, а това означава само едно... Баярат — извика внезапно Хайторн, стреляйки в тавана и веднага разбра колко глупав е бил предупредителният му изстрел. Последва залп от изстрели, офицерът беше улучен веднага, от стомаха му шурна кръв, докато другите се отдръпнаха, стреляйки с диви викове. Един пехотинец се хвърли от източния ъгъл и изстреля пет патрона, сваляйки двамата мъже, които се правеха на федерални агенти. В този момент една жена се появи с крясък:

— Убийте него, убийте момчето! — изсъска тя. — Той не трябва да живее!

— Каби... Каби — чука се виковите на невидимия младеж иззад ъгъла. — Какво говориш?... О-о-о-о!

Втори пехотинец се хвърли напред, изстрелвайки два патрона, с които отнесе главата на шофьора. Той падна на пътя на Баярат. Тайръл хвана втория пехотинец.

— Изкарай президента навън! — извика той. — Изкарай всички навън!

— Какво, сър?

— Просто го направи!

Баярат изблъска мъртвото тяло на шофьора от пътя си, грабна пистолета му и побягна надолу по коридора. Пехотинецът, придружен от колегите си, се втурна в Овалния кабинет. Хайторн, с извадено оръжие, се обърна, търсейки жената, която някога мислеше, че обича. Змията със стъклени очи и уста, пълна с отрова. Тя се приближаваше към края на коридора. Тайръл се втурна напред с такава сила, че бинтът на бедрото му се отлепи и кръвта потече по панталоните му, докато тичаше след нея.

Когато беше извървял половината коридор надолу, от Овалния кабинет се чу мощна експлозия. Ужасен, Хайторн се извъртя назад, зашеметен от дима и летящите предмети, после се успокои, като видя неясните фигури на моравата отвън през отворената странична врата в далечния край. Пехотинците бяха свършили работа. Президентът и няколко души тичаха около него в паника, но бяха извън Белия дом, невредими. Обръщайки се отново, Тайръл се парализира. Къде беше Баярат? Тя беше изчезнала! Той побягна, достигайки една голяма кръгла стая с три коридора до стълбището. Тя беше избрала единия от тях, но кой? Изведнъж сирени и проглушителни звънци се разнесоха в голямото здание. После се чуха гласове — писъци, заповеди, масова истерия — сякаш отвсякъде. И през хаоса една висока фигура слизаше бавно по стълбището, едноръка фигура, лицето — изпънато, очите — широки и ярки. Един зъл човек, наблюдаващ брутално убийство, което го изпълва със задоволство.

— Свършено е, нали, генерале? — извика Хайторн. — Вие наистина го направихте!

— Ти? — извика председателят на Обединените началник-щабове, докато потоци от пехотинци и цивилни се втурнаха от коридорите, пресичайки голямата кръгла стая към коридора на Овалния кабинет, без да забележат прославения генерал и кървящия човек, който куцаше към военния. — А вие закъсняхте, нали,

господинчо? — Майерс плъзна ръка зад себе си, взрял се в пистолета на Тайръл. — Виждам съм хиляди оръжия и никое не ме е уплашило.

— Няма защо да се тревожите, генерале. Мога да ви пръсна черепа, но ви искам жив. Искam светът да ви види — защото аз не закъснях. Вие загубихте.

Без предупреждение, без ни най-малко движение Майерс изхвърли ръката си напред и с едно движение разсече с острието на байонет гърдите на Хайторн. Тайръл отскочи назад, стреляйки с пистолета, докато по ризата му се стичаха поточета кръв. Генерал Максимум Майк Майерс падна напред, половината му врат беше превърнат в някаква пихтия от яркочервена плът, а главата му висеше почти отделена от тялото.

Баярат! Къде е тя?

От далечния коридор прозвуча изстрел. Стреляше Доминик, не Баярат!

Стискайки ризата си, за да попие кръвта, Хайторн закуцука по коридора, откъдето бяха дошли изстрелите. Стените бяха светложълти, светлината идваше от полилеите. Беше къс коридор с преддверия, вероятно сервизни помещения, където поканените гости чакаха важните срещи, две врати отдясно, две отляво. Нямаше труп наоколо, но се виждаха петна от кръв, сякаш някакво тяло е било влачено до втората врата вдясно. Убиецът, поставящ клопка, беше направил грешка, която само друг убиец би могъл да забележи. В такива случаи човек не следва кръвта, а търси друга посока. Тайръл се запридвижва настрана, с гръб към лявата стена. Раната на бедрото му сега кървеше обилно. Той стигна до първата врата и събирайки цялата си сила, я блъсна, докато натискаше дръжката с лявата ръка. Стаята беше празна, няколко големи огледала отразиха образа на Хайторн. Той изкуцука обратно в коридора. Продължи до втората врата на лявата стена. Там беше убежището на Доминик, той го знаеше, усещаше го.

Още веднъж, събирайки каквото беше останало от силите си, той завъртя дръжката и натисна вратата, блъскайки я в стената. Нищо!... Тогава, в светкавичен проблясък, той се изви и хвърли надясно. Усетила своя преследвач, Баярат беше сменила клопката! Тя влетя през отворената врата на стаята от другата страна на коридора. Половината от дрехите ѝ бяха разкъсани, лицето ѝ сякаш бе обладано от дявола, очите — диви, чертите ѝ — изкривени от бяс. Тя гръмна два пъти.

Първият куршум одраска слепоочието на Тайръл, докато той извърташе глава, вторият разби огледалото на тоалетната масичка. Третият изстрел! Пистолетът, който беше взела от мъртвия си колега, бе останал без патрони.

— Стреляй! — изпищя Баярат. — Убий ме!

В главата на Тайръл бушуваше буря, светкавици поразяваха погледа му, ослепяваха мислите му, но все пак оставяха място за онова, което ставаше наоколо. Ветровете на омразата и припомнената любов се сблъскаха, докато той гледаше изкривените черти на чудовището, което беше спало в прегръдките му в едно друго време, в един друг живот.

— Кого да убия? — попита той тихо с тежка въздишка. — Доминик или терористката Баярат?

— Какво значение има? Никоя от нас двете не трябва да живее повече. Не можеш ли да го разбереш?

— Част от мен го разбира, другата — не съвсем.

— Ти си слабак! Ти винаги си бил слабак, изпълнен със самосъжаление! Трябват ти зрители! Хайде, направи го! Нямаш ли кураж?

— Куражът не е най-важното! Не се изисква смелост да убиеш вързано бясно куче. Но може би трябва малко повече кураж да го хванеш, да му направиш дисекция и да научиш от какво е побесняло. Да научиш какви други бесни кучета вървят с глутницата.

— Никога! — изсъска Баярат, завъртя златната гривна на китката си и се хвърли към Хайторн. Опрян на раненото си бедро, Тайръл падна под нея. Силите му го напуснаха, не можеше да се справи с яките ръце на фанатизираната жена. Тогава, когато златната гривна се приближи до гърлото му, задържана само от неговата длан, той видя отворчето на златното връхче. От него капеше течност, предназначена за него. Той гръмна в гърдите ѝ.

Баярат изпъшка и се претърколи, разтърсена от хватката на смъртта.

— Muerte a toda... — Главата на Амая Акуире падна надясно, към рамото ѝ. Лицето ѝ стана сякаш по-младо, чертите на омразата изчезваха. На пода в Белия дом лежеше едно десетгодишно дете.

---

[1] Края на седмицата на езерото. — Бел. ред. ↑

- [2] Съдба. — Бел. ред. ↑
- [3] Блестящ. — Бел. ред. ↑
- [4] Няма значение. — Бел. ред. ↑
- [5] Вълк. — Бел. ред. ↑
- [6] Глупак. — Бел. ред. ↑
- [7] Луда. — Бел. ред. ↑
- [8] Ясно. — Бел. ред. ↑
- [9] Няма значение. — Бел. ред. ↑
- [10] Не разбрах. — Бел. ред. ↑
- [11] Прекрасна стая. — Бел. ред. ↑
- [12] А, да, ясно. — Бел. ред. ↑
- [13] Извинете, контесо. Не съм забелязал. — Бел. ред. ↑
- [14] Говорите ли италиански, господин президент? — Бел. ред. ↑
- [15] Ако обичате, седнете. — Бел. ред. ↑
- [16] Отново извинете. — Бел. ред. ↑
- [17] Разбойник. — Бел. ред. ↑
- [18] Виж ти. — Бел. ред. ↑

ЕПИЛОГ

„ИНТЕРНЕШЪНЪЛ ХЕРАЛД ТРИБЮН“

Парижко издание, страница 3

ЕСТЕПОНА, Испания, 31 август. Вчера беше съобщено, че полицията, придружена от американския посланик, е запечатала вила, принадлежаща на пенсионирания бивш съдия от Върховния съд на Съединените щати Ричард А. Ингерсол, който почина от инфаркт по време на погребението на сина си във Вирджиния. Съдията Ингерсол беше виден член на общината Плайоа Сервантес на Коста дел Сол. Присъствието на американския посланик беше необходимо поради настояването на наследниците на Ингерсол личните му книжа да бъдат върнати в Съединените щати, включително и тези, съдържащи поверителна информация и съвети, давани на американски правителствени служители.

„ВАШИНГТОН ПОСТ“

Първа страница, долу вдясно.

ГЕНЕРАЛ МАЙЕРС НАМЕРЕН МЪРТЪВ

Предполага се самоубийство

ВАШИНГТОН, окръг Колумбия, 5 септември. Тялото на генерал Майкъл Майерс, председател на Обединените началник-щабовете, беше открито рано тази сутрин в храстите на десетки метри от виетнамския мемориал. Смъртта му е настъпила вследствие на масивна рана от куршум в шията. Куршумът е изстрелян от близко разстояние и оръжието е било в ръката на генерала. Мотивът за самоубийството най-добре се обяснява от собствените думи на Майерс, казани по време на реч за обществото „Завинаги Америка“ през май миналата година. „Когато дойде времето и аз не мога да изпълнявам задълженията си по най-добрия начин поради възрастта, аз тихо ще отнема собствения си живот, вместо да бъда в тежест на страната,

която обичам. Ако зависи от мен, това ще стане сред частите, които служиха на мен и на нацията толкова всеотдайно.“ Генералът, военнопленник от Виетнам, е понесъл много рани по време на сраженията там.

Сведения за живота и военната кариера на Майерс помества в отдела за некролози. Говорител на Пентагона съобщи, че флаговете ще бъдат свалени в продължение на една седмица и че днес по обед е обявена минута мълчание в памет на генерала.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС“

страница 2

ИМА ЛИ ЧИСТКА?

ВАШИНГТОН, 7 септември. Източници, близки до ЦРУ, Морското разузнаване и Имиграционната служба, твърдят, че е в ход масово атестиране на значителна част от персонала в тези три департамента. Никой не е заявил какво е предизвикало такива действия, но беше потвърдено, че са били извършени няколко десетки ареста.

„ЛОС АНЖЕЛИС ТАЙМС“

страница 47

МЕКСИКО СИТИ. Двама американски пилоти, Езекил и Бенджамин Джоунс, се появили в офиса на „LA CUIDAD“, мексикански вестник, твърдейки, че имат информация за „изчезването“ на Нилс Ван Ностранд, мултимилионер, международен финансист и съветник на три правителства, както и на Конгреса. Говорител на господин Ван Ностранд заяви, че никога не е чувал за двамата братя и му било забавно да научи, че Ван Ностранд е „изчезнал“, при положение че той бил просто на тримесечно околосветско пътешествие, което планирал от години. От чартърната служба в Нешвил, Тенеси, където пилотите твърдяха, че са били наети, обявиха, че при тях няма сведения за такива пилоти. Тази сутрин беше съобщено, че двама мъже, отговарящи на описанието на братя Джоунс, са откраднали самолет „Рокуел“ и са излетели с фалшиви документи, вероятно за Латинска Америка.

— Сега знаете истината, famiglia Capelli^[1] — каза Николо, седнал нервно на един стол. Гръдният му кош беше бинтован под якето, лявата ръка — в гипс. Седяха в голямото жилище над магазина за деликатеси. — Аз съм само докер от Портичи, макар да ми казваха, че едно голямо семейство в Равело ще ме приеме като роден син, защото е загубило собствения си син, който приличал на мен... Не мога да направя това, защото съм грешен към себе си. Достатъчно дълго съм лъгал хората.

— Не бъди толкова строг към себе си, Паоло... Нико — каза Анжел Капел от единия стол сред стаята, тактика, измислена от собствения й мнителен баща. — Моят адвокат разговаря с хората от Белия дом...

— Нейният „адвокат“, папа! — извика по-малкият брат на актрисата. — Анжелина има адвокат!

— Basta! — каза бащата. — Може би ако работиш достатъчно упорито, ти би могъл да станеш avvocato на сестра си... Какво каза този адвокат, Анжелина?

— Това е правителствена работа, татко, всичко е в тайна. Николо прекара последните четири дни в изолация, беше разпитван от дузина служители и каза всичко, което знае. Имаше някои, които искаха да го пратят в затвора за години, но нашите закони изискват да има съд. На всеки обвинен в престъпление се гарантира адвокат за защитата му. Моят адвокат ми обеща да покани най-добрите специалисти да осигурят неговата защита. — Анжел Капел, родена Анжелина Капели, спря и се изчерви леко, усмихвайки се на Николо. — Естествено, ще бъде дадена широка гласност и, казаха ми, ще има големи неудобства за доста хора от правителството, които са помагали на тази терористка, защото са мислили, че могат да получат пари от нея.

— Наистина? — избухна Капели. — Това е incredibile^[2].

— Не, папа. Според твърденията на пехотинците и офицера от разузнаването те са чули как жената е заповядала Николо да бъде убит. Убит, папа!

— Madre de Dio^[3] — прошепна госпожа Капели, гледайки Нико. — Той е такова добро момче, може би не свършено, но не е cattivo^[4].

— Не, не е, мамо. Той идва от улицата, както много от нашите хора, които се свързват с бандити и вършат престъпления. Но за него

това е вече минало. Колко докери в Италия са ходили в гимназия? Нико е ходил.

— Тогава няма ли да отиде в затвора? — попита братът на Анжелина.

— Не — отговори Анжел. — Щом се закълне, че няма да казва нищо, те ще приемат, че той е бил просто кукла, un fantoccio^[5], папа, на тази ужасна личност. Адвокатът е уредил документите и Нико ще ги подпише днес следобед.

— Scusa^[6] — каза старият Капели. Очите му бяха разширени от гняв. — Твоят приятел тук — barone-cadetto, този Паоло или Николо, говореше за много пари в Неапол, да не смятаме тези в плика, за които аз би трябвало да работя шест месеца...

— Всичко е там, папа — отговори Анжел. — Моят адвокат се свърза с банката в Неапол... Инструкциите бяха ясни. Ако Николо Монтави от Портичи, с редовни документи, поиска да ги изтегли, те ще му ги дадат. В случай на смърт те се връщат на депозирания ги в банката. А ако и двамата не ги потърсят в срок от шест месеца, ще бъдат прехвърлени в тайна сметка в Цюрих.

— Всичко това е вярно, сеньор Капели — каза Николо. — Аз нищо не знаех за тази работа, освен че ще бъде sciarada^[7], игра за пари, която, да си призная, докерите от Портичи често играят.

— И ти все още можеш да вземеш тези пари?

— Не е било предвидено да стане така — отбеляза докерът. Изблик на гняв мина през лицето му и той затвори очи за миг. — Както Анжелина ви каза, тя нареди да ме убият — прибави той с кротък глас.

— Но стана точно така — възкликна Анжелина. — Моят адвокат каза, че всичко, което трябва да направим, е да отлетим до Неапол, до банката, и Нико да вземе парите.

— Вие двамата да отлетите?

— Той е innocente^[8], папа. Ще сбърка самолета.

— Колко пари има там?

— Един милион долара.

— Вземи твоя avvocato с теб, Анжелина — каза Анжело Капели, закривайки лицето си с вестник. — Ако твоят адвокат е като оня agente^[9] червеят, който ти смени името, проклинам го и него.

Скъпа Кати,

Беше чудесно да те видя вчера и да узная, че след още някои процедури ще си о'кей. Изглеждаше страхотно, между другото, но при теб това винаги е така. Пиша ти това писмо, за да не можеш да ми говориш ония неща за по-старшия офицер или да се държиш с мен, сякаш съм твоят по-малък брат, който винаги се губи в магазина. Оценявам отпуската, която ми дадоха, но истината е, че не ме е много грижа за нея. Често съм ти разказвал за моя баща, че е доста известен адвокат, но предполагам не съм ти споменал, че татко се оттегли тази година. Той не е толкова млад, Кати. Можеш спокойно да кажеш, че двамата със сестра ми сме били късни бебета, тъй като нашите бяха поне на четирийсет. Татко твърдеше, че затова аз и Сис имаме такива мозъци, защото неговият и на мама са били напълно развити, което, разбира се, не би срещнала в никоя научна студия за наследствеността. Но няма особени причини да си ходя в къщи, защото родителите ми не се задържат много там. Те пътуват из Европа като две деца, а когато им омръзне, ще отидат другаде — последния път чух за някакво място, наречено Аделаида, в Австралия, тъй като имало хубаво казино. Мама обича хазарта, а татко обича да изпие по няколко бърбъна с чужденците. Мислех да отида да видя малката си сестричка, с нея винаги сме се разбирали добре, но тя сериозно се среща с някакъв младеж. Той пък иска да я открадне от сегашната ѝ работа, предлагайки ѝ вицепрезидентско място. Когато ѝ се обадох, тя каза: „Не смей да се появяваш сега, братко, защото той и на тебе ще предложи работа!“ Предполагам, че има право, Кати. Детето е добро, много изобретателно, но повечето от това, което знае, е научила от мен. Господи, аз ще бъда страхотен удар за всеки в частния сектор! О'кей, о'кей, може би малко преувеличавам, но знам достатъчно, за да стоя надалеч.

Какво да правя? Връщам се обратно в единствения дом, който имам засега, в базата. Надявам се, че няма да има проблем да се видим още веднъж, преди да си тръгна.

А сега трябва да ти кажа нещо, което се отнася до теб, майоре. Вярвам, че ще си помислиш добре за тези неща, ако ме извиниш. Аз те познавам, Кати, наблюдавал съм те в продължение на пет години и няма нужда да ти казвам, че истински те обичам, но знам кога да спра. Освен това ти си може би седем или осем години по-голяма от мен и не искам да използвам предимството си — просто шега, майоре! Всичко, което искам да ти кажа, е, че ти имаш избор, какъвто аз нямам. Можеш да избереш един човек, когото уважавам, един истински мъж, защото той не мисли да го доказва. Той постъпва като истински мъж. За първи път научих това, когато убиха Чарли и бях изкаран извън релси за известно време. Но ти знаеш какво се случи тогава и доколкото си спомням, той разговаря и с тебе. Такива моменти говорят много за един човек, знаеш какво искам да кажа. За мен Тай е всичко, което се включва във фразата „офицер и джентълмен“. Както казах, той е истински мъж, макар че сигурно никога няма да ми проговори, ако му го кажа в лицето.

Винаги съм ти казвал, че си родена за въздушните сили и вероятно съм прав, но това беше преди Тай да ми каже какво си споделила с него, какво би направила, ако можеше да си позволиш да завършиш колеж. Може би ще успееш да го направиш сега, както предложи капитанът. Надявам се да помислиш за това.

От болницата ми казаха, че си получила униформата. Честно казано, мисля, че изглеждаш страхотно в рокля.

Обичам те, Кати, винаги ще те обичам. Моля те, помисли върху това, което ти написах. Всъщност аз мога да бъда един страхотен чичо на твоите деца. Колко семейства имат истински гении за помощник в домакинството? Само се шегувам, де!

Джаксън

В синята униформа на военновъздушните сили, майор Катерин Нелсън седеше в инвалидния стол сама пред една маса на терасата на

болничния ресторант с изглед към Потомак. Пред нея имаше висока чаша кафе с лед. До масата, в стоманена кофичка, се изстудяваше бутилка бяло вино. Беше ранна вечер и оранжевото слънце залязваше на небето, хвърляйки дълги сенки по реката долу. Някакво движение в стъклени врати я накара да се обърне и да види фигурата на Тайръл Хайторн, който куцаше, заобикаляйки седналите посетители и пациенти, към нейната маса до парапета. Тя бързо мушна писмото на Пул в чантата си.

— Здравей — каза Тайръл, като сядаше. — Ти значително облагородяваш униформата.

— Омръзна ми болничното облекло и тъй като не можех да отида да пазарувам, Джаксън ми изпрати това от базата. Поръчах ти малко шардоне, надявам се да е добро. Тук не сервират друг алкохол.

— Така е по-добре. Стомахът ми щеше да се разбунтува.

— Като говорим за това...

— Новите шевове зарастват добре, благодаря. Стегнати са с гипс. Капитанът от охраната е по-добре. Куршумът е минал през него, но няма последствия.

— Как мина срещата?

— Опитай се да си представиш клетка, пълна с оцелоти, обикалящи в калта... Те наистина не знаят какво ги е ударило или как се е промъкнало през непробиваемата им охрана.

— Хайде, признай си, Тай, цялата стратегия беше гениална.

— Не е така, Кати. Беше гениална, защото мрежата на охраната беше така надупчена отвътре, че и гигантски камион можеше да влезе през дупките. Исусе, младежът беше във всички вестници, контесата стоеше малко на заден план, признавам, но все пак и тя беше там. Къде бяха суперразузнавателните служби, които ползват своите великолепни компютри и все нещо проверяват и препроверяват.

— Ти не се намеси достатъчно рано и Пул работеше на компютрите...

— Бих искал да повярвам това за себе си. Но и след това станаха твърде много инциденти... Пул беше на ниво, ти също, мадам. Ти беше забележителна... Както и да е, сър Джон Хауъл от Ми-6 успя да предвиди ситуациите в Белия дом. Лондон спипа четирима от съучастниците на Баярат. Останалите, ако е имало такива, са се върнали в Бекаа. Париж също постъпи изрядно. Дьозиер изпрати

сигнала, който се предполагаше, че очакват отрядите от Бекаа. В два часа през нощта било обявено по всички радио и телевизионни станции, че се свиква спешно заседание на кабинета. Само катастрофа, някакво ужасно събитие, държано временно в сянка, би могло да предизвика такова заседание. Хванали петима терористи, измъкващи се през един изход.

— Ами Йерусалим?

— Те са хладнокръвни. Мълчат. Просто всичко било под контрол. Смъртта на Ван Ностранд също ще бъде покрита. Някъде по пътя, може би в океана, ще бъде съобщено, че е получил инфаркт или че го е сполетял нещастен случай.

— Белият дом?

— Те поддържат версията за ремонт в Овалния кабинет, който ще затвори Белия дом за няколко седмици, елиминирайки по този начин посещенията. Ако се наложи, имат програми за ремонта от армейския инженерен корпус, както и от една частна фирма.

— Ще мине ли?

— Кой ще тръгне да противоречи? Ремито е най-подходящо. Президентът беше горе със семейството си, а експлозията вдигна много повече шум вътре, отколкото отвън.

— Били са убити хора, Тай, в цялата тази бъркотия!

— Тайните служби се движат бързо и са знаели какво точно да правят.

— Значи това е положението — каза майорът, наблюдавайки как Тайръл изпива виното на няколко глътки. Изтощението беше изписано на лицето му.

— Това е положението — съгласи се Тайръл. — Не е краят, знаеш го, само началото е. Скоро изтичанията на информация ще започнат отново и новините ще достигнат до други психопати. „Колко близо са били, тя почти успя!“ Викът „Ашкелон“ вероятно ще бъде заменен с „Баярат“, иначе известна като Доминик. Доминик Монтен. — Гласът на Хайторн трепереше, докато той пълнеше чашата си. — Надявам се, че сме научили нещо — добави той почти шепнешком.

— И какво е то?

— Знай всяка проклета брънка от твоята секретна командна верига, всеки отговорен, или захвърли всичко. Информирай обществото.

— Няма ли това да създаде объркване, дори истерия?

— Не мисля така. При война предстоящата бомбардировка се обявява чрез сирени и прожектори. Гражданите спокойно отиват към скривалищата, знаейки, че подготвените за това събитие ще направят всичко възможно, за да ги защитят. Да защитят интересите на страната. Не е много различно и тук и би могло да свърши чудесна работа. Да предположим, че ФБР в координация с ЦРУ бяха направили предаване в цялата страна по телевизията, пресконференция за тревога, обявявайки че жена и млад мъж, влезли в страната нелегално, са изпратени с мисия от долината Бекаа... и т.н., и т.н. Смяташ ли, че Доминик — Хайторн спря, дишайки тежко и стисна чашата си — Баярат щеше да се измъкне от Палм Бийч или Ню Йорк? Съмнявам се. Някъде някой наблюдателен репортер щеше да направи връзката, щеше да зададе въпроси, които преминават отвъд внимателно скалъпеното минало. Вероятно един-двама са го направили. Един мъж от „Маями Хералд“ и червенокос специалист по корупцията на име Райли.

— Може да си прав. За обявяването пред обществото, искам да кажа.

— Независимо дали съм прав или не, това беше моята препоръка за този следобед... Искам още една бутилка вино. — Тайръл кимна на келнерката, посочвайки кофичката с лед. Тя кимна и отиде до външния бар.

— Ти... — Кати започна нежно, — ти каза ли им коя е Баярат?

— Не — отговори Хайторн, бързо вдигайки мрачните си, уморени очи към Катерин. — Нямаше смисъл. Нея я няма и каквито и демони да са я обсебили, са изчезнали с нея. Следите ѝ водеха към долината Бекаа. Всичко друго е прикритие, което можеше да навреди на хора, използвани точно както аз бях използван.

— Не споря с теб — каза Кати, поставяйки ръката си върху неговата. — Мисля, че си взел правилното решение. Моля те, не се сърди.

— Извинявам се, не се сърдя, Господ знае, не и на теб. Просто искам да се върна при чартърния бизнес и да гледам как лодката отново цепи вълните.

— Това е добър живот, нали?

— Съвършеният „балсам на Галаад“, както биха казали моите ерудирани баща и брат. — Хайторн се усмихна с напрегнато лице.

— Да, предполагам, че е... — каза Кати. — Все пак съжалявам, толкова много съжалявам за всичко, което ти се случи.

— Аз също, но няма смисъл да го утежняваме, нали? Очевидно имам талант да привличам или да съм привлечен от жени, които биват убивани — по грешни или правилни причини. Ако можех да издам рецепта за това, много разводи щяха да бъдат предотвратени.

— Това, което казваш, не е много хубаво и аз не вярвам нито за миг, че го мислиш.

— Не. Просто не се чувствам много добре. Старото преживяване се повтаряше твърде често... О, не искам да говоря за себе си — омръзнах си, много си омръзнах. Искам да говоря за теб.

— Защо?

— Защото ми е интересно, защото съм загрижен.

— Отново защо, капитан Хайторн? Защото си бил наранен? Защото аз се вълнувам за теб? Към мен можеш да се обърнеш за подкрепа, както си направил с своята Доминик?

— Ако мислиш така, майоре — каза Тайръл, дръпвайки стола, за да стане, — този разговор е приключил.

— Сядай долу, задник такъв!

— Какво?

— Ти току-що каза думите, които исках да чуя, проклет глупчо.

— Какво съм казал, по дяволите?

— Че аз не съм Доминик или Баярат, или както й беше името. И не съм призракът на своята Ингрид... Аз съм аз!

— Никога не съм мислил другояче...

— Трябваше да го чуя.

— О, Исусе! — каза Тайръл, седна и се облегна на стола. — Какво искаш да кажа?

— Да направиш едно-две предложения може би. Самият президент нареди да ми се даде неограничен отпуск за възстановяването ми, което, докторите казват, че ще отнеме три или четири месеца.

— Разбрах, че Пул е отказал отпуската си — каза Тайръл.

— Той нямаше къде да отиде, Тай. Въздушните сили, компютрите — това е неговият живот. Което се отнася за Джаксън, не е

задължително за мен.

Хайторн бавно се придвижи напред в стола си и се облегна на масата. Очите му бяха вперени в Кати.

— Боже мой — каза той меко. — Да не би да виждам и някой друг също да изпълзва от униформата? Може би малкото дете, което е искало да стане антрополог?

— Не зная. Службите мразят ранното пенсиониране. Страната не може да си позволи текучество в армията. Просто не знам.

— А знаеш ли, че Карибите са пълни с неизследвани антропологически загадки? Например загубените колонии на индианците кибони и каури. И примитивните араваки, чиито закони да се поддържа цивилизован мир са изпреварили времето с неколкостотин години. Или воините от народа кариби, някога владели повечето от Малките Антили, които усъвършенствали партизанската тактика толкова добре, че испанските конкистадори бягали от тях като от огън. Фон Клаузевиц би го одобрил и стратегически, и психологически... Всичко това станало много преди търговията с роби. Цели цивилизации били крепени от големи тъпани, военни канута и лидери, които раздавали правосъдие от остров на остров, както пътуващите съдии от Стария запад, когато станело нужда. Тези няколко века са толкова възхитителни и толкова малко известни.

— Мили боже, ти си този, който трябва да ги изучава. Наистина се увличаш.

— О, не, аз съм човек, който седи край огъня и слуша истории, а не ги изследва. Но ти би могла.

— Ще трябва да се върна на училище, в университета.

— Има няколко чудесни университета, от Мартиника до Пуерто Рико. Чувал съм, че някои от най-добрите антрополози преподават там. Хубаво място за начало, Кати.

— Ти сигурно се увлече... но не искаш да кажеш...

— Да, майоре, предлагам ти да дойдеш с мен. Не сме деца, ще разберем дали сме постъпили правилно в най-скоро време. Да го направим, личните ни планове не са толкова напрегнати, така че какво са няколко месеца? Къде ще отидеш, във фермата ли?

— Може би за няколко дни. След това татко ще ми посочи плевнята, да почистя на кравите.

— Защо да не опитаме, Кати? Ти си свободна. Винаги можеш да си отидеш.

— Харесва ми, когато ми викаш Кати...

— Лейтенант Пул си има прозрение.

— Да, има. Дай ми телефонния си номер.

— Това ли е всичко, което ще получа?

— Не, не е, капитане. Ще дойда там, драги мой.

— Благодаря ти, майоре.

Те се усмихнаха, усмивката им премина в тих смях и двамата протегнаха ръце.

---

[1] Семейство Капели. — Бел. ред. ↑

[2] Невероятно. — Бел. ред. ↑

[3] Божя майко. — Бел. ред. ↑

[4] Лош. — Бел. ред. ↑

[5] Палячо. — Бел. ред. ↑

[6] Извинете. — Бел. ред. ↑

[7] Шарада. — Бел. ред. ↑

[8] Невинен. — Бел. ред. ↑

[9] Става дума за рекламния агент. — Бел. ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.